

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

No. P. 31

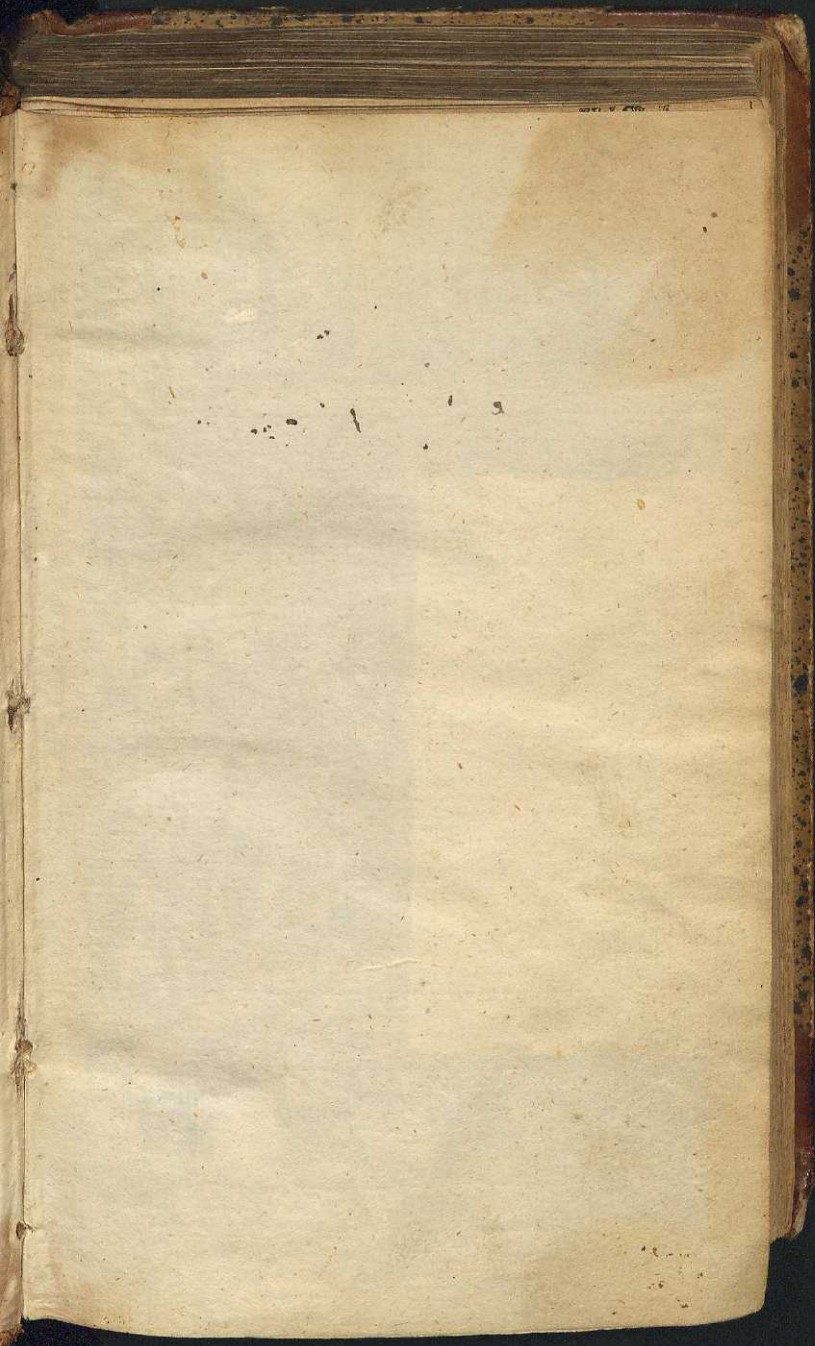
ALBERT HALLBERGS
DONATION

TILL

GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK

1937

69.

[Barlow]

Allmänna Sektionen

Litt.
Nylat.
Övers. Sv.

BIJOTEK. GÖ

A

Fjerde Boken.

Det I. Capitlet.

SMedlertid fördrifstade sig ingen af Sarderne, at til det minsta tala til Radi-robanes. Han rasade i sitt öfvermod, och hans, af en så förwänd händelse, hånryckta sinne, wacklade nu hit nu åter dit. An skändes han; än oroadde han sig för det han ei hade bättre lycka med alla sina anläggningar. Huru wacker hade icke början welat wisa sig? An hwad god tid ägde jag icke Argenis i mitt wäld, under det hon war i Fältet? Mann då någon skepnad eller menniskia til slut förrådt mig med hela mitt anslag? Slutet blir nu det, at man måste undergå denna nesa, utan at få erfara den minsta lön och wedergjällning för alt sitt konstlande. Sedan Sicilien blifwit bragt på fria förter, har det låsord, som jag förwisko förmedelst mina segrande wapn giordt min räkning uppå, alt öfwer blifwit besäckat, och jag på fiöpet, ei allenast som en fiende, utan ock som en röfware måste dansa mina särde. Under det han framför i dessa utlåtelse, gick han helt bitter och rasande hela strandwägen af och an; och war för öffrig it så utom sig, at han icke ens kunde märka, huru mörka natten rusade fram, Irteligen fördrifstade Viritiganes sig,

sig, at tråda fram til honom; och på det han i sin
 vrsinnighet med så mycket större sinnes lugn skulle af-
 höra den andras föreställningar, laddes denne wisa
 sig rörd af lika håstigt iswer. Och sedan han igenom
 denna känsten giordt sig öpen wäg til widare föres-
 ställning, sade han: Eders Majestet, natten är of-
 vppå; och icke desto mindre dröjen I här gwar vn-
 der en alt förmycken förlitan af eder synreka. Måna-
 ge stå omkring Eders Majestet; och intet är det råde-
 ligt, at alla de skola få weta, uti hwad tillstånd E-
 ders Majestets sinne nu är. Men hwart ämnar
 wäl Eder Majestet begifwa sig? Meleander kallat
 eder up til staden. Men hwem kan låta inbilla sig,
 at Eders Majestet med trygghet kan försona sig med
 honom? Wi äre eder kärare, än at I skulle weta
 se of plågade af en påkommande fructtan öfwer den
 myckna sabra Eders Majestet kunde råka uti. Det
 är långt bättre, at eder egen Skepps-Flotta får es-
 mottaga Eders Majestet. Sky för denna weders-
 styggeliga orten, som förorsakat Eders Majestet så
 mycken omsorg. Då Eders Majestet i tyshet får
 sittia med några få uti sitt eget Kongliga Skepp, kan
 Eders Majestet så mycket tryggare adagalägga
 sin wrede, och der satta sådana steg, som kunna tie-
 na of i wår angelägenhet. Radirobanes stod orö-
 lig, och såg stint ut, likasom han ei hade hört, hwad
 Virtiganes sade; men begaf sig doch likwäl til Slu-
 pen, som der låg til hans tjenst; och aldrig ett enda
 ord kom utur hans munn, antingen ett alt för häf-
 tigt wredes mod war nu orsaken dertil, eller gjorde
 han det of med sit, förrän han war kommen om
 bord på sitt Rang-Skepp.

Sedan han nu med twenne allenast af sina förs-
 nämsta Herrar satt sig i Kajutan, blef han mera
 flara

klarögd för den starka willo-dimba, som näst förvt ansatte honom, och gjorde at en hop orimligheter endast låg honom på hågen; så at han ock ryckte först och främst ifrån sin hals Prinsessans Portrait, det han ägde, infattat med ächta stenar; ty för hat och wrede måste nu hans öfriga begärelser gifwa swiga; Derpå såg han på Virtiganes, säjande: Jag skal wara man för det, at denna dagen skal hetas hafwa upgådt bedröfligare för Meleander än för mig. Han skal i långt större wredes mod håfwa sig ifrån sin Argenis, än han giordt det ifrån mig. Jag skal iklåda mig de rasande andars gidremål. Gubben skal jag betaga all ro och hwila, Flickan återigen skal gå miste om sitt goda rychte. Deruppå skal jag sitta en blott åskådare af denna leken, och glädia mig öfwer det mina owänner finna sig särade; eller ock, der så godt synes, wil jag derjämte öka på denna deras swårighet, och antasta dem med krig. Låter mig utan uppskof så war och tafla. Swaruppå han ock, utan widare betänckande, satte sig til at författa följande bref med egen hand.

Radirobanes til Meleander.

DA jag bragte dina owänner om lifwet, trodde jag intet, det du wore så aldeles owårdig at åga någre wänner. Jag får nu låf, at enskylla mig hos Sicilienserna, för det jag, då de wille göra sig lediga ifrån ditt Tyranniska wälde, har tamt och späkt dem med mina wapn, och upoffrat dem å nyo åt din grymhet. Men med allt det, om det war litet ledsamt för dig, til at
 alla

alla dagar hafwa den för dina ögon, med
 hvars tilhielp och öffrig handräckning du nu
 är Konung, så hade jag likwäl på ett mera
 anständigt sätt bordt så mitt affkied, än vnder
 en så förhatelig mistancka, som hade
 jag welat ställa något Försät dig i wägen.
 Ty hwem war wäl det, som ei kunde för-
 stå, huru swärliga du bäs Wade för mig,
 då när din Argenis nu sednast gjorde sig o-
 passlig, och du sielf vnder mycken willerwala
 la hastade dig utur mitt Tält och vp i sta-
 den? Du hoppades altså, at, vnder det
 skien, som wore dig ämnad någon oförrätt,
 endtlediga dig ifrån all den förbindelse, du
 mig är skyldig. Men det må du aldrig in-
 billa någon menniska. Ty hwarföre skulle
 jag wäl wela se dig på något sätt förötäm-
 pad, som blott at förekomma detta, har
 stält mitt eget lif i fara? Jo, för det, tor-
 de du säja, at jag har begiärdt din dotter
 til äkta, och efter du ei fant din räkning
 med det Swägerlaget, så skulle jag hafwa
 beslutit at gripa henne an som ett annat
 rof. Käre! låt bli at hädanefter gidra dig
 så grön med din Argenis. Det Sardiniske
 Konunga-Blodet finner sig intet derwid, at
 äkta en sådan, som wore honom til den
 minsta skymf och nesa. Med hwad ögon
 kunde jag wäl se och smälta, at en sådan
 bleswe vphögd til Gemäl vti mitt kystaste
 Hof,

Hof, som icke är wård at wara omgifwen med den bekanta Jungfru-Birdelen, som ei förtienar at bära den ärliga Huswud-bonaden, jämte de öfriga våra ärliga Flickors kännemärken; med ett ord: En sådan som varit wahn / at hafwa nära ymgänge med jag wet intet hwad för en Poliarchus. Hur ru står det til? Får du stung af en så oförmodad tidning? Du låter wela nu aldeles ypgifwas, när du får höra en så skamlig berättelse? Så hänger likwäl saken tilhopa, min käre Meleander. Du, som har varit alt för granlaga och nogräknad med dina wänner, har nu tilfälle, at låra härvtas, hwilka du med fog hade kunnat fruchta före. Den der Theocrine, hon som du hölt för Pallas, är just den samma, som besläktat ditt hus; jag wil wawa tydligare: Under det namnet har Poliarchus mäterligen narrat dig. Igenom det, at Argenis äfwen halp til at befordra denna list, blef han, som en annan Jungfru antagen i Fruhuset, och strax derpå blef i Templet frad för Pallas. Tiltror du dig wäl, at nu mera hålla henne för ärlig, som helt förkiust af kärlek til en yngling, hållit honom för dald, då han hade sitt skändeliga tilhåld i Slottet, det du likwäl inwigt, och så godt som helgat, blott til dina Fruentimmers tjenst? Hon som så länge hölt til med sin

Allstare? Hon, som til slut narrat sin egen
 Far vp i Synen? Kasta alt derföre itran
 dig den inbillningen, som hade jag efter-
 stadt henne, hos hwilken all ärlighet nu re-
 dan budit farwål, sedan jag kom vnder wås-
 der med alt detta; så mycket mer, som det
 ei stämmer öfwerens med den högd jag sit-
 ter vtt, och med det sinne jag äger. Jag
 tillstår, at hon war mig til behags, då jag
 först anlände til Sicilien, så wida hennes
 lättfärdighet war mig då än obekant. Men
 gudarna hafwa fradt Sardinien bi til det bäs-
 sta, i det at tu hafwer låtit mig få afflag,
 då du likwål wackerer hade kunnat trolofwa
 mig henne. Men oansedt jag sedan fick hunt
 om den ölysthet hon i löndom dref, har
 jag likwål vnder den förställning, som jag
 hit tills ålftadt henne, så fördoldt min wäns-
 jelse för hennes person, så at jag belåten
 dermed, at se mig sielf före til det bästa, ei
 brodt mig om, at efter det hon förtient,
 skänna vt henne. Behåll man din dotter
 för dig sielf. Behåll ock riket, som förme-
 delst min vndsättning blifwit dig återståldt.
 Men på det du med din otacksamhet ei alde-
 les må slippa onöyft, och du sedan så begri-
 na mig för en onödigg flathet; så wil jag icke,
 at Sardiniens Skatt-kammare skal bära vp
 all den omkostnad, som I med edart raseri
 förorsakat. Det wil redan säija mer än
 myc-

mycket, at du till din tjänst vposstrat många af de mina blod. Ty min egen häfda möda wil jag förtiga, den jag ock wärkeligen intet är wahn at sälja. Men återställ man en del af omkostningarna; dem du likwäl til fullo borde stå wid. Ty dem har jag använt på Flottan och på manskapets Sold, på det du måtte få förblifwa wid ditt wälstånd, och wara en regerande Herre öfwer ditt land. Jag wil wara nöad at räkna omkostnaden, som kommer dig til last, med trehundra Talenter. Swad som öfwerstiger uti hela utgiften, kan du utan swårighet få se af mina Rente-mästares öppna Räkens-Böcker. Men afbörda för allting din skyldighet med detta, så litet det ock må wara; der du ei eljes wil, at det skal med wäld utkräffas. Ut affäja sig den förbindelse jag som en gäst härtills warit dig skyldig, är nu mera aldeles onödigt, så wida du först eftersatt den skyldighet dig som en wård borde tillkomma, igenom det jag är af dig på wist sätt blefwen förvelampad. Men så kan du likwäl af det jag nu förståndigat dig, dömma om min vprichtighet. Ty jag hade aldrig, der jag ei blifwit twungen dertil, welat se dig olyckelig; utan har jag mer än länge tält, at du hållit din Argenis uti ganska färt wärde.

Sedan han skrifwit brefwet, fallar han, och det helt förmåten öfwer den lyckliga qwickhet, som tycktes ligga vnder denna hans vpränckta arglistighet, sina trognaste män til sig, och låter dem se brefwet; hafwande nästan förglömdt sin egen widrighet, af hopp at wara andra til oro. De hisnade öfwer hans oförmodade arglistighet; men berömdde det lifwål i hans ögon, för hwilket de emellan sig buru en affky och fasa, som eliest bör med fog hållas för det grymmaste slafweri i werlden. Det frågades härpå, hwem som skulle öfwerföra brefwet til Meleander. En det syntes wara ett dierft och halsbrytande wägs spel. Men som Radiobanes war åfwen grym emot de sina, så sade han ock: Härhålden måtte ei få weta af den fahra, som han dymedelst kastar sig vti. Han bör gå åstad helt oförsagd och trygg, i förlitan af den flygd han kan åga hos mig. Derest Meleander skulle illa handtera honom, så skal jag wäl weta, at taga tilfället i acht, och ei släppa en så god anledning, at klaga an Meleander, och behörigen rusta med honom, vtur händerna, och behörigen skiedde för en gemen och ringa Soldats blodsutgiutelse. Förden skul sedan de någon stund öfwerlagt om denna saken, blifwer en Soldat, den Virtiganes långt förvt har haft ondt öga til, föreslagen til denna syftlan, igenom det, at karlen blef af Virtiganes anmål dertil. Denne återigen, som trodde sig i en lycklig stund så betiena sig af sin misgynnares widriga förespråkande, blef med den wanliga Härhåldsprydnuaden omgifwen, och helt bittida om morgonen vti en liten öfstack til hamnen förd. Det blef strax berättat för Meleander, at ett sändningebud ifrån Radiobanes hade infunnit sig. Konungen, som war orolig til sinnes, och bekymrad öfwer den öwänskap,

skap, som uppades med hans gäst, hade då til all händelse låtit sammankalla dem af de sina, som han hade största förtroende til. Förrotan det, at han war af ett så blödiget sinne, som nästan kunde räknas honom til last, bidrog äfwen den wålgierning han vndfått af Radirobane, så mycket, at han war nästan mera angelägen om dennes än sin egen person. Det är ingen afgjord sak, utlåt han sig, om han hade i sinnet at tilfoga oss något mehu; men det är afgjordt, at wi hafwe flydt för honom, såsom för en försäresman. Man må nu säga hwad man wil, så bör han försörnas; och fastän här wid ingen annan swårighet wore at befara, så börom wi likwål wara betäncke om ett godt rychte. Det kan på intet sätt se så ut, som wore den råttmätigt wis drifwen ifrån oss, hwilken wi, då nöden war för handen, såsom en Guda-skänck sin go omsanna. Efter det han slutit sitt tal, blef en allmän tystnad. Ty måstadelen tyckte ei serdeles om denna Meleandri beflymmersambet. Fram för andra trodde Archombrotus och Eurymedes, at Konungen skulle peka på dem med sitt tal, emedan de med sitt påyrkande åstadkommo så mycket, at han tog sig til wahra för den andra; de försommade alt derföre intet, at låta Konungen förstå, huru som detta förtvöt dem; så at ock en yngdoms häftighet dref Archombrotus at yttra sig i följande utlåtelse: Eders Majestet, jag märker häraf alt för wål, at jag och Radirobanes ei funnom tillika blifwa ursäckade. Der jag finnes hafwa ypstudsat Eders Majestet til en owänskap som wore obillig, hwad är det då at at Eders Majestet widare betäncker sig at förklara mig för brottlig? Men der Eders Majestet, igenom min och Eurymedis upmärksamhet, ser sig i dag på fria fötter, så borde Eders Majestet intet tillåta, at

en sådan sinnets oröfshet finge förorsaka någon oro
 vppå denna mer än lyckliga dagen, eller försätta
 Eders Majestet vti widare twifwelsmål, hwilketdera
 Eders Majestet heldre wille beqwäma sig til, antin-
 gen at se Radirobanes förtörnad, eller höra, at Ar-
 genis sütte nu fången hos honom. Denna Ar-
 chombroti driftighet wann ett almånt tycke, i syn-
 nerhet gjorde han sig behagelig hos Argenis härmed,
 som hölt det för sin winning, at Sicilien råkat i os-
 wånfkap med Radirobane; det må för öfrigit hafwa
 skiedt med råtta eller ock ei. Konungen sielf enstyk-
 te sin fruchtan för Archombroti, på det sättet, at
 han föregaf sig allenast wara bekymrad för folkets
 tal; och at man, i följe häraf, borde så föranstalta,
 at det på intet sätt toge lag för Radirobane at gås-
 ra sig grön, och sin sak god hos utlänningarna, och an-
 dre sådane, som ei weta af omständigheterna. Jag
 skal, sade han widare, sända en wif til honom, med
 den berättelsen, huru det gör mig ondt, at han hel-
 re hade tagit sin wäg at Flottan, än fölgdt mig op
 at Slottet; som derjämte ber honom begifwa sig til-
 baka til hamnen, och efter han är så när Sicilien,
 ej sätta sig i någon fahra på wilde hafwet. Der til
 med wil jag lämna den besallning, at mer än tilräc-
 keligit lifsmedel skal med en hop Skutor föras til hos
 nom, och derhos utdela skäncker ibland hans wänner.
 På det sättet lærer ingen hålla mig otacksam emot
 min gäst, då jag gådt honom med så många tienster
 och wålgierningar tilhanda.

Det II. Capitlet.

Denna mening föreföll dem ei så albetes obehag-
 elig. Konungen hade ock allaredan utsedt
 Timonides, at wara Hans Sändningebud
 wid

wid detta tilfälle, då det blef berättat, at Radiobanis Hårhåld wore anländ, hwilken gjorde en och hwar vnder mycken wäntan på sitt sätt omtänkt. Konungen befaller honom släppas in; och sedan denne lämnat breswet ifrån sig, frågade han helt wänligt, som hans plågsed altid war, huru hans gode wän Radiobanes mädde, och hward han roade sig med? Hårhålden swarade, alt efter det han hade befallning, at Meleander bleswe omständeligen vnder rättad derom af breswet, som han hade öfwerlämnat, och steg så med det samma litet på sidan. Meleander gifade strax at det aldrig stod wäl til, hwar star sig alt dertfore til Cammaren, som låg närmst der in til, på det Hårhålden ei finge tilfälle at giöra sina anmärkningar, och taga wahra på Konungens miner och minsta rörelser. Argenis gjorde sin Herr Far följe, jämte de förnämste af Råds-Herrarna. Men sedan han yprutit Signetet, stod han och drog sig wid hwart endasta ord, och blef helt yphigad af de försmådeliga wtlåtelserna; tils des han ånteligen handt til den delen af breswet, hwarest Princkens och Poliarchi goda namn och rychte drefs i landsflycht. Då satte en brånad an hela hans ansichte, men blefnade strax derpå twert af, och begynte tillifka med hans hårtills orörliga händer i kapp vnder en båswwande rysning at darra. Sedan nu denna öfwerilningen strax derpå gifwit swiga, och han hunnit bringa sig något när i stånd, så grep honom en wrede med försträckelse an, men stod lifasom i orwisshet, yppå hwilken den egenteligen borde drabba. Vnder denna sin rusande öfwerilning swäfwade Argenis, Radiobanes och Poliarchus för hans ögon och i hans sinne, ja, då ifren war som hetast, wille

hvarken försigtighet eller estertancka förslå, at bringa honom i sitt rätta sinnes lugn.

Det war ingen som wågade sig at spörja honom til, vnder det han war af en så brinnande sinnes-öfrelse yphigad. Men han begaf sig sielf i närmaste Cammaren der innansföre, och åsido-satte vnder det, så mycket han då i hast handt med, alt tekn af widare förwirring, samt besalte Argenis följa sig åt. För henne ytlåt han sig i intet annat, utan bad, at hon wille läsa breswret. Sielf satte han sig ned på sin Canapée, gaf noga achtning på hennes ansichte, och lät höra en hop suckningar, som likwål woro blandade med en fräsande iswer. Wid det Argenis hade läst breswret, blef hon wäl försträckt, men intet så, som hade hennes häpenhet på sitt sätt kunnat intyga om besyffningens råttmätighet; utan som hon med mycken otålighet ansåg denna sig tilfogade oför-rätt, så gaf hon ock med sina brinnande ögnestast och all öfrig ansichtets tilslätning til at förstå, huru angelägen hon war at ropa på hämb. Med alt det likwål fann hon denna sin häpenhet blandad med en odrägelig sorg, för det hennes wänstap med Poliar-chus hade blifwit optäckt; Hon besarade derhos, at besyffningen skulle insmyga sig med så mycket större sannolikhet, och hon i följe deraf löpa i sin Herr Fars swårare ogunst; efter hon så långan tid fördölgt den förbindelse de ägde til hwarannan. Då hon ock skulle erhindra sig, hwem som hade förrädt denna hemligheten, hwilken war af en så hög angelägenhet, föll henne Selenissæ handling med Konungen af Sardinien i sinnet. Men det war intet tid på för henne, at länge wara derom omtänckt, ei heller at tuga stilla. Hon kastade sig altdersföre ned för sin Herr Fadens fötter, och frambröt med en serdeles genom-

Genomträngande rörlighet sitt härtills af många suckningar tillbaka hållna mål, säjande: Min Herr Far, der må ei wänta, det jag med macht skal gripa mig an, at enskylla mig för denna mig förebrädda oärlighet. Ty min aldrasförsmädeligaste fiende skal aldrig så den glädien, at jag skal tro, det min kyskhet behöfwer äberopa sig något annat försvar, än det upförande, hwarmed jag hit til dags behagat eder min lufswaste och mer än behierrade Far. Ett enda bör jag ursächta; nemligen, at jag, til äfventyrs wist större opricktighet, än min Herr Far welat, emot Poliarchus, som bad mig, äberopande sig den hielp han hade vundrat of med, at Ty min Herr Far, ei måtte så weta, det han warit den samme, som så högt lagt sig ut för edart lif. Emedan det nu medelst andras upptäckande är kommit derhån, at jag får berömma den mannen; så kan jag ock säja, nådige Herr Far, at han är den samme, som wi kallade Theocrine. Utaf en mycken åtrå at få se mig, påtog han sig at förstålla sitt lön, på det han sinne tagas an wid Slottet. Men så har han ock förbättrat detta sitt företagande, som war i sig sjelft så dierft, med en mycken besfiedlighet. Ty min Herr Far må i detta målet tro mig mera än Radiobanes, at wi icke wiste det han war en mans-person, förän han befriade Herr Far och mig ifrån de der nattgastarne, med en tapperhet, som ansågs af eder för en guda-styrcka. Men när han wid samma tillfälle skulle begifwa sig ifrån Slottet, upptäckte han för mig och Selenissa hwem han wore, men med det förord, at wi skulle förtiga hans dierfhet och hæltesmod hos eder. Sedan han derpå wissades wid hofwet, lærer min Herr Fars serdeles tycke för hans person bäst kunna intyga, huru mycket han gjordt

sig fram för andra afhållen. Der nu min Herr Fars skulle lasta mig för denna min tyflåtenhet, så betänck at honom aldrig hade kunnat lämnas mindre belöning, för sin ertedda vndsättning, än at jag tillåt, at han ginge i mistning af eder billiga erkänslö i detta måhl. Men derest J fruchten något som wårre är, efter jag, som en Glicka, vnderstod mig at nedtysta hans anläggningar, så beropar jag mig på min hätskaste fiende, Seleniska menar jag; Hon som alena hade del af denna stora hemlighet; som ock i följje deraf, måste hafwa giordt altsammans kunnigt för Radirobane. Der hon intet wore en af de argesta själar, och der hennes egen fördömda otrohet, och derjämte ett hat emot mig, ei gifwit henne in at så rafa fram, så hade hon aldrig vptäckt hans företagande, eller spridt det ut ibland vtlänningar, som hon likwål nedtystade för eder sielf. Icke destomindre fruchtar ei min ofskuld at påkalla henne såsom ett witne. Dnr jag nu giordt mig förtient til min Herr Fars ogunst, och jag kan hetas hafwa besläekat mitt goda rychte med en nellig tyflåtenhet, så skal jag hämma eder och min egen tyflhet med min egen hand, och tillbaka lämna den blod, som wore då orwårdig at åga sitt ursprung ifrån eder.

Under detta tog hon sin Herr Far om knån, än kyste hon hans hand, än slängde hon sina ögnakast med ett så bewekligt sätt på Gubben, at hon redan, efter sin wälmenande Fars omdöme, syntes wara ofskyldig. Det war likwål ett och annat, som förorsakade honom någon oro: nemligen, en oemotsägelig orwänskap med Radirobane; Folckets mistäncka til Argenis, för den henne påördade besyrtningen, samt, at det syntes troligit, ehuru kysk hon för öffriggit måtte hafwa warit, som hade Poliarchus vträtat

dat så mycket, at hon ei kunde så något tycke för Radirobane. Sedan nu Prinzeßan stod på, at Selenissa skulle inkallas, befalte hon sielf igenom den Cammar, Dienaren, som stod på sin wacht wid dörren, at Gummian skulle säjas til. Ingen af Råds herrarna kunde begripa hwad det war för angelägenhet, som så hemligen skulle afgöras; det kunde de allenast sluta, at den måtte wara af mycken wikt, så wida Konungen lämnade endast sin dotter del deraf. De föllo altdersföre på årskilliga tancer, och woro dertilmed ynder sin wäntan helt bekyrade. Selenissa, som i sitt sinne förestälte sig ingen ting mindre, än denna saken, kommer så in i Konungens Sofwes Cammare, hwarest sielfwa ensligheten, jämte Meleanders ypsyn, samt ett drifwande sinnes förebod, som måstadelis med en förborgad håpenhet wisar sig, då någon olycka är för handen, gjorde henne, då hon war som säkrast, helt försagd. Den af en så härskande wrede yptända Argenis tiltalte henne strax, antingen hon nu märkte, at det intet war hennes Herr Far emot, eller för det hennes yphisade sinne ei kunde gifwa sig widare tolamod: Jag ber Er, min Fru, wid Radirobanes, (ty hwad namn kan jag nämna för eder, som wore eder mera liust och wördsamt) at I här, uti så wäl eder som mit Konungs närwaru, utlåten eder, hwad för ymgång jag brukat med Poliarchus, som ei skulle synas anstå en Glicka? I behöfwen ei nu mera bry Er om det som hårtils har warit edart gjöra, jag menar at förtiga, hwad det nu hållt kunde wara: Jag har förordat at I ingen ting skolen lida dersföre, allenast I nu rent af utnämnen det som I weten härutinnan. Gummian försträcktes härwid; och oachtadt det aldeles wille swartna för hennes ögon, repade hon li-

wäl

wäl hastigt med, ty hon war mer än slug och illplick-
 tig; så at denna hennes sinnes rörelse mera syntes haf-
 wa upkommit hos henne af en oskuld, som tycktes bä-
 ra likasom sty för sådana mistäncker, än wara nå-
 got tekn til en öfwertygande fehlachtighet. Swillens-
 dera af eder skal jag först tiltala, sade hon, efter
 jag af eder begge anses som mistänkt? Eller hwad
 är detta för ett ogrundat klagemähl? Intet wet jag
 af några förbindelser mig emellan och Radirobanes,
 intet heller af Poliarchi förtrolighet med eder, min
 Prinsefa. Men hwad är det då för en Högmåls-
 sak, som, efter edar mening, wore mächtig at giöra
 Er mistänckt och fördumkla eder dygd? Ah! swa-
 rar Argenis, låt man bli at giöra sig så grön. Här
 får hon se Radirobanis bref til Konungen, uti hwil-
 ket han giör Er skuldig at hafwa wrost altsammans,
 angående Poliarchus och hans omssiftelser först til
 Theocrone, och derpå til Pallas; Och på det J et
 må wara okunnig om saken, så kan jag berätta eder,
 det jag alt til pricka har bekändt detta för min Herr
 Far. Men Radirobanes har ock på köpet satt an
 min oskuld med en hop försmädeliga tilwitelser. Om
 han har at tacka eder för det, wet jag just intet.
 Men det wet jag, at J för den orsaken skul är endast
 hit inkallad. Säg nu fritt ut, om J eljest willien,
 at gudarna skola åga någon nåd för Er, säg, förr-
 än man griper sig med alsware pina sanningen wr Er,
 har jag på något sätt besläctat min och de minas he-
 der?

Meleander låt behaga sig denna wår Prinsefas
 oförsagda iswer; ty aldrig hade hon eljest uphittat
 den andra, som då war i beråd at intyga om hennes
 oförbrände, der icke hon hade kunnat trygt förlita sig
 på sin oskuld. Han sade: Intet wil jag, at det skal
 skie

stie med något konjtande; men derhos skal det al-
 drig blifwa eder olönt Seleniffa; der J ei nu med
 större vprichtighet förståndigen mig om alt det J we-
 ten om Poliarchus, än J det hårtills förregat.
 Gumman fant sig nu mera öfwerwunnen af sitt onda
 samwete; Hon kastade sig neder för Meleanders
 fötter, och sade; Sluttsatsen af alt det jag med fog
 kan säga, är denna, Ers Majestet: Det fins ingen,
 som är mera obefläfad och oskyldig än min Pringses-
 sa, och ingen som är mera ähreförgäten, än Konun-
 gen af Sardinien. Om jag får med Eders Maje-
 stets lås gå tillbaka i min Cammare, så skal jag
 utan möda kunna med helt bindande intyggeser tryg-
 ga Eders Majestet dermid, och i synnerhet med nå-
 gra bref, hwilkas trovärdighet skal uträtta så myc-
 ket, at Eders Majestets sinne ei behöfwer oro sig
 mer af sådana mistanckar: Eders Majestet skal ock
 sedermera ei behöfwa förvondra sig, hwarföre Radi-
 robes förr sätt weta här af än Eders Majestet.
 Det är snart giordt; hwad behöfwe wi stå här och
 onödigt wis kabbla; jag har redan kunnat wara til-
 baka. Konungen drog dronen at sig öfwer en så
 krafftig utståelse; befaller henne aldersföre hastig sig,
 med erhindran at hon ei må fåfångas med en så wil-
 tig angelägenhet; men för öfrigit så likwål sticka sig,
 at detta wårt missförstånd ei må spridas ut hos
 Rådsherrarna. Argenis war heller intet håremot,
 aldenstund hon befarade, at det skulle hafwa den ut-
 tydning, som wille hon förhindra den andra, hwilken
 likwål lofwade förebringa det, som kunde gifwa en
 wis uplysning i saken.

Men så snart Gumman hant at håfwa sig utur
 ögnasichtet på dem begge, slängde hon sig med nå-
 gra owanliga stutt i sin Cammare, och sedan hon
 läm-

lemnat dören på klink efter sig; sade hon för sig sielf: Nu är jag igen min egen qwinna, nu kan jag falla hwad dom jag wil öfwer mig sielf, och ei behöfwa afbida af andra, det jag förtient. O! du olyckligaste qwinna! Så har jag ock hunnit lefwa så länge, at jag ei som oskyldig får dö. Men hwad för ett öde har så platt beröfwat mig all eftertancka, så at jag ei kunde besinna, huru som belöningen för otrohet är aldrig at bygga uppå? Ut jag så skulle afwika ifrån mitt förra sediga upförande? Ut jag på det sättet skulle förtro mig til den der mer än wispachtiga ynglingen, och som igenom sina hwarjehanda gemena strek förefullit mig mistänkt? Och jag sedan, som så många åhr varit med, som af så många tillfällen har hunnit at giöra mig förjökt, skulle nu gifwa swiga för hans löften och skäncker, och så snöpligt bortsjä min redlighet, jämte min wärdaste Princkessas gunst och bewägenhet? Min kära Selenilla, alt sådant besinnar du mycket sent. Deruti hade du ädagalagt din dygd, om du hade affyrde ditt sinne ifrån denna skamgierning; nu, efter det ei har bättre lyckats för dig med dina syndiga anläggningar, liknar du röfware och andra lidertliga säljar, som på det sättet, uti sin ånger tiuta och häfwa sig. Så skulle nu ock Radiobanes hafwa hierta til, at med ett så förhateligt optäckande så aldeles förgiöra mig; Han som aldrig hade något emot mig, hwaröfwer han kunde finna sig förtörnad; om icke det, at man, äfwen som det skier med alt annat, på slutet får lifasom en leda och wämjelse för alt för mycken wälwilja! Nå nu må jag skämmas! Hwem dierfs jag wäl nu mera se i syn? Til hwem skal jag nu taga min tillsynht? Eller hwem skulle wäl kunna smälta, om jag wille lägga något ord i laget, när
det

der kommer at handlas om förräderi, som föregådt andra med godt efterdöme? Här sölar jag nu, och ei söndrar mig ifrån denna dagsens lius? Här står jag utan at gripa mig an; åtminstone borde jag wara måhn om en sådan ändalycht, som wore öfwerens stämmande med mina forna dygder, på det jag kunde något när öfwerstryka mitt brött, som är det medlersta utaf mitt första dygde-lefwerne och min sista ändalycht? Hwad kan jag göra mig för widare räkning? Argenis hatar mig? Intet står min otros het at ursäktas; tör hända at ock Konungen, under ett annat skien wil slåcka sin harm uppå mig, som nog kan blifwa uppåggad, så wäl för mina egna goda gierningar skul, som för det dottren med sina suckningar och böner skulle ligga honom i dronen. Det är ock ei heller än, så mycket jag kunde förstå, kunno blifwit, i hwad jag förnämligast burit mig illa åt; nemligen, huru som Radiobanes har, uppå mitt instyrckande, blifwit uphissad til röstweriet. Och när det blifwer utspridt, (ty hwad är det wäl som jag förmodar nu mera kunna förblifwa hemligt) hwilka tider och hwilke gudar förmädde då utstrapa åtanckan af ett så stort brätt utur min höga Öfwerhets sinne? Om jag nu ändoch wille föreställa dem som albranädigaste, så stadnar det likwäl deri, at de besfalla mig wika vndan ifrån deras åsyn. Jag skulle då raga mitt astråde, förhatad af alla, stadd i fruchtan för min wreda Princkesa, hwarcken säker, då jag är allena, eller då jag är i lag med andra. Då skulle jag ju blott så likasom stå på min wäckt och afbita ett grufweligit straff, då jag emedertid finge afhämta, hwad tanckar alla andra hyste om min person, i det jag förestälte mig min skamgierning. Du wore alltså wärd at blifwa än wätre utskämb, Selenissa,

nissa, der du ei med din egen död förekommer den samma.

Det III. Capitlet.

Så denna sidste uttåtelsen ropar hon til sig en Tassla, oppå hwilken hon med nog darande bokstäfwer skref följande:

Meleander och Argenis, min Nådigste Öfwerhet!

Jag något gäfwes til, som wore swårare än döden, så påfordrade jag det åt mig til straff. Men låten nu nöja eder med min blod, som så aldeles ändoch ei är besfläckad med odygd och laster, at den icke ens kunde offras för gudarna. Ei bören I häller af straffets grussamhet, det jag sielf faststält på mig, mera dömma om mitt brott, än om min ånger. I mågen tro, I sielfwe, hwilka jag förrolämpat, at den senare är större än den förre. Jag tilstår, antingen nu något öde har drifwit mig der til, eller har jag blifwit på något annat sätt förhårad, at jag yptäckt denna mycket gällande hemligheten om Poliarchi sluga påfund och tappra dygd. Men om jag dess utan lagt något til, eller kunnat lägga, som på något sätt skulle besfläcka edart goda namn, min wärdesta Prinsessa, så önskar jag,

jag, det jag må finna de vuderjordiske gudarne så grymma emot mig, som jag varit mot eder otrogen. Tro den, som nu är i beråd at vpgifwa sin anda; och förlåten mig nu detta mitt enda brott; i anseende til min förra, til allas nöje, förda långliga wandel; wore det ock för mycket begärdt, så bören J tillåta, at detta swärdet får hämnas på edra wagnar.

Sedan brefwet wardt förseglat, öfverräckte hon det åt en af betienterna, och sade: Gack, och wahrna wachtmästaren, som har sin betiening wid Konungens innersta Cammarbör, på mina wagnar, at han utan vpskof öfverlemnar detta bref Konungen sielf i händer. Hans Majestet befalte, at jag skyndsamligen skulle öfwersända det til honom.

Efter det betienten war bortskickad, blef hon mera raswilt begrepen på sin död; än wille hon hasta sig, än stod hon och drog sig. Nu sände hon en hof omenniffliga klage-puster ifrån sig; nu ter böd hon til at drillia sin ståndachtighet med ett spåware och mera tyft suckande. Det skickade sig ei bättre, än at en piga stod i nästa Cammaren, til hwilken man hade ingång ifrån den som Fruen war uti, och hörde alla Fruens utlätelser. Denne blef Selenissa hwarken warse, ei heller tillåt klagsamheten pigan, emedan hon på det sättet skulle öfverkomma Fruen, då hon war stadd i sin angelägenhet, at utlåta sig i något eller ock gå derifrån. En intet trodde hon heller, at hennes utlätelser, och tadt de wore så aldeles för-twiflade, skulle öfwen hafwa en så förtwiflad utgång; Hon wäntade altså derpå, at Fruen skulle gå sina

fårde, då och hon i tysthet kunde smyga sig vt. Men Selenissa, som wäl förstod, at all den heder, som hon kunde hafwa af sin faststälta dödd, skulle bestå i des skynsammas wärkställning, och at någon kunde blifwa ditsänd af Konungen, som skulle afhålla henne, då hon wille biuda til at giöra, öpnar ett litet Skrin, hwaruti en Dart låg, den Fadren i forna dagar hade gifwit åt hennes Son, då han än war en liten Gåse, hwilken och hon sedermera hölt vnder sitt förwahr, i mening, at jämte andra små lekaker som barn roa sig med, på Sonens bröllopsdag helga den åt gudinnan Juno. Hennes öde srickade sig och så, at Darten blef några få dagar förvt hwäl på ydden, då den vnder det samma gjordes ren ifrån råst och annan orenlighet. Swad skulle det heller wt ett Fruentimmers rum finnas för swård, som wore rienligare at öpna bröstet med, än detta? Men när detta hennes lilla swård, blef framtagit, påminde hon sig så wäl sin Man, som hon nu redan hade mist, som och sin Son, den hon nu war i beråd at lämna modertlös, då han minst wiste deraf. Då nu så många saker, och af så åtskillig wärkan, på en gång swäfwade för henne i sinnet, och låg henne om hertat, tager hon och kyßer på denna sin dart, som nu skulle blifwa hennes döds-bahne, och likasom tiltalar den samma, at således få hålft något litet draga vt på tiden med den henne förestående döden; til des pigan, som nu begynte fruchta, at det wore alfwore med denna Tragedie, häfwer sig hastigt fram i mening at rycka swården henne vr handen; då och i det samma hon fick höra bullret af deras tillopp, som efter Konungens befallning äfwen hastade sig in. Gumman blef vphitsad, då hon märkte, at de, som wille förhindra henne, hade gripit sig så häftigt an, och

och efter hon ännu hade fria händer, förde hon därtill så diupt in i Snelsworna, at handen, medelst det lifskrafterne i hast astogo, aldeles dignade ned, och hon stupade med ansichret mot gälsivet, så at och mycket litet af sielfwa fästet syntes vrom säret. Pigan gaf ett ansfri ifrån sig, och då hon vnder ett mer än ångsligit bölande omfamnade den andra, som låg i siäl råget, blefwo de, som lupo til, aldeles försärade, så mycket mer, som de redan af sig sielfwe woro helt bestörte. Ty Archombrotus och Eurymedes, förrotan många andra, som gjorde dem följie, slogo vp dören och kommo in; aldenstund Melander, så snart han fick döds-posten ifrån Selenissa, dref på, at de skulle hasta sig til den der arma stackaren, och med macht hindra henne at ei giöra af med sig. Nächst nu Eurymedes, sedan han skifsat vndan pigan, fattade kring gumman, som slånge de af och an sin grymma och bistra vpsyn, och det med följande föreställning: Ach! min Fru, hwad hafwen I tagit eder för ett farligt oråd före? Hwar förre hasten I at förgiöra eder sielf och edra egna? gaf hon doch hårtill alsintet swar, förrotan det, at man blef warse, huru hon med ett nedbögt ansichte, slånge fram det hwita af ögonen, och jämte det blod den henne förrotan, äfwen vpgaf sin anda.

Härvid blef öfweralt en mycken tystnad, men strax derpå ett starkt sorl; och efter rychtet här af i hast spredde sig vt, bragte jämnväl en så gruswelig gierning många af de förnåhma at äskåda detta. Strax fick man höra hwarjehanda, och vnderstundom farliga gifningar, hwad som twungit henne at bära händer på sig sielf, efter orsaken här til ei war funnig. Intet fattades det, at ju Romungen blef mer än försträckt, då mordet kom för hans öron;

men hos Argenis förmärkte man inga teken, hwarfven
 af medömkan eller hat; antingen hon nu trodde, det
 Selenissa dymedelst ei tillsyllest fick wedergålla sin
 trohet; eller, som tycks mera likt, at hon förvill
 drade sig öfwer det hennes af wrede vphizade sinne
 kunde blifwa blidkat af Selenissæ stora och mycke
 gällande ånger; så at hon, vnder dessa sina beg
 röressers åntran, hwilkendera skulle få öfwerhå
 den, syntes lifasom stå helt orörlig. Men hon este
 tänckte återigen på andra sidan, all den mehn som
 kunde timma henne medelst Selenissæ död. Hwad
 skulle wäl Sicilien säga? Hwad tal skulle man icke
 nu få höra drifwas emellan Radiobanes och han
 fölie? Ut Gummän, medelst det hon så swärilige
 hämnades på sig sielf, hade giordt hemligheten om
 Theocrine långt mera kunnig, än med sielfwa si
 förrådska optäckande. Detsförutan, efter saken ha
 gådt så långt, förmodade hon, at Konungen skulle
 få höra af Selenissa, det trolöfningen wore fastställd
 emellan sig och Poliarchus. Denna hemlighet dier
 des hon wäl intet sielf at optäcka för sin Herr. For
 men satt sig icke destomindre i sinnet, at med all mact
 förswara den samma. I medlertid befalte Konun
 gen, at man skulle hålla tillbaka det myckna folket
 som wille åskåda liket. Den döda kroppen ble
 derwppå, utan widare Ståt begrafwen; och sed
 orsaken til mordet öfwer alt blifwit kunnig, wet man
 just intet, hwad för en Poët giordt öfwer henne fö
 iande Minnes-märke:

Wandrings-Man!

Du har en Graf för dina ögon

En Grift

Som ångslan, sorg och en förtwislad ånger
 hafwer vprättadt.

Den

Dör ju twenne gånger

Som

Är sin egen Domare,

Som

Giör sig sielf förtient at yndergå döden.

Men låt bli at yttra Dig i något,

Det må nu antingen wara sådant

Som ligger tungt på denna döda kroppen,

Och kunde oroa des Skugga;

Eller ock sådant,

Som kunde giöra

Hennes hvilas söt, och hennes börda lätt:

Du får intet

At denna wår Döda

Önska något godt;

Men

Du får ock intet

Önska något ondt:

Säg allenast:

Skugga!

Som du har förtient, så önskar jag dig;

Ty det är Selenissa.

Om henne twislar man

Antingen hon wti sitt raseri

Mer skadat andra,

Eller ock

Wid detta sitt Förråderi

Mer hämnats på sig sielf.

Meleander, som af så många nyh tillstöta omsorger war öfwerhopad, och ännu owis, hwad som stode at giöra med Radirobane, med Hårhålden, med breswet honom blef tillsändt, låter infalla de förtro-

gnaste at sina män; dem föreställer han det trångs-
 mål han wore stadd uti, och huru illa han wore an-
 satt på alla sidor; i det hans konungsliga wårdighel-
 hade blifwit med försmädelser angripen af Radioba-
 ne; som ock dessförotan, icke så mycket begärer, utan
 mera påckar på trehundra Talenter til stadestånd
 för sin ertedda vndsättning. Han wisse wäl det han
 borde utfordra honom til wapneskifte, och på det sätt-
 tet hämnas denna sig skeddä oförrätt, der icke Sici-
 lien med sin fördömmeliga inbördes ofämjo hade al-
 deles mattadt och utblottadt honom, och der han
 icke wore öfwerlygad, at Radiobanes, för sitt biträ-
 de, borde niuta den förmån, at honom åtminstone
 lämnades råderum at ångra sig. Ut denna hade uti
 sitt raseri aldeles förgåtit sig sielf; och hade derhos,
 medelst en obetänckt wrede, giordt de om honom
 dagen förut fattada mistanckar mera säkra och wisia.
 Under det Konungen hölt på at omständeligen föres-
 bringa dem allt detta, achtade han sig med all flit at
 nämna, huru som denne hans nu mera blesne orwan
 hade budit til at förklena Prinsezans goda namn
 och ryckte. Icke för det, lifasom han ei hade wet-
 tat förut, at altsammans skulle blifwa utspirdt; utan
 både för det han ei wille oroä sin dotter, som war när-
 warande, och som ei utan rådnad hade kunnat af-
 höra det samma, som ock wille, under sitt eget förti-
 gande, föreställa en och hwar, huru som ingen med
 tiden borde quälja honom med erhindran af en
 så förhatelig beskylning. Doch, på det de ei alde-
 les måtte wara främmande uti en sak, wid hvars af-
 handling deras råd nu fordrades, sade han, at Se-
 leniska har varit af en så åhresförgäten trolshet, och
 wågat sig at förtro Radiobanes några hemligheter,
 som angingo honom sielf; hwilka, ehuru de wore

sig sielfwa af en påföljd, som war aldrig til det min-
 sta farlig, hade han doch på ett mer än skändeligit
 sätt giordt öfwer dem sin uttydning. At han wore,
 i det breswet, som honom tilbragtes, med de aldraz
 gröffta försmådelser angripen; at Seleniffa ei wät
 haft del i Radiobanis otidighet, utan i det affeende
 varit offylldig; men som doch derhos trodde, at hen-
 nes förseelse ei stod på annat sätt at försonas, än
 med sielfwa döden. Alle med en mun höllo så före,
 at Konungen ei annars borde anse Radiobanes, än
 för Siciliens allmänna fiende. De påstodo, at all-
 den vndsättning han giordt, härrörde icke af någon
 ren och wälmenande drift, utan at han, som en an-
 nan röfware, satt sig i försät wid Dön, i mening, at
 bringa Lycogenes om halsen, på det han finge i
 wärket ställa alt det den andra hade i sinnet at giöra.
 Swad mått man borde taga med Hårhålden, woro
 de mera brydde om; somlige höllo före, at han borde
 förståstas; andre, at han med hwarjehanda plä-
 gor borde först blifwa råbråkad, då den stympade
 kroppen sedan kunde öfwerlestereras åt Radioba-
 nes. Cleobuli mening härvtinnan wann likwål bi-
 fall; som bestod deri, at man borde achta sig för alt
 ondt estertal, i det man på något sätt förolämpade
 Hårhålden; så mycket mer, som fienden til äfwentyrs,
 der han bleswe dräpen, då skulle biuda til, at med
 macht hämnas hans död. At den der af idel för-
 måtenhet upbläste Konungen, skulle finna sig me-
 ra förtretad, då han förachtades, än då man på det
 sättet skulle hämnas hans oförrätter. Sedan Ko-
 nungen hade gillat detta förslag, lät Eurymedes
 Kalla Hårhålden til sig, (ty man wille intet det han nu
 mera skulle komma för Konungen) och tiltalte honom,
 efter förvt giordt öfwerenskommelse, således: Der

du hade kommit ifrån en Koning / som ägde sitt förstånd qwar / och hafte med dig ett så skamlöst bref / så kan jag berätta dig / at du innan aetonen hade blifwit sänd til de dödas rike. Men nu ursächte wi Radiobanes, efter han är ifrån wettet. Du kan ock / på min Konungs wägnar / berätta honom / at man ei kan beswara en Raswillinge. Och at han för öfrigt gjorde wäl emot sig sielf / der han wille uphöra med at skrifwa Konungar til / til des hans dårachtiga sinne hade lemnat honom.

Så snart Hårhålden hade tagit sitt astraråde, blef en ansenlig floct af förswarsmanskap öfwerlemnad åt Arsidas, som wid första upbrätt skulle stå färdig der nedre wid hamnen. Timonides fylde ock skeepen med det manskap som Meleander ägde til sig, at, om Radiobanes, mer än i orden wille utöfwa sitt raseri, man då wore i stånd til at håisa på honom tillbaka med en ordentelig slachtordning. Det nöjde och rolige lefnaden blef icke allenast uppe på Stottet, utan ock hwarjestådes i Staden förstörd. Likasom frigsbullret nu å ny hade framstuckit sig. Radiobanes begynte nu ock redan at fruchta, der Hårhålden icke allenast sådt med sitt hufwud omgäla sin dierfwa och skamlösa penna; utan ock, at Sicilien skulle giöra sig färdig, at antasta hans Flotta. Hans wrede började at falla sig; och en hop frigsolågenheter swäfwade honom nu i hågen, hwilka af hans litslande wredes mod hårtills hade blifwit förqwasde. Han besann, huru hans frigshår ei på nära kunde förliknas med den macht Sicilien ägde. Huru hamnen innehades uti godt förwahr af Meleanders manskap: Huru han ei annars kunde än gå
i milt

i mistning af Proviant och annan tillförsel, då han
 wore mitt i hafvet. Der han likväl bleswe angripen,
 trodde han at alt drögsål til vidare betänckan-
 de skulle råfnas honom til nesa; i synnerhet, som han
 först mant yt Meleander. Väder det han öfwer-
 lade alt sådant hos sig, kastar han sina ögon at stran-
 den, och blifwer så warse en båt, som lade der yt
 ifrån hamnen. Det war den samma, som Hårhå-
 den fördes tilbakas oppå. Denne, som ån stod af
 fruchtan och bådade, framförde det swar som han
 fick af Eurymede; Han grep sig an der hos på alt
 sätt at förståndiga, med hwad håfthet Eurymedes
 utlätit sig, och huru alting war i buller och ord-
 ning på Hofwet; hwar til han åndoch ei wiste orsa-
 ken. En när Seleniffa war död bleswen, samt ett
 stort forl och owäsende deraf ypkommit, satte Cleo-
 bulus wacht öfwer Hårhålden; på det han på intet
 sätt måtte så höra här af, och fråga de förbigående,
 hwad som hade förorsakat slikt oro. Radirobanes,
 som fann sig aldeles öfwerhopad af så många tillstö-
 tande bekymmer, beslöt hos sig, at förr segla sin kos,
 ån twingas til ett stöslag, eller ock at taga flychten.
 En hwad dref honom, at med så omogna försök
 rusa fram, och det snarare til sin egen ån til sin sien-
 das olycko? Han hade allaredan lämnat, mer ån
 han bordt, rum för sin hastiga och oberänckta wre-
 de. Han föll alderföre håltre på den meningen, at
 låta sin Siö-Flotta segla tilbaka til Calaris (denne
 war på den tiden hufwudstad i Sardinien) och, se-
 dan han sådt repa och sätta sig i bättre stånd, derpå
 med en hast utfårda en Flotta, och gripa an Sicilien.
 Men han fann sig ock ei wid, at så strax begifwa
 sig på hemresan. En han hade sig ei allenast be-
 fant, huru som den Siömacht, hwilken Meleander

där i hamnen ägde, ei war af särdeles anseende; utan befann och derhos, at det ginge ut på tiden, förtän en större Flotta ifrån Lilybæum och Panormus kunde utrustas emot honom. Han drögde alldersföre hela dagen der på Redden. Våttre mot astronomen, då och vinden hade kastat sig mera til hans fördel, befaller han at de skulle lystra anckar, och at de skulle ställa sin kosa wägen ända fram til Sardinien. Och på det hans afresa ei måtte hafwa det afseende, som hade den stiedt lönligen och af råddhoga, utgaf han derhos den befallning, at Siömännerne borde fördubbla sitt bråkliga ansfri, antingen de woro begreppne med sina anckrar, eller då de, vnder inbördes upmaning til widare drift och särdighet, wore syfvelsätte at bringa i ordning sitt takel och tyg. Rindet af Soldaternas ansfri, som påfallade sitt frånwarande de fädernesland, eller och ropade de i hafwet rådan de gudar om hielp, hördes alt in til stranderna af Sicilien. Meleander, hwilken trodde, at det syntes, som skulle det nu snart sfrida til en Siöslachting, befaller sitt Siöfolck hafwas tillsamman, och at hamnen derhos och de närmaste stränderne skulle tillräckeligen förses med försvarsmanuskap. En han förbödd, at hans Flotta skulle utom hamnen föras til sfrids, på det de af Landt-Militien, hwaraf honom intet fattades, måtte blifwa betäckte, och Sarderne således ägde ingen annan vndanflyekt än sielswa döden, när begge hans härar skulle gripa dem an. Men så wida natten war nära förhanden, så förorsakades och hos dem en mer än wanlig skräck och fruktan. Det stadnade likwål derwid, at fienderne med foglig wund gåfwo sig til siös, så at man i början ei hörde något til dem, då de och sedermera aldeles förswunno ör ögnasicket; så mycket mer, som och

lusten

lusten war tåknog först på natten. Men på det de skulle förefomma all olågenhet, dereft Sarderne med alfwoare ei woro ånnade at reja sin fos, utan i hast komma med sin Flotta tilbakars, och antasta de andra, då de minst woro derpå betånckte, så blef den anstalt giord, at måstedelen icke allenast af Soldaterna, utan ock af befåhlet, låg natten öfwer och wachtede hamnen. I deras antahl war ock Nicopompus, som, efter det mitt på natten ei hördes af särdeles buller och owåsende, tog sig före at waka, och betiena sig af detta nattens tysta; och aldenstund sielswa mörkret tycktes lifasom understödia hans naturliga böjelse, at med en så mycket friare penna skrifwa Vers, yppoffrade han ock på följande sätt Sarderne i wåld at wäder och wind.

Så ryk och rånn din fos, da mer ån willa skäck!
 Min önskan år och blir, at all den stora skara,
 Af wäder, hwirflar, blåst, må sig tillamnanpara
 Och gripa an Ert Skiepp, Ert Segel, alt Ert pläck.

Bort flotta från vårt land! Min bön blir åfwen den,
 At wäder, wind och wåg, må så sinienst bewisa,
 Och med ett lika mått i alt dig så affpisa,
 Som Rungen din förtient och tycks förtiena ån.

En Enyo som mitt i hafwet har sitt bo,
 Skal följa eder åt med storin, med brak, med dunder,
 Sielf Himlen skal sig te hel mulen alla stunder,
 För liungeld och för blixt skal hafwet ei ha' ro.

Bort flotta ån en gång! Neptun skal wisa sig
 Mitt ibland wågorna, i mening til at håmma
 Den oförrått oss skiedt. Hur' kunde han wål lämna
 Er utan nåpft, då han mot fromma förer trig?

Hår stöta wäder til ifrån hwarenda wrå:
 Hår finnes klippor nog, och hward man dysligt kallat;
 Man ser ju hur' vårt haf af så'na ställen swallat,
 Så at des böljor tycks alt ypp til skyen gå.

På ena sidan man en hotand' *Scylla* ser,
 Där böljan reser sig med grymt och bistert låte,
 Men störter sig derpå med fart ifrån sitt säte,
 I fruchtan för det bråk, som klippan från sig ger.

På andra sidan du *Charybdis* ser för dig,
 För hvilken man mer råds, än som för alla wäder,
 Hon brusar jämt och samt, ja! lika som sig gläder
 Då böljan mot des gap wil håftigt kasta sig.

Ah! at en wäderpust dit wille blåswa Er,
 Ell' at en storm i Eras Er Skiepp så wille stöta,
 Som fört wid *Nelos* händt; der klippor en plå mäta,
 För hwilka Siöman sig i stor lifsfara ser.

Men du O! Konung äst ei wård din *Spiras* högd;
 När du i werlden kom en olycks-sierna rådde;
 Det är nu sant som man om din regering spådde,
 At ingen af ditt fold skull bli med dig förnögd.

Besinna, käre du, med hwad begiärlighet
 De brusand' böljor tycks i grund dig wela stielpa;
 Dig kan nu hwarken macht ell' wapn mera hielpa,
 Swars lif står på en wipp i sådan farlighet.

Det wil nu ei förstå, om du dig tapper ter,
 Ell' ock i alt försagd; det wil nu ei betyda;
 Så tapper som försagd får låf at willigt lyda
 Då han sin kulna dag, sin död för ögon ser.

Så stor som du nu äst, så hör du ödet til,
 I wåra gudars hand din wälfärd sig nu hwälfwer;
 Mig tycks redan se hur' alt uppå dig skälwer,
 I blott förwislan, om dig någon hielpa wil.

När wågen lyfter högt ditt skepp til skyen opp,
 Och tycks det se'n med fart alt ned til afgrund säncka,
 När hafwet rundt omkring af skum begynner bländka,
 Och med sitt glupska gap wil swäljat i sig opp.

Swad hielp wil du, ditt kråk, i hast då gripa an?
 För hwilka gudar wil du först ditt Enåfall giöra?
 Då man alt härtils ei af dig nå'n succ fått höra,
 Din bön ei gäller då; bed man så högt du wil.

Da med ditt sagra smet ei dem bedraga kan,
 Si lär du skonas, fast du bäsvar för de plågor;
 An det som mera är! Tänd! Säfvers brusand' vågor
 Skal göra at din bön ei hörs det minsta gran.

Ja, rychtet af din skalk skal wädret föra fram
 Det skal i alla wrår och wincklar på dig härnas.
 Ty de i högden bo ei tåla för sig närmas
 Dens äfbön, som sig här besäckat med nå'n skam.

Det IV. Capitlet.

MEleander hade ännu intet wål hunnit at sau-
 sa sig, af fruchtan at Radiobanes skulle
 med sin sienteliga Flotta sticka sig någorstädes
 fram på de ställen af hans kuster, hwarest inga wo-
 ro posterade. Men sedan tvenne dagar nåppeligen
 woro framgångne, kommo de, hwilka bleswo utfån-
 de som Spejare, tillbaka med den fasta berättelsen,
 at de drestwo sin kosa enda fram åt Sardinien. Han
 ansåg denna fara, intet som wore den aldeles til än-
 da bragt, utan allenast til en wif tid ypsfuten; tänck-
 ter alt derföre hos sig sielf på sådana anläggningar,
 hwarigenom Sicilien kunde bringas i säkerhet, och
 fienden, som utan all twiswel kunde wäntas tillbaka,
 bleswo behörigen motad. Eurymedes, som war en
 Herre af mycken tapperhet, och som des förutan bar
 mycke för krigs wetenskaper, hade långt tilförende sö-
 restält Konungen, at man intet igenom wiskare me-
 del förmådde försätta Regeringen i trygg- och säker-
 het, än wara försedd med en krigs-macht, som wo-
 re i stadig öfning, och wid alla tillfällen i stand at gri-
 pa an sin fiende. Det sticade sig ock så wäl, at lye-
 kan myktes wara honom behielpelig wid denna sin
 nyttiga föreställning; i det at Konungen kom at gå
 emellan honom och Dunalbius; då han ock öfwer-
 lade

lade med dem, på hwad sätt hans förswars- man-
 skap kunde wid beqvämliga ställen bäst posteras, af
 således afböja de Sarder? Eurymedes tog altderes
 före til orda: Der Eders Majestet hade giordt den
 anstalt, som jag, i början af dessa inrikes rörelser,
 hölt för tienlig, at dämpa Lycogenis öfvermod;
 så hade antingen denne Radirobanes ei varit Eders
 Majestet til någon olägenhet, eller skulle ock Eders
 Majestet finna sig nu i stånd, at sätta sig i behörigt
 motwårn. Der ock Eders Majestet ei ännu wille
 i wårket ställa denna angelägenhet, så lärer wäl os
 lyktan, sedan Radirobanes blifwit stött för hufwud,
 wråka andra på Eders Majestet; sådane som äro
 endast derpå betänckte, huru Eders Majestet ei
 måtte länge få wara utan fruchtan för något upror,
 och i följie häraf ei få nedläggga sina gewår. Ståll,
 menar jag, en sådan krigsmacht på förtren, som förs-
 mår jagga skräck i fienden, och således wälöfswad så
 wäl i frids- som krigs- tider. Denne skrämsel skal
 underkasta Edra underfåtare den tro- och redlighet de
 äro eder skyldige. Den skal ei mindre stadfästa Er
 förra wänskap och Er gamla goda förtroende med
 utlänningarna, än finna utwäg til nya wänskaps för-
 bindelser. En inrikes buller smyga sig ju fram, an-
 tingen medelst några så högas uppspundna strek och in-
 bördes sammanagaddning, eller upkomma de ock
 (hwilket man likwål ganska sällan ser) då den geme-
 ne hopen, likasom med en mun stöta tillsammans i
 sitt raseri. Men emot begge desse Rikets sukdomar
 är ingen ting hållsammare, och som förmår mera
 deremot, än en sådan krigsmacht. En Adelens up-
 ror äro i början och så til sägande i des swåda til-
 wårt, försagde och swage; så at der J hade en
 krigsmacht som stode färdig wid minsta winck, och
 som

som uppehölt sig wid sina läger, kunde detta onda måsterligen dämpas, och dessa yprors källor skulle sannerligen lika som af en förstande och förtärande lungeld med macht upplufas; hwilka dock, om dem lämnas frihet, ei skola weta til sina wijsa ränkar, utan flöda öfwer på alla sidor. Der åter allmogens utlopp af ett obetänkt raseri skulle utrusta sina otaliga bewäpnade händer emot Konungen, (hwilket, efter det underlundom händt i våra förfäders tid, en försigtig man alltid bör befara) så är intet medel öffrigigt, hwar med denna sig frambräntande låga kan utsläckas, förutan det, at Eders Majestet då bör bemöta detta förgiftiga onda med stadiga och utifragswetenstapen wälöfwade Troppar. Ty den gemene hopen, som har ingen ting annat at trygga sig wid än sin häftighet, ehuru han nu hinner med at prappa alla sälten fulla med en hop hwarom annan blandade folckskockar, kan ändoch aldrig komma up emot sådana, som weta at betiena sig af sina grepp, då desse i sin häftighet rusa fram; at stå på sina ställen, och hålla sig innom sina leder; at ålyda sin anförare, och som weta at försä sig med platser, der de beqwämligen kunna slå läger, och utföra sielwa drabbningen. På det sättet är Soldaten til alla delar ganska nyttig at förswara landet, och til at så wäl förekomma som dämpa allt yppror; men han skal intet då först sökas, intet då först tilöfwat, utan wara en sådan, som mitt inwonder det han nyttiar sin sälb, står och afbidar sin fiende. Sådane Troppar skola sätta Eders Majestet i säkerhet, och mågen för öfrigigt resa hwårt som hållt; der ock någon af våra besatte Städer eller Slott skulle, antingen medelst folckets yppror, eller ock Adelen affall, afwika från Eders Majestets sida, skal deras nyss anlagde, och

och ännu på owiså fötter stålda förråderi, allenaft det
andra tages i acht, snart nog stupa full-bytta.

Swad hade icke velänningen för stort fog at an-
se Eres Majestet ei utan serdeles högachtning, och
Edert manskap wore inrättat på en så redig fot, och
färdigt at gjöra sin dienst wid minsta påfordran.
Han skulle besinna, at all den rolighet han önska
sig, hänger uppå Eders Majestets utslag; at Ederes
Majestet ei kan på något sätt blifwa förolämpad,
wanwördad, der icke en wis näpft följer strax dervp
på; at Eders Majestet skulle sitta en Skiljes-man
som hade de öfrige regerandes lycka och olycka i sin
händer, hwilkas macht icke bläncker af en på de
sättet inrättad frigs-macht. Det är en afgjord sak
at wår Nation är i stort rop, och uphöjes mycket
som wore den utrustad med en naturlig och implantad
drift, at wisa sin färdighet i frig, och det med sö-
del. Huru mycket mera bleswe wi icke firade
der en behörig öfning skulle hielpa naturen wader
marna, och Ederes fiender kunde således lära weta, at
hos Eders Majestet fins en utwald samling, ei af
förfarna slynglar, utan af sådana, som äro wäl in-
rättade, och länge hafwa warit med? Det är intet
nog, at härmed winnes ett stort namn och rykhet.
Utgången skal afwen gifwa dem, som på något sätt
oroa Eders Majestet, wid handen, at det är wid
wågnar åtskildt til at ställa ett nyligen wårswat man-
skap i slacht-ordning, och at föra ut ett stält folk,
som äro ei mindre måhne om, at råfna sin ålder
ifrån den tid de niutit Cronans säld, än at tälja den
samma ifrån sin första Födelse-dag.

Männe ock de til slut, hwilka nyligen blifwit
godt som med wåld bragte at aflägga sin Guldbet
Ed, med en sådan Trohet, med en så brinnande ifw
fä

fähta för sitt Fädernesland, som de, hvilka af en
 inrotad kärleks drift ei mindre som kära wänner, är
 som gemena Soldater, förswara sin Regent, den
 der är wahn at föda dem, och likasom förlåna dem
 både lif och anda; och den de derhos finna sig wara
 förbundne, intet för det just, at de hafwa warit til-
 sammans i ett eller annat frig, utan efter de lemnat
 hela sin lycka och öfriga wälfärd under hans försorg?
 Jag bör ock intet förtiga, at äfwen som det är med
 alla kroppar, så är det ock med Militien beskaffat;
 nemligen, at den består äfwen uti sina, så til säjan-
 de, ledamöters färdighet och behöriga tjenst; och at
 det medelst ett blott försök wisar sig, om den eller den
 är af naturen född och ämnad til frigs-wäsendet.
 Somlige äga ingen hälsa, androm fattas mod;
 hvilka sel likwäl ens gestalt och öfriga utseende så al-
 deles förmår betäcka, at man, der de ei sättas på
 försök, ei ägde det minsta fog at rata dem för någon
 ting. Dese sel och lyten wisa sig helt tidigt, då in-
 gen fahra är förhanden, nemligen, då de blifwa hema-
 ma tilhåldne wid en stadig öfning i frigs-wetenska-
 per, och då de wistas uti en (at jag så må tala) fri-
 gande fred; då de utan uppskof kunna blifwa utföste
 ifrån kneckt-hopen, och så sitt affkied, der de ei, ige-
 nom någon tilöfning, tilltrösk kunna förbättra dese si-
 na lyten. Men då det i hast skal gälla på at taga til
 wapn, då de ledige Rotarne i hast skola fyllas, då
 de sätta wärijan wid sidan, och Musquetten på axel-
 ten på en oförsökt, den der träffar at oförmodet
 Gen fastna för dem, så wet man ofta intet, om de
 tilltruffa en Karl eller en död bild. I anledning här af
 håller jag före, at det är lika stor åtskillnad emellan
 ett nyf wärswrat manskap, och ett i frigs-wetenskaper
 förfaret, som emellan ett Stiepp, hwilket af ett

godt och giltigt wirke är upbyggt, och ett annat, som är ihopasmidt af wirke i otid hugget, och om hwars godhet man tilförende ei giordt sig noga viderderrättad.

Men här wid kunde någon giöra det inkast, att man bör nagelfara med omkåstningarna wid sådana omständigheter; at det wore nästan odrägeligt, att så många befälhafwande och en sådan skäck Soldater skulle vara blott tårande lemmar, och blifwa viderhåldne af andras möda och arbeten. Hwad jag hör! wi måste vara ganska hurtige, som med en bekymmersam omhugsan befare, at icke fienden, som han rakar fram, och sköftar på alla sidor, finner sig, hwart han kommer, wåra wisthus och källare fulla med rikedomar. Låt oss se tillbaka, och påminna oss alt det sköflande, föröddande, plundrande, all viderutpantning och alt det elände som uppåt sig af inriktade buller och oroligheter. Huru mången åhrs Sald med hwilken en frigsmacht hade kunnat blifwa viderhållen, at dymedelst hämma detta onda, har icke blifwit bortplundrad och förödd igenom några månaders raseri? Lågg härtil, huru wäldsamliga Swånarne hafwa blifwit handterade til sina lemmar, huru hus och gårdar blifwit i aska lagde, jämte alt det öfriga, som fritt och utan nåpst får wid sig. En opror wärkställas. När man alt sådant öfverwågar, så kan jag på min åhra och med mitt samvete tilstå, at soletet för mer än godt fiöp får befria sig ifrån dessa swårigheter, när det får viderhålla sådana dige Regementer, och i följe här af se sig i godt förswarade Handlingar, och war så wäl af naturen klypt och skuren, som ock af widare handledning aldeles wuxen af handhafwa Rikets wårdande åbrender, förändrade

Alla, under det Eurymedes så talte, sitt ansichte, och
 gaf med sina miner at förstå, huru han än biföll
 hans Talan, än med all anständighet vprækte sig i
 sitt sinne vara annars öfvertygad. Meleander
 tyckte ei litet derom, at han af deras skiljachtiga me-
 ningar, som likwål på ömse sidor woro bygde på
 förnuft och godt begrep, fick tillfälle at samla för sig
 det, han hos begge fann måst sundt och minst strid-
 igt. Dunalbius hörjade alldersföre, i anledning af
 Konungens åtvarning, så snart Eurymedes näppe-
 ligen hade slutat, sitt Tal sålunda: Der icke Eury-
 medes, i betrachten af sitt eget redliga sinne, afwen-
 dömd om andras redlighet, så skulle han aldrig til-
 måla en hop Soldater den heder, at de icke allenast,
 då de werkeligen brukas mot fienden i fält, utan ock
 då de ligga i sina läger, och ei annars än skuggewis å-
 daga lägga sin skyldighet, at de, säger jag, kunna
 hetas vara de samme, uppå hwilka Konungens och
 Fäderneslandets wålfärd beror. Ehuruwål mitt
 Prästa-Embete och mina heliga skyldor förbinda, at
 innånga mig i sådana måhl, som röra Krigs-weten-
 skapen; så wil jag likwål (efter här icke handlas es-
 genteligen, om och huru wida krig och wapn kan wa-
 ra skadeligt för menniskio-slåchtet, utan huru wida
 krig skal kunna söjas gagna oss, at dymedelst så les-
 wa i frid) understå mig at lägga min tancka för en
 dag. Jag ännar likwål ei så mycket bestrida Es-
 sag, Eurymedes, som icke mera rådfråga edan för-
 sichtigheet om det, som jag antingen är aldeles ofun-
 nig uti, eller ock eljest twehugsen om. Jag har al-
 drig tyckt om deras förslag, hwilka fast de äro sunde
 til sin kropp, hafwa likwål i sig en hop medicamen-
 ter, at dymedelst förekomma all widare anstöt i
 framtiden; och således upwäcka orsakerna til sjukdoe-

men, hwilka härtils varit lit afom insöfde, då de or
aldrig bruta sig häftigare fram, än då när kroppen
på detta sättet skal kämpa med sin hälfa. Huru
många tillstötande sjukdomar har man icke nödg
erfara, ja, huru många menniskior hafwa icke
af satt lifsvet til, blott för det de medelst sådana
domar upprördt och lifasom retat en hop wätsfor
fuchtigheter, som sitta qware i kroppen, och hwil
i annor händelse hade, så til säjande, förglömdt sig,
aldeles kommit yr bruk at mera skada? Jag håll
före, at deras förslag stadnar nästan i ett med
ras, hwilka då sakerna stå på en stilla och fred
fot, icke desto mindre äro angelågne om äfventyr
ga läkedomar, at dy-medelst afwärja sig ifrån al
framtiden tillstötande orolighet; hwilka läke-med
kunna ei mindre skada Rikets wälgång, än gaga
landet; så wida des kraft och wärkan är owis, o
kan hwälftwa sig lika wäl på den ena som på den
dra sidan. Ibland måstabelen af sådana owiska
ledomar, som förmenas kunna afböja all til äfwe
tyrs sig yppande orolighet, sätter jag en mycket
af frigsfolck i främsta rummet. Ty om Soldat
antingen af öfwermod, eller ock raseri, börjar at
skubba sig sin lydno, och då griper til wapn, så
han med nöje god Dag at alla edra freds, anstalt
och lärer då minst hafwa afficht på sina anförare
sät, som bragt dem tillsammans at afwärja oron
bullret.

J weten huru mycket de Regementen och Tro
par, som lyda under sina wiska Öfwerstar och Com
mendeurer, med sin styrcka förnä. Der de lif
näppeligen weta at erkänna denna sin macht, el
falla på någon förnätan tancka, hwilken eljest
insugga sig wid erhindran af en dylik nyssnämnd

ka, så länge fienden håller dem warma, och de haf-
 wa någon förhand, den de äro i stånd at gifwa nå-
 got til flykta, eller ock någon den de böra fruchta fö-
 re. Men så snart de medelst sina wapn åstadkom-
 mit Fred i landet, och ingen med någon ny farlighet
 oroar dem under sin erhindran af denna deras seger,
 då förebrå de strax antingen Konungen eller ock Fä-
 derneslandet den tjenst och möda de ådaga lagt, och
 öfverwåga jemwäl hos sig sielstwa hwad stora och
 dräpeliga ting de utwärfat med sitt wapnessifte:
 Huru de, och ingen annan, äro nyttige för sina med-
 undersåtare: Huru det endast hörer dem til at uti alt
 giodra och låta, ja, at fäderneslandets och äfwen Ko-
 nungens hela locka och förestående öde hwälfwer sig
 i deras händer. Dese tanckar bestorma dem intet
 strax och på en gång; utan småningom, alt som ti-
 den, omgånget, och ett stadigt sammanwistande med
 sina Camerater, gifwer dem wid handen; Sedan
 stöta de sig tillsammans, hålla ihop, så at det ser ut,
 som wille de begynna en sårskilt, och efter sin egen
 smak inträttad regering. Härpå slå de sig på en
 lefnad, blandad af lättia och lösachtighet; medelst
 hwilken lefnad deras förra tapperhet til äfwen så stor
 del aftager, som detta deras förmåtna öfvermod
 föröker sig. Så snart det är giordt, der de allenast
 tro sig med nog behörig wedergjällning ei blifwa af-
 spifade, om man jämt och samt ei lirkar med dem, och
 går dem tilhanda, så sticknas de, blifwa af högmö-
 aldeles vyblåste, förtrunta, at man ei med större baf-
 wan skal anse deras wapn. An mera då? Jo! när
 de af sina anförare, af andra vproriska partier, blif-
 wa vpstutsade; när deras snåla hierna söder ifrån
 sig, och förebringar dem den inbillningen, som bor-
 de de niuta större såld än wänligt är, då skal man

tro, det blifwer först rapp och röfveri, buller och
 oröfande af, jämte en sielstagen frihet, at göra all
 det onda, som faller enom i hägen. Gifwe
 barna, at en så förkiust vndergång wille drabba
 våra fiender! Ty derwtinnan är ei jag af samma
 mening, som J, min käre Eurymedes, at Konungen
 är derföre hos dem fram för andra i den käraste och
 ömaste åtancka, efter de niuta sin Gald utur han-
 Skatt Cammare. Deras Befälhafwars äro hos
 dem i långt högre wärde, så wäl för det de af dem
 blifwit utsedde, och fram för andra föredragne
 den krigstienst de stå uti; (likasom det derföre ei fins
 heta en Gald, som förwones dem af Konungen
 utan i det stället en nåd, som blifwer dem ertedd
 de andra) utan ock för det, at de ei annars kunna
 än älska dem, så wida de andre, såsom anförare, at
 deltagande och höra til deras flock, samt således äro
 macht i anledning af sin embetes plicht at nåpfa
 äga dem, då de til äfventyrs förse sig; men i
 närhet derföre, at deras stånd afmålas för dem
 ra fritt och otwungit, då de lyda sina Befälhafs-
 wande, än då de stå under sin Konung. Låt oss
 ock taga det så länge för afgjordt, at hela krigs-
 machten, mitt under freds-tiden bör jämt och samt
 yrustad, så blir det då en frågan, om man skal
 ordna en enda, som i stället för Konungen skal
 wa hand öfwer dem, eller skal Soldaten få flera
 dande öfwer sig af lika macht och myndighet? Om
 förtros Öfwerbefålet är flere, så blifwer det
 strundt af med alla deras krigs-anläggningar; re-
 tor och twedragt skal yppa sig emellan dessa fins em-
 lan täflande Anförare; och manskapet, som äfwen
 sitt sätt ei skulle tycka om deras kabbel, singe sup-
 all den olägenhet som fölgde deryå. Der åter Eber
 Mass

Majestet wille lemna öfwerwäldet åt en enda, så frågas, hwad det wäl wore för en man, den I wille gifwa frihet, at äga så mycken macht öfwer Er dyra Person? Det stode ju i hans hand, at efter behag, antingen låta Er regera, eller ock aldeles omkomma. Så snart den bußen bleswe warse, at all rikets styrcka, at hela Regeringens kraft och saft ägde sitt inrymme hos honom, tror wäl då någon, det han wore i stånd, at förstanta sig emot alla de restande och sig insmygande Läck-foglar, som skulle binda til at bestorma hans redlighet, och som med en tråkande föreställning skulle erhindra honom, hwad han förmådde åstadkomma? Gudarna gifwe allenast at de, åt hwilka Konungarna ansötro all sin wälgång, lifnade i alt denne Eders Majestets trogne Eurymedes. Fastän jag håller före, at ei heller han hade lust at iflåda sig ett wälde, hwarigenom han nödgades upwäcka andra til hat och afwund emot sig. Eders Majestet har ju sig bekant, hwilke Konungar i forna tider af förenemde orsak gådt miste om sin Crona; ty så snart de hade öfwerlemnad omwårdnaden af sin frigsmacht åt sina Riks-Marskalkar, har ock småningom all widare macht och wälde, så wäl öfwer Borgare som Soldater, blifwit dem betagit. De som under all försigtighet wmlägga sig om, at först inträtta en Regering, och sedan sätta den samma på en stadig fot, hafwa fram för annat desse twenne omständigheter för sitt ögnamärke: först förebygga de, at det ei kan ske så lätt för ett folck, til at hafwa sig up emot sin öfwerhet; för det andra, der det så hånbe, at de skulle affkudda sig dessa sin lydnos bojor, at Konungen då ei är försedd med sådana Anförare, hwars färdighet går derpå ut, at upmuntra, samt med en hop bindande stähl och omständigheter,

heter, lifasom stadfästa den gemena hopens i sig ielsta mindre farliga, slummerachtiga, och så til säjande och smäfliga raseri, och dymedelst frambringa ett wisbare och swårare öde. På bägge desse förbehåll har man ingen affickt, då man är i begrep at inrätta ständiga Regimenten. Sy huru mycket fattas det, at icke en sådan flock med manskap, at hwilket man just af be rånadt mode lemnar swårdet i handen, med fog fall liknas med den omtalte menige man; så mycket mer som nästan en och hwar af dem är, at jag så må säga, född vnder sin särskilta Planet: Alla swagheter och dylik orolig påfölgd, som kunna falla på den gemena hopen, äro äfwen i stånd at drabba på Soldaterna! de sätta honom an med en långt nögdare wettelse, så wida han i sin arghet wänder sina ögon och sitt sinne aldräförst på sina wapn, hwilka äro de samme, som sätta mod i Karlén. Då nu Soldaten är inbegrepen i denna sin oroliga anläggning, kan han aldrig, lyckan må föröfrigit wara honom så gunstig som hon någonsin kan, ändoch gjöra sin räkning på någon Anförare, som biuder sin Person swårare än än just den samme, som Eders Majestet gifwit befälning, at föra Commendo öfwer krigs-machten. Sy hwarest fins wäl den, hwars redlighet wille förfä at spierna emot ett affall, omgifwit med så många retande och läckande behagligheter? Ett sinne som wet huru mycket det kan bringa å wäga, som äger lifasom en söt försmak af den Konungliga myndighetens lufwa högd, som ser sig öppet för en hets Smickrars insmygande utlätelser och önsningar som finner sig förskansat med tappra män, som äger mycken anledning, at bemantla sin sak och gjöra sig grön; ja äfwen, i fall des anslag skulle mislyckas, ett sinne, som tror sin dierfhet kunna orfächtas, este

en sådan myckenhet giordt solje i sitt syndiga framfartande. Och så wida en sådan icke kunde förmoda, det hans Partie på något sätt skulle förskingras, eller se sin vndergång, så böde han wäl til at ock föreslå Konungen, som ännu stode i twislan om någon god utgång å sin sido, en hopt willkor af jämn wigt och lika fördel å ömse sidor. Doch jag wil nu lemna, at denne, som skal wara General en Chef, antingen af en medfödd och naturlig böjelse, eller ock i betraktan af sin öfriga dygd, bore fasa och affky för alt buller och yrror, wore tappert utrustad emot alla obygder och laster, skulle aldrig åsido sätta sin älskande skyldighet. Låt så wara, säger jag. Men hwad wil man då täncka om de öfrige Anförare, som stå under honom? Låt då ingen af dem wara upblåst, bångstyrig, narrachtig? Männe då ingen af dem har hunnit giöra sig affhållen hos Soldaten, medelst det hans tapperhet, eller ock hans oförsagda dierfhett Klingat denne i öronen? Eders Majestet må låta bli at roa sig med ett hopp, som är så förgåfwes. Alldrig är det wid sådana ångsliga tilfällen brist på hufwudman eller den, som skal anförä de andra.

Men I torde intwända, at dese olägenheter, dem jag nu spår förrot skola hända, stå då först at befara, om hela krigshären slår sitt läger, och är platskerad på ett ställe. I torde altdersföre påtaga eder, at mota alt widare owisende, på det sättet, at I wiljen söndra hela denna ofantliga kroppen, och kringströ den på särskilta ställen; på det de så wäl måga slippa, at med förvondran anse sig sielfwa, hwilket stier så länge de wistas och hålla sig tillsammans, som ock på det den ena ei må i sin brunst storma löst på den andra, och besmitta honom med sitt raseri. Swart wiljen I då sända dem, sedan de på det sättet

tet blifwit afdelte? De skola indelas på våra Jänt
 ningar och Städer, lären I swara mig. Men giör
 intet det, förrän I noga siärskådar, med hwad läg
 lighet det på begge dessa ställen kan stie. Hwad säf
 ningarna widträffar, tilstår jag, at äfwen så rådl
 git som det är, at förse dem med behörigt förswar
 manskap, så ofta händer det ock, at de ei äro af det
 storlek, som kunde förslå til inrymme för en sådan
 myckenhet af bewäpnadt manskap; dertilmed kunn
 de aldrig stå säkre, utan ständigt swäfsa i fara för
 anfall, sedan en sorgfällighet, at förskantsa dem med
 en sådan myckenhet krigsfolck, giordt dem allmänt be
 kante, och lika som satt dem i rop. Eller wälen
 welen stänga Soldaten der inne, äfwen som i ett an
 nat fångelse? Skola då intet deras wänner få gå
 til dem? An hwad skal man giöra af deras hustrur
 An barn och anförwanter? An Träs-poikar, och Mar
 qwententare? Eller welen I ock säia, at I swarare äm
 nen kända Edert Manskap til Städerna, at der wist
 äfwen som uti ständiga winter-qvarter. Lika som I
 förbt wisten, huru litet Soldaten med det öfriga folck
 kan komma öfwerens. Det som uti öfreds-tider måst
 drageligit förefaller de wärmlöse Borgarne, och som en
 dast äro begrepne på sin näbring och handtering, skul
 man då berunga dem med uti freds-tider, til deras öf
 hödeliga ledsnad och förtret; i det de i sina egna hus nöd
 gas se sig omgifne med främmande och utrustadt folck;
 det de så wäl i kyrkor som på tårg måtte höra deras öf
 strering, och lucta röken af deras Soldate: seder, ja
 det de til slut få erfara, huru som sielfwa deras tysta
 och nögdä fojor dymedelst gå i mistning af sitt förra lugn
 och liufwa offhyldighet. Alla skulle beklaga sig öfwer de
 tunga de nödgades draga, deras sinnen blefwo afwän
 de ifrån Eders Majestet; och när de hafwa lust at giöra
 affall

affall, huru litet och alsintet tro de icke då, at deras
 olägenhet derigenom kunde öfas, efter de redan så
 knappas med de aldraswåraste känningar; jag menar,
 pålagor och inqwartering? Den fördel, som Eury-
 medes pekade på, kan ock intet ernås, sedan frigs-
 machten på det sättet blifwit söndrad och afdelat. En
 hwarfen kunna Krigs- Artielarne så noga efterles-
 was, och efter deras strånga föreskrift med Solda-
 tens gjöremål försaras, då de wistas inne i Städerna;
 ei heller Recruternes och de andras, som ån äro
 dödfvade, framsteg, under en yppig och sielfswäldig
 lefnad, som drifwes i städerna, behörigen bepröf-
 was, och de widare i Martis tjenst upodlas. Ja,
 äfwen de, som länge warit med, skulle finna sig öf-
 wervundne af trögghet och weskighet, wråka sig på
 latbänken der och här i staden, och sedan de gjordt
 det lilla ifrån sig, hwilket dem som Soldater tilkom-
 mer, bleswe de, medelst hushålds-bekymmer, och
 af det omgägnge de ägde med sina hustrur och barn,
 i alt sitt wäsende qwinlige och mesachtige. Sedan de
 nu blifwit wahne wid, at utan serdeles möda och ar-
 bete niuta sin jämna förplågning, lära de med
 mycket större swårhet skita sig ifrån en så rolig lef-
 nad, och i det stället söta sig ut för någon sahrliighet
 i sålt, ån om de nyss hade blifwit wärfde, i hwilket
 fall de då åtminstone höllo det för afgjort, at dem
 ingen ting bleswe medelt ifrån Konungens Skatt-
 Cammare, med mindre de wiste at gjöra sig förtien-
 te deraf med sin tjenst och mödo.

Når Eurymedes hade budit til at belägga dese
 Dunalbi inkaft, och denne åter deryppå söft, at ån
 widare förswara sin mening; förlikte Meleander des-
 ras siltjachtiga tanekar på det sättet, at han gillade
 det som beggedera, oachtadt sin öfriga stridighet,
 hölt

hölt före vara afgjordt; nemligen: At en alt för stor krigsmacht wore skadelig. Icke destomindre borde man, utom den besättning, som wisa Slott och Fästningar hade af nöden til sitt beskydd, äfwen wara omtänkt på Skeps-Flottan och dess utrustning; at Siciliske kusterne borde förses med Tingu Galeor; af hwilka somlige skulle ligga och kryka i öpna Siön, de öfrige återigen wid första påfordran stå segelfärdige i de förnämligsta Hamnar. Dertilmed at flere borde utses för Konungens Lif-Regementen, dels en hop unga och sköna karlar, dels sådana, som länge warit i krigstienst. Dessas antahl borde bestiga sig til Otta Tusende. Hälften af dem borde alltid följa med dit Konungen reser. At Soldatens Sex Månader skulle få vara hemma, men på de öfriga Sex hålla til på sina läger-plazer. När det således skiedde til skiftes, så kunde hwarcken deras styrelsa hinna med at klifwa til den högd, som födras wid yppror och förräderi, ei heller skulle de, medelst ett långt och onödigt tilhåld hemma i sina hufvudstäder, aflåda sig den karlawulenhets, som en rätt Soldat tilhörer. Alla de, som hörde til Konungens Lif-Regementen, borde ei prappas uti ett och samma läger. Tusende Man af dem kunde i sönder hålla sig tilhopa i antingen i lägret, eller ock i neigden af den Stad, der Konungen har sitt Residentz, eller eljest hölle til de Inwånarne, som ei annars kunde, än äga en öfverliknelig fördel utaf det, at Konungen med sitt Hoff och öfriga följie ypphölle sig i deras stad, böra ei taga del til mistycke, när de af hans Lif-Guardie finge inwartering. Samma manskap borde ock hafwa all tillräcklig förplågning, som aldrig skulle slicka; men ock hållas strängare i tygelen. För öfwerwäld, tuftwari, lössäktighet borde de så flita ondt, så at det kändes.

Dch

Och på det de vnder freds-tiden ei måga blifwa för-
wärrade, böra de vpelbas med allahanda frigs-öf-
ningar; än i närwaru af deras Anförare emot wiß
belöning med Pihl eller Båge stluta til måhls, än
blifwa befalte, at med fullt gewär marchera ett sty-
cke wäg, på det de, i fall de blefwo pådresne, at tä-
ga emot sin Fiende, ei måtte fruchta derföre, som
för en sak, den med möda toge lag. Ingen Öf-
werste, Officerare, ware hwem det wil, som på
något sätt äger Commendo, borde ibland dem wa-
ra, den icke Konungen sielf utsedt, och af honom
fådt sin fullmacht. Rytteriets antahl borde bestå af
Twa Tusende Man; de öfrige kunde förses med
Spiut, Pilar och Hand-pikar, på det sättet som det
är brukeligt i Fält. De sade det en sådan frigs-
macht kunde förslå at neddämpa allahanda oförmo-
deliga rörelser; der åter saken wore af den bestaffen-
het, som fordrade större vndsättning af Troppar,
så kunde nyvärswat solck tilöfwas. Eurymedes
försårade, at han med sitt Tal ei ämnade föra stör-
re anläggningar i denna saken å bahne; Dunalbius
återigen påstod å sin sida, at ehuru hans tanckar syn-
tes insträncka en hop frigs-rustningar, tillåto de lik-
wål, at så mycken anstalt, som nu af Konungen fast-
sattes, borde göras. Det funno de likwål alle för
rådeligit, aldenstund Sarderne synas hota dem med
frig, at förstärka för denna gången til någon dehl fr-
ma Troppar.

Det V. Capitlet.

MEleander, som öfwerlemnade dese angelä-
genheter i Eurymedis bekymmersamhet, så-
ster emedlertid sin hog på helt annat. Fram
för alt war han bekymrad öfwer Argenis. Så de
flyt

skyldig som denna wår Prinsessa war; Hon, som
 kunde hetas åga någon ting för mycket, eller mer än
 hon borde, förutan en hop behagliga fullkomligh-
 ter, hwilka ei annars kunde än med misönsambet
 sfådas, måste lifswäl widgå det hon varit orsaken
 alla dessa olycks-bölijor. Lycogenes, blott at
 åckta henne, begick all den åhresförgätenhet, som
 gonsin kan yptånckas; bles doch om lifwet bragt,
 det ei skedde så snart, och ei utan ett blodigt wår-
 skifte. Radirobanes trädde i den förras raswills-
 fotspor; hurudan utgången för honom blir, är
 omist. Han trodde ock, at sådana åfwenwål häd-
 efter skulle infinna sig, som bleswo ansatte af så
 Prinsessans egna fullkomligheter, som ock af åtrå
 at jänte henne så blifwa ågare af ett rike; derest icke
 all denna lycksalighet bleswo nu wydragen at en
 då de andre i följe häråf finge låf at stilla sin beg-
 relse. Den sig sielf mördande Selenista, tillika med
 den fördålda Theocrine, ordade ock ei litet hans
 förende bekyrrade sinne. Omfider satte han sig
 före, at gista bort sin dotter. Detta enda låf-
 medlet tiende nu honom, at bringa sig ifrån dessa
 lycks-bölijor uti ett önsfeligit lugn. Ja! han gick
 högt, at han ei allenast tänckte på Någ, utan
 på Barna-barn, och denna så liuswa åtanckan
 åggade honom, at desto starkare fästade sig wid
 önsfeliga beslut. Men hwem skulle han utse och gi-
 delachtig af en så högt-gållande lycka? Det gafs
 gen i nästgrånskande länder af Konglig blod och hä-
 lomst, hwars ålder kunde sticka sig til detta gifte-
 målet. Men manne det just är nödigt, sade han
 för sig sielf, at man skal spåna efter en sådan Gemål
 för henne, som sielf åger Spiran, och besitter en
 Konglig Crona? Likasom Actenstaps gudarnas g-
 remad

remähl wore at binda ihop Riken, och ei Personer, eller som skulle mitt giöremähl wara at leta vp för henne en annan Crona, och ei någon Man? Nei! wære Förfäder hafwa ju ganska wisligen igenom lag och förordningar stadgat det, at ingen af dem, som kommer at råda öfwer detta Siciliska Riket, det må för öfrigit wara antingen Prinz eller Prinzeßa, skal inlåta sig i någon sådan befryndelse, som har det i följte, at ett annat mächtigare och ansenligare Rike blir förknippadt med detta Sicilieniska; på det detta wårt Fädernesland ei måtte af sådana Konungar, liksom kastas för Fä- fot, eller blifwa ombytt i stället til en Province af det mächtigare Riket. Sicilien förslår nog i sig sielst, at vnderhålla sina Regenter; och jag skulle tro, at min dotter bäst wore hjälpen dermed, om jag ächtar henne med en sådan Man, som bör tillskrifwa hela sin lycka åt henne. Thracerne bruka at köpa sig Hustrur. Lyser alle- nast Fästman af ädeldom, godt förstånd, och dygd; intet skal det fattas, at han får sig macht och ägodelar, då han får min Argenis.

Han war i sitt sinne så mycket mera benågen at gynna detta förslaget, som han länge tilförende funnit en nögdert drift insmyga sig, som förestälte honom Archombrosus, såsom den, hwilken han, igenom det giftermähet, borde giöra til sin arswinge. Han trodde ock, at det ei wore Prinzeßan emot; der hon likwål skulle öfwen se honom öfwer arlarna, så wille han betiena sig af sin Fäderliga Rätt, och dymedelst bringa henne til lydno. Det återstod alltså ingen ting annat, än at giöra sig vnderättad om hans härkomst; ty ehuru han war begäswad med förträffeliga dygder, wille han likwål icke lämna sin dotter i ens Mans wäld, om hwars tilstånd han ei

til pricke giordt sig förständigad. Sedan han
 detta behörigen öfverwägar, begaf han sig i Prin-
 zessans Cammare, och spelte der hos henne sin hö-
 Person med en sådan jämn-wigt, at det kunde synas
 det han war ei allenast hennes Far, utan ock henne
 Konung; på det han desto lättare skulle förmå he-
 ne at samticka til det han önskade. Jag wet, min
 barn, sade han, at Sicilien ei mindre beklagar
 öfwer våra sensårdiriga anläggningar, än wi öfver
 alla de rörelser och oroligheter, dem hon frambrag-
 En en begärelse at regera, jämte ett hopp at få
 ta sig med dig, har bragt Lycogenes och Radit-
 banes til det raseri, wi haft så mycken känning
 hwilket alt wi likwäl hade kunnat förebyggt, derest
 i tid hade utsedt dig en Gemäl. Hwad betäncke
 ock så länge, at hämma farten på en källa, som
 så mycket ondt i följe med sig? Hos mig har
 wäl allaredan beslutit, at försätta dig i wälstånd
 samt at förskaffa mig stöd i min älderdom. In-
 twisslar jag heller, at det jag fastställt, i anledning
 min faderliga myndighet, ju ock stier med din wil-
 Efterlåter du intet, min Argenis, din Far, at
 en Gästman för dig? Så wäl en allmän som
 skylt lag, lemnar mig tilstånd här til. Det skil-
 altså intet instämna med din öfriga sedighet, der
 wille tressa häremot. När war bekymrade Prin-
 sa så utlåt sig häröppå, som wille hon betäncka
 sade Konungen at henne: Ja så, wil du betäncka
 om du skal giöra din plicht och skyldighet? Det
 intet fattas rådrum at betäncka sig på. Mitt barn
 jag frågar dig än en gång, om du wil påminna
 din lydnois plicht? Jo, det wil jag, swarade
 fast det intet skedde af hiertat, efter hon intet
 slade sig annat, då hennes Herr Fader med en så

allande myndighet tiltalte henne. Meleander besömde då hennes hörsamhet, kysste henne, och sade: Du wet ju, at du är mig ett alt för lårt barn. Jag wil aldrig lesiwa den stund, då jag ei ser dig före til det bästa. Du gör wäl deri, at du sätter din lit på din Far, på din gamla Far, som så mycket hunnit erfara.

Dagen härpå, då han af en händelse kom at wänera i Erågården, tar han Archombrosus affses, och tiltalar honom i följande: Hör min unge Riddare, der jag wore edar fiende, och ei desj bättre bekant hos eder, och i den händelsen frågade Er af hwad härkomst I ären, så kunde I ei annars än wälla mig mistänckt för en så förweten fråga. Men efter jag, såsom Er wän, måst nu en god tid wara belåten dermed, at wara aldeles ofunnig af edar ått och härkomst, åstundar jag nu högeligen så del här af. Hwad kan det wäl ock wara, som skulle drifwa der at tro, det jag mera för min egen än för edar sul wil häraf bliiwa underrättad? En angelägenhet af mycken wigt, och, der jag ei eljest bedrager mig, af ei mindre behagelighet för eder, ligger härwunder, hwarom jag nu utan krus wille handla med der, der det ei wore nödiat, at förut giöra sig förståndigad om edar härkomst. I märken ju, hwad förtrolighet jag drar til eder, ånssiönt I ären en wänninge. Regeringens hemligaste wärf hafwen I wäst del af. I märken Er yngdom eller den andra omständigheten, at I nemligen ären ifrån ett främmande land, har förmått bringa mig i det sinne, at jag ei skulle förtro eder alt til pricka. Men hwad det angår, så hafwen I sielf giordt eder förtient deraf. Men at jag må förtiga alt annat, kan jag intet förståta, huru I råkte mitt lif utur wattu-nöden; så at

M n

J och intet achtade at sätta Er egen Person i stör-
 ligs-fahra, och huru J bragt Lycogenes om hant
 Sedan wi på det sättet gadt hwarannan inbörd
 tilhanda; hwi betäncken J eder då widare, at
 wa mig eder yprinnelse wid handen? Hwilket jag
 ock, så sant mig Jupiter älske, för Er heder och
 del skul, är måhn om at efterfråga. Wår
 Ridderman blef aldeles betagen af dessa
 Icandri böner. Hwad orsak, tänckte han för
 sielf, måtte det wäl wara, som drifwer honom,
 så enständigt wela blifwa håri onderrättad, som
 så lång tid utan swårighet har tålt wara sig för-
 gat; eller hwad wore det wäl för wålg-erning,
 ei kunde wedersfaras honom såsom okånd? En
 lycksalighets förebild spelte honom strax i hogen,
 ligen, at Konungen pekade på ett Achtenkap emell
 honom och Prinzezan, så mycket mer, som han
 och hällen war med sina tanckar begrepen i den
 saken. Han böd åter hårvppå tit, at ei lemna
 dare inrymme för ett hopp, som han trodde
 säfångt och olifande; hwarföre han ock mera red
 orden än i sitt sinne, gaf Konungen följande
 Hårtills har Eders Majestet behagat fördubla
 wålgjerningar, i det Eders Majestet bewårdigat
 wördas af den, hwars härkomst J ei haft någ
 kundskap af; jag kan ock intet förstå, på hwad
 det skulle gagna Eders Majestet, der jag beginge
 gudlösset; det wil så mycket säga, der jag skulle
 wika ifrån mina Föräldrars befallningar; i an-
 ning af hwilka jag är twungen at förtiga min
 och yprinnelse. Likwål, på det Eders Majestet
 måtte anse mig för sturck och enwis, så skal jag
 så mycket som lossigit är, onderrätta Eders
 jestet om, men utan at yptäcka namnen af

Äbbernesort och mina föräldrar. Jag är en Kösunga Son, och boren i ett land, der alt står fredslamt til. Jag har ock inter blifwit drifwen hit å orsaken af något tvång, eller af någon annan mindre behaglig omständighet, utan har jag, efter mina föräldrars befallning, anländt hit, i mening, at wara en äffadare af Eders Majestets ädla seder och högdygder.

Under det han således hade yttrat sig, omfamnar Konungen honom, intagen af en helt oförmodad glädie, säjande: Hwad hastwen J då hårtills tyckt om Sicilien? Huru har mitt Hoff anslådt Er? Eller har jag må så mycket lyckligare röra Ert ömma, huru har min ålderdom och min dotters seder behagat Er? När nu denne, som begynte at fågna sig af ett wisare hopp, sade sig mer än wörda alt detta; föll Konungen honom strax i talet, och sade: Min önskan är ock, at denna Er bewägenhet måtte med fulle mått blifwa Eder betalt. Jag wil ei nämna om det, at J hastwen sändt Lycogenes til de dödas Rike; wil ock förtiga, det J hastwen frälsat mig ifrån dödsfabran. Här gies något, som är långt mera gällande, hwarmedelst J ock hel och hållen giordt Er måstare af mitt sinne; nemligen edart sediga upförande, edart liufwa umgiänges-sätt, och i synnerhet, at J hastwen burit kärlek för mig. Jag ser mig aldrig kunna skiljas ifrån eder. Om nu så är, hwilket jag ock något nära kunde astaga förrot, at J ären af en Kunglig blod; så trolofwar jag med nöje, och af ett berädt mode at eder min Argenis, på hwilken så mångaens hog har lefvt, och det med alt optänckeligit eftersträfwande. Edra Föräldrar måga för öfrigit wara i så högt anseende, som de någonsin kunna, så låga de lifwål en Swårdotter i henne, för hwilken de

ei behöfwa blifas. Det återstår altså ingen
 annat, än at J vnder all förtrolighet lemna
 del af alla edra öfriga utaf lyckan förvanta förmå
 med den försäkran, at J ei welen lemna, och
 godt som strandsätta mig i denna min höga
 dom. Denna glädie-tidningen satte så starkt
 Archombrotus, så at nästan alla leder började
 darra på honom; vnder det han nu ock ei utan
 achning befann sig, huru som det frivilligt till
 honom, på hwilket han eljest hade welat kosta all
 minsta blods-droppa han ägde, fastade han sig
 för Meleanders fötter, (så at man ei wist wet,
 han dymedelt antingen wille wisa sin wördnad
 gudarna, eller ock för Konungen) och hölt hon
 som bød til at träffa häremot, i sin gång till
 Och efter det aldrig wille blifwa ända på hans
 låteliga tackfäjlse, blef Meleander lifasom mun
 re til sinnes, glädde sig öfwer den andras glädie,
 fastade sig hel och hållen med sina armar på
 hals. Alla som stodo i ögnafte, ansågo, med för
 dran, hwad det wore för en inbördes och mer
 fågnafam kärlåtenhet. Men Konungen förbö
 chombrotus, at något på den dagen nämna
 om; gick derpå tillbaka til sitt följie; och som han
 tes, mer än wanligit, wara lifasom tanckfull, för
 te de der en liten stund med ett och annat samtal,
 kunde förelöpa. Deroppå tog han sin wäg
 Slottet, och sade vnder wägen at Archombrotus
 som nu redan hölt sig närmare til honom: Huru
 ge kunnen J hafwa fördrag, at låta oss wara
 nige, och råla at war glädie skal uppiutas?
 om denna saken ämnade jag nu, swarade Arch
 brotus, handla med Eders Majestet. Jag
 mig twenne månaders tidrum; innom hwilken tid

han sielf personligen berättat mina föräldrar, hwad
 lyckalighet mig är wedersfaren, och derjämte komma
 berifrån hit tillbaka med anständig ståt, då jag ock får
 tillfälle at förståndiga Eders Majestet det öfriga af
 min härkomst. Meleander, som fant sig illa til-
 reds, då han hörde blotta ordet af bortresan näm-
 nas, swarade honom: Jag skrifwer aldrig derom
 er, at I skolen resa ifrån oss, Archombrote; der
 I til äfventyrs förachtar, och finner likasom nå-
 gon osmak uti denna wår ytrade förbindelse, eller
 afwe wi satt oss i en nedrigare tancka hos eder, för
 det wi först förklarar wår kärlek för eder. Om den-
 na besynndelse anstår Er, så kunnen I skrifwa til Er
 ädernes-ort. Ty jag påtar mig intet, at anförtro
 Er sielf i hafwets macht, eller at alt öfrigit sig til äf-
 ventyrs yppande öde. Archombrotus, som besant
 sig, i antedning af denne wår goda Gubbes myckla be-
 wägenhet, hwad han borde göra, och huru högt
 han borde ådaga lägga sin kärlek tillbakares, fyste Ko-
 nungens hand, med utfästelse, at ei ett härsmåhn
 afswika ifrån den föreskrift, Hans Majestet behagade
 förelägga honom.

Konungen hade ännu intet tydt för Argenis,
 hwem han hade föreslagit henne til Gemål. För-
 benskul så snart Archombrotus war gånge ifrån
 honom, låter han falla henne in til sig, yprepar ei
 allenast för henne sitt förra påstående, huru nödigt
 hennes gistermål wore, utan nämner ock på kiöpet,
 huru han änteligen utsedt sig en så förträffelig mäg,
 som han intet såg sig kunna önska någon, som skulle öf-
 wergå honom; at han wore af Konglig härkomst,
 och af ett dygde-wäsende, som i allt likade denna
 hans höga Att: med ett ord, at det wore Archom-
 brotus; at hwilken sielfwa ödet har likasom förr-

vt spådt denna wårda förbindelse, i det lyckan så
 fogade, at han ei allenast åger den hedren, at ha
 frälst Konungens lif, då wagnen störtades i strö-
 men, och wältrade mitt ibland wågorna, utan
 ock honom tillfriskwas Segren öfwer Lycogen
 Meleander tog sig under alt detta en alfwarsam
 syn, och hans tal hade större smak af en twingad
 befallning, än af någon blott föreställning. Arge-
 nis böd til på alt sätt at förstålla sig; och fastän det
 henne til sinnes, det hon utan sin minsta wett-
 emot all sin önskan, skulle bortläswas, stälte hon
 likwål så, som wore hon nögd med sin Herr Fad-
 rattade beslut, och swarade härpå: Det är in-
 ting, som man wid denna omständighet mer har
 befara, än at ett så skynsamt Bröllop, hwar
 någon af edra förtrognaste haft det minsta
 bringar en hop försmådelser och widriga omdö-
 mabane; och at Radirobanes i följie häraf skulle
 vara emot all billighet bortdriswen, blott för
 man i stället finge gynna Archombrotus. Det
 höfs årminstone någon tid til, på det en så oför-
 tad nyhet må hinna at sachtta sig, och på det
 Archombrotus först må spörjas wara min Friars
 min Brudgumme. Detta förbehåll ansåg Mele-
 der för ailtigt; men fruchtade likwål, at Prins-
 wore måhñ om utdrägt på tiden, blott för det
 finge giöra denna hans anläggning, angående
 termålet, ont intet; talte henne altdersföre, at
 medelst få sätta henne på prof, således til: H-
 Fen bör man lemna røchtet alt för liten tid, ei
 lyckan alt för mycken. Om du får råda, min Arge-
 huru mycken tid menar du då wål behöfs här?
 Hon förwågrade kunna utlåta sig häröfwan,
 bärande den orsak, som wore det ei hennes, utan

nungens giöremål, at föreflå något wist i denna saken. Sedan nu hennes Herr Far den ena gången efter den andra påstod, det hon wille yttra sin mening; gick hon omfider ei utan swärighet derpå löst, så at det såg ut, som nödgades hon nu sielf sätta sitt lif ett wist måhl före, säjande: Som jag menar, så tror jag wid påß twenne månader kunna härtil förflå. Konungen, som nu mera söga twiflade, at ju Prinsessan war om den lilla utfatta tiden angelägen, mer för sin egen, än för rychtet skul, swarade henne, på det han sluppe at wara henne widrig i alt? Och du utfätter dig då, at, så snart denna tiden förfalt, ei det minsta treska emot detta gistermålet? Jo! Dertill utfätter jag mig, swarade hon; så at min Herr Far ei skal med gudarnas macht hafwa orsak, föresbrå mig något, hwarken i min ord eller lefnad, som kunde oroa eder. Hon försäkrade detta så mycket rundeligare, som hon hoppades, at Poliarchus es medlertid skulle infinna sig, hwilkens giöremål då wore, at frälfa så wäl sitt som hennes lif; der åter han ei hunne komma innom besagdan tid, så wille hon betiena sig af en frihet, at bära händer på sig sielf, och således sluta sina dagar. Men Konungen sågnade sig af en nögdare uttydning öfwer hennes utlåtelse; ty han begrep meningen af hennes ord på det sättet, som hade nu hans faderliga myndighet råmt, och likasom fastadt en bohå för hennes sinnes rörelser, hwilka tilförende under ett fritt loyp bemåstradt sig hela hennes hierta. Han omfamnade henne altdersföre med mycken kärlighet, och lät henne gå, warande för öfrigit hos sig helt trygg, at han nu segrat öfwer henne.

Det VI. Capitlet.

S En Prins:han, som af så många swärigh-
 ter oroades, trodde sig aldrig vara olyck-
 ligare, än då det allmänna hade at följ-
 sig af någon lycklig händelse. En så snart Lycog-
 nes wardt öfvervunnen, gick Radirobanis en
 önskan derpå ut, at få ähta henne, det wil alt
 samma säga, som hade han önskat se henne dö.
 Den omsorgen hade näppeligen lemnat henne, för-
 än en wisare fruchtan, bäst Sicilien hölle på at häm-
 sig krafter, stodo henne före af Archombrotus
 som under en lycklig framgång hade redan klifwit
 en så för henne öfventyrlig högd, at hon ock m-
 längtan ansåg det tillstånd, då hon war utsatt
 Radirobanes. Hon utbrast altdersföre: Skal
 jag ständigt så begråta mitt och mitt fädernesland
 öde? Så kan då ödet ei på ett lindrigare sätt
 til wårka med Sicilien under dess eländiga tillstånd
 än at jag med mitt lif skal befria alla dess Inbygg-
 re ifrån undergången? Skal nu all den skat, man
 rar mig med, all den prydnad jag äger, ja, alla
 glänzande förmåner, med hwilka naturen behag-
 tekna mitt ansichte, wara ett försonings-offer för
 den wederskyggelse, som Fäderneslandet är bekat-
 med? Skal jag wara öfwen som Herculis dotter
 Macaria, eller ock som Iphigenia, Agamemnon
 dotter? Skal en allmän rolighet köpas med ett
 öfsuldigt blod? Men det skal intet räcka så länge,
 lyckan får spela sitt gnyckleri med mig. Denna
 werakt swallande olycks-bölja skal antingen gådra
 da på sielfwa stormen, eller ock stöta ett olyckligt
 och dess hästighet ei utårdande Skiepp i qwas. Om
 darna äro mitt witne, huru gierna jag nu skulle wela
 hafa

hastig mig til det tysta; der jag icke wore rädd om dig min Poliarch; ja, der icke Selenissa med sin bortgång lärde oss, at en sådan bråskilnod är åsmen en täckmantel för ens begångna misgjeringar. Hon började härpå helt bekymmersamt utgrunda, om hon antingen skulle afbida Poliarchi ankomst, eller ock medelst skrifwelse skynda på honom. Mer än en Månad war förliden, sedan han war bortrest, och wid slutet af tredie månaden hade han beslutit, at komma tillbaka; men hon hölt före, at en Ålskare (det wiste hon at Poliarchus war) bör inställa sig heller före den utsatta tiden, än afwacha den til slut. Sæde destomindre faststälte hon hos sig at skrifwa. Hon fattade meningen, som af sig sielf framfäst, under denna hennes nybakomna sinnes rörelse, således i pennan:

Sist än jag är fränwarande, min Poliarch, är jag likwäl til afwontors åga större kundskap om edert tillstånd, än I sielf. Kan så wara, at I mån wäl der I ären; men så begynnen I sannerligen at förgås här, då jag stårstådar mitt förestående öde. Detta bref kan förståndiga eder, huru litet samma öde lennat mig öfrigit af mitt lif. Radirobanes har, i förgåtenhet af den Kongliga högd han sitter i, och af den skyldighet honom som en gäst hade bordt tilkomma, påtagit sig, at begå en mer än nellig skamgierning, i det han war i beråd, at röfwa mig bort, för det jag ei kunde twinga mig at få tycke för honom. Gudarna må

ga weta hwad det war för Skåde-spel ha
 vpdichtade, som skulle ställas i gång tv
 hafs-stranden; Han drog ock min Herr Far
 jämte mig dit med sig. Det fattades int
 mycket, at wi just skulle bortföras, då i de
 samma hans stygga anläggning blef yppat
 och wi toge war vndanflycht åt staden, ha
 åter begaf sig til sin Skeps-Flotta. Här
 blef han aldeles befängd; så at han ock w
 derstod sig at tadla på mitt goda rychte v
 ett bref han skref til min Herr Far, för d
 jag, efter hans mening, har lemnat fria
 tyglar åt min kärlek för eder, än jag bord
 En Selenissa har vptäckt war förtrolighet
 och häraf fick denne gudlöse Pilten anlet
 ning, at fara vt med sina grofwa försin
 delser. Men min Herr Far har stådt p
 min och sanningenes sido. Och hwad Selen
 nissa angår, så försonade hon sielfwilligt
 trolöshet/ i det hon med ett litet Swärd to
 lifwet af sig sielf: Han återigen drog sin
 färde vt i en olycklig stund, (der gudarne
 jest wela wäl) til Sardinien. Som bäst jag
 medelst hans bortresa, trodde mig wara lö
 lig, befaller min Herr Far (jag förs int
 nämnat, på det ock I ei må börja at hat
 honom. Det är ett öde som tvingar o
 Låt heller Er wrede, min Poliarch, brista
 emot det) befaller, säger jag, min Herr Far
 mig, at fatta kärlek för Archombrotte
 Ho

Han föregaf, huru denne wore af Konung-
 sig härkomst; derhos at hans lefnads-sätt,
 smille-gäfwoor, hela hans utseende behagade
 honom; och slutet blef det, at rätt denne
 skulle blifwa hans måg. Jag besarade, at
 med en otidig motsträfwichet gidra honom
 otålig, så wida han stod så enständigt wid
 denna sin slut-sats. Det war alt nog, twel-
 tes mig, at, vnder ett annat förebärande,
 erhålla så mycket tid-rum, som kunde för-
 slå til Er ankomst: Der J åter fördröjen
 öfwer den tiden, mig då stode fritt at, efter
 min önskan, dö. Twenne månader har
 man lemnat mig; inuom hwilken tid jag
 bör bereda mig at med nöje atwänta sielfwa
 Bröllops-dagen. Der J des förinnan med
 en bewäpnad hand inställen Er, så har J
 äfwen mig på Er sida; men skulle J åter
 komma obewäpnad, så skole wi lifwål på
 alt sätt binda til at ståla oss bort. Men öf-
 wergifwen J mig, skal jag, då man som
 bäst håller på at reda til Bröllopet, tillåta,
 at hela Brud-Skruden må påstådas mig;
 och när det kommer der til, at min Herr
 Far befaller mig räcka handen åt Archom-
 brotus, skal jag säga, at den är helgad åt
 gudarna, och vnder det samma skal jag med
 en Dart, den jag ännar sticka någorståds
 vndan uti mina kläder, öfna mitt mer än
 ängsliga bröst. Der utgången blefwe så-
 dan,

dan, så tag nu redan, min Po'iarch, och öronen, min yttersta önskan (inbilla eder, at detta säjes af Er Argenis, då hon som bäst ligger och wältrar sig i sin egen blod) För låt min Far. Han får nog dyrt betalat andoch, i det åskådandet af min olofliga dödbahne ei annat kan än måla i hans ansichte en honom snart förestående död. Med Archombrotus må I försara, allt som I sielf lusten. Men hwad Radirobanes angår, låten I honom lefwa ohämnad, så skal mitt slugga komma tillbaka's ifrån de dödas Rike, blott at påminna Er edar skyldighet. Beträf hämnd af denne förrådaren för hans aldransligaste hofwestnycke: Han har gripit sig an, åtminstone budet til, at beröfwa mig mitt ährliga namn. Släpp honom intet ostraffad: Låt honom af Er wredes mått sluta och astaga sin giernings ilskhet. Denna hämnd, denna möda, öfwerlemnad jag på det eftertryckeligaste; ja! jag beswår eder at fullgöra detta mitt Testamente, och denna min yttersta wilja. När denna hämnd har gådt för sig, så foga den anstalt, at mitt namn må blifwa ristadt på Er och edra saders graf: At begges våra händelser må blifwa teknade, och skurde i Marmor för Esterwerldens skul, som då får tillfälle at berömma vår inbördes Trohet, men fördömma vår widriga lycka. Men, min

Wårde Poliarch, fly för all åsicht af denna
 Den; der icke åfwen en kärlek för min åska
 drifwer Er at komma hit, at så således
 trycka til edart bekända bröst den Gull-
 fruka, hwari Er afledna Bruds åska lige
 ger förn arad; eller ock der I et åminnen (gus-
 darna gifwe det wore så wål) hämta den
 härifrån, och föra den i edra faders grift.
 Kan I nu, så förekom då alt detta onda
 med Er tidiga ankomst; ty den förestående
 sabran tål intet vpskof. Hwar ock intet;
 beställ då om alt det jag nu på mitt yttersta
 bedt Er om. Och les wål för öfrigt til mitt
 nöje!

Sedan brefwet war förseglat, öfwerwågade hon
 länge hos sig sielf, hwars redlighet hon borde anför-
 tro denna beskickning. Ingen hade hon, den hon
 kunde taga til råds. Ty at lemna Gimoclea, som
 twenne dagar förvt wardt antagen i Selenissæ ställe,
 del af en hemlighet af så mycken påfölgd, syntes ån
 wara för bittida. Alt betiena sig återigen af den en-
 da Arsidas, wid dessa sina hemliga wårk, fant hon
 heller intet wara rådeligit; på det han, uttröddad af
 så många farligheter, ei skulle börja at fruchta för
 Meleander; Hans bortresa ifrån Den kunde dess-
 förvtan ei hållas fördåld. Gele destomindre stod
 henne ingen bättre och med större låglighet an; måst
 för det, efter han wiste af alla de förbindelser, hwars
 med hon giordt Poliarchus sig förplichtad. Hon
 kallat honom alt dertöre til sig, och tiltalar honom
 på följande sätt: Der jag fruchtade, at ock I, min
 fære Arsidas, skulle öfwergiftwa mig, så kunde jag med
 eftera

eftertryck ställa Er Selenissa i hogen; Hon som i sin
 samwete plågades af långt swärare och mera gnagande
 de känningar för sitt förräderi skul, än om alla döds-
 plågor hade drabbat henne; jag sluter det derwät
 efter hon sökte at finna bot för sin smärta af sielfst
 döden. I mågen nu weta, det så wäl min Her
 Far som jag på allt sätt eljest förtiga, at den de
 leda karingen yptäckte för Radirobanes, alla
 förbindelser, som Poliarchus och jag för oss ämnade
 förbehålla; Hon ansattes strax derpå af en sårande
 samwets sträck, och dömdes sig sielf skuldig, at af sin
 egen hand, som I sägen, vndiå sin död. Men
 wa wi, så hafwen I för all Er myckna vprichtig-
 at förwänta större belöning, än Selenissa för sitt förrä-
 råderi fick ärnjuta straff. Hela handelen hwälfr
 nu til sitt änteliga slut. I kunnen tryggat göra
 räkning på långt mera, än I utan rådnad kan i Er
 sinne föreställa eder. Men at jag må komma
 sielfwa saken, så wil jag berätta eder, at jag skrif-
 ett bref, som jag önskade så med all osward tro-
 skynsamhet Poliarchus i händer. Wtse I nu en
 riktig man, den wi kunde anlita härvtinnan. Men
 om I kan, så föreslå en sådan, hwars trohet äfrö-
 då det gäller hårdt på, I ären förwikad om. Arslid
 stod intet och drog sig länge, utan swarade strax
 Min nådiga Prinkefa, jag känner ingen vprichtig
 än mig sielf. Hwarföre gier min Prinkefa mig
 brått affed; i synnerhet som jag än är i stånd at ful-
 na tiens Eders Höghet, och deswtan tror, det jag
 giordt mig på något sätt illa lucttande hos min Prin-
 kefa? Jag skal fullgöra allt hwad I befallen mig
 Poliarchus skal ock ei, han må för öfrigit hålla
 hwar som hållt på alla orter i werlden, för min oswar-
 da oförtrutenhet så ligga fördåld.

Argenis, som blef ei litet glad öfwer denna hans läfwen, frågade, hwad orsac han skulle vspinna til sitt asseglande ifrån Den. Det är en del af Italien, swarade Arfidas, som man kallar Latium. Wid Sid-kanten af den orten ligger Antium, en mycket ryckbar stad för Lyckans Tempel som der är, och firas med mycken högachtning. Jag skal föregifwa, som hade jag giordt ett löfte at den gudinnan; denna min Guda-Tienst kan ei hafwa någon mistancka med sig. Sedan jag lemnat Sicilien bakom mig, huru många vptäncka invändningar kunna icke tienna mig, då jag tager mig en längre resa före? Jag kan ju förebära, huru jag haft ett och annat at syfla der borta, huru jag varit förweten at bese det eller det, och til slut, at jag öfwen giordt flera löften. Befall allenast, och om min Prinsefa kan säga mig, så säg, til hwilken ort jag skal styra min kosa? Argenis vtz låt sig härpå: Om jag nu får taga det för afgjordt, at J hysen den godheten för mig, så blir min påminnelse, min fåre Arfida, öfwen denna, at J jämte Er öfriga oförtrutenhet, så mycket som möjligt är, skynden eder. J träffen Poliarchus antingen i sitt Fädernesland, eller ock, då han är på wägen at komma til oss. J skolen i dag så höra mera af mig, än Selenissa på så många åhr har sådt. J Gallien löper en flod som kallas Araris, denna har sitt inlopp i en annan, som heter Rhodan. Hela det landet, som dese begge floder, allt ifrån början af deras lopp in til utloppet i stora hafwet, förbilöpa, är Poliarchi fädernes rike: Hans förältrar äga det nu i besittning: Han åter, såsom ende Prinzen, öfwan tar regeringen öfver dem. Se hwad det är för en Man J nu giören wäl emot. Allid före om han är, det jag gifar, hemma i sitt land, så fruchta intet

tet, at J gån wisse om honom. Sieliga des stum
 ma murar ffola leda eder til Prinzen. Utwarne
 honom allenast, det jag ock gör i breswet, at han
 med det första entledigar sig ifrån sin läswen, och fö
 fogar sig hit tilbakars, icke allenast i blott förli
 på sin egen tapperhet, utan ock på sitt Rikes mach
 Efter ock Er kosa löper förbi stranden, der Stad
 Antium står, så kunnen J stiga op, och nedlägga
 mina wagnar Er åhre-betygelse för Gudinnan
 rådfråga åswen gudinnan, hward utgång eder resa
 min wäntan tager. Tag för öfrigit emot dem
 Diamants-Ringen; påminn Er, så ofta J blifwer
 warse denna Ring på Ert finger, at så wäl min so
 wår Galliske Prinzes hela wälfärd endast beror
 edar skyndsambhet. Wid dessa orden öfwerlemn
 hon honom en Ring af ansenligt wärde, jämte bres
 wet til Poliarchus. Han blef muntrare, då han
 fick höra Poliarchi höga wärdighet, men började
 ock at förundra sig, hwarföre deras anläggning
 ffiedde med sådana omswep, lika som denna besw
 delsen ei skulle lika sig, til des han, medelst Prinze
 sans ehindran, besann, det Regerings-formen
 Sicilien förhölt, at ingen af den Siciliensiske
 ninga: Atten får hålla sitt Biläger med någon, som
 hade i besittning ett mächtigare Rike. För öfrigit
 wiste de alt för wäl, huru som Meleander ei allena
 war ganscka nogråknad at åtlyda, och sig til estere
 tesse ställa sina fädernes stadgar, utan ock plägg
 de ibland andra oförlikneligen berömma denna der
 anstalt. Hwarföre ock nu Arlidas både gillade
 Prinzhans försigtighet, i det han hwarfen för
 Herr Far eller för Sicilienserne alt hårtills hade
 täckt sina anläggningar, som stridde emot deras
 behåll; som ock besann, at en frigs-macht ifrån
 Gal

Gallien wore af nöden, vnder den förervändning, som wore man ämnad, at med den samma giöra ont mot Archombroti afficht, och således försetta densa stadga vti des vråldriga värde och efertryck. Arlidas, som grep sig an med all tro- och redlighet, så wäl i anledning af sin egen dygd, som ock vnder erhindran af Selenilla affall, begaf sig dagen derefter, sedan han anbefalt sig gudarna, på reisan. En foglig wind gjorde, at hans resa til Italien giftruggt för sig. Der hyste han om Skepp, på det han vti ett så hemligt wärk måtte slippa at betiena sig af Siciliensiskt och befant Skepps-folk, seglade stora Grefelands kuster i hast förbi, och sedan han jäm-wäl lemnat de Osciens land til rygga, anlände han til Antium.

Det VII. Capitlet.

Der wid stranden stod ett yrgammalt Tempel, hwilket de gamle hade inwigt Gudinnan Lpela til åhra. Så snart Arlidas, vppå Zubngs Garenas anwising fick det i ögnasichte, vpsyldes han af en hop tysta önskingar, föll på sina knän neder på wägen, och nedlade således då redan sin wördnad för gudinnan. Och då han härpå hade anländt til ingången af Templet, stod honom der til reds en Präst, klädd i hwhita kläder, hwhars bräm och kanter woro af Purpur. Hans af älber Gölswer-hwita hår lägo och fladdrade på begge sidor om hans axlar: Hans hwhiswud war omgifsmit med en lagerkrans, och handen hölt han en staf, vspirad med gröna blad. Denne, så snart han blef warse, huru Arlidas, som framme war i sina reskläder, hastade sig at ingå i Templet, tiltalte honom, helt wänligen, med följande ord:

Min wån, antingen I nu ären anlånd hit, i men
 at bedia om något, eller har wår gudinna redan
 redt eder ifrån en eller annan swårighet, den I
 tat före, och I således är kommen i ett sinne,
 wil giöra sig fortient af nya wålgjerningar, träd
 fult fram för wår mer än milda gudinnas blid-
 syn, och giör henne, antingen med ett ofskyd-
 fer-blod, eller, der eder så behagar, med röf-
 i alt bewägen. Härpå tog Arlidas til orda: W-
 dige Fader, aldenstund edor klådedrächt urwisar,
 I ären detta heliga Templets Föreståndare; vñ
 råtta mig altdersföre, förrän jag nedlägger min w-
 nad för gudinnan, vnder anlitan om hennes g-
 med hwad ceremonie jag skal två mig, och hu-
 dant offer detta Templet egenteligen fordrar, på
 jag ei må taqa något fehlsteg i hennes dyrkan.
 Säg mig des förvtan, om Gudinnan Lycka är
 med en nådes-blick anser dem, som vti en dylik se-
 mande drägt falla henne til fota. Prästen wiste
 nom strax här på en källa, som med sitt sachta
 uppsprång i Wåcken-huset af Templet; der skulle
 tre gånger twätta sig i ansigtet och om händer
 då Prästen emedlertid wille gå åstad, och förse
 nom med en Mantel och Crank. At Offer-Cere-
 ren, som stodo i förhuset af gudinnans Tempel-
 dige, och allenast afbidade köpare, woro ut-
 wanck; antingen han wid sitt offer wille betiena
 större eller mindre bostap. Gack, wördige F-
 sade Arlidas, och wålg sielf vt ibland Slacht-off-
 sådana, som I wet Gudinnan måst tycker om,
 i det samma gaf han åt Prästen, som stack fram
 hand, en hoy Gull-penningar. Vnder det de
 hastar sig, at på det tienstachtigaste fullgiöra sin
 tiening, för det han blef så wål betalt, lät Ar-

pumpa op wata ifrån källan, och twädde sig således
 med hela sitt följe. Sedan han som hastigast hade
 besedt hwallswet i kyrckan, jänte en hop til Templet
 väncfte persedlar af mindre wärde, som en och hwar-
 ans woro uphängde, stadnade han wid en åldrig
 Marmor-Tasla, som stod icke långt ifrån ingången,
 och förebragte dem som kommo i Templet, följande
 Rim:

I Sinnen, som i Synder blifwen,
 Gån bort, och ei här inne blifwen
 Dti ett rum, som helgat är,
 Och af Fru LUCKA namnet bär.

I alle! som ha'n ondt i sinne,
 Swars blotta nöje, måsta tynne
 Är til at se sig särad bli
 Af afwund och des Tyranni.

I! som Er nästas blod ofugen,
 Och Er för penning-guden bugen,
 Swars toma tarm ei ser sig mått,
 Säkän den arma är upsträtt.

I! som at sända, gån och fiken.
 Föräldrar Er til dödas Riken.
 I alle sidst! som önska få
 Ofämja strö bland ächta twå.

Du blinda skäck! det wil ei bära,
 (Säst det hos en dehl tyckes låra)
 At Templet se, och wara med,
 Gå up och derpå åter ned.

At Bilder, Taslor jämt förära,
 Så at des wäggar knapt sig bära,
 At på des Altar' offra opp
 Alt det du har frän tö til topp.

Til hwad wil wäl alt detta räcka
 Der ei din Siäl i Tåresbäckar
 Först twättas ren, wid ångrens strand;
 Du eljest åldrig går i land.

Bort! bort! med Suckar, Orvåden, Båner,
 Som fällas plå af Odygds Söner;
 Bort! med en skänck, besäckader
 Af dens odygd, som den frambåt.

En GUD, som skapat alt i sänder,
 Blott med en winck och ei med händer,
 Ei tar swar något offer-så,
 Ell' ock dess blod, som rinna plå.

Af den, all fänad här på jorden
 I bästa stic är skapat worden;
 Som deras kroppar passat så,
 At de sin föda lätt kan få.

En del har han beklädt med siäder,
 At dermed klyftwa luft och wäder;
 En annan del, nog mindre wig,
 Har han befalt at hålla sig

Wid marken; och af detta bandet
 plå' en dehl triswas måst på landet;
 Och en dehl uti skog och fält;
 De andre innom hus och tält.

En del man åter jämt får leta
 I hafwet; de der ei plå weta
 Af denna lust, som oss omtände;
 Men blifwa wid sitt Element.

At Idumæers länder flöda,
 Af Balsam och all härlig gröda;
 At ei Sabæa nå'nsin haft
 Den minsta brist på härlig saft.

på rökelse och annat mycke,
 Så stelfwa Himlen fattar tycke,
 För skogens lucht på denna ort.
 Det har den store Guden giordt.

Swad hielper dig då gifmild wara:
 Din odygd kan dig ei förswara,
 Fast än du gier båd' så och såd,
 Ja! fast du gifwe pengar med.

Det k stas dig för dryga sl ngar,
 At fånga Jupiter med pengar,
 Ditt r kvar k, Tokar, tar ei lag,
 Du må nu r ka natt och dag.

Så menar du at GUD kan r la,
 At du din odygd wilt bestråla,
 Och all din sk k bemantla med
 En rök, som l chtar ganska led.

Det kom nu redan dertill, at Prästen gick f rbt med offer-beskafen, då Arlidas, hwars hustru war omgifwit med en Crank, fastade sig, uti en hwit kl des bonad, ned f r Gudinnans Bild, och frambragte sina egna  ns ningar, tillika med dem, som Argenis bad honom andraga. En d ggj nde Qwige-kalk, samt tvenne Swillinge-lamb h de Prästen fram för andra utvalt at offras; Kalkwen blef utan möda med en yra slagen för pannan; Lamben, som fingo en litdrigare död, stack han med en knif i strupen; på det deras hustruden ei skulle illa medfaras, utan at man kunde betiena sig af dem wid m ltiden. Prästen sade med full hals, at inel werna toknade ganska godt, och gaf i anledning häraf åt Arlidas det swar, at lyckan, i alt hwad han begärdt, warit honom bew gen. De l to deryp  reda til mats för sig sielwa, det de hade yppfrat åt Gudinnan; men när s dta anrättningen bars fram, och det andra sällskapet h lt på at dricka lustigt omkring, började Arlidas at gifwa sig i tal med Prästen om Gdet, des w ls ningar, och om lyckans wälde öfwer w r werld; efter han af ett och annat tal, som kunde förelöpa, förmärkte, at den andre war hemma i Philosophien. Så snart ock Prästen besann at Arlidas  gde f rstand, och i f ltie deraf förtiente, at blifwa underrättad uti en sak af så höga, och f r m sta delen obegripeliga

omständigheter, började han således taga til
 Hvad det är, som wi, min wän, dyrkom
 namn af Lycka, wet den gemena folck-hopen så
 af, at de ock med en aldeles förwänd uttydm
 snart sagt i grund bortskämt den helgedom, som
 inwonder ligger förbergad. Allt det som orwist
 falla de för en Lycka; allt det återigen wela de
 hetas wara owist, hwars utgång för dödeliga
 är förbergad. Just för denna orsaken skul upd
 de, at Gudinnan är ostadig, at hon är blind:
 tillfriska alltså ett guda wäsende, det de eljest
 större odwader och lyten, än de kunna fördraga
 en menniska; så at man får lesa i owisshet, an
 gen denna gudinnan får ostare bära up af dessa
 achtiga en hop försmädeliga tillwitelser, eller
 skälilig dyrkan. Förse de sig sielfwa i någon
 om deras hopp wid något tillfälle flickar, strax
 lyckan hetas wällande dertil. De förebrå
 huru hon uphögt de onda, huru hon är arams
 onädig mot de fromma, så at hon ock lifasom
 slit tyckes achta sig, at intet hennes wslag må
 hetas rätt och billigt. Ah! dese stackare, som
 tet kunna begripa, at hos en sådan lycka ei fins
 minsta guda-wäsende, utan at hon är det widskri
 liga sinnets gnyckel-spel, hwilket sinne, vnder en
 fång omsorg, antingen fruchtar för de griller och
 bryderi, som det i sin hierna sielf upspunnit,
 ock ställer sig dermed til freds. Sy antingen
 denne Gudom, de nu updichta, kunna styra och
 gera allt det som händer oss i denna dödeligheten,
 wi kalle Lyck-skott, samt ställa sina wslag til
 önskan, som henne afallar, ahningen kan hon
 säger jag, eller ock intet? Kan hon intet; hvad
 rättar hon wäl då? Eller hvad wil man med en

onyttig gudinna, som äger intet wälde uti sitt eget rik-
 ke? Huru kan man med fog säga, at hon har högsta
 rätten, wid alla här i werlden förefallande händelser,
 som ei förmår, efter sin egen godtycke, hafva med dem
 till slut, eller twert emot hålla dem i sitt lopp, som ei
 förmår förändra, och gie dem en hel annan färg?
 Sänck! likasom sakernas hwarjehanda omskiftelser,
 och den, at jag så må tala, i sin oförwägenhet löpan-
 de naturen, ei kunde nog hwälfwa sig, och ha sin gils-
 alla gång, denna lediga gudinnan förvtan; den de bes-
 rwarat altsammans, förvtan ett förhateligt namn,
 det de låtit henne behålla. Hwarföre uprese wi det
 hena Altaret åt henne efter det andra? Hwarföre
 fråge wi Orakelet här i Templet til råds, som res-
 dant tilförende, förmedelst den myckna omkostnaden
 wi giordt på offerandet, är ock förbunden? Det är
 en olycklig widskiepelse, då man använder någon
 ting på en sådan, som man ei behöfwer fruchta före,
 eller af den man ei har något at förwänta. Men
 tror man återigen, at de händelser som ock tilstöta,
 af henne handhafwas, och tildelas efter hvars och ens
 förtienst, som henne afalla; hruilka tilfälligheter i an-
 nor händelse skulle aldeles afwika ifrån detta rätt-
 snöret; så bör det sannerligen intet heta mera någon
 lycka; i fall man, med den gemena hopen, ynder
 detta namnet förstår en sådan Gudom, som ei med
 försigtighet och med ett allwist råd bestyrer alla wä-
 ra gierningar, utan låter dem löpa winn för wäg.
 Jag wil med få ord förklara eder min mening. I
 ären nu hitkommen, i mening, at ombedia Lyckan;
 det hafwen I ock giordt; ja! hon har tagit edor bött
 åt dronen. Tron I, at eder angelägenhet winner
 nu ett önsfligare slut, än i fall I ei hadn wälrat at
 anlita denna wår Gudinna? Är det så, at I tron det;

så följer ju här af, at lyckan ei måtte vara någon slump eller bändelse; såvida hon wet, hwilka hon är, och vara berägen emot; följachteligen rusar fram i onåde emot den ena, och gynnar den andra, intet betänkt, utan efter en och hvars förtienst: Men wil så mycket säja: Hon är intet den samma lyckan som gemene Man har updichtat i sitt sinne. Erwin om, der J tron, at alt hennes firande och dyrkan har ingen ting at innebära, hwad är det då at man griwer sig an med ett onödigt arbete, och får här i Templet en gudstienst, som til ingen ting nyttig? Men J torden säja: Wi kommom ick i mening at söka ändring uti det, som en gång är bestämt öfwer vårt giöremål, utan allenast at blifwa af guds swaret ynderrättade, hwad utgång våra fall taga. Är det edar mening, så tillstår J ju med den samma, at lyckan måste ofelbart weta, hwad de gudarna hafwa tagit med eder, antingen at straffa eller ock at hjälpa Er. Slutet blir altså det, at ingen ting i werlden händer och tildrager sig af slump, det gudarna ei förut sedt, och det de handla omgäddts med; hwilket ick stämmer öfwerens mening lyckan, då hon tages i den mening, som gemene Man tager henne.

Således sen J, min vän, på hwad sätt jag röjt lyckan uti wägen; men intet den lyckan, som de dyrckar, utan den som de ofunnige hafwa updichtat och som aldrig kan komma öfwerens, eller bära ut med det aldråhögssta wäsendet, som alting stadgat ter sin wiljas blotta behag; som har grundat hela naturen, som har så inrättat, at ingen ting stier utan orsak, utan at det ena tinget hänger af det andra, och som befrämjar dem framgent på ett för oss alldeles obegripeligt sätt. En, om än Skeps-folckets

wer, då starkaste stormen är å färde, hwad ånda det
 tager med blåsten, och när wådret sachtar sig; följ
 der då derotaf, at ock den store GUDen ei wist wer,
 om han har besluttit, at låta Skeppet ontomma,
 eller ock frålsa det ifrån stormen. Men härwtas må
 man ei råga sig anledning at påstå, det man således
 fåfånge bemödar sig, at sånda sina böne-suckar til
 himmelen, och, om redan GUD för ewiga tider
 haft sig til minsta omständigheter bekant det, som of
 i tiden hända skal, at då all den bön är fåfång,
 hwarmed man asber det eller det, som i följe af det
 hans förwtsfende skal ske. Ware långt borta en
 sådan försmådelse emot gudarna, hwilka ingen som
 förwer fruchtloft och otacksamt, han må bemöda sig
 så mycket han wil, kan behaga. Sy då den All-
 wåldige GUDen grundade werlden, då han gaf na-
 turen sina wisa lagar, då han inrättade likasom en
 förknippelse Tingen emellan, och gjorde at det ena,
 til sitt loop, orsak och påfölgd, likasom hårdörer af det
 andra, då redan, säger jag, war det honom inga-
 kunda obekant, hwad I med eder Gudachtighets öf-
 ning i framtiden winna borde. De böner, hwilka
 I på denna dagen utgiuten, frambringas ei för ho-
 nom, såsom han ei tilförene wetat af dem; utan de
 wore honom redan då bekante, när han beslöt hos
 sig sin förfatning om hela werlden, och uti den om-
 menniskio-slåchtet, och ibland det om eder sielf per-
 sonligen. Den store Guden har alldersföre haft den
 wördnad I framdeles hysa skulle för Gudarna, och
 edert eget dygdalestwerne för ögna-märke, då han i
 wåder beslöt om eder; så at han i stället hade besitt-
 it Er ofärd, der han förwtsedt det Er Religions-
 öfning och hela Er wandel i tiden ei wore honom
 til nöjes. Af samma orsak bör nu den i sin säkerhet
 rusande

rusande Gudlösheten ei inbilla sig, som stode de wred
Gudarna ei at förmås dymedelst til widare wred
hånd emot sig; ty de wredes pilar, som drabba
ogudachtiga, hade den hämnande Guden aldrig
redt dem, der icke de synder, hwilka de nu i tid
bedrifwa, hade då redan, medelst sin tilkommans
nesslighet, likasom twungit deras råtrådighet
desa wredes påföljder.

Ar alltså denna den store Gudens Egenskaper
allwetenhet (med hwilken han til alla omstendigheten
skärskådar allt det tilkommande, och det wi ei
någon kundskap om, ei annars än wore det förba
den) det samma, som wi, såsom Philosopher, dr
kom under Lyckones Namn; ty dese tingen förefa
wårt blinda begrep, som skedde de af en slump och be
delse, der likwål wår Herres kundskap mer än
sträcker sig på en gång til alla tingen i gemen, så
en och hwar i synnerhet; i det han förvt skärskå
så wål sin wiljas behag, som wår wilja. Allt derför
åfwen som wi nämnom Jovis Wisdet med det na
net Pallas; åfwen som Jupiter får åtskilliga namn
allt som han är nådig eller gramse til, på lika
gifwe wi Styrelsen af de ting, som för oss äro
berogade, och hwilka upwäcka hos oss förvondran, nå
af Lycka. Henne til åhra upbygge wi Tempel,
rese wi Bilder, på det hon må undervisa oss
tilkommande Ting, och giöra at deras utgång
för oss blifwa lindrigare, samt lemna tiltråde för
Böner och önskingar, som angå wår wälfärd; h
fa, om de på behörigt sätt blifwa förebrachte, h
de redan gullit och ländt til wår fördel af beagnelle
då nemligen altinas Natur fecl sin början och sin w
lag, hwarefter han bör råtta sig. Men wån, det
alltså gansta billigt, at I wörden denna Lycka,
I hembären henne tacksjälsse; den stora Guden,

nar jag, som medelst betydelsen af Insewerna och Guda-waret, försäkrat Er om en mer än nöigd utgång (den tillwål här in tills har varit omisk), på edra anslag. In tro mig, I hafwen offerat en söt lucht. Gack i trygghet; gack i förlitan på wår lycka, det är, på den aldrabögste ibland Gudarna.

Det VIII. Capitlet.

Skepparen böd twenne gånger til at afbryta detta hans widlöftiga Philosophicerande, och påminnte Artidas, at de til sin myckna olägenhet tugga och dröjja. Han tackade fördenkskul prästen för sin slit och oförtroheten, samt för den lärdom han af honom åtnöt, gaf honom ock än en hop penningar, för hwilka han skulle köpa ett annat offer, som skulle offeras dagen derpå, och han således, jämte sitt följe, anbefallas i lyckans öfriga gunst. Derpå steg han om bord, beledsagad af Prästen ned til stranden. Med foglig wind seglade han förbi Latium, kom således strax derpå öfwer de Etruscers haf; hwilket når wid stranden är af en gyttesfull och oren grund. När han sedan kom at segla på de Ligustiska Hafs-wikar, blefwo de warse en hop Fartyg, hwilka i början föresöllo dem ei annars än Måln-fleckar, eller långt ifrån liggande Bergs-klippor. Men då de hade hunnit något närmare fram, föregaf Styrmann at det såg för honom ut, som wore det en Krigs-Flotta, ty det torde til äfwenlys wara något Rofsware-partie, som hade i mening at sköfa och plundra der i neigden, han hölt altså före, at ingen ting wore säkrare för dem, än segla til lands, fast än det landet war dem obekant. Men en hop branta bång derwid stranden förnekade dem at blifwa wid detta förslaget, til hwilka Skepet, för andra små der och här liggande klippor, ei kunde

funde anlagga; der de återigen funde tränga sig fram
så ägde de ändoch intet fot- fäste, med hvars hielp
funde klifwa sig ypföre berget. Medan nu
männerna så tvehugne, och begrundade på Far-
hererna, som syntes mota dem på begge sidor, sågo
sig redan inspårade af en hof flupar, vtsände ifrån
Flottan. Det fattades wäl intet mod för Arsidas
at sätta sig i förswar emot dem; men de rådde
männerna förhöllo honom den ena gången på
andra de Sidfarandes lag; så at deras undergå
säkert wore förhanden, der de wille biuda til at förswa
sig. Men der de ströfo Segel, och gäfwе sig, så ku-
de man göra sig hopp om en lindrigare utgång.
om de bleswo tagne til fånga af ett manskap, som hö-
de til en ordentelig Krigs- Flotta, så hade de för-
olägenhet at förwänta, allenast de wela gie sig; men
i fall det wore Sid- Röstware, så blifwa de wäl
fredsfälde, om man förser dem med byte, och
dem goda ord. Sidmännen och Roddarena gä-
de wäl denna förestelning hos Arsidas; men efter
med mycken swärhet förmärktes willfara deras
slag, nemligen, at gifwa sig, togo de sig at eget beto-
före, at stryfa Seglen, och derjämte lysta vp
ärar, gifwande således sielfwe anledning, at blifwa
efter deras behaa, som kommo til dem, bemötte. Men
nu dese flupar, hwilka som fiendelige bleswo ansedd
med Båg-hafans tilhielp, hade dragit til sig detta
nu yndergifna Fartyget, började de i wänlighet at
färsta, hwad dese woro för Folck, och hwadan
woro komne. Bågmännerna berättade altsammans
ända fram; at de hade styrdt sin kosa ifrån stor-
Grefeland, och ämnade segla äth Massilien, at
fränmande man hade hyrdt deras Skepp; då
pekade på Arsidas. Men då denne blef tillfrågad, och
ei gaf dem så riktigt swar, efter han intet wiste hwad

Det war för Folk, som han hade at tala med, gjorde
 hon sig mistänckt, som hade han något fiendeligit i
 sinnet. Han blef ock derföre til fanga tagen, och förb
 på ett annat Skepp; de som han hade leigt, blefwo
 ock besatte, at följa efter med sitt Fartyg. För öf-
 vrigt tillkyndade man honom intet mehn, utan öhr-
 sachtade sig med mycken höflighet, för det de ämnade
 öfverföra honom til deras Ammiral, då denne sin-
 ge tala med honom. Intet långt derifrån kom Am-
 miral-Skeppet styrlande under svanda Segel, för-
 utan det at Roddarena öfwen gjorde sitt til, och då
 Arlidas kom dit om bord, går Ammiralen emot ho-
 nom, fattade honom i hand, talte honom til på Grez-
 fissa, under försäkran, at han ei behöfwer fruchta
 för någon olägenhet. Han sade: Det bör så vara
 i Krigs-tider; all ting måste undersökas. Man bör
 ei allenast taga fasta på sina Fiender; utan wi pläge
 öfwen underrätta öf vti det, som kan tienna wid våra
 anläggningar, så wäl af våra Wänner som ofända.
 Der jag hade sielf begifwit mig til edart Skepp, skulle
 jag, efter anstånd fråga, hwilke J wore, på intet
 sätt hafwa varit eder til hinders, om J eljest hade
 welat hafva eder på resan. Arlidas, som efter en så
 vänlig utlåtelse fattade förtroende til honom, optäckte
 at det för honom, som han trodde likt vara: at han
 wore hemma i Sicilien, och hade i mening at segla til
 en sin wän i Gallien; han hoppades at snarast på
 detta sättet slippa. Men Ammiralen, så snart han
 hörde nemmas Sicilien, blef mera öpmärksam, och
 frågade honom, hwad det wore för wänskap, som han
 kunde hafwa i Gallien? Han sade än widare: Jag
 ömskade, min Wän, det J ei welen illa optaga, om
 jag anmodar eder at bliwa min Gäst i aston. J
 Kolen få ligga qwar öfwer natten här uppå mitt Am-
 miral-

miral-Skiopp, och wi skole allesamman buida til i giörligaste mårto gå eder tilhanda. Jag tienar stor Konung, hwilken med sin Flottas styrcka föl mig efter icke långt härifrån. Jag wil så laga, at i morgon skolen få träffa honom. Ty han längtar få se någon som är kommen ifrån Sicilien. Der ock så bära til, at J hafwen at förstendiga honom om något, som honom angår. För öfrigit skal ei annars kunna än råtkna det för en ibland de öfriga Edra lyckones förmänner, at hafwa sedt en så m och bewägen Prins. Arlidas wiste alt för wäl, det ei skulle tiena honom wid denna sin beställning der han skulle sätta sig före at fåfångt wis trefsa honom emot. Ty dymedelt kunde han så wäl göra sig en ra mistänckt, som ock pådraga sig et swårare fängelse. Han stälte sig alt dertföre, som wore han mistänkt dermed, och swarade, at Ammiralen hade såja öfwer honom i hwad han hållt behagar: Alt Man som wore vpbracht, och fram för alt är öfverbliden ei bör vndsly någons Åsyn.

Efter dessa fins emellan ytrade utlätelser, gyo de sig begge an, at, vnder hwarjehanda samtliga påtvinga sig en sådan uppsyn, som kunde ådaga låga deras inneboende glädie. Ammiralen gjorde det för den orsaken, at Arlidas ei behöfde befara någon tids Denne åter igen, på det han ei skulle synas wad mistänkt öfwer detta sitt fängelse. De hörde för den skul mant och mycket af hwarandra, de fråga åfwen hwarandra om ett och annat; så at den bewisenhet, som i början war allenast förståld, satte dem i smänningom an, alt efter det nöjet af deras samtliga insinög sig, vnder all sanskyldig vprichtighet. Der är så beskaffat med menniskians Natur, at Alda i möten utan någon swårhet kunna blifwa med hwarandra

andra förenade. Och hwad Arlidas angick, ånssiönt han war fången, och blef förhindrad i sitt fulla läpp, samt han icke destomindre ingen ting ligga i wågen, som kunde förneka honom at ursächta de mått, som man tagit med honom, så wida han hade giordt det samma, allenast han hade warit i stånd dertil; så mycket mer, som han blef så godt som ombeden at ei längre än natten öfwer dröga uti detta mer än lindriga fångellet. Ammiralen återigen å sin sido, war honom i alt bewågen, såsom en man, den han intet wiste någon sak med, på det han sedan måtte, som en wån, så stilsa sig ifrån honom. Fördenksul, sedan de begge hade nedsiatt sig i Rummet wid bakstammen, samt talt sins emellan något litet, än om hafwet, än om wäderleken, än om allahanda slags Fartyg, fråggar omfider Gobtyas (så hette Ammiralen) med mycket wånlighet af Arlidas, om Siciliens tilstånd, des Jordmåhn, climat och öfriga lågenheter. Denne förtälde honom i forthet de inrikes stridigheter, som der hade yppadt sig; huru Lycogenes hade gripit til wapn, men huru han ock blifwit asdaga tagen: Han förständigade honom Meleanders ålder, jämte det, som, utan at nämna något om Poliarchus, kunde berättas. En han wachtade sig med slit at omröra något, som angick honom; på det han ei måtte blifwa twungen at widare fara fort i den saken. Gobtyas sågnade sig öfwer en berättelse af så wiktiga omständigheter, och åswen öfwer den billiga utgång, som friger sect. Men när Arlidas härpå sporde den andra, hwad den Konungen hette, til hwars Åsyn han nu blifwit qwarhållen, derjämte öfwer hwilket land han wore Negerande, och hwad de hade i sinnet at anställa med denna sin tiltrufade Skeps Flotta, stod han litet och begrundade; ty han önsfåde ei

alles

allenast betala sin Gäst med lifa; utan hade och
 utan lust at berättat för honom de händelser som
 mat hans fädernes land. Han svarade aldr
 re: Ansfiönt den Commerce wi drifwe, ar af
 wärde, så wida den består allenast uti några
 männers Handel och Wandel å wisse sidor;
 wi likwät til största delen bli wät vnderättade om
 inrikes plågor, som antastat Sicilien. Men in
 wahra blir snarare skänd på resor til siöf, an
 gen. Mycket har tilbragt oss mycket, som är
 mycket som är af ett helt stridande innehåll med
 G nu hastwen förständigat mig. Jag wislar
 ei, at ju någon tidning afwen framburit til eder,
 na Landsmans farligheter, och så til sägande ö
 men så låra de och hafwa blifwit med osanning
 mängda, antingen förmedelst en dierfoet, at altid
 lägga något til, eller och en ofunnighet hos dem,
 hafwa berättat dese händelser. Der jag ei
 fruchta före at dråpa Er med mitt widlöftiga tal,
 wille jag ei allenast utföra den berättelsen, hwilket
 nu på stunden anmodade mig om, utan jag wille
 wen taga saken på en högre fot, och förtåla för
 om min Konungs födelse, och derpå följande
 dom; ett ämne som är wärdt införas i Historien.
 nehållet af en så tänckwärdig berättelse gjorde at
 sidas blef nyssken; så at han svarade sig ei
 kunna, än med en outsäjelig längtan afhöra den
 ma, der det allenast skulle falla lägligit för Gobry
 Gobryas sade härpå: Det blir altså der wid, at
 skolen så höra en sak, som förtienar at vnderkastas
 qwicke omdömen, som är en Greker. Ty en hoy
 pra wärf äro ådagalagde ibland wårt folk, och
 kunde i wärde sliga up emot de händelser, som
 mådt adla andra Nationer, samt bringa dem i
 hwilket

hwilka de sielfwe fatta i pennan, och göra dem dy-
 nedest mera namnkunnige. Men wi hafwe alles
 hast at tacka våra Druiders Wisor och Skalder,
 hwilka så mycket åstadkomma, at wåre lycklige
 handlingar åfwen kunna ständigt se sig i ett grönskans-
 le minne; men så äro de intet hwarcken i Barken på
 Eråden inristade, eller i wax inpreglade. De öf-
 berlemnas at war yngdem, at låsta dem i minnet,
 och då de svinga dem, blirwe wi påminne om våra
 Förfäders Hielte-bragder. Men jag wil intet utfa-
 ra i någon widare flagan öfwer wår plågsed i dy-
 nal; jag wil heller, efter G min Wån så befallen,
 börja på den utläswade berättelsen.

Det IX. Capitlet.

S Ordomdags regerade Britomandes hos öf-
 hwars namn är ännu hos mina landsmän i en
 får åtanka. Han war så wål i Krigs; som i
 Freds; handlingar en så fullkommen Konung, som
 någon kunde önska sig. Artidas föll honom
 i Tallet, säjande: G låten mig förr weta, hwad edar
 Konung hette, än öfwer hwilket land han regerade.
 Gåstån jag af deras Talt, som G hafwen i medfölje,
 något nära kan sluta, det G måtten wara Galler.
 Det är så rätt, swarade Gobryas. Wi innehaf-
 wom utaf de Galliska Stränder den största redden,
 som emellan de Alpiska och Pyrenæiska bergen wets
 mot Hafwet. Desutan sträcker wårt land sig
 långt, alt dit, hwarest de rjchtbare Floder Rho-
 dan, och den der öfwer stytande Araris, dela de
 fruchtbaresta Slåt-marcker mitt i tu, och denna är
 den största delen som lyder under Gallien. Ett
 land, som frambringar en wålsignad Sædes-frucht,
 Pp och

och som är öfverflödande af ett raskt 1011. Ar
 håpnade wid det Araris och Rhodan nämndes;
 wiste, i anledning af Prinzeßans onderrättelse
 desse flöder lydde til Poliarchi Gädernes-rike.
 altså Gobryas märkte den andras håpenhet och
 na föröndran, utlät han sig: J torden weta för
 alt det jag ämnar berätta, så at det lärer war
 nödigt at tala widare härom för den, som har
 sig tilförene bekant. Men såg, har det hördes
 get i Sicilien af de Handlingar, som uppät
 vårt Kungliga Hus? Arsidas gaf honom hårp
 swar: Jo! så mycket hafwe wi sådt weta, at
 lien skal äga flere än en Konung; men för öf
 lifnar det, som man tilbragt of om dem, ett w
 eller en molnfläck, som blåser och flyger sin Fos,
 at man wet hwart. En någre så Ridpmån seg
 wäl, för sin handel skul, tilförende af och an här
 lan, men de gruffamme inrikes bullren, som
 hos of i swang, åstadkom så mycket, at de nu
 ra hafwa stadnat dermed. För öfrigit är det
 wulighet af of Greker, som i alt äge war sär
 smak för det, at wi gemenligen äro mycket försl
 ge at onderrätta of om det folkslagets wärf och
 rättningar, som wetter til Norden; vndantag
 då rychtet går, det J hållen på at rycka ut med
 Kriags-hår ifrån edra lands-ändar; då wi besat
 gå i mistning af war allmänna fri: och säker
 Swisla alt derföre intet, at det J ämnen berätt
 sågs för den som både lyster hörat, och är der
 aldeles ofunnig der om. Han utlät sig således,
 tet just för det, som hade han ei ägt någon kund
 om de Handlingar, hwilka hafwa tildragit sig i
 lien; utan för det Gobryas ei måtte få anledning
 iämt och samt fråga honom, om han hade förrot

af det eller det, eller ock intet, och han i följe deraf
 ei sinne hålla sin jämna gång med berättelsen. Sedan
 sedan han hörde Rhodan och Araris nämmas, fann
 han ett långt större begär hos sig at afhöra denna
 Gallien beträffande Historien, i hopp, at dym-
 delst vinna uplysning i sitt företagna wärf.
 Osver ett så mächtig solet (Gobryas fortfor i
 ett Sal) regerade Britomandes medelt Urs-Rätt
 efter sina Försåder. Han hade en Son, som ock
 hette Britomandes; men denne blef, sedan han hun-
 nit til sina manliga åhr, behäftad af så många fiut-
 domar, at ock hans sinnes styrcka aldeles förswa-
 des af en oyphörlik wärf och wedermöda. Tjefe de-
 tomindre tog han til sin Gemål ett Fruentimmer,
 som war något i skyldskap med honom; hwad henne
 anaår, kan jag ei förwisso säga, hwad det är som
 måst pryder henne, antingen en för det könet anstän-
 dig blygsamhet, eller Gudstruchtan, eller ock en för-
 rätthighet, som wore i stånd at sätta wärde på den
 tiäckaste karl. Hennes namn är Timandra. Så
 snart Fadren Britomandes war med döden afgån-
 gen, började äfwen alting rusa på galnan; det sag-
 de sig, som hade all wär lycksalighet tillika med hans
 dödd sådt se sin undergång. Wi kunde intet finna
 det ringaste hos denna wär unga Konung, som hade
 någon smak af det wäsende hans Herr Far ägde, för-
 samt det, at äfwen denne bar wördnad för gudarna,
 samt at han ägde ett och samma Namn. Ibland
 Riffens höga Ombudsmän klef Commindorix til
 den högsta myndighet. Hans härkomst och ågodelar
 wore af det anseende, at ingen enskilt och undersäte
 kan äga dem anseeligare; med ett ord, han war just
 äfwen en sådan Man, som I nu nyss berättade Ly-
 rogenes hafwa varit. Nog slapp han at skiena utur
 Pp 2

skacklarna, så länge den gamle Britomandes lefde.
 En så stor Kung wiste wät, at jaga sträck i Karle
 Men i affeende til den tanckan Sonen ägde om ho
 försigtighet och mannamod, gjorde han hwar
 wille; så at han ock i den andras namn förwaltet
 sielwa Regeringen, ochtadt det gick Timan
 ganska hårdt til sinnes; Hen underlät ei, at på
 tienligt sätt förnä sin Man, at ställa sig för ögon
 des Fars och Förfäders sinnetag. Men denne lät
 Flemmiga sinnes art winna rum hos sig, i det
 förredde alla sin Gemäls anläggningar: at Com
 mindorix, som war strax färdig, at hölt lönsst
 swana de samma. Wi gingo i mistning af det
 da och lyckliga tillståndet, hwari den äldre Bri
 mandes försatt wärt Nike, och samlade of ost
 mangrant til hans grift, liksom til en annan hiet
 under skien af en ren hönad för honom: men i
 wa wärket hade wi ingen ting annat der inwonder,
 at så öfverkomma någon himla tidning; (efter
 pläge altid wara wahne at lita til sådana Orac
 och Guda-swar) i fall någon lycka, eller i fall nå
 af gudarna wille gifwa of wid handen någon vtr
 at störta Commindorix. Zy at bära hat til
 nom, hölt fleste delen för ett prof af en särdeles
 lek för sitt Fädernesland; i synnerhet, sedan han
 intagen af en så brinnande ärrå at regera; at
 ock allmänt hölts för vphofsman til det drap, (D
 alt för grym gierning) som iaenom Ammans bem
 lande skiedde på det lilla Wiltz-barnet, hwilket
 mandra födde fram hit i werlden. Men man
 intet så lätt vtråfna, hwarföre de ei låto Drott
 gen siels vndergå samma öde; man wet intet,
 hen medelst sin achtsamhet fadt hum deraf, och
 ledes kommit at vndslippa hans för giftiga drycket.

ler andra försät; eller wälade han sig intet at afhän-
 da ett Fruentimmer, som hon war, lifwet. Fram-
 för alt tror jag, at det skiedde medelst gudarnas syn-
 nerlika försyn; hwilka ganfka ofta förblinda dylika
 Synner; så at de hwarken kunna märka, när en
 wif och sanskyldig fabra för dem är förhanden, ei
 heller fruchta för den samma; ochtadt de vnder det
 samma års på alt sätt omtänckte, at vnder en be-
 merksam grymbet, försätta sig i trygg och säkerhet.

När Ti mandra andra gången blef rådder, les-
 de hon i råddhoga för det släckars fostret, som sörr
 beförs at dödas, än det til dags-luuset kommit war;
 Hon tar sig fördenfkul före, at i tid draga på sin si-
 da Jerde Gumman, jämte twenne af sina förtrogna
 Hoff Fruentimmer; utaf hwilka jag icke länge sedan
 ägde den ena, medelst samma Drottningens bemedlan-
 de, til min Hus-Fru. Dem ombad Drottningen på
 det rörligaste, at, i fall hon skulle söda ett Witte barn,
 de då skulle bringa fram ett annat Foster i stället, och
 hemligen stieka vndan det sanskyldiga. Dese taga
 äfwen til råds en Hustru ifrån landet, som war nog-
 samt känder af min Fru; Hustrun hette Sicambre.
 Hon blef jämte sin Man, (ty dennes biträde war äf-
 wen nödig, med en den kraftigaste wfsästelse förbunden
 at nedtysta denna handel) min Fru hade henne ock
 op med sig på Hofwet, vnder det Drottningen war
 i begrep at söda. Inge flere än de, som wiste här af,
 blefros insläpte i Sorwe Cammaren. Tänk! Gu-
 darna beserdrade war anläggning. Timandra
 bragte fram i dags-luuset en Prins; och wåra Fruen-
 timmers illypchtiga handräckning lade i stället ett
 Glicke barn i den Kongliga wagaan. Huru täncker
 I wäl, at Drottningen då war til mods? Födslo-
 smärtan war som bäst för handen: Hon såg sig ei

annars kunna än skatta det för sin serdeles fördel.
 Fostret, det Mödrarne med så mycken wärel och
 dermöda tilhandla sig, ryktes bort ifrån hennes
 syn. Ja! jag har ofta hört af henne sielf, at
 ingen ting har förmått mera röra hennes beklä-
 sinne, än en fruchtan, at antingen Fostret med
 gråt, eller ock Fruentimmerna med sin rådslo-
 le röja alla deras anläggningar. Dansedt hö-
 dessa omsorger, och den derhos tilstötande siufde-
 mädde ganska illa, tiltalte hon likwäl Sicamb-
 (hvars syftla war, at vnder detta bullret bära
 ner bort) med ett swagt och utmattadt mät, säled-
 Låt eder, för alla våra gudars skull, derom bes-
 der til bewefas, at I ären mig trogen, på det
 sielf, som bäst jag på alt sätt biuder til at narra
 dra, ei må up i synen blifwa bedragen om mitt
 ta Foster. Ty jag får lof at antaga det för
 eget, hwilket hållt I för öfrigit welen lemna.
 Hustrun swarade härtil: Gudarna, hwilke I
 len, min Drottning, hafwa utwärfat så mycket
 det intet står i någons macht, til at beswifa edet
 det sättet I nu beraren. BARNETS kropp är til
 werföd reknat, och det intet med något allmänt
 ombytligt Födelse-märke. Med det samma
 hon honom naken fram, och låt så se, litet
 om nacken, en fläck, som lifligen reknade ett ar
 hög Purpur-färg. Afwen dylikt rödt märke
 på hans höra ben. Drottningen sielf föreb-
 orsaken til dessa så tyefliga fläckar; nemligen, då
 af en handelse kom at gå på en Sædes-åker, st-
 Wöder. Ihi sig hastigt fram, rakade öfwer hela
 da Åker-fältet, hwaraf ären började böja sig
 gifwa swiga, af hvars gny hon i hast blef för-
 Sedan nu Timandra härupå hade tyft denna

utwaste lifs-frucht, sade hon: Fly nu bort, min lilla
 Diert-vnge, för den fahra, som dina Föräldrars
 Kongliga Hoff öfverhängert. Fly, min Astioristes
 ty ja wil jag du skalt heta efter din Far. Sader
 Dine gudarna! du i tid blefwe mogen at hämnas
 på dem, som ei tillåta, at ditt spåda lif måtte få
 gga säkert wid mina bröst. Hon kyste honom an-
 ra gången vnder tårar; och strax härpå tog Sicam-
 bre emot Barnet, lade det i Lindan, och smög sig
 från Hofwet, igenom en Lön-gång, som just för den
 orsaken skul war invättad. Glicke-barnet, som blef
 skället optagit, at niuta lika lycklig skickel, som ett
 Konunga-Foster, lades nu, efter deras sedwana, på
 Alfwet; då ock Britomandes blef inkallad at se sitt
 Barn; Han kom jämte Commindorix in, och af-
 en bedragen ömhet, tog det främmande fostret i sin
 amn. Sedan han ock åtrarnat Ammorne, at
 förse Barnet med all öm skickel, samt tröstat sin i
 Barn-sång liggande Drottning, tog han sin wäg til
 Templet, at hembära gudarna skyldig tacksjälsse;
 ansedt han war dem för deras wälgierning mera
 ack skyldig, än han någonsin kunde tro.

Sicambre, at hwilken Drottningen hade förs-
 redt den lilla Prinsens Lycka, war en hustru af mes-
 selmättiga wilkor; ty hwarcken hade barnet hos solet
 af stort anseende nog samt kunnat lega fördäldt; ei
 eller hade man hos fattigt husfolk kunnat förmoda
 chörig skickel för en så spåd kropp. Hon hade sin
 Dan med sig, som ock wiste häraf, hvars namn
 var Cerovistus, honom öfwerlemnade hon intet
 angt ifrån Slottet denna wärdaste Skatten, med
 begäran, at han sachta och warsamt måtte bära den
 amna.

En ömhet, samt ett hopp om en ansenlig
 wedergjälning, wille alt nog förslå för honom, at dra-

ga behörig försorg om den lilla Pringen, som nu
 ra wardt bleswen en Lem af hans hus. Han
 sig alt wärföre ifrån sin hustru, på det hans hustru
 ei måtte få något hum häras, och tog således sin
 til sin gård. Ty han ägde ett ansenligt Landt
 wid kanten af Rhodans flod: Gården låg afläp
 ifrån alla Städer, och för öfrigit förde han en
 bar, men med en bond-lik enfsaldighet blandad
 håldning. Så snart han hade anländt til sitt
 wist, föregaf han den osanning, huru han hade
 tagit detta barnet näst in til skogen, som utan
 wel dit af någon wore fastadt. Han sprang
 sin hustru til mötes, som strax derefter afwen
 tillbaka; bad henne i de öfrigas närwaru af sitt
 folk, at hon wille framräcka sina bröst åt den
 stackaren, ty hon war ännu i stånd at giöra, så
 da hennes egen Son nyligen bles afwand.
 Hustrun stälte sig, som hade hon ei det ringaste
 tat af denna yrdichtada handelen. Hon frågade
 med mycken bekymmersamhet: hwilke wore Barn
 Föräldrar, hwad öde den stackaren blifwit under
 stad; och hwarför det så wårdslost blifwit hand
 rat, som likwål ägde ett dåjeligit ansichte, och
 öfrigit intet lyte af naturen, som kunde mista
 hans skapnad? Han laddes ändoch, som hade
 sig ingen ting widare häras bekant, än det at
 legat wid en liten afwäg i skogen, hwilken endast
 darna eller Jägarena plåga weta af, och utan
 wel difkastad, antingen af en alt för omennistlig
 ter ock af en altför nödlidande hand. Härwid
 Sicambre Barnet, som tet illa, på sina armar
 samt stülte hans gråt och tårar, medelst det hon
 honom dij.

Således fick detta Konunga-barnet sin första skickel, som wäl i anseende til dess höga Art war ganska ringa, men likwäl i anseende til det tiderna syntes medgifwa, nog lycklig. Så snart han började at gå och lära sig tala, skådte han ock under det samma op med en hel annan gestalt, än den man plägar finna i dylika hus. Hans wäsende war qwickt och lefwande, så at det ganska wäl stämde in med hans mer än sagra utwärtas wär. I synnerhet ansågo Cerovistus och Sicambre alt det de sunno hos honom, med förvondran; de ägde så mycket större drift dertil, som de ei allenast boro kärlek för Barznet, utan ock wiste derhos hwem det war: De kallade honom Aktioristes, hwilket namn Drottningen gaf honom. Det ock många Prinsar tilförende ägt. Men det kunde näppeligen med säkerhet gå för sig, at Drottningen skulle blifwa underrättad härom; vndantagande då Sicambre högst en gång i Månaden kom til min Fru, och hugnade henne i löndom med denna berättelsen. En at de som wore wahne på Lands-bygden skulle ostare blifwa sedde wid Hofwet, tycktes just ei wara rådligt; de blefwo derjämte då och då åtwarnade af Fruentimren, som wiste häraf, at de på alt giörligit sätt skulle ochta sig för all den minsta mistancka.

Det X. Capitlet.

SEx åhr och något mera hade aadt förbi, då Drottningen för längtan ei hade mera någon ro, med mindre hon ei finge omfamna denna sin Son: Hon tiltalte altså mig, som på den tiden war hennes Hoffmästare, med följande ord: Min käre Gobryas, I hafwen intet förtient, at jag bör

bör hålla edar redlighet för samre än Er Fru. Det
 är en god tid, sedan jag lemnade henne del af
 största hemlighet; och den första tacksamma wed-
 giällning jag kan bewisa henne för hennes erted-
 Erohet, är den, at jag wil öfwerlemnna Er, såsom
 samwets-gran man, någon kundskap om den myck-
 omsorg, som trycker mig, och i följe häraf yttad
 en ganska wäl anlagd handel, på hwars nedtystand
 min, jämte hela Galliens wälfärd beror. Kunne
 I intet förstå, Gobryas, hwad jag ämnar säga
 der? Har då intet Er Fru ynderrättat Er om
 get, som hör til dessa wära anläggningar? För-
 utan det jag blef rörd af åtrå at få afhöra en så
 tig sak, gaf jag på köpet en ypsyn, som utmärkte
 yppändelig ofunnoghet; på det Drottningen
 gjöra sig försäkrad, det jag endast hade at tacka
 ne för yndfängen del af denna hemlighet, och
 utan på det jag sinne lemna så mycket tydeligare
 af min bustrus redlighet; som wärkeligen aldrig
 det minsta förståndigat mig här om; men så har
 lifwål intet aldeles funnat betaga mig min gisning
 at ju något wigtigt förehades. Häruppå
 Drottningen sig an, at ei allenast med större frid-
 utan ock mera förnögd berättat för mig hela han-
 len. Jag wille aldeles digna ned af håpenhet,
 det blef mig tillbragt; ty jag kunde intet på nära
 det i mitt sinne, at de hade något af en så wigt-
 påfölgd för händet. Men sedan jag småningom,
 ynder hen fortsfor med berättelsen, fick repa mig
 tog jag mig före, at berömma hennes moderliga
 ömna hiertelag; jag yphögde äfwen deras ill-
 tighet, såsom fördelachtig för Riket, hwilket den
 Tyrannen eftersträfwade. Hon sade då härvid
 Du weten I, på hwilken grund min wälfärd wäl-

Iag som besitter så mycken Rikedom,
 som blir firad med så mycken högachtning, wet ännu
 intet af den tröst, som enskylta mödrar likwål äga.
 Om det är så gudarnas behag, så skole wi, min
 Gobryas, taga noga wahra på denna wår ålders
 doms hågan, som ock med tiden skal arbeta på den
 Förrådaren Commindorigis förderf. Ach! at
 gudarna allenast wille, at han, under det han skur
 ter op, mera måtte likna sin Farfar än sin Far.
 Iag kan wål förstå, at han är efter wår önskan til
 allt ädelt bögd. En och annan gång har jag wål
 förnummit, huru han ser ut, då nemligen hans up
 wächterska har enfom haft honom med sig til Tem
 plet. Men huru ensligt tron I wål det skal icke
 wara, at man swäriligen med trygghet ei får åfsåda
 sitt enda Barn, och at allt widare samtal är enom
 beröswat? Käre I, res til gården, hwarest han
 upsostras. Iag skulle tro, at I utan någon möda
 kunde förebara någon orsak til denna resan. Iag
 upsoffrar eder det lufswa nöjet, hwilket eljest mig
 borde tilkomma; skal likwål för öfrigit inbilla mig,
 som hade jag äfwen sådt någon del der af, allenast I
 måtten eder af denna Er öfwerlemnada förändjelsen.
 Men med allt det, bören I sedermera under god tro
 förståndiga mig, huru wida man kan göra sig hopp
 om Wiltens Snille och öfriga Egenskaper. För ock
 hända, at I rådslån på något sätt med Sicambre,
 om det toge lag för mig, at utan mistancka, ärmin
 stone som snarast, så omfamna honom.
 För dessa Drottningens utlåtelser aflade jag min
 tillbörliga tacksjälsse, i det hon, uti så hemliga wärf,
 läcktes i synnerhet betiena sig af min handräkning.
 Iag bar af mig sielt en särdeles leda för Commi
 dorix; och under det jag erhindrade mig den lufswa
 förma,

sötnia, som denna vår sammangaddning hade
 sig, förachtade jag lätteligen all den fabra, som
 der hoppet, samt ibugkommelsen deraf syntes
 möta of. Morgonen deraf reste jag altdertill
 på landet; jag höll den vägen, som en hoy bönde
 reste mig, och anlände så til Dyn. Sedan
 ridit in på Gården, derest en hoy Landt-redskap
 Mogar lågo, blef jag warse en stäck små
 hwilka vnder ett menlöst sielfswäld lefte med
 andra. Jag red närmare til dem, i mening, at
 äfwenlös träffa den i samma hoy, som wa it
 til denna min resa. Ach! min roan, jag be-
 ingen Sagerman, ja, jag slapp at betiena mig
 af någon, som skulle peka hwarest han war. S
 sielfwa naturen war alt noa mächtig at utwisa
 som fick råfna sin yrrinnelse af så många Hielt
 De öfrige stödde dels sin kos vnder en bondachtig
 ler ock barnslig råddhoga; dels wände de vnder
 ten båswan ryggen at mig, och kikade mig öfwer
 len. Denne stadnade, han blef aldrig til det min
 förfrad af en okänd Mans åsyn. Han hölt en
 ge i handen, som påfåde sig efter hans ålder och
 ter; den samma stötte han emot marken, stödde
 derpå, och stälte sig i sådant stiel för mig.
 hade rasta lemmar, och hela hans kropps gestalt
 wiste någon hurtighet. Hans hår stötte på gals
 låg lutet omuliat; tvektes ock i anseende dertil
 honom ja mycket bättre; Ty det fladdrade ei
 nast öfwer axlarna på honom, utan hade ock tagt
 något ner för pannan, som war swettig blefwen
 deras hästiga lek. Hans ögon utwiste en skar-
 mighet, som tvektes wela besälla något, men be-
 med en retande lufflighet. Hans mun, ögnabron
 och kinder, woro åfwen sådane, som man bliffr
 wa

varse på Cupidinis bilder. En sträck, blandad med
en oförmodad vördnad för honom, satte mig an; jag
gode i hast mina Böne-suckar til gudarna, at de med
sina Nådes-blickar wille anse de gästwor och det pund
de nedgrafwit hos honom; jag drifstade mig intet at
tala med honom, såsom med en Pilt af ringare wil-
for. Men på det jag ei måtte rubba hela anlägg-
ningen, steg jag allenast af hästen, och sporde ho-
nom, hwad hans Förälbrar gjorde, och huru han
slel stod på sig? Han swarade det hans Far war
slänkte Dienst: folket skelsatt med sitt arbete ute på
arken, och at hans Mor war hemma; Han wille
falla ut henne, der jag så befalte. Gör så, min sö-
ta Gåse, sade jag, och om det ei faller olägligit, så
wilt jag följa dig til dören. Han tog mig alltså wid
händen, och ledde mig med sig. Då jag ock härwid
på stämt frågade honom, emot hwilka willdur han
betienar sig af denna sin båga, swarade han med en
menlös qwickhet: Min Fer har ännu intet gifwit
mig så, at jaga efter wargar med våra Jacht-hun-
dar Stich och Ambirin; min lilla möda härwid har
ännu på ett år blifwit upstuten; och Er, min Her-
re, hwem J ock ären, wille jag blifwa alt för högt
förplichtad, allenast J tåcktes förståndiga mig, hu-
tu många dagar det behöfs til ett år; ty jag har
märkt, at jag redan en och annan gång gådt i mista
ninga af denna hans läfwen, efter jag är liten, och ei
wet, hwad de der tide-räkningarna hafwa at inne-
båra. Jag som wille spricka af idelt löje, swarade
honom: Du winner ingen ting dermed, at du frå-
gar derefter; ty aldrig kan ditt minne förslå til det,
at du kunde taga fasta på en så lång tid, som du
wilt jag skat tålia för dig. Jo men, (gaf han mig
til swars) allenast jag finge så många kneckar, som
skulle

skulle swara emot dagarna i året. Då wille
 giömma dem på ett mig förbehållit ställe, och
 dag taga en derifrån; på det sättet wet jag,
 måtte ju en gång blifwa ända på dem, och tilika
 da på året. Jag roade mig i mitt sinne om
 hans barnsliga, men derhos qwicka påfund; jag
 med sit rätt långsamma steg, på det jag desto
 are måtte så förnöja mig af hans mer än liuswa
 skådande. Men Sicambre sprang i det samma
 jag wet intet hwem som låtit henne förstå, at der
 wore någon, som talade med hennes Sen; och
 hon war ganska rädd om denna ynder sitt för
 nedlagda Skatten, så hastade hon sig ock til oss
 ett ansichte, som utmärkte all optänckelig beky
 samhet.

Men när hon fick känsel på mig, war hon
 hugsen, hwad det war för en förnäm Vilt jag
 at tala med; eller hwad det wore för en händelse
 som wisat mig vägen til henne. Jcke destomind
 bad hon mig sliga in; Hon frågade med helt
 lade ord om orsaken til min ditresa, och huru
 Fru mädde? Men sedan wi hade satt oss neder,
 begge wille brista ut i löije öfwer det wi ei förstå
 hwarandra, utlät jag mig således: Jag har
 fog at beklaga mig öfwer min Fru; dereft icke
 jess welen taga all skulden på eder, och tilstå det
 varit hennes Lär- och måstarinna, i det J lärde henne
 med hwilken obegripelig tyshets-gäfwä man bör
 ra försedd, då man lyckligen ännar förstålla sig,
 föra til slut något hemligt wärf. Ingendera
 eder, som framgiemt det förtegat, har jag at ta
 för det jag känner den der lilla söta Gåsen;
 endast Drottningen sielf, på hwars befa'ning jag
 är kommen at besöka eder, och der jämte at rådd

ra med Er, på hwad sätt hon lämpligast kunde up-
söka sitt hierta vnder des myckla längtan, med den
samma förnöjelsen som wi nu ägom. Sy det, at
hon någon enda gång får se honom i Templet, wil
ei förstå at stilla den begärelse, som hon här til, så-
som en Mor, drifwes af. Hon wil omfamna ho-
nem, hon wil tala med honom, och åtminstone en
gång låta sitt sinne smaka en närmare lufslighet här-
af. Sicambre hade intet swårt före, at ursächta sin
öfslåtenhet i detta mål. Hon sågnade sig sedermera
rå öfwer det jag sådt, medelst Drottningens egen
bekännelse, del af denna hemlighet. Omfider föres-
bragte hon intet en, utan många utvägar, hwar-
genom Astioristes kunde södras til sin Fru Mor;
men de syntes wara osäkre så många de woro; Hon
tyckte dock icke ens om dem sielf. Sedan wi warit
länge begrepne uti denna anläggning, sunno wi in-
den ting för rådligare, än at Sicambre, efter hon
ofta tillförende blef sedd hos min Fru, skulle förfoga
sig med Pitten til mitt lands gods, som är belägit
här in til Staden; och at Drottningen, då hon spat-
serade ute på marken, skulle föregifwa, det hon öns-
kede så komma i skuggan, som är ganska behagelig
på bemålte min Gård; då hon sinne tillfälle, at strax
dervä uti en tillsluten Cammare, obehindrad, utan
omfrancar, omfamna sin Astioristes.

Sedan jag nu altså med Sicambre fastställt tiden,
på hwilken hon borde infinna sig på min Gård, förs-
togade jag mig åter til Pitten, och började skänka
med honom; at således låcka utur honom de tekn,
som kunde gifwa mig anledning at sluta om hans sin-
nelag i framtiden: Jag omarmade honom til slut,
och förestälte mig honom, såsom en rättmätig Ro-
kung til ett så mächtigt Rike; der gudarna eljest wela
befråms

befråmja, hvad som rätt och billigt är. Sedan
 alt detta war afgjordt, begaf jag mig ifrån Gården
 til nästa Stad. Der drögde jag natten öfwer,
 reste så sedan tillbaka til Staden. När jag nu
 ständigade Timandra omständeligen här om,
 föll henne ingen ting annat för swårt och ledsamt,
 det, at twenne dagar skulle gå förbi, förrän hon
 ge åtniuta den utsläwade lycksaligheten. Sedan
 den lilla tiden war förfluten, och alt det öfriga
 wäl fogat sig, då ock Sicambre med sin lilla följ-
 gare hade anländt, infann sig äfwen Drottning
 med ett så litet medfölje, som hon någonsin med
 funde. När hon en liten stund sparserat om
 i Trågårdarna, utlät hon sig för min Fru, det
 wille sätta sig ned och hwila i någon Cam-
 man. Man förde henne altdersföre til ett rum,
 som ganska beqwemligt för den hemliga vnderhand-
 som nu hades för händer; så wida det ei kunde
 ras derifrån, då hon skulle tala någon ting.
 nu Drottningen laddes wela taga sig någon sömn,
 begäfw sig ock alle de andre ifrån henne, för-
 de som wiste här af, då war trognesta Sicambre
 släptes utur nästa Cammare, och stälte Sonen
 Drottningens knå. Drottningen gaf mig låf
 wara tillstådes; men hvad jag då såg, och hvad
 då hörde, det förmår jag med inga ord, ehuru
 derom mig beslita wille, wärdigt beskriwa. S-
 des hade glädien, moderlig ömhet, ångslan,
 den sötma, som flöt af hennes med tårar bland
 kärlek, bemåstrat sig hela hennes sinne. Hon
 i början vnder en lång andedragt sitt måhl och
 sinnes rörelser, hwilka med all hårtighet wille
 sig fram, tillbaka, men häfwer sig omsider på
 ten, och tryckte honom så hårdt til sina begge

der med war ingen måtta. Hon förblef intet län-
 ge uti ett och samma stiel, än stälte hon honom ett
 stier stycke ifrån sig, på det hon med desto större fri-
 het sänge skårskåda hans ansichte, ögon, och hela hans
 skåriga kropps gestalt; än skred hon, vnder en öfwer-
 klände kärleks färsh, til sina wantliga samntag, och be-
 seglade til slut alt det goda hon med förvondran för-
 nam hos Wiltens, med en kyss. Man märckte, huru
 hon redan syntes blifwa mera til mods; utan
 twifwel för det hon befann, at all den råckhet, som
 Wiltens ägde, war härstammad ifrån henne; Ja!
 jag tror hon då redan började, vnder en alt för brå-
 och otidig önskan, se Commindorix öfwer arlarna,
 blott för det hon beslöt hos sig, at denne skulle blifwa
 hans hämnare. An såg man, huru den (utas det
 hon måste ståla sig der til) vphikade kärleken, på alt
 det hastade sig at nyttia denna lycksalighet; då åter
 det samma erhindran af denna snart försvinnande
 glädien dref henne, som snart sagt war aldeles v-
 som sig sielf, til at fälla tårar och klagan. Med ett
 ord: Ingen af oss, som woro närwarande, fans,
 som ei wid åskådandet af hennes innersta, men der-
 hos beslagans wårda moderliga hiertelag, brast i tår-
 ar.
 Men det låg macht vppå, at Wiltens ei skulle
 få weta, hwad för en Kaye han war. Ty hwarcken
 kunde hans spåda ålder försäkra oss om hans tyfslä-
 mhet; der åter denne handel hade i förtid blifwit
 präckt, så är ingen twifwel, at ju Tyrannen arbets-
 sat på hans vndergång. Andersföre afhölt sig Ti-
 mandra, at, vnder dessa hiertniupna kärleks bety-
 gelser hon öste på sin Son, fälla något ord, hwil-
 ket hade funnat gifwa honom anledning at astaga det
 hon war Drottningen sielf eller ock hans Mor. Han
 blef bestört, då han såg, at ett Fruentimmer än sies-
 kade

Tade öfwer honom, än gladde sig för hans skul; han ock defförvtan såg sig wela tröttna af för många orwanliga fyfkar, samt til slut blef warse, alle stodo med tårefulla ögon, så började han ock fucta sina kinder med några små tårar. Ja! tadt han ei wiste i hwars famn han war, omfamnade han icke destomindre henne tilbakars med sina armar och korta armar; ei annars, än hade han af wa naturen fådt befallning dertil. Men som spåd älde ei kan wara begäfwad med den förman at försichtigt och i längden kunna fåsta sin tancka något, så skedde det ock lätt, at han ei widare fattade sig här med; Han började i det stället under sitt barnsliga besiektigande betrachta Drottningens klådedragt, ty dylik prydnad har han intet tilförene. Han slängde sina ögon dit och hit på Canapéerna, på Sapekeriet, samt på den öfrige prydnaden i Cammaren, hwilket allt förekom honom fremmande; så at detta hans menlösa nöje bragte of til en ömhiertad genkärlek, i det wi der ett alt för liuft efterapande, fölgde hans öf fast och åtbörder efter.

Under det wi wore inbegrepne i dessa nöjen, de en Lima imedlertid flugit sin kos; och intet det heller rådligit, at Drottningens medfölje finge ta någon mistancka til of öfwer wårt drögen. Men hon hade intet hierta at skilja sig wid sin till des hon änteligen, i hopp at detta nöjet skulle komma en annan gång åter, öfwertalte sig sielf det hon pustade fram en suet, som gick ifrån hennes nersta, wände sig ifrån sin Son, med befallning han skulle ledas bort. Hwad detta hennes hopp går, så war det stält på sådana fötter: Hon at jag med några soljeslagare, sådana likwäl,

jagde någon kunskap om mitt företagande, skulle re-
 sa till Sicambres hus, antingen under den förevänd-
 ning, som ämnade jag anställa en Jagt, eller ock un-
 der någon annan, som kunde komma mig mera till
 pass, samt det högeligen berömliga Aktioristis skick-
 lighet och sköna skapnad; Och ändteligen, så de
 andre hörde, begära honom af Föräldrarna, i
 mening att låta honom upodlas i sådana wetenska-
 per, som man i städerna har tillfälle att lära. Jag
 skulle föregifwa, att han intet såg ut, som wore han
 född till landt-leswernet och dess enslighet. Det
 war ock öfwerenskommit, att Sicambre, jämte det
 man, ei borde strax i början widgå min begäran,
 men likwäl efter en och annan föreställning bejaka den
 samma. Sedan detta således gådt för sig, skulle Pil-
 ten hämtas till staden, och öfwerlemnas till min Frus
 tjänst i sådana stycken, som kunde anstå hans ålder.
 På det sättet ämnade wi se honom och hans upfo-
 stran till godo; då han deremot hitte förnöja Drott-
 ningen efter önskan, i det hött orubbad och på en
 längre tid i den händelsen hade kunnat roa sig af
 hans åsyn.

Men, min wärda Wän, en widrigare lycka
 gjorde alla dessa wära anläggningar om intet. Tv-
 tvenne dagar, sedan detta wårt samtal hölts, wore
 näppeligen framskutne, när Cerovistus, Sicambres
 Man, steg in till oss med sönderrisna kläder; altsam-
 mans på honom tecknade mycken sorg, och som hade
 han någon döds-påst eller dylikt att framföra. Så
 snart han ock blef mig warse, dölgde han ei widare
 sin qwida, utan slog sig med begge händern för sitt
 bröst, säjande: Uch! Herr Gobrya, Gudarna
 hafwa welat wårt förderf. Aktioristes är bleswen
 att ros för några Matt-gastar; för öfrigit wet man
 intet,

intet, om han mera är til, och der så wore, hvar
han är. Någre bewäpnade rusade fram med
och slåpade honom med sig i förleden natt.
plundrade ei allenast all min egendom, utan satte
min gård i luften låga. Denna förödelsen har
ei blott giordt ända på mina hus: De hafwa bed
wit sin wälds-wärelan på alla mina grannar. *G*
som nu änteligen har sluppit deras flor, kunde
komma på spåret af dessa Gudlösa stältar; alden
de utan ypphof satte sig öfwer Rhodan - *E*
med några Båtar. Hwad gier *J* mig nu för
hwad skal jag taga mig före, och hwart skal jag
da mig?

När Gobryas berättade detta, blefnade
das aldeles af, lika som han äfwen hade haft nå
del uti denna hans olyckliga undergång. Han
sig med full hals, at det war en aldeles Gudlös
ning, och frågade den ena gången på den and
ont då Pilten på det sättet wore omkommen?
han gjorde sin räkning, at så höra af honom
som än mera hade at innebära, och sådant, som
åga någon gemenskap med de angelägenheter han
hade at förwalta. Gobryas gaf honom här på
swars: Jag blef långt mera bestördt wid denna
ning, än jag nu mårefter Er, min wån, hafwa
wit. Men som all skynsam bot war af nöden
detta så oförmodeliga onda, så tog det ock ei
här wid wara försagd. Jag befalte altdersföre
len, at han borde innehålla något litet med sitt
tiga qwidande, och med flera omständigheter för
diga mig, om alt det som hade tildragit sig.
jag nu sådt höra altsammans, började jag at
grunda i mitt sinne så på det ena som på det and
Hwad an röstwarena woro, om de oförmodeligen

af beråd tagit fasta på Pilten; Med hwilken skynd-
 samhet, på hwad sätt de borde efterspanas, och an-
 sligen om ock denna olyckliga händelsen äfwen borde
 komma för Drottningens öron. Men jag får sedan
 med större beqwämlichkeit berätta här om. Men,
 med alt det, svarar Arhidas, får J ingen glad gäst
 ti mig, der J icke förlösens mig ifrån detta bekym-
 ret: Hwad utgång det då blef på Er sorg, och på
 hwad sätt Drottningen fick rätt på röfswarena? Go-
 rryas åtlodde honom, efter han stod så entrågit här
 id, underrättande honom i korthet, det så wäl han
 m Drottningen spardt hwarcken tårar eller slit:
 ansedt man sörgde i löndom, och man äfwen, under
 amman förewändning, eftersatte röfswarena. Men
 uret blef det, at sedan Pilten war bortröfswad, war
 os dem ingen hielp öfrig. Ty hwarcken blefwo de
 ndne, som förde honom bort, intet hade man heller
 gång på några spor, med hvars tilhielp han kun-
 ndare efterspanas. Det stadnade alltså der i, at
 Drottningen äfwen tillkref Commindorix denna
 angierning, och det i anledning der af, at de, som
 la sig i den ena misgjerningen på den andra, giöra
 förteente, at ei allenast namngifwas för sina egna
 rot, utan jänwål understundom blifwa beröftade
 re dem, hwilka andra likwäl bedrifwit. Enteligen
 de man något mera lius i saken, då det blef oss til-
 rakt, at dese röfsware woro komne ifrån de Allobro-
 ers Bergsbygder; och på det de med så mycket
 andre afwund finge ådaga lägga sin illshet uti ett
 sammande Land, än uti sitt eget, hafwa de stött sig
 hoppa, samt satt sig öfwer Rhodan-Ström. När
 nu blifwit måtte på rof och byte, begäfwö de sig til-
 ka til sin hemwist, delte der sitt rof, och stilde sig ifrån
 warandra, på det de, medelst sin myckenhet, ei måtte
 bris:

blifwa förrådde. På det sättet, sade han, omfö
denna wår wåna Pilt, och nästan Modren med
nom, blätt af sorg öfwer hans mistning.

Detta gick ändå mera Arsidas til sinnes.
Sade; Mig tycks hafwa sedt i sömnen en titrust
af en stor och prächtig Ögnad; Hwilken sedan
medelst Konst: Närernes slitiga bearbetande, blif
bracht til sin högd, och på alt sätt utirad med
mor: Stoder och Målningar, aldeles förswunnit
min ögon, medelst det, at Folcket, med ett sitt fä
rop häröfwer, wäckte mig op utur sömnen.
bes, sedan J förwahrat Piltten, sedan J bracht
nom til den ålder, at han redan kunde försäkra
det J förgäfwes ei bewarat honom, så rycken J
nom ifrån oss, och det rätt hastigt. Wid dessa or
satte hans harm honom ändå starkare an; Han
grinade i sitt sinne Gobryæ obetäncksamhet, som
de gripit sig at med så många ord reda til en så
föreställning, den der likwål på slutet stadnade
gen ting. Gobryas märckte ock wål, at Man
wardt rörd. På det han alldersföre måtte få
sin gäst uti des förra lynne, sade han: Om J förm
welen spisa Altormåltid med mig, så skal jag
fram Piltten, och öfwerlemnna honom frist och sun
des Mor. Arsidas blef wid dessa orden aldeles
bytt til sitt sinne; Han önskade, under ett högre
än Gobryas, kunna föreställa sig en lycklig utgå
saken. Men då de skulle laga sig til Bords, ut
sade Gobryas sig hos sin gäst, för det at han
dade en af Druiderne taga det medlersta rum
wid Bordet. Han föregaf huru det wore de
lers sed, at detta slags Folcket, så wål på Com
som i Gästabod, så intaga det hederligaste rum
Arsidas fick sitt rum öfwer denna wisa man, och

om honom satt Gobryas. Wid det de spisade, dref-
 mo de ett långt tal om Druiderna, så at ock Go-
 bryas twiflade, antingen Arlidas wille weta mera,
 eller ock om Druiden hade mera at berätta honom.
 Denne så snart han låt förstå, det de ei allenast hade
 högsta rosten wid Kyrcio: förvaltningen i Gallien,
 utan det de ock wore biläggare, tå tråtor och twe-
 brächt yppade sig; samt at all Galliens Ungdom
 stälte sig uti sitt yppörande efter deras föreskrift; När
 han ock der hos utlåt sig, med stora och swagande ord,
 huru han med mycken sorgfällighet wore färdig at up-
 gielpta Poësin, såsom en Gudomlig Konst, stadna-
 de han uti denna sin utlåtelse, och blef för öfrigit en
 god tid tyst, på det man skulle annoda honom at låsa
 up något för oss af sina Verser. När Arlidas märck-
 te det, laddes han twinga honom, som etjest wille
 gierna der an; Då ock den andra läste up några Ver-
 ser, dem han, hwilket han föregaf, icke långt förut
 hade sammanfattat; Utu hwilka Gudarnas råttträ-
 dighet uphöjes, som wäl tola, det man en god tid
 förolämpar dem, med omsider, i anseende til sin wär-
 dighet, rusa fram i sitt wredes mod.

Arma Sinnen, stackars Trålar,
 Som med Lasters swåra band
 Hafwen fångslat Edra Siålar,
 Huru wil det gå i land?
 Swad är åt at såleds reta,
 Himla Guden? Nei! jag ber,
 För alt det som Kiärt kan beta,
 Föräckten ei wår Gud nu mer.

Jast Han länge tål och lider,
 Långe dröjer med sin Hånd,
 Straffar Han doch sent omsider,
 Då blir dn med alswar Kländ.

Såst han sina Stått och Pilar,
Läskar rätt med sachts mat
Såst han ei sin wredes Bila,
Lyftar wid hwar bråstlig sak.

Har han det dock uti Hågen,
Delar straff och plågor ut,
Sätter dem på Hämde-Wågen,
Och giör ett råtrådigt slut;
Ty hwi sker at Wedermöda,
Siukdom, fränckhet, plågoris,
Plår i wår tid öfwerflöda,
Drabba oss på hwarje wis.

At så många gå och qwäljas,
Med en gnagand' samwetsmal,
Så at de wäl wille wälja,
Döden förr än detta qual,
At ej Bäckar, floder dämna,
Sig innom sin Skilda rå,
utan Landet öfwerfwämma;
Detta wi tillskrifwa så.

In hwad wil man derom mena,
At man spørjer dagelig,
Huru våra Uker=Kenar,
Ganska magra wisa sig,
Swilkas ut i dessa Länder,
Har af Frosten blifwit skänd,
Eller ock af Willditurs Tänder
Sått erfara dylit hämd.

At den ena på den andra,
Ut af Påst och dylit sot,
Sår til sina Gäder wandra,
At ei derför fås nå'n bot,
At man ei får annat böta,
Än af Krig och Wapnebråk,
Och den ena sig förföra,
På den andra utan sak.

Detta allt har GUD behagat,
 Straffa oss och Landet med,
 Låt oss der uppå ei klaga,
 Ty än ingen något led;
 Ingen heller något lider,
 Den i synd ei rusat fram,
 Dylket öde alla tider,
 Drabbar på hwar enda Man.

Låt oss därför' och ei klaga,
 At det straff, som wi omgält,
 Lägges allt för sent å daga,
 Och at Gudarne ha fält
 Sina utslag mer af iswer,
 Än för något annat brätt,
 Nei! det ewigt der wid blifwer,
 At wi dem der til förmått.

Ach! wi arme, stadars skällar,
 Som ei weta hwi det skier,
 Swem det är som sådant wallar,
 At wi få erfara mer,
 Nu än förr, det Blirt och Dunder
 Klyfwa Lusten och des Wår;
 Swåra tider, idel hunger,
 Och at ådoren sällsynt är.

Men i stället plå wi skylla
 på Naturen och des fel,
 Wåra fel plå wi förgylla,
 Ödet plå wi och gie del,
 Nei; thy wår! wi oss bedraga,
 Gela skulden hör oss til,
 Wåra synder oss anklaga,
 Såje hwad man såja wil.

I anseende der til, at det ei allenast war Krigs-
 tid, utan och at de woro stadde på Siöresan, war
 Nältiden wål anwåttad. Arlidas utlåter sig
 öfvermera: Det är tid at nagelsara alla ställen på
 andra

andra sidan om Rhodan, och bringa Er fram ifrån des gömsell. Gobryas tog här på till da: Wi grep oss på allt sätt an, men ingen ting lag. Hela fyra åhren begreto wi honom såsom kommen. På femte året blefwo wi trungne, at de med sina Lands: Gränkor, utan wille komma Granskaf för nära på halsen. Det lönar intet dan, at omständeligen berätta för Eder det, som dragit sig i det Kriget, i synnerhet wid de tillfäll då man allenast med en hop oordentliga Drabbgar stötte tillsammans. Men så gick ock ett Fältredigt för sig, yti hwilket Allobrogerne blefwo ne, och sågo sig aldeles gå i mistning af allt det de. Wäre riktade sig så ansenligen med rof, de näppeligen wiste hwad de skulle giöra af alla Fångar, och allt det Bytte de fingo. Wid Nederlag öfwerkommo de en otalig hop med K och Armband utaf Gull, som sedwanan är hos lerne. Tvenne de Allobrogers Komungar slagne i denna Drabbning; Ibland dem hette Aneroëstus, som til sitt rychte och wärdighet måst namnkunnig. När wære segrande Soldat höllo på at skiofla hans Fält, träffade en af dem blifwa wahrse wid ingången af Fältet en Wilt af underbar skönhet. Han wälade ei at röfwa til något annat, utan war blott pickhugad at denna Gåsen. Men Wilten rustade med sin dizan under ett större Mannamod, än som kunna falla på en så spåd ålder: Han påstod det ei kunde tagas til Fanga, så länge han hade warm Blods-Droppa qwar. Intet wille heller daren med wäld rusa på hans spåda Kropp; tog sig sin Camerat til hiely, och tog således

var stridsbare Vilt om ryggen. När de på det sättet med möda bemästrat sig hans Armar, vred de öfver honom. Händerna på honom, oachtadt han på allt sätt stretade emot. Det såg så ut, som hade hans Händer ei förtient at sättas i Band och Bojor, för hvilket behöfde man näppeligen fruchta, at ert sinne, som utviste så mycken artighet, skulle spela dem något trick, och visa sig falskt emot dem. Uttersköfde ut så alla Soldaterna sig, (allenast han wille lofwa dem något taga til flykten,) at ei tilbinda honom wid något, som kunde hafwa anseende af minsta Trådom; Utan skulle han så följa dem at som en deras Camerat, och ei som någon Fänge. Han utviste här wid ett Ansichte, som ei förmärcktes hafwa blifwit nedslagen af en så stor påkommen swårighet, säjande sig ei ännu tresska emot Gudarna, som behagat tilstådia, det han blefwe fångslad, med försäkran, at han härnæfter ei med mindre nöje skal wetä at antaga sitt fångelse, än han tillförene wetat betiena sig af sin Frihet.

Det bör anses som en särdeles Gudsstickelse, at Viltten så högt want Soldaternas tycke. De ledde honom nu altså bort, utan at han wiste sig misnögd der med, och så wida de fruchtade, at en eller annan kunde misönnna dem denna deras fördel, så achtade de sig och at ei låta honom ses af många. De hade redan hunnit nära til Kongl. Residentz Staden, då de träffade mig på vägen. Ero mig, jag häpnade, då jag kom at kasta min ögon på Viltten; Jag sporde dem helt hitfigt, och med mycken begiärighet, (ty Soldaterna woro mig bekante,) hwarest de hafwa öfverkommit slikt byte, och om det wore tilfälligt? De swarade mig, at det wore en förnämlig Fänge, samt, det de woro ännu at föråhra honom

nom åt Comindorix. Jag tror at de nämnde Comindorix för det de fruchtade at jag i annor händelse hade welat haft honom ifrån dem. I weten de Gallers Strids-Rappor intet råcka hela Kroppen Fördensful, medan jag vnder all ypmärcksamhåller på at begrunda hans Skapnad; då jag vnder det samma befän hos mig, huru som Gud syntes likasom alt mer och mer wela öfwerlyga med det något stort förbehod, eller hwad jag skal falla i wore för handen, kommer han af en händelse at bö sin nacka: Då jag som på ett här wille af för mig ken glädie nästan digna ned til marcken; Ty i hwar kan jag wäl utlåta mig, som kunde i wårde stiga emot den Lycksalighet mig då hände? Min kära wårde han lade å daga de teken, som utwiste honom wårde en Konunga-Son; Jag menar: Det förer omtalad Födelse-märcket, som oachtadt sin naturliga råddaldeles liknade ett År, med hwilket sielfwa ödet blede, det jag förrot omrördt, teknade Drottningens Son. Jag kunde intet tala, så öfwerflödande wårde mir glädie. Swetten började at drypa af mig, jag begynte at stapla i min gång, och war ei mindre tvehoasen än orolig vnder ernäendet af min önskan. Jag afallade här yppå för mig sielf wårt Land och Skyns. Gudar, och bad dem, det de wille befräm ett så stort och widtgällande hopp, och sade til Soldaterna: På min åbra hawwen I icke öfwerkomm en Skänck, som anstår Commindorix alt för wårde. Men betäncken der hos, mine Camerater, om icke det skulle tiena sig bättre, der den blefwe öfwerlämnad åt Drottningen. Wilten är af den ålder, för hwilken tillåtes at wistas i Frustugun; Det torde icke så skicka sig, at han, då han med tiden drager sig dem til minnes, som skänckt honom åt Drottningen.

Men söker at befrämja Eder optomst. Ty änskiönt gifwen honom at Commindorix, blir Drottningens lif afult ägande af honom. Commindorix winter, förmedelst denna föräbring, Drottningens Nåd, wilsten I eliest, deräst I annars welen Eder sielf: I wäl, kunde gjöra Eder räkning oppå. Soldaterna muslade först här wid litet sins emellan, och öfverläde mig sedan, för det jag bisprungit dem med godt råd; De önskade ock der hos igenom mitt förmedlande blifwa insläppte til Drottningen. Jag åter igen påtog mig ei allenast den lilla mödan, utan jag war rådder om ett så mer än fårt rof, och der hos begärlig at få inhämta något wifare af Piltens, så biuder jag dem des utan til Afsonmåltid.

Sedan wi woro anlände til mitt Hus, började jag med sachtma at tala med Piltens, och frågade honom hwad han hette? Han gaf mig til swars: Det han wri sin första Fångenskap hade blifwit kallad Cordanes, men at han nu såsom stadd i sitt andra Fångenskap, ei wiste hwad namn de behaga gifwa honom, som hädan efter skola hafwa at säja öfwer honom. Så har du då redan en gång tilförende varit Fången, sade jag? Utan twifwel, swarade han. Men hwarest blef du då, min Gäse, til Fånga tagen? Och hwad hette du aldrastörst? Han sade: Jag påminner mig lika som en dröm, at någre bewäpnade storte mig an med wäld, och röfswade mig bort ifrån min Fars Hus, då jag än war nog spåd. För öfrigit minnes jag ingen ting der til, förutan det at wi bodde på Landet, och at min Mor kallade mig Aktiorites. Men Kong Anerocästus hade mig såsom en föräbring af dem som röfswade mig bort; Jag ätmöt nästan en och samma skötsel, en och samma wäd, som hans egna Söner; Jag hade sådana goda dagar

dagar i några åhr bortåt. Han wille ock at jag bese detta Kriget, på det jag således måtte til en jan få bli upodlad i Krigs-Wetenskaper; Men det aflupit, och hwad der wid har handt, wet jag tet stackars Gåse; Det wet jag, at jag nu får kännas wid andra öden, och som jag tror, samt tilsförene. Wid dessa orden bles han af sorg ångslan helt förbrylad. Jag åter igen, som nu ra ei twiflade om wissheten af min önskan, tog före at dyrka och wörda Gudarna; Dem tilsförel hela denna handelen, och des lyckliga utgång hel ån lyckan. Til honom sade jag: Gudarna ha min Gåse, aldrig det ringaste försyndat sig dig; Ei må du heller wara otacksam emot ödet, arbetat der på, at du igenom så många åfwen måtte få ditt rum uti wår Drottningis Hof. D förwahrad til en stor lycksalighet, min Gåse.

Jag war intet mächtig at dämpa min glädje. Sedan jag drifwit natten fram under en höp örförebilder af alt det myckla goda, som detta mitt ra hopp skulle hafwa i följe med sig, låter jag daterna få weta, det jag wore i beråd, at Drottningen, i mening at åfwen skaffa dem int Jag rustade mig ut med grannare Kläder, än jag wahn at bära; Jag omwefswade mitt Huswud en Krang, åfwen som wore jag ånnad at giöra offer åt Gudarna; Glädien hade ock giordt anst til muntrare; alt detta kunde min segrande förtid het utan möda ursächta. Ut en sådan Klädend hållsade jag på Drottningen, jag satte mig i sin at litet narras i början, och intet strax öfwerk henne all hennes lycksalighet. Fördenstul sade Andra intet, Nådigssta Drottning, på denna owanliga finnes glädje. Gudarna hafwa drifwit

til, igenom en förborgad kraft i sömnen. För hån-
den faller mig widskapelig. Men den förebild, som
gjorde för mig i sömnen, war så wis, at jag ock ei på
någont fört kan räkna den ibland drömmar. Jag wil
långt länge stå och konstla; Jag gläder mig, min
Drottning, öfwer Eder lycka. Jag tror Mercurius,
eller någon annan Gudarnas Gudsbarare, hwilken
genom drömmar underwisar Meniskiorne om til-
kommande ting, öfwertygat mig, det denne dagen
öfwer för Eders Majestät lyckosam. Drottningen
sade då: Hwar uti beror då, min kära Gobryas,
denne öfvsjälige glädien? Eller rättare sagt, hwad
gjorde det för dårskaper I hafwen för Eder? Jag swa-
rade: Wid Morgonrodnans upgång, just den tiden
så de renaste drömmarne sätta en an, tycktes mig se
en Bild af ett gamla täckt och förnämt ansichte, som
talade mig med dessa ord: Gobryas, gack til Drott-
ningen, lämna henne den berättelse, det jag är i be-
rädd at gå til henne. Hon skal i dag, under all up-
lösnings trygghet, så se den samma, som hon en så
långan tid längtat efter. Men hwad är du då för
en, sade jag; Du hwarken til skapnad eller til wä-
sende finner jag någon åtskillnad emellan dig och en
Guda. Son? Hon föreföll mig här wid lika som litet
småstücken, och sade: Så har nu Aktioristes blifwit
er så aldeles okänd, at I, utan widare förespråkare,
skal kunna känna honom? Lika som I intet dra-
gen känsl til Timandra Son, Eder Prints. Så
snart han hade uttalt detta, fick jag skänning på ho-
nom, och då jag under en såfång bemödan skulle rusa
til at taga honom i famn, upwäckte min hastiga sin-
nes rörelse mig ur sömnen, och war detta mitt up-
waknande så aldeles otacksamt, at jag domedest gick
i mistning af Wiltten. Men, Nådiga Drottning, at
det

det varit ett Guda-Förebod, funnen I deraf
 at jag, ei annars än lika som tvungen af Guda
 aldrig det minsta twiflar om en så önskelig
 På denna dagen skal Eders Majestät få omfå
 sin Aktiorikes. Sedan Drottningen afhörd
 na min berättelse, sänckte hon ned helt bedröfw
 Ansichte, men sag op strax igen, och lät för
 förstå, det hon ganska litet och alsintet gladdes ha
 wer, så at jag ock med all min uppsundna gro
 ångrade mig. Hon sade: Hwad är det at at
 twingen mig ihogkomsten af mina bedröfwelser?
 har ju antingen varit en förwänd föreställning,
 allenast flugit fram i sömnen; Eller om Gudarna
 wa någon ting härinwonder, så kan det ei wara nå
 ting annat, än at jag döer i dag, och i följe håll
 får i de Dödas Rike omfamna min Sons skull.
 Det blir der wid, Wädiga Drottning, sade jag,
 deräst min försäkran ei träffar in, så må Eders
 jestät antingen drifwa mig aldeles i Lands-
 eller ock, det jag räknar för det odråeligaste af
 plågor, aldrig mera hafwa någon Wåd för
 Jag skal gå til Templet, och så handla med Gu
 na, at de bringa fram det jag lofwat.

Medelst denna min wisa utfästelse, wann jag
 mycket at hon hoppades. Jag gick ock utan w
 drögsål mina färde, i stället för Tempel och
 dar, war mitt Hus det samma Rum, hwadan
 frambrachte denna lycksalighet. Soldaterna
 jag altså med deras föråhring, i Drottningens
 mak, och gjorde aftal med den Cammar-
 som hade Wackt, hwilken war min gode wän,
 för öfrigit ei hade sig det bekant, som hades för
 der, det han litet der efter skulle låta dem få gå
 Drottningen. I medlertid steg jag åter in til hem

stod helt toft, på det jag skulle få erfara, om hon
äventyrs först wille börja Talet. Så mycket
sade jag se, at hon war rörd. Ty än gick hon af
an, och tog under det samma owanligen långa
; än satt hon nedslänkt i diupaste tanckar. Med
det kastade hon ock sina ögon alt för ofta på mig;
i det samma Gammar-Herren, såsom jag bad ho-
m, inkom, och förebär, at twenne Soldater sto-
derste, som hade hämtat med sig en ganska dåge-
Wilt, den de hade öfverkommit på rof, och wo-
nu ämnade, at såsom en föråhring öfwerlemnna
nom åt Drottningen. Timandra förbryllade sin-
war ännu intet i stånd at erkänna sin Lycka, dan-
t den på alt sätt böd til, at uptäcka sig. Hon
sade sig inga större tanckar häröf, utan besalte, at
soldaterna skulle släppas in. Men wårdaste wän,
märk de, med denna sin föråhring, woro framkom-
för henne, huru wärte icke håpenheten, och en häfs-
sinnes rörelse alt mer och mer til, så at hon helt
agen ei til det ringaste wiste til sig! Den förhopp-
g jag gjorde henne, tillät henne med möds at af-
de andra, som woro begrepne at uphöja denna
stänck; hon hastade sig utan widare betänckande,
med ett eftertryck, som war ei mindre farligt än
at bese Wiltens nacke; sedan hon ock kiändes
Födelse-märket, drog hon sin dof ned öfwer an-
det, på det de andre ei måtte märka något af
sinnes förwirring, fast det skiedde under den före-
wändning, som hade hon sådt ondt i ögonen. Ef-
det denna öfwerilning hade lemnat henne, tog
den äfwen huswan ifrån ansichtet. Til slut, sedan
soldaterna blifwit tillsagde, at taga sitt afträde, och,
med tackfälsse, försäkrade om wedergällning, före-
sade hon mig i toftthet med följande liufwa tilwi-
telse:

telse: Uch! hwad är icke J för en spåman! Fånt
 wakande hafwen J drömt! Och det J wisten
 sant, hafwen J tillfriskwit en såfång Dröm, på
 J skulle draga ut på tiden med den Glädjen, som
 eliest haden tillkyndat mig. J weten på hwad
 jag wil håmnas på Eder. Det skal ock dragas
 på tiden med Eder belöning, som jag må bekän-
 bör blifwa ganska stor. Sedermera kunnen
 råttta mig, på hwad sätt J fått Spaning på
 Emottag. Honom nu emedlertid, fød Honom up,
 låt det heta så länge, at hans wpsosfran går derpå
 huru han med tiden måtte finnas wryen til wår
 Wi böre wara angelagne derom, huru han i
 sina yngre år måtte blifwa wyodlad i de wete-
 per, som anstå Hans Höga Att och härkomst.
 medlertid får jag, utan mistancka, sågna mig af
 åstådande och Samtal.

Efter denna i löndom gjorda föreställning,
 werlemnar Hon mig Wilten offenteligen; Wi få
 Honom Scordanes. Drottningen sielf tog
 men sin wåg at en affides Cammare, på det
 med så mycket nögdare frihet finge måtta sig med
 öfwerflödande glädje. Hwad Soldaterne an-
 blefwo de fuller åhrligen belönte; men likwäl
 som hade det förmått gifwa anledning at and-
 någor afwundsfull wpmärcksamhet, eller så, som
 det sigit op i wårde mot deras föråhring. Men
 man på! En håstig Målnsky, som derhos syntes
 nog ledsam påfölgd, böd til at angripa wårt
 och fördunckla hela wår Glädje. Sol. Konung
 roestus fickade sådane Sagesmän til of, som
 berättta, at, om man wille återställa honom
 mer än sata Gåse, den Han ålstat som sitt egit
 så wore han färdig at lemna tillbaka Etthundra-

för en så liten och i sig sielf ringa actad Per-
 Wi håpnade, då wi fingo höra af denna Hans
 fria osthighet. En hward wille wål förstå at bes-
 androm all afwundzfull mistancka, der Drott-
 en wille behålla den hos sig, hwar's Herre för ett
 köp fiöp åskade få tillbaka? Atminstone skulle det
 ut, som hade det varit en mer än omennisslig
 omhet, at ej allenast migunna den gamla Konun-
 des förndjelse, utan ock Wiltten så mycket godt,
 Han ej annars kunde än där hafwa at förwänta.
 Ofrigit manne ock Scordanes hade haft lust at
 sitta qwar, så snart Hans ålder hade tillsagt
 honom, det Han wore i stånd at taga vndanlyckt?
 er manne det är troligit, at Han ei bödd til at giö-
 någon til ägare af de Etthundrade Talenter, som
 han wore i stånd at hielpa honom vndan? Som
 wi lesde i denna fruchtan, och hwarcken wore
 gade at sluta köp med Aneroëstus, eller på godt
 ner behålla Wiltten qwar, tedde lyckan sig i god
 för ock gunstig, men för Aneroëstus oblid. En
 hans egne vundersätare gaddade sig tillsammans emot
 honom. Ett inbördes Krig upkom utan widare
 mål, hwar's blodiga utgång war så mycket swä-
 re, som Aneroësti begge Söner, hwilke hade lem-
 at ett förtreffeligit hopp om sig, äfwen blefwo på
 Bahl. Plaken. Han sielf, det jag tror, (anskiönt
 hans döda Kropp sedermera ej blef funnen) lærer ock
 iwa omkommit i samma drabbning. De samme,
 in stötte honom ifrån Thronen, slogo, under ett
 reanniskt öfwermod, Riket sedermera under sig. Det
 ar med möda at Scordanes kunde lesfwa en dag
 more, sedan han sådt höra af den olycka, som tim-
 ner Aneroëstus. En så stark, mer än Hans ålder
 nes medgie, kiänning, tilbrachte honom den wörda

nad Han bar för Anerocētus, samt den erhindret
 se sig gå i mistning af sin egen Fördel. Icke desto
 dre wunno wåra föreställningar hos honom
 (det utmärkte något mera än Barna-Förstå
 honom,) så at han ock efter någon tids förlopp
 hel och hållen til freds stånd.

Det XI. Capitlet.

Sedan Han nu således blifwit satt i sitt
 Sinnes lugn, och wi hade blifwit äga
 honom, gjorde han at en och hwar,
 gamla som unga på Hofwet, långt snarare
 stod at förmodas, med förvondran ansågo
 Antingen det gick ut på Rida, eller kasta med
 spiut, eller skiuta på stäcken med Pilar, blef
 tid, i anseende til sina Jämnåldriga, öfwer-
 Han gick så högt, at ock hans egna Läro-
 hade fog at afwundas på honom. Ehuru
 Naturliga böjelse war, ägde han icke desto
 den lyckan, at der yr ei lystet något som kunde
 smal af Högfärd eller egensinnighet. Alle skattade
 för sitt nöje at blifwa af honom öfwerwundrad
 hans första Konstgrip, at öfwerwinna en med,
 Artig och Höflig tilgifwenhet. Ingen kunde
 re sckicka sig i Samtal, än han. At undfalla alla
 med behagelighet ställa sig in hos alla, war hans
 remål. Han war dekwat helt lycklig at finna
 hop qwicka infällen, hwilka, på det de ej skulle
 andra, han alltid först wände på sig sielf.
 Kroppes styrcka tog til; så wida han uthärdade
 samma med Brättande, Fäcktande, Springande
 med Facht och med Hästars beridande. Der til
 såf han mycket litet, at litet, samt brachte i följ

hålla så högt, at den kunde emotstå all den wi-
 sdom, som tilstöder sig på hwarje tid om åhret. Til
 afnåde han sin Far: Fader (öfwer hwilket Drott-
 nen och jag i synnerhet glädde oss) ei allenast til
 rådelag, utan ock til målsföre och åtbörder.

Han hade ej hunnit stort mer än til Sexton Åhr;
 ett Nådigare öde syntes hafwa beskårat hans För-
 st och Kroppss styrcka den mognad, som wille för-
 mota alles wår undergång. En Commindorix
 redan sådt likasom en osmak för all wår under-
 öfwenhet, blött för det han på så öfwerflödigt wis, och
 så godt köp seck gjöra oss til sina trälar. Intet
 förmod hos de Rättssinta wille råcka til at smälta
 hans grusweliga framfarande; Hans Hofwestycken
 som nu så mycket dierfware, som han en längre tid
 haft warit i dem begrepen; Han seck ock til sitt nö-
 derfara, huru saklös och ohämnat Britomandes
 at förachtas. Til slut lät han oss nog handgri-
 gen förstå, det han önskade blifwa hedrad med Ro-
 mans Namn; Hans anhang halp oss til jämt och
 at styrcka honom i en så förmåten tancka, i det
 begärow, at det, medelst Britomandis Styrsket,
 wiles afstnåde Riket, borde af en sådan Stridsbar
 krigste, som han war, bringas til rätta: At Riket (al-
 län han efter önskan täcktes antaga Regements-
 ordan) satte sig dymedest i större förbindelse hos
 Commindorix, än Commindorix hos Riket: At
 wore saksamma för Britomandes, såsom odug-
 til Konungsliga förrättningar, som der til med ej
 er någon manlig Bröstarfwinge, med hwad namn
 han nämnde honom: At Commindorix ej allenast
 wore härstammad af den ypperste Familie i Riket,
 utan war ock en man, som tappert wiste at förswara
 sig för den. Det fattades ock intet mycket, för än dessa
 deras

deras rasande anslag hade vunnit sin framgång, det gick redan omkring, huru han hölt på at lägga hos sig, i hvilken Fästning Konungen sin Timandra som säkrast kunde inneslutas: Sindrächter han borde föreslå til deras vnder huru stort medfölje han borde lemna dem hvar och huru mycket Manskap som skulle stå på Ja! Han förachtade så aldeles den nedslagne mandes, at han och lifasom helt bekymmerdierfdes fråga, om han icke sielfmant kunde sig sitt Konungsliga Namn, då det har så tunga och besvärlighet i följe med sig; ty han på den Bogen, som skulle man til stor del låta afvundas hårdfver, derest han med Konungen da Ja och Samtycke kunde årnå sin önskan, mungen som ej annars kunde än blifwa vphigad, så mer än obillig föreställning, wachtade sig det tilfalle at vbrista i behörig iswer hårdfver började likväl sedermera at med tårar för Timandra beklaga sitt widriga tilstånd. Hon hölt då fördrag det ringesta längre dröja härmed, och wille wisa sig widrigt, de då åtminstone med pert Hierta se sin vndergång. Hon sade aldrag åger vrwäg, min asdrakåreste Gemål, at Eder hämd på en så Gudlös fiende: Men jag tar at Ert försagde sinne strandsätter mig, och tåcken våra anslag för owännerna, då I jämn åfwen störten mig i olycka. Konungen förfärd vnder åfällan af alla Himmelska och vnder Gudar, det han ej allenast med stillatigande, med all myndig drift wille vnderhielpa Timandra läggningar: At hans swaga Sinne wille det han härintils hade felat; men at han nu stärkt, medelst den oförrätt som honom tillkom

Den vndergång som i annor händelse wore för-
manden.

Timandra blef ganska glad öfver denna hans
afställelse, och sade vidare: Allenast I welen hålla
der, så skole wi i Morgon såsom Segrare försättia
der i wår wärdighet, eller ock såsom Kungliga Perso-
ner dö. För öfrigit lemnade hon åt ingen del, den
parten öfver af det beslut hon hade fattat, förvtan
der, at hon warnade någre af sina Trognaste Män,
der de helt bittida om Morgonen skulle inställa sig
hos henne. Mig gaf hon den befallning at ei allenast
wåra sielf tilstådes, utan ock ledsaga min anförtrod-
de Foster-Son med mig; Det skedde med ett så fritt
och bekymmerlöst ansichte, at jag ock intet kunde fö-
reställa mig det en så owanlig och widriggällande han-
del då skulle afgöras. Commindorix war då stadd
på en Yacht, tre Mähl ifrån Staden, och hade
tweende dagar förvt rest til en Kongs-Gård, wid hwit-
ten afwen en Diurgård låg belägen, hwaräst ingen
annan hade frihet at anställa Yacht, än Öfwerheten
sielf. Wi samlade oss altdersföre, efter befallning, helt
bittida up på Slottet. Wi woro ei flere än Sexton.
Drottningen sielf stälte oss fram för Konungen; Alle
woro wi försedde med de förnämsta Påster och Em-
beten i Riket, och der hos sådana, som boro fiendskap
til Commindorix, somlige i affeende til det allmän-
na, andre i affeende til någon enskilt omständighet.
Då hon nu här uppå hade befalt min följeslagare
siiga bättre fram, började hon med följande utlätelse
at uttra sig för Konungen: Jag är ännu owis, min
Herre, om I råknen det för ett fel, som jag håller
för en berömmwärd gierning, och nu är i beråd at up-
ståcka för Er. Jag har fördoldt Eder Lycka för Er,
på det hon måtte komma Eder så mycket sätrare til-
han:

handa. En Lycka, den wåre Fiender i des titt
 hade kunnat lått giöra om intet; Swilken lifwål
 så wida den hunnit til sin mogna högd, läres
 til at bryta halsen af dem sielfwa. Förtåt mig
 derföre, det jag med min tyfslåtenhet gädt så
 at J alt här in tils ei wetat, huru högt wi äre Gu
 ne förbundne. Och på det jag med så ord må
 min mening, låt bli at nu widare tro, det J
 utan Urswinne, som efter Fädernes Landets st
 må kunna blifwa Eder Efterträdare på Thronen
 länge denne Unglingen lefwer. Ty jag swår wid
 Gudar och Gudinnor, så många jag har fog at
 ropa, at denne är Eder Son; Honom har jag,
 at J wetat deraf, födt til werlden, men under
 föregifwande, at jag blifwit förlofad med en Dot
 Swilken, de så Manader hon lefde, J nämnde
 mitt Namn Timandra. Orsaken som dref mig
 begå ett sådant swel, war den, at Commindor
 måtte få äfwen angripa honom med sina Gud
 stämplingar. För öfrigit, ehuru det olikar sig, at
 berömmar honom i hans närvaro, kan jag do
 annars, än säga det som ei står på något sätt at
 tigas, at nemligen hans sinnes förmåner, jämte
 äldren tiltagit, så aldeles utbredt sig, at han nu
 fog kan hetas wärdig til den höga ätt han är
 stammad ifrån; Ja, Gudarna hafwa med sin
 sorg underhulpat mina anläggningar länge mera,
 jag kunnat understå mig at önska. Ty strax
 födslen not han sin skötsel uti ett Landtmans
 men lifwål hos ett redligt Folk. Det war ock i
 späda ålder den beqwämligaste utwäg, hwar igen
 han kunde hållas fördold, och niuta behörig
 Ut sina tiltagande år blef han, medelst några
 Res wäldsamhet, eller rättare sagt, medelst Gudarn

Adigare sckesse, förder til en Utländsk Konungs
 Hoff, hwaråst han utan mistancka blef tilwandt
 i warjehanda förrättningar och öfningar. Här oppå
 han, som ett ros, och af Gudarna återståld: Hans
 Barndom har nu sedt sitt slut, och hans manliga
 år hafwa börjat wisa sig redan med det eftertryck,
 at den fördel wi af honom hafwe at förmoda, ta-
 ger just sin början, då wårt tolamod, öfwer det wi så
 öfpligen blifwe medfärne af Commindorix, tagit
 sin ända; Denne bör, o Konung, antingen i grund
 medföras, eller ock erkännas för den som har at råda
 öfwer oss. Ty huru mycket fattas det, at I icke lif-
 wen en Fänge? Hwad hafwom wi annat at göra
 för råkning oppå, än bojor och häcktelse? Fatta hel-
 we mod, min fiäraste Gemål, grip Er an, at på en
 minna hämnas all den dierfwa skamlöshet, som han
 så många år bortåt på Eder ytöft. Der så wore,
 at I medelst en långlig wahna at tola och smälta allt,
 i wälade om Eder egen Person, förwahra då at-
 minstone Eder För-Fäders Rike at denna Eder Lif-
 strucht, förbarma doch Eder öfwer dessa Edra trogna
 Män och Råd, som här stå för Eder åsyn. Ty in-
 gen af dem, så wida de stådt på sin Konungs sido,
 kan annat än förwänta af tyrannen en wis död eller
 ett så försmädeligit försarande, som blir dem swårare
 at yndergå, än sielfwa döden. Sätt nu intet Eder
 Kongliga Högd, Eder Drottning, Edra Barn och
 så många Edra trogna Mäns wälfärd, i sicket.
 Anter må I heller twisla om min yprichtighet, som
 hade jag, blott at så bringa något nytt å bahne, sal-
 seligen tilskrifwit denne närwarande Yngling ett
 Konglig yprinnelse. Se på hans hals: Se på hans
 änd, wesk mer än öfwertygande fänne-märcken; Det
 wesk, som sielfwa ödet hade satt dit sitt infegel,
 hwar

hvarigenom han blef återbracht, ochtadt han, och många underliga händelser, war förlorad, så at hvar en jag sielf kunde bli bedragen, eller andra som te mig hade kundskap här af. Wi leswe des för i sådana tider, som fordra, det J, ochtadt det blott ett uppspunnit wärck af mig, icke desto mindre bör weta at betiena Er af ett så fördelachtigt Betag Edar Fiende alt widare insteg, hwilken intet annat konst-grep står så lätt at tåmjas, som denna nyhet. Sedan wi försatt war Regering ett fredligt tillstånd, ågen J bättre rådrum at söka om hans sansfärdiga börd. Men nu ligger macht yppå, at, ånskiönt J icke kunnen bringa at tro, at det hänger här med ihop, som förmått hwilket det wärckeligen gide, J likwål bören lås satte J tro här til. Här yppå wände hon sig til Son, och sade: Ach! min Aktioristes (ty så kallade wi dig då du blefft född) låt mig då nu omsider ångslan så omfamna dig. Ach min Son! Du gifwit anledning til så många tårar, så många suckningar. Wändt dig til mig; Käck fram din mun at jag må få kyssa dig. Nu först tycker jag det du född, nu först inbillar jag mig wara din Mor.

Under det Drottningen således utbrast, föll oförvntan jag, i håpenhet. Ty jag allena wiste at så hängde ihop som hon berättade. Men så fördrade jag och mig öfwer det, hon utan mitt betänkande bracht saken för Konungen. Med alt det en och hvars ansichte tilkänna, huru oförmodet detta dem förefom. Utan at få något ord af minn, sågo de stindt yppå hwarandra. Här på ropade en del Gudarne, andre brusto i tårar, som förvundrade sig, med uplysta händer åt Himmelen, wer tyctans omslistelser. Ty Drottningen hade i

sin lefnad så sticket sig, at man ei behöfde befara för något swet af henne. Ingen tog sig likwål högre här af, än Konungen sielf och Aktioristes. En hårtig glädie och en hoy andra sinnes rörelser bemästrade sig så aldeles wår Kong, at han hwarcken förmädde tala eller röra sig utur släcken. Han slängde sina ögon än på Drottningen, öfwer hwilkens ypricktiga wäsende han medelst en lång erfarenhet war öfwertrygad, än sag han yppå sin Son, som stod ei mindre orörlig af mycken förwirring, ty när Drottningen tog sig före at omhalsa honom, så ynderstod han sig hwarcken at neka til hennes samntag, ei heller å sin sido der til sticket sig, utan stod i owisshet hwad han skulle taga sig före, och skalf. Men Drottningen, så snart hon förmärckte, det tårarne tillrade ned för hennes Gemäls ansichte, började at slå på en helt frimodigare strång; Hon sade: Tillåt, wärdaste Gemål, at han tör taga Eder om knän, eller om I nu tron Eder vara hans Far, så räck honom först och främst handen. Konungen swarade: Så aldeles äro intet Gudarne gramse emot mig, dyresta Gemål, at jag kunde bringas i den tanckan, som wille jag förskjuta denna min Lifvs Frucht, der han likwål, medelst sina dygder och berömwärda ryckte satt sig i det stånd, som förmår tilbringa äftwen ett Kongligt hus stor heder. Hwad det angår, så twiflar jag ei, i förilitan af Eder redlighet och försichtighet, at han ju hörer mig til. Der likwål I skulle vara sielf bedragen, och om det ei så är, som I menen det vara, så wil jag icke desto mindre hafwa honom til min Son; och i följe häraf, om han intet är min rättte Son, wil jag ärmintone yptaga honom för min Son, och således bli hans Far. Och med det samma omfamnade han Pringen, som hade nedkastadt sig för sin Herr Fars fötter, rätt Fiärligen.

Det

Det XII. Capitlet.

Sär ädle Prinz, och för sitt tappra och dygdiga
 ypförande nogsammt bekant, hade långt för
 ut förbundit sig allas hiertan. Dersföre roat
 och ingen af de närwarande, som misönnade honom
 denna hans lycka. De ansågo honom nu ei annars
 än som sin Herre. De sticade sig då redan at kyssa
 hans händer och klåde: fäll, och de äldste Råds: Her
 rarne drogo sig til minnes hans Far: Fader Brito
 mandes, gifwande tillkänna, det naturen med myc
 ken likhet afbildat Sone: Sonen efter honom; til en
 stor del hade de rätt här utinnan, men så förleddes och
 den wördnad de boro för honom, deras ögon til en
 höp som war ogrundat. Omfider tog sig och Konun
 gen före at fråga sin Gemål, hwad utwäg Gudarna
 betient sig af, at förwahra denne Sonen åt henne?
 Men Timandra gaf honom til swars: Den berättel
 sen sticlar sig bättre, då wi äre mindre inbegrepne
 war glädie. Nu bör det blifwa vårt giöromål, huru
 den of öfwer hufwudet swäfwande olyckan står at af
 böjas. Det tror jag, så länge Commindorix lefwet,
 ärom wi hwarcken Negerande, eller snart sagt, men
 niffior. Med hwad sinne tror I wäl at den der mer
 än förmätne Karlen låter anse denna det Kongliga
 Husets tilökning? Men han skal, allenast I wilken
 årlöda mig, med all sin konst förgäfwes rusa fram:
 Inkräkta Er menighetens och Soldaternas sinnen,
 och det med en försigtighet, som både i hast och utan
 swärhet låter wäreställa sig. Ach! om Eder hålla
 gäfwet det med, at I uti egen Person kunde träda
 fram för menigheten, och i allas närwaro gripa an
 ett så lyckligt wärff! Konungen sade: Jag kan giö
 rat, min Gemål, ja kan jag så, och, om I öfwer
 sinnen

minen Eder der mid, så wil jag låta sammankalla
Folcket til Riks-Salen, at afhöra mitt Tal. Det
var just det jag önskade, svarade Drottningen. Man
bör skynda här med på det snaraste, förr än Com-
mandorix får kundskap här af, och gör således alt-
sammans om intet.

Han sände altdersföre Hähr-Hälder yt omkring
hela Staden, som med all föreställning skulle biuda
Menigheten at afhöra ett tal, det Konungen hade i
mening at hålla. En och hwar trodde Hähr-Häl-
derne vara storm-galna. Ty hwem kunde inbillas
sig, at Konungen, som i så många år ei hade på
öbligt sätt wist sin Person, skulle nu hafwa i mening,
at tråda fram för Folcket, och det ei allenast, utan ock
på köpet hålla ett Tal til dem? De vndrade hwad
för en owanlig och hastig förändring nu hade tildra-
git sig? En och hwar hölt alt detta för ett Wid-
under, och som de alle woro lika kloka, så stög det
frågor och swar om örnen ifrån den ena och til den
andra, äfwen som det skier då någon öwishet är för
handen. Somlige togo sig före at säja, det han
med detta sitt Tal hade i mening at affäja sig Rege-
ringen, och i följe här af nu til slut afbörda sig sin
Konungliga Embetes plicht. Allt ansågo detta med
en särdeles upmärksamhet, och den ena Folkhopen
formade til på den andra. Lif-Regementet, som
äfwen upbodades, stod upstält i sina wiså Compag-
nier och Afdelningar. I medlertid blef med all ospard
nit ett uphögdtt Rum äfwen som en Theatre, till-
sat. Sedan Britomandes hade mitt emellan sina
Räds-Herrar framträdt til samma Rum, och satt
sig med Timandra på en Ehren, samt stält Aktio-
nistes näst brede wid sig, upkom ett ätskilligt tal ibland
Folcket. Somlige fälte tårar, då de fingo se sin Ko-
nung,

nung, andre frågade hwad som wälde, at en främmande Yngling, i sådan hast kommit i så högt anseende hos Konungen? Endteligen, sedan de den ena gånge på den andra blifwit tillsagde, at hålla sig tyst, började Konungen at taga til orda, och det af följande de innehåll: At billigheten fordrade, det så wäl ha som Folket tackade Gudarna, för det de behagade beståra honom en Son, och förse Riket med en Artagare: At den Ynglingen, som de sägo stå brede wäl honom, wore född af Drottningen: Men at han strax efter födslen, af fruchtan för våra owänner blifwit yndansömd och yfsostrad som ett Barn ringare härkomst: At han sedermera, medelst öder ätfilliga wälfningar, warit bortkommen, och åter handa brachter: At han sielf först på samma dag födt kiännas wid denna sin Son; Har ock ei ringaste welat dröja med förståndigande här af, wäl påtagit sig, at lämna Menigheten del af en glädie, som äfwen bör vara allmän. Och på det den ena handen måtte räcka den andra handen, så ytfäste sig at dela gåfwor och ähre-skäncker ibland Soldaterna; Hwad åter Inbyggarena så wäl i By- och Stapel; Städerna angår, så skulle de äfwen blifw hugnade med en tredjedels-minskning af deras Skatt och Btlagor: At det hörde nu allenast dem til, som trogne Män och Underfätare, å daga lägga sin wärlighet, och ei sättia sig emot Gudarnas påbeahw wärc, de der hafwa Gallien i en mer än Nåd åtancka. Astioristes hölt här uppå, efter Romingens befallning, ett Tal til Folket och Soldaternas Han war redan tilförene afhållen hos alla; Men hans lyckliga anseende war nu blandat med någont jag wet intet hwad, som likwäl hade smak af en förnam högd. Han utlofwade jämwäl å sin sido at kom

ihog Soldaterna med skäncker och föråbringar, gjorde dem således äfwen sig förbundne, at Fole, som redan i sitt sinne fingo roa sig af löftet om förminsningen i Belagorne, (ty dem hade Commindorix mer än hårdt stegrat, blott at giöra Kongungen förhatelig,) lofwade han anrätta stora Gåstahus, och plåga dem på alt vptänckeligit sätt.

At beqvåma Gemena hopens Sinnen til så oförmodade och wicktige ährenders fullgibrande, bidrog de af Herrarne mycket, som hade stält sig bredwid Kongungen och Aktioristes, ty somlige af dem woro Höfdingar öfwer de måstgällande landskaper i Riket; somlige hade öfwer befåhlet öfwer Krigs-Machten, och för öfrigit måst alle borne af de förnämste Familjer i Riket. Det myckna folket vpsulte altså hela lufften med sitt Frögde-Rop; Soldaten skakade af glädie på sina gewär; ja hela hopen sågnade sig af en öfrungen och öfwerilande drift som gemene mans plågsed är, öfwer denna lycka. Det anhang som Commindorix ägde, blefwo allenast lika som för min slagne öfwer sin befordrares undergång; men det i förlitan på hans macht, hotade de för sig sielfwa dem som hade wågat sig at vnder hans framwärtaga sig alt detta före. Men de woro ringa och tade, i anseende til den öfriga myckenheten, som der war; hwilken wål, så lenge ingen fara war förhanden, yttrade sig tappert, men blef strax derpå af en hastigt öfwerkommen försträckelse helt modfålt. En Commindorix ankom mitt i bästa rörelsen, til Stadten, han wardt tillsagd igenom några af de Sina, det sagot owanligit förhadet; hwilka hade i hast försökt sig til honom, så snart det blef utspridt, at Kongungen wille sammankalla myckenheten. Man blef honom warse i sin Jagare-Drägt; han rusade fram helt

helt brinnande af iswer; så snart han ock seck se
 folcket hade samlat sig, samt Britomandes sitt
 på sin Höga Thron, steg han vp til Konungen;
 achtadt han då ännu ei wiste hwad som war å
 utan trodde sig drifwa öfwer ända altsammans,
 med en hotande vpsyn. Ingen giorde honom
 stånd då han gick vp; ty hans långwariga Thron
 hade förskaffat honom ei mindre wördnad och frucht
 tan för sig, än hat och afwund. Han behöfde altders
 ei tränga sig fram, utan folcket, som ei hade nå
 ring at säja, i fruchtan at de allaredan hade försynt
 sig, öppnade sielfmant lederne. I handen hölt han
 Jägare-Spits, och wid sidan bar han sitt swärd.
 lenast någre så af hans betienter fölgde honom,
 han hade brätt om, hwilka til största delen woro
 wäpnade med wåra brukliga Landt-Gewår.
 hade nu redan hunnit fram på trappan af Thron
 hwarest någre så Råds-Herrar stodo omkring
 nungen; sedan han ock med hotande steg klifwit
 da vp på öfwersta trappan, utlet han sig såled
 Swad är det för nytt man ännar bringa å bah
 Eller hwem har i min frånwaru, igenom så bedr
 geliga Sammankomster, sökt at bedraga Konungen
 och sitt Fädernesland? En långlig wahne at lyda
 fruchta honom, satte en och hwar i håpenhet.
 såg så vt, som hade jämwal Konungen ei ägt my
 mod öfrit. Aktioristes stod allena öföfräck; h
 gick honom strax til mötes, och sedan han med
 den hållit honom litet tillbaka, besatte han honom
 ga ner sitt gewår, samt ei så förmårit tråda fram
 sin Konung, den han såg sitta på Thronen. Ut
 fans, som wågade sig giöra det, deröfwer blef
 mindorix mer än förbittrad. På det ock den
 bras warning ei skulle aflöpa förgäfwes, stötte

en widare betänckande sin Jägare: Speh åt synen
Aktoristes; men som denne wesk sig vndan, så
lade och spiken fram til Lif:Wachten, då en af
Soldaterna kom at fastna för hugget. Deruppå
ogs de bägge sina wärjor utur skidan.

Min wän, jag tör säja, at ingen märkwärdiga-
handel är blestwen sedder i wår tid. Och på det
nu ästwen må hafwa Er förnöjelse af den samma,
föresäll Er hela Striden, sådan som den war,
och alla des omständigheter. Hela Plan omkring
slättet war uppsold med Soldater och annat Folk,
och efter de Gallers bruk wid slife sammankomster
hade bewäpnat sig. Råds:Herrarna blestwo
Timandra tillsagde, at ställa sig uppå Förhögnin-
gen, som war nedan om Konungens Thron. Uti
den höga säte satt Konungen jämte sin Drottning.
Men det nu war, så dristade sig ingen, då Aktoristes
Commindorix Swärd började bläncka, hwar
uppå eller skilja dem. Det blef så tyst öfwer
så det såg ut, som hade en besängd sömnachtig-
het aldeles betagit dem både mod och estertancka; då
slättet deras ögon och Simnen endast woro stälte på
dena enwiges kamp. En af des utgång gjorde en
och hwar sin räkning på sin öfriga lycka; den ena
blest, den andra gladde sig under godt hopp, ei an-
så, än skulle deras egen blod uti det samma blodiga
strändet utgiutas. Ja, större delen trodde för-
ut, at Gudarne skulle hafwa sig såsom skiljes:män
dena Striden. De skulle afsjådra tråtan; jag
menar, om Aktoristes wore Konungens Son. Der
och af ingen uppsunnen och ogrundad osanning be-
redades til Spiran, så skulle Himmelen, efter des
mening, aldrig tillåta, det han, som under så
många sållsamma äfventyrer blifwit bewarad, blest-

we öfwer ända störtad wid första Intrådet af sin
 tienta lycksalighet. Sielsswa de stridandes äm
 wäckte äfwenledes hos de närwarande en inu
 Sinnes-Rörelse, och gjorde så mycket, at de i
 Sinnen mera woro bewagne för den ena än för
 andra. Ty Commindorix war af en snart
 omennisslig längd; han war stark til sina lemmar
 de wäl gingo op emot denna hans resliga wårt;
 en bister uppsyn; i sina bästa åhr; och som för sin styr
 sitt stålta mod, och för sin färdighet i fäktande,
 satt sig i stort rop. Deremot war Aktioristes
 uti sina listigaste åhr, men derhos af en nog spåd
 der; hwad wårten angick, räckte han sin Fiend
 längre än ut til Arslarna: han hade ett ansichte
 det då utmärckte idel bitande hotelsfer) som ingen
 ka hade skämts före at åga; man såg hos honom
 hurtig gång, men för öfrigit ingen ting, det m
 med större fog borde frucha före, än ålfa. Här
 upwäcktes idel medömtkan hos de rättfinte, för
 han wågade sig i kamp med en, den hwar och en
 de hwad han gick före, och som så ofta wid dylika
 fällen spelt mästare. Eljest ågde de lika wapn, h
 dera hade sin wårja. Commindorix twiflade
 ei, at han ju wid första anfall kunde tråda på
 Ynglingen under föttren. Dersöre stälte han sig
 som wille han ei wåla honom, och rusade derpå
 lifasom Segren wore lätt för honom at ehy
 Men när han hade satt sin wårja i högsta hugg
 och fann då det Aktioristes war ei allenast i stånd
 mota samma hugg, utan ock så nära honom på
 sen, at han swåriligen förmådde wåja strupen på
 för Aktioristis klinga, då, skal man tro, börja
 han nogare se honom i synen, och förswara sig
 wid en skialig fabra. De hade bägge en och annan

som bemödat sig förgäfves at gifwa hwarandra nå-
 det hugg, då Astiorikes omsider först feck ett sär i
 hufvudet, just öfverst i pannan wid hårfästet. Hus-
 betog icke då en brinnande isfver honom alt tola-
 mod; Swetten och Blodet, som rann ned för hans
 ansichte, förorsakade hos honom ett långt skönare an-
 seende. Man såg honom ån kasta sig bak om ryggen
 på sin fiende, ån gå löst på lifwet, ån swänga sig nå-
 got vndan; med ett ord, han böd til, ei mindre med
 fönt, ån af en naturlig drist, nu på det ena nu på
 det andra sättet at ymatta honom. Hans ädla sin-
 ne upmuntrades af den heder och belöning, som skulle
 följa på Segren; wälwetande at Riket Gallien blef-
 we wedergällning på denna ewiges kamp. Men
 fram för alt swäfwade hans sonliga plicht och sky-
 lighet honom i hogen; i det han wille stadfästa sina
 föräddade Föräldrar wid deras höga wärdighet.
 Sedan han nu på omtalte sättet satt an sin fiende,
 betedde sig änteligen lyckan, och gjorde sitt til. Ty
 som det hos oss efter gammalt wis want är, at kams-
 pas med huggande, så lagade han sig ock til at gif-
 wa sin fiende ett rapp öfwer hufvudet; det lopp ock
 intet så aldeles förgäfves af, oachtadt den andra
 wnder det samma böjde hufvudet; ty hugget träf-
 fade ena örat på honom, hwilket tillika med en god
 del af kindbenet föll ned i backen. Tyrannen
 grinade illa härwid; man kunde intet se honom an-
 stan fasa, så aldeles fräste han af harm och hotel-
 ser. Ty detta hugget tillföndade honom samma straff
 och skymf, som tyfwar och skälmar äro wahne at un-
 gölla. Det rann af honom en myckenhet Blod;
 men det som måst bidrog til hans ohörda raseri, war
 at Astiorikes (likasom han af föracht til fienden wor-
 de i stånd at göra let och giäc af altsammans) på
 ett

ett bitande sätt förebrädde honom hans olycka, följde häraf ökade den smärtan han feck kiännas af det vndsångna säret. De grepo sig allt der med så mycket större ifwer an: til des Aktiorist tycktes likasom blifwa förtretad på sig sielf, för segren med så mycken tid: spillan skulle ernås. Stadnade ock vti ett lyckosamt och för hela Gallien delachtigt slut, igenom hwilket Commindorix mistning af sin arm. Sedan den war affallen, han löst på honom, som en Segerwinnare, och wårjan i listwet som bäst den andra stod tvehug om han än borde gifwa swiga.

Det XIII. Capitlet.

ARtidas sprang vp af glädie, då han feck på hvars sida segren föll; det såg så vt, ämnade han med sitt Frögde: Roy wara til marken stupande kämpen följachtig. Han vtan widare drösmål: Min käre Gobrya, mig jag ser Eder Aktioristes, huru han, sedan fiend sedt sin anda, och arbetet jämte faran warit helt yswig lär hafwa stått sig fram för sina Föräld och Eder alle: Huru han, öfwer en så glad vtgå måstertigen wetat brösta sig: Huru länge han ter hållit det blottade och med sin fiendas grym Blod bestånckte Swärdet i handen. Hiertans Gobrya! det är mer än nöje at fåsta sina tancsar ett så liusligit ämne. Men af hwad sinne woro daterne och Folcket, sedan Commindorix blifwit dad? Gobryas swarade: Aktioristes feck hugna af ett så wälsignadt folck, som I någonsin kunde ssa. De hostwo vp ett Fågne: Roy, de klappa håndren af glädie tillsammans, ja de brusto vt i vptånckelig lyckönskan. Soldaten hyllade strar

...ng, efter Konungens befallning, med en ny tros-
 ... Ed. Natten deroppå tände Inwånarne Lust-
 ... an, omkring hwilka de, med Crankar på hufvud-
 ... gingo i dans. Man hörde af ingen ting annat,
 ... ator och på gränder, än en hop vrösta försmädelser
 ... mot Tyrannen, eller berömdvärda vrlätelser öfwer
 ... rikrikes; af hwilka en del ei war af särdeles efters-
 ... yst, och har följachteligen kommit i förgåtenhet;
 ... del återigen, som war författadt i rim, och kunde
 ... ngas, hafwe wi behållit längre i minnet. Denne war
 ... eds Präst-Man (han teknade i det samma med
 ... nen på Druiden) har ibland andra ei vnderlåtit,
 ... ter han hade ett ämne, somt alla i gemen borde taga
 ... et wi, at skrifwa några werfer; hwilka han, såsom
 ... man den der wet at låmpa sig efter allas tycke, lå-
 ... er låsa vp för oss, om J, min wån, så befallen,
 ... på det wi må få anledning at åfwen ännu, lifasom
 ... gren wore nyss wunnen, sågna oss. När Ardidas
 ... orde denna försäkran, såg han ganska godt på Drui-
 ... en, mera för det, at han ei skulle synas förachta
 ... uidens snille, än af nöje at höra det en hop Rim
 ... ch werfer blefwo inflicade i denna berättelsen; han
 ... wertalte ock Prästen, som ei stort nekade deremot,
 ... at han nästan så godt som med sång vprepade
 ... se så Werfer.

Svein skal man bland Gudar wörda?
 Swars Altar skal tyngsta börda
 Båras til af Blomsterris,
 At utziras på alt wis?
 Dock, den heder får den Ens
 At den Andra ei förmena,
 Hedren kommer allom til;
 Ty om du besinna wil,
 Så besinn' at detta Landet,
 Sjån det swära tråldoms bandet,

Och ifrån des Tyranni,
 Aldrig kunnat frälsat bli
 Vtas en; Wi had' ei heller
 Sätt, fast det wår lycka gäller,
 Hwarken gammal eller yng,
 Kopa *Vivat* åt wår Kung.

En Tyrann ju tagit ända,
 Sedan Gudarne täckts sända,
 Hielpen af sin Himmel ned,
 Ja! täckts Sielfwe wara med,
 Han af *Hercol* är förbråkad,
 Af *Diana* Pilar råkad,
 Pallas med sin Hielm och Spets,
 War ock med i denna Krets,
 Jofur wäckte blix och dunder,
 At han föll, war ju ei vnder,
Phoebus med sin wiså Kålf,
 Störte honom ned til gålf.

Alle desse Gudar woro,
 Som dig Tappert bistånd sworo,
 Tappre Prinz, De hafwa sig,
 Och sin macht, förtrodit åt dig,
 Gallien wårt kära Rike,
 Sat i dig de *Persei* Like,
 Som så wål wårt arma Land
 Frälst ifrån des tråldoms Band,
 Och ifrån des *Bojors* bördä;
 Dig allena wil hon wörda,
 Hon med kära ögon ser,
 Öppå dig och inga fler.

Sälla dag! ja mer än säller,
 Den ei äga bordt nån' qwäller,
 Lufwa stund och ögnableck!
 Då du mot en rese geck
 Ut til *Stridy*, fast du til ähren
 War i första yngdoms wåhren;
 Det såg ut som du ditt lif,
 Wågat blått för tidzfordrif;

Vår den besten smådord häfde
 Vi mot dig, så hvar en häfde,
 Ifwen som *Apollo* görde;
 Man om honom har ju spordt,
 Huru han sig dristat wända,
 Mot den Ormen mer än kända,
 Som af *Python* namnet bar;
 Sast han vng til ähren war.

Idle Prinz! Du i vårt Tycke,
 Sälles för ett Mästerstycke,
 Af alt det Naturen har
 Bragt oss fram i all sin dar,
 Och vårt nöje ei förmena,
 Wåna Prinz; Ei vårt allena,
 Din Herr Fars och Fru Moers ro,
 Skulle och då börja gro,
 Först med allwar, där du tänkte
 På en Drottning; Då du skändte
 Dem det nöjer at få se,
 Sina Barn i andra le.
 Wi sku' be och stöde önska,
 At vår Kunga-Thron må grönska,
 Med de grenar som alt fram,
 Likna deras ätt och stam,
 Ach! at Himlen tåckts förlåna,
 Dig en Drottning, som kund' nåna,
 Til ett Mönster för des' Kön!
 Höga Himmel hör vår Bön!
 Så at man hos *Tithons* Sköna,
 Ei had' fädt af Skönhet röna
 Sådan glans, då hon stod Brud,
 Som hos din vii des' Skrud,
 Ach! om *Juno* wille stifta
 Detta Ährenskap, och gifta
 Dig med en; då skull du få
 Barn, som på dig skulle brå.

Sedan *Arctidas* berömdt *Berserne*, såg han ä
 mo på *Gobryas*, som och här wid tog til orda, så-
 lände: Jag wil intet oroa Eder med widlöftig berät-
 telse,

telse, om alla de stadgar och öfwerenskommit
 som Druiderne och Råds-Herrarne med de K
 lige vnderkrefsw: Huru många dagar använde
 läswa och tacka Gudarna: Huru ett stort tillopp
 folck infann sig wid alla Tempel: Och sidst huru
 fet, dels sielfmant, dels af fruchtan hade beqvämt
 til fred, som doeh med swårhet, i anseende til det
 anhang Commindorix ågde, stod at förmodas.
 ter der nu ock lidit godt stycke på natten, och wi
 les med wåra berättelser uttröttat Er mint wår; så
 jag allenast korteligen bringa Astioriktis Leifwer
 Beskrifning til närwarande tid. Då han anträd
 sitt Konunga: Wålde, utmärkte han sig ei med
 lustigheter eller högmöd öfwer den heder han tilför
 de ei war wån at kånmas wid, utan med en gan
 eftertryckelig ömhet för sitt Fädernesland. Cer
 vistus och Sicambre, hwilka uti hans swåda å
 hade yfsostrat honom, tillsade han at få wistast
 Hofwet, och gjorde Cerovistus, efter han war
 wid Huns-Mans sysslor, til föreståndare wid
 håldningen på Hofwet. Sicambre öfwerlemnade
 han sin Fru-Mor til tjenst, som ock strax derpå
 ansedd som en af de Förnämsta Fruentimbren. M
 deras Son, som öfwen heter Cerovistus, den haf
 sin barndom plågade lefa med, förnyade han all
 trolighet, och omgifs med honom såsom med en
 förtrognaste wån. Han ådaga lade ånnu ett märck
 gare bewis af sin wördnad för Aneröektus: H
 påminnte sig den kärlek denne Konungen fört
 rade emot honom: De hundrade Talenter, m
 hwilka han böd til at utlösa honom, då han i sina
 gre åhr war fången, rörde hans mer än ehfrån
 ma hjerter; så at Timandra gladde sig, för det
 nes Son så eftertryckeligen sorgde öfwer de
 Konu

Konungen timmade olyckor; slutande deraf, det hon,
 anseende til sina förtienster, ei annars kunde än
 något högre älskas af honom. Man tilredde altders
 till Aneroësti åhra enkom en Grist; Man tillsa-
 de derjämte svorsmännen, som innehade hans
 Rike, Krig. Denne Aktioristis högachtning för
 Foster-Fader, tillkyndade vårt Rike en mycken
 fördel. Ty sedan fienderna blifwit vnderkufvade,
 föll ock de landskaper och folck til, öfver hvilka
 Aneroëstus fordom regerat. Aktioristes utförde
 i hess detta Kriget, och försatte innom sex Månaders
 förlopp de fastaste Slott på Alpiska bergen, jämte all
 den styrka, som det Folcket ägde, så aldeles vnder
 sin Herr Fars wälde, at intet landskap hördt war
 Konung til, som med större lydno och trohet gått
 honom til handa, än de samma sedermera gjorde.
 Sedan han ock dels vti Fält-Slahtningar, dels
 med straff giordt ånda på de Tyranniske, som höllo
 sig lustigt med det byte de fått efter Aneroëstus,
 anlände han med mycken Triumph hem til sina För-
 äldrar.

Under besittning af denna Lycksalighet, och un-
 der sin Herr Fars öfver-inseende, förwaltade han
 Regeringen i trenne åhr efter Comindorix död.
 Britomandes wille, at alt hwad han besatte, skulle
 wara gilt. Af honom borde Magistraten i Stå-
 derne samt Krigs-folket undfå alt det de skulle råtta
 sig efter: Af honom skulle Rikets höga Ombudsmän
 afwackta sina befordringar, eller ock, der de så för-
 sent, en behörig nåpft. Timandra satte med nöje
 sin lit uppå honom, och hon trodde sig nu hafwa
 bunnit til den högd af sin locka, at hon ei allnast
 öfswelde hållen för lycklig hemma i Riket, utan ock i
 Utänningarnas omdöme. Tre Barn har hon alle-
 nast

nast haft. Det äldsta Barnet bragte Commis-
 rix, igenom des Ammors bemedlande, om sin
 Aktioristes är den andre i ordningen; Han som
 wärfat så mycket, at Konunga-huset ser sig i sitt
 ra wälstånd. För tredie gången blef hon förlä-
 med en Prinsessa; som är sex åhr yngre än Aktio-
 stes. Denne hafwa Gudarna behagat hafwa ett
 digt öga uppå. Hon är allmänt bekant för sin
 träffeliga Skönhet och dygdiga upförande, och
 ter Cyrthæa. I desse bägge sina Barn satte
 mandra all sin förnjelse; Hon hade redan slagit
 hogen alla sina framsarna swärigheter, då Aktio-
 stes, drefwen, som jag menar, af et mer än bin-
 de öde, sckade sig, at lägga grund til någon
 wärpling i wårt tillstånd. Af längtan, at få
 hwad för en Jord och hwad för ett Folk gofwen
 utom Gallien, tog han sig före en resa til
 utan någon Kunglig präckt, utan widare med-
 Han beropade sig på Hercules, Theseus, och så
 ga Hieltar ifrån Österlanden, hwilka, medelst
 tilbragt sin lefnad i sådana farligheter, förwärf-
 stort namn och beröm. Han lade det dertil, at
 denstund han ägde all upståndelig myndighet wid
 geringen, han hos en elaf urthdare kunde sönas,
 hade han ei så mycket satt sin Fader på Ehronen
 som icke långt mer tryckt honom under ett nytt
 doms-ök. Men som jag menar, så lär han haft
 andre och hemligare orsaker förbehållne, hwilka
 mått bringa honom i det sinnet at resa.

Han lät fördenckul ihopfälla Rikets Råd, hvil-
 ka förundrade sig öfwer ett så nytt beslut, med
 jelse, det han på en liten tid wore ännad, at ut-
 ras hägn öfwerlemla sina Föräldear och Riket.
 föregaf, huru han för någon tid tillbaka giordt

ten åt de långst ifrån Gallien aflagsne gudar, hvilka
 han uri deras egna Tempel borde fullgjöra. Han
 förestälte dem, det de intet mislynt wille upiaga
 detta hans fattada upsåt, eller medelst sorg bringa
 det dårhån, at Resan ei finge en så lycklig utgång,
 som han i annor händelse förmodade. Han hoppa-
 des komma i ett önskligit tillstånd tillbaka, så wäl
 igenom wårt Lands gudars beskydd, som medelst den
 nådiga åtanka, han dy-medelst wunne hos de gudar,
 hvilka han nu wore i begrep at anlita. Men då wi
 med all macht lade oss håremot, och ei allenast med
 Bøner, utan ock med Suckningar och Tårar satte
 honom an, lågade han lemnas och i den förhoppning,
 som stode han wäl at öwertalas, och på det wi skul-
 le stå med våra försagda och tråagna Bøner, syn-
 tes han hafwa blifwit öwertalt, och det åsvenwål
 efter eget betänkande, men ryste icke destomindre ha-
 sig bort samma natt ifrån Hofwet. På en och för-
 borgad, men många farligheter undertastad resa,
 har han allenast behagat taga en enda Förlieslagare
 med sig, nemligen den omtalte Ceroviski och Sicam-
 bres Son, den han ei allenast i Barndomen haft
 til sin bästa Lef. Camerat, utan ock haft det största
 förtroende til, då saker af allwarsammare eftertryck
 hade för händer. Swart de hade stält sin lösa,
 hwaräst de hafwa hållit til, hwad farligheter de ut-
 städt, och hwad Hielte. Dater de lagt för en dag,
 har man sig nästan ei ännu bekant, ånskiönt de nyli-
 gen hafwa kommit tillbaka. Så aldeles förtiga
 de med en ogemen trohet, så det ena som det andra,
 af det dem under resan hade kunnat wedersaras.
 Men huru blefwo wi icke då af frucktan och sorg för
 munn slagne! Huru bestördt blef icke folket, hwad
 ångslig upsyn gästwo icke Råds. Herrarne, då det
 för

för wist blef berättat, det Aktioristes wore borta
rest? Folket samlade omkring som ursinnige;
efterspanade noga, så wäl til Lands som til Si-
om de någorstådes kunde få fast på honom, och
dra hans bortresa. Timandra war änteligen
enda, som förmådde så mycket, at wi icke alde-
föllo i förtwiflan, i det hon, efter några dagars
lopp, utlät sig hafwa sådt bref ifrån sin Son,
mådde bräf der han war. Hon berättade sig ei all-
nast den gången, utan ock flere resor sedermera
händigat hans skrifwelse; om det nu så i sannin-
war, wet man intet, eller wille hon hugswala
ra bedröfwada sinnen, efter hon wäl kunde märka
at det war tröst af nöden.

Aktioristes hade intet varit borta stort öf-
ett åhr, då Britomandes slutade sina dagar.
beflagade sig då öfwer det Pringen, för en resa
som man ei wiste, hwartil den wille gagna, hade
lätit Riket; så at, då Britomandis Lif bars ut,
rekom det en nästan sorgligare, at höra på deras
fri, hwilka ropade på hans hemkomst, som war
förknippad med Fäderneslandets wälgång, än at
det Kungliga Lifet för sina ögon. Men med allt
borde Riks-styrelsen emedlertid företagas; för
git försäkrade ock Timandra, at Prinsen lesde,
befunne sig wäl, med tillfäjsse, det hon wille antaga
Regeringen, til des han wore tillbaka kommen.
dast de satte sig håremot, som råknade sig til fördel
at Aktioristes icke lesde. Dese spridde öfwer allt
ibland folket, det han wore död; de sade, at man
tet borde fördraga Drottningen, som wil iflåda
ett wälde, hwilket ei anstår hennes kön. På
sättet blef det lätteligen Partien utaf. Störste
len war af samma mening som Drottningen.

för de öfrige war Commindorix Broder. Son huf-
 vudman. De stridige anhangen hizade sig up emot
 warandra, så at man blef nödsakad, at förse sig
 med Förswars-Manskap, så wäl til Lands som til
 Sids. Fram för alt war man angelägen at rusta
 en Skeps-Flotta; ty de uprorisse trodde sig då
 hafwa wunnit spelet, allenast de woro i stånd at för-
 drifwa Timandra ifrån Massilien. Drottningen
 återigen upbodade alt Sid-folket, at hålla sig med si-
 na Fartyg på ett ställe, til Stadens och Hammens
 försvar. Sönt! Astioristes kom just då, när det
 war hög tid, hem. Då gäfwö wi oss intet tola-
 mod, och efter wi ei ägde nog inrymme för en sig så
 tidt utbredande glädje, så trodde wi oss näppeligen
 Gudarne om så mycken nåd, wi trodde näppeligen
 Lyckan om så mycket godt; ja! wi trodde näppeligen
 våra egna ögon. En och hwar såg sig icke eliest
 nögd, der han ei fick enkom med händern taga på
 honom, och se honom i synen den ena gången på den
 andra. Unge och gamle, höge och läge, samman-
 stäckade sig ifrån Bygden och Städerna; En ifrån
 ett blodigt och stort krig hemkommen Segervinnare
 hade aldrig med sansfylldigare glädje kunnat emotta-
 gas. Det drögde oss intet länge, förrän wapnen
 blefwo ruckte utur händern på Uppors-männerna.
 Han hälsades af alla jämt och samt för Konung. På
 det oss hans Regering ei måtte besäckas med en blo-
 dig början, så lät han utgå den kundgibrelsen, at han
 wille gifwa allom til, i hwad som häst de in til
 den dagen sig emot honom förbrutit. För öfrigt
 glädde han sig mer än mycket öfwer det, at Krigs-
 makten på det sättet blifwit upbodad til gewär. Han
 föregaf, at detta wöre skedt ei förgäfwes, eller af
 något midrigare öde för Gallien, utan at Gudarna,
 som

som börjat wärket, äfwen tilhopa bragt denna K
 mactt til de ährenders fullgiorande, som han ha
 i sinnet. Sedan fördensskul Kronan, efter wår Lan
 sed, blifwit satt på hans hufwud, lemnade han i
 mandræ försorg, at förwalta Regeringen under
 lilla tiden han wore begrepen i ett krig. Ty
 sade sig hafwa någre fiender i Græcien; hwilka
 nu med all skynsamhet hastade sig til at för
 Häruppå låter han de Tappreste af sitt Man
 stiga om Bord, och besatte mig, medan han låg
 ifrån Hamnen, at segla förut med denna lilla
 af Skeps Flottan, och giöra mig underrättad
 Hafwet, beynnerligen om den farten, som är emell
 Ligurien och Sardinien. Sedan jag nu
 giordt min syssa, samt alt granneliga märkt och
 tersökt; låter jag Skeppen segla på detta sättet i
 ta mak, förwisad, at han snart kommer efter,
 får of fast. Hans åsyn och samtal skal kunna
 wertyga eder, min wårde Wån, det jag helt
 samt gådt til wårka med min Rönungs beröm.
 Råre, aldenstund större delen af Sicilien bebod
 Greker, och han derhos rest igenom de förnäm
 Grekiske Städer, såg mig, kånnen J sielf icke,
 ringen til sielfwa person, eller ock blott til ryk
 denne wår Aktioristes?

Artidas började nu at sättia större tro til sitt
 tills hafda hopp; Han stod och såg stint ut i gån
 sedan han ock alt til pricka öfwerwågat, hwad
 borde hårtil swara, sade han: Ingen Aktiorist
 kånner jag; men tör hända, han är mig bekant
 der ett annat namn; har han förutan detta nå
 annat namn, så låter jag kånna honom. Jo,
 rade Gobryas honom i största hast, som jag af
 nom sielf hörde, så har han tagit sig annat namn

det han måtte kunna göra sig så mycket säkrare,
med sin antagna förställning af en ringare härkomst.
Han sade sig der nämnas för Poliarchus; och sin
högslagare, som hos oss heter efter sin Far, Cero-
tus har han, om jag rätt påminner mig; kallat
Gelanor. Vid desse Namnen blef Artidas alde-
sländrande handfallen; när ock Gobryas märkte, det han
blifwit bestördt, men likwäl ansatt af en rörelse, som
märkte ett nögd sinne, begynte ock han, i wäntan
af någon stor glädie, bli helt förwirrad, til des Ar-
tidas omsider utbrast i följande ord: Hwem af Gu-
darna, må jag tro, har varit uphofsman der til,
at jag blifwit upbrackt til ett så lyckligt fångenskap
hos eder? På min åbra, hade icke jag, medan edar
Konung seglar för Tu skiöt, famlat wille omkring
alla edra stränder; all min önskan hade varit för-
gömes, så wida jag hos dem, som ei wetat härut-
om, frågat efter Poliarchus, och ment Astioristes.
Hätt den samme Poliarchus är den jag söker, i me-
ning, at berättat honom det, som han, utan at gå
i misning af all sin Lycka, ei får wara obekant om.
Nu då! Ach huru fåle ären I icke under en så
stor Konung! Ach! hwad en gyllene tid får icke
Gallien sååna sig af? Hwar fins wäl den, som I
ei ären i stånd at jaga sfräckt hos? Huru låra icke
utländske Konungar och Nationer tåsa med hwar-
andra, at så räknas ibland edra Wänner och För-
bunds-Bröder? Det gläder mig mer än mycket, at
jag förnimmer Er hafwa en hel Krigs-Flotta i följe.
Fastän jag wet, at Ert ändamål är ei at föra krig,
at anbiuda en Slachtning, utan blåt at triumpher.
En edre Tåflare hafwa heldre lust at åssåda,
än försöka edra wapn. Men jag har af nöden, at
med det snaraste så träffa Edar Konung; jag kan få-
gna

gna mig deraf, at jag under hans antagna rim-
 förstållning äfwen fått räknas ibland en af
 wänner. Sedan Gobryas blef förståndigad här
 begynte han at giöra mera fås af Arsidas, han
 gade med serdeles eftertryck, hwad han hade
 tidningar med sig, eller ifrån hwem han wore
 ffickad? Men Arsidas, som befann sig hafwa
 gått en oförsigtighet, i det han under sin öfwe-
 dande glädie så hastigt hade yttat sig, stälte nu
 Fal på en mera warsam bog; Han tyckte rätt
 vara, det han så obetänkt uptäckt sig hafwa
 hela handelen, då lifwål Gobryas deremot med
 hade förteगत, det Flottan ämnade styra sin Fö-
 Sicilien. Sedan han altdersföre budit til på att
 at drillia sina Swar på de Frågor, hwilka Gob-
 stälte på honom, började han på det enträgnast
 bedia denne, det wille han med en snäll Seglare
 fordra honom til Poliarchus. Gobryas utlät
 härwid: Wi skole hindra wår Fart min Wån;
 wi ei allenast wese styrka Seglen, utan ock, om
 är så lågligt här på Hafwet, lasta Ankas.
 des skal den Kongliga Flottan, som består af
 flåta Seglare, utan all twiswel hinna oss än i de-
 natt. Der så hände, at wi i första dagningen
 än fått träffa honom, så skal jag lemna, til
 tjenst, en Slup med en hop af mina käckaste Rod-
 re, de der wål skola vara i stånd at föra eder
 Tag eder emedlertid någon hwilo här på Skeppet
 befall hwad I wiljen, såsom wore I ibland
 Wänner. Efter denna utlåtelsen, gaf han honom
 anwifning på den Sång han skulle ligga uti, och
 stade sig sielf i Sängen näst in til; fastän de för-
 ken glädie knapt fingo någon blund i ögonen.
 förundrade sig Arsidas ibland annat derom

derföre Argenis ei hade förståndigat honom, det
 Archi råtta Mann wore Astioristes. Ja! så
 Pringefan och erhindrade sig hafwa kommit
 förgåtenhet at nämna för Arsidas den omständiga
 ten, (och huru lätt kan icke det ske, at en häftig
 angstan bringar en i förvirring,) kom hon ästven
 en så swår tancka, at Arsidas för samma orsak
 skulle få rätt på honom; fast hon denne gång
 behöfde fructa derföre.

Det XIV. Capitlet.

Hu hade ei allenast Besälhafwarne och Manfås
 pet, utan ock en stor del af Roddarena lagt sig
 at hwila. Men för en Styrman på Amiral-
 Skeppet, förefom Himmelen nog mistänckt, och be-
 stämheten af Bergen, hwilka lägo på sidan om dem
 i Ligurien, syntes honom som hade de något far-
 ligt förebod med sig: Han hade förfarit, huru det
 varit wanligit, när de synas ån falla sig, ån åter
 uphöja sig, at häftiga wäder-ihulingar då skulle bry-
 sig fram emellan de tränga Klöfter yppå spikerna
 af Bergen, och med sin kraft ästven sätta an hafwet.
 Han befalte altdersföre Båsmännerne hålla sig wak-
 sam, och som han gaf noga achtning på minsta wäder-
 förändring, så brachte det ock honom i en otwifwelactig
 öföretan på någon bedröfligare anstöt. Det hade lidit
 nit på natten, då ett wäder stack sig fram ifrån Ber-
 gen, hwilket i förstone allenast kom med ett pipande och
 susande uti Tacklet och Tågen, som hängde på sidan
 af Masterna, men grep an strax der yppå hela wida
 hafwet, och frambrachte ett moln öfwer Himmelen,
 som betog dem alt det Ljus de elles hade funnat haft.
 En häftig skynsamhet gjorde at Sid-Männerne blef-
 förvillade i sina syflor; ån satte de an hwar om
 annan

annan ett anskri; än måste deras rop girwa för
 för det brakande, som Wägorne med sitt Beu-
 wächte, så at det ena bullret täflade tillika med det
 andra i öronen på dem. Gobryas wäfnade härwid
 kunde sluta af Styemännens ansichte, at en öf-
 fahra wore för handen. En och hwar påtog sig
 at giöra sina påminnelser, at utfärda sina befall-
 ningar, så at forlet af dem, som wore oförfarne i
 manskonsten, snart sagt med lika farlighet tilteog
 stormens hästighet. De mörcke bölhorne, som
 af den utur hafsgrunden vpstegne gytian än blif-
 swariare, kunde icke ses för det faseliga mörckret
 war på den natten; utan stötte sig med ett grus-
 git knall tillsammans, och stänckte det hware em-
 nat bultande wätnet, lika som gnistror, alt vp-
 dem Wägorne åter igen slufade i gapet på sig.
 hwita stadgan war det enda, som glänshade i mör-
 kret, hwilken ofta, ei utan ett farligt tilbod, med
 dan hästighet reste sig, så at den slog in öfwer
 na på Skeppen, och gaf mitt vppå Dicket sitt
 stoffen ifrån sig. Intet Anckare, fäste kunde man
 ga sig wid: ty det gafs intet så mycket rådrum
 det starka wädret som trängde vppå, at man
 låta Skeppen swaja. Det war ock något annat
 befaraede, nemligen om Anckar, tågen skulle bris-
 kunde ei annat sige, än at Fortyngen traskade sig
 och sönderkroade hwar andra. Omfider kastade
 stiekande stormen alla Siömännernas anläggning
 öfwerända. Ty hwarcken förmådde de bringa
 ordentligare fart, ei heller war något medel öf-
 hwar igenom de kunde stadna i farten. Det war
 intet annat på, än låta sig drifwas dit wädret
 dem; Ty de lämnade litet vppe af Seglen in
 Segel: Nån, på det Skeppen ei måtte aldeles

at vråka, utan så af wådret så mycken stadga, kunde förstå emot böljorna, hwilka elles hade dratt dem up och ned.

Natten gick förbi, och den der å följande dagen, för det at det rågnade, och at döds-faran i öfver-afwen swåfwade dem alla timmar för ögonen, ingen måhn hugnellgare. Samma håstiga storm brade afwen följande Natten. När då ändteligen den andra dagen började at wisa sig, astog wål det wårka wådret; Men de kände hwarcken kusten eller kivet igen, dit de nu woro drefne; Sedan de ock tagit sig före at råfna sina Fartyg, fingo de beklagelig förnimma, det nästan hälften hade lämnat dem, eller ock aldeles blifwit förgången. Men sedan de omsider nåpat sig så långt igenom, at de ei behöfde mer än så särdeles wara bekymrade för någon Lifsfahra, utan något nära i säkerhet komne, gäfwode de sig tid at falla på andra tankar, och började tala om det fara, som Poliarchus afwen torde råkat uti. Ty när kunde de nu få honom til sig, eller hwaräst skulle de söka up honom, som til äfventyrs wore wåder-berwen til sådana kuster, som wetta twårt emot hans ännade kosa, och hwilka honom äro aldeles obekant. Sidst började de ock at utgrunda, hwaräst de blifwe woro, hwad hann de nu skulle löpa uti, der de likwål hade af nöden, så wål wircke som tiära, hänte en säker hann för sina illa medfarna Skepp? Arsidas bespottade fram för andra på det grusweligaste sin Lycka, för det honom blifwit betagit ett så stort hopp, och han nu i stället ei wiste, om han til Sids eller Lands skulle komma til den Redden han så willigt hade lämnat. Han kunde nu intet mera hålla sin kosa åt Gallien, intet åt Rhodan, utan finge lof at i öwifhet, och såsom helt okunnig om de orter

han hållt wille til, segla af och an på alla de wisa inlopp, som wådræt hade någonsin kunnat dröna honom uti. Swarest skulle han nu öfwerkomma sådant Phæaciskt Skepp, som utan Styrman och Hielp, skulle af sig sielft hålla den kosa man ämnat rå? Han förestälte sig huru Argenis skulle råftra garna han wore borta; och der han med oförråd äbrender skulle komma tillbaka, såg han sig ei stort bättre än en förrådare. Dy ånsfiönt Gobryas hade underrättadt honom, det Poliarchus war rådt at resa til Sicilien, fruchtade han likwål, han utmattad af stormen, låge stilla i någon hamn eller ock at det eljest ginge så långsamt med hans så at tiden bleswe imedlertid förfluten, innom hwilken han utfäste sig stå at förwäntas af Argenis.

Under det han betrachtade detta hos sig, och de olyckligas plågsed år, snart wille små-käblas Gobryas, för det han hade hindrat honom i hans fulla lopp til Poliarchus, berättat Båts-Människa at de hade i ögnaficte på ett långt håll, lik som molnsläck eller ett töckn, de mente at det wore en Landfianning. Gobryas besatte at de skulle lägga det må för öfrigit wara hward Land det wil. Nu nu med all macht hade rodt, träffade de nästan på dagen någre, hwilka i små slupar foro här där omkring i Siön, at utforska, sedan stormen de aldeles gifwit sig, om något Skepp hade kommit dat der, eller eljes förölyckats, i hwilken händelse hade betient sig af tillfället. Igenom dem fingred den underrättelsen, at de wore på Africanske Eullene; men likwål på ett ställe, som man intet förligga säker uppå, för en hop Sandräslar, som war så mycket farligare, som watnet hade litet här där öfwerhölgt dem; desse goswo dem äfwen

anden, at Numidien ei wore långt derifrån. Ett
 stöfke derifrån låg en hamn, som ingen mera
 hade löpa i, der til med woro de ei förwifade,
 wigga säkre, och utan fruchtan för elaka grannar.
 Men nöden dref dem, at anse all ting som mindre
 öfverflög, än Hafwet och des böljor. De samme, som
 öfverrättade dem om kusten de hade anländt til, woro
 ock deras ledsagare til sielfwa Landet: Någre få
 blefwo grovar sittuende med ett litet fartyg, i mening,
 att bringa ihop sina Camerater, i fall de der i nes-
 sen foro wilse; Gudarne gymade ock dem så aldeles
 att alla de Skepp, som utaf Gobryæ Flotta woro
 bortta, blefwo innan natten kom dem öfwer, brag-
 til råtta. Det sammades altså, som man säger:
 "Något så ondt, om icke något godt." En och hwar
 förlor sig skadeslös, och innet Skepp hade aldeles
 förkommit. Inwånarne derstädes bewiste dem des
 förtan, af en mer än wanlig höflighet, den vndsätt-
 ning, at de gästade dem torr fisk och annan näring,
 som de i sin fattigdom plågade underhålla lifwet

Men så skönte ei heller stormen den Flottan, som
 Polyarchus anförde. Under det han låg och grum-
 lade på Sicilien, på hämd, på sitt bröllop, kunde
 han med fog äftwen förlita sig på sin macht. Han
 skönte hos sig sielf; När han nu wore i sin Konung-
 liga drägt, och hade bragt sig, medelst så mycken
 rikedom, med en så ansenlig Skeps-Flotta, i högt
 anseende, hwarföre kunde Meleander wid så fatta
 omständigheter afflä en sådan, at blifwa des Måg?
 Han gick så långt, at han ock i sitt sinne gjorde för-
 acht af Radirobanes, Archombrotus, och om han
 der än hade flere med-täflare, der de med honom
 hade lust at gå i wapnessifte, antingen under en en-
 wiges

wiges kamp, eller ock yppenbart med en Krigs-
 å begge sidor. Til slut trodde han ock sig, med
 sina warn, wara i stand, at antingen aldeles up-
 wa, eller ock med någon förklaring omkullkasta
 i Sicilien faststälta öfwerenskommelsen, som för
 Prinsekans giftermal med en Herre af ett mäch-
 re rike, nemligen på det sättet, at det ei skulle
 som borde Sicilien i thy mål stötas vnder den
 Cronan; utan at samma Rike skulle likwål få
 orubbadt wid sina forna stadgar; och der så här
 at Argensis finge flera än en arfwinge, så skulle
 andre i ordningen blifwa Arftagare til Siciliska
 ket. Vnder det han nu således war begrepen i
 anläggningar, tyckte han at Skeppet ei seglad
 fort som han wille; oachtadt det war med wind,
 Roddarena äfwen gjorde sitt til. Han gick all-
 före omkring Roddar-bänkarna, och låg Roddar-
 yppå, at med all macht gripa sig an; då i det
 ma stormen grep dem an, och dref dem ifrån den
 sa, som de hade sig föresatt. Dansedt han sielf
 af ett oförfärat sinne, när han likwål såg,
 wägorna kastade sig allt högre och högre op, och
 wo det anseende, som ämjade de med sitt hö-
 gap aldeles uppsluka honom, hade åtankan af
 Mor och Fästins så mycken wärkan, at en frukt-
 för döden grep honom an. Han förmante al-
 re Skeps folket, som uti denna närwarande
 fahra hade tappadt både mod och råd, at de ei
 de gifwa all sin konst förlorad, och ei rådas,
 gripa til det yttersta: Han förestälte dem, de
 kunde med fog göra sin räkning på en hurtigare
 än at de i sina bästa år skulle blifwa af wägar
 fördränckte. Fastän han uti ett sådant hopp
 dem derhån, at hwar för sig med all macht grep

i sin søsle, wille likwål all deras slet föga förstå
 boljornas håstiga swallande, förrån Flottan
 wäder: drifwen så långt, at de fingo i ögnasikte
 obekant och dem aldeles främmande land, då
 rådet först derpå började at sakta sig. Men Rod-
 arena woro nu redan så aldeles förswagade, at de
 lägo sig i stånd å nyo hielpa sig fram med åbretag;
 kunde heller Skeppen, som medelst det wågor-
 me med sin tyngd på alla sidor slagit til, tagit låck,
 någon widare resa. Det som kom Poliarchus
 drägeligast före, war det, at han trodde det hwar
 bog som för honom upgick, medan han war ifrån
 Sicilien, kostade hans och hans Prinkekas lif.
 Säkännernas endræktiga önskan, och den frucktan
 han hade för Skeps-brått, bragte honom likwål på
 en mera omtänkt bog. Ty han började ock redan
 för Prinkekas skul, med större ömhet omgås med
 sitt eget lif. Han befalte dem fördensful arbeta sig
 fram til närmaste strand, at tilse om de der hade til-
 gång på något ställe, der de kunde kasta Ankar.

De woro ännu i orwisshet, hward för folk och
 hward för land de hade råkat uppå; men de många
 grönsskande Trån, jämte de wid Hafwet belågne, och
 til storleken medelmättige fullar, utwiste til fullo, at
 kusten war tåck och behaglig. Årskillige Fiskar-båtar
 och andre små fram: fartug lägo åfwenwål här och
 där för ankar. De sände fördensful någre Båts-
 män förut med en lättrodder Slup, hwilkas gjöre-
 mål war at utforska, hward land det wore. När
 nu dese strax derpå återkommit med den tidnin-
 gen til Poliarchus, at det wore Mauritanien,
 stälte han sig öfwerst på däcket, i mening, at noga-
 re betracta bescaffenheten af de ställen han hade i
 ögnasikte, då han ock utbrast i följande: Ah!
 Gela-

Gelanor, känner du intet igen denna Floden? Kan-
 ner du intet igen Staden Lixa? Kaner du
 igen der långt bort på backen Drottningens
 Slätt? Ja är det så Mauritanien, det Riket,
 wi plåge all nabolig wänstap med: den litifwa Drot-
 ningens Hyanisbes Rike. Odet förföljer då of-
 tet i grund, som drifwit of till ett land, det wi
 we ingådt förbund med, sedan wi varit stadde i
 nöd, utan at weta, hwarest wi skulle hamna
 lända. Men på det wår Flotta med sin hastiga
 komst ei måtte jaga skräck i Inbyggarena, som ei
 ta sammanhanget, så drag du förut till Drot-
 ningen: Förståndiga henne hwad mig händt: Om
 henne om en stilla och nögd hamn för mina
 Gmedlertid wisse wi loswera här af och an på
 den. Mycket blef strax utspridt ibland besättnin-
 gen och det öfriga Skeps-folket, at Landet, som
 hade i ögnasikte, wore en ort, der deras Rom
 war ganska wäl antagen; at besättningen och de
 rige kunde göra sin räkning på lika goda dagar,
 Fartygen försatte i lika säkerhet, som futo de
 i skidtet af sitt eget sådernesland. De woro och
 sensfärdige at tro, det de af alt hierta önsfåde w
 fant; de uphofswo på sitt wanliga sätt ett Frög
 rop, då de häruppå blefwo besatte, at hålla Ske-
 pen, som woro uti sitt fulla lopp, med der til tier
 ga Ådretag, i farten tillbaka. Ty man wille
 lågga an til hamnen, innan Drottningen dertil
 wit sitt bifall.

Men så snart Gelanor hade med sin Slup
 ländt fram til strömmen, gjorde ett hästigt och
 honom ofdermodligt bulker så mycket, at den tan-
 förswann hos honom, som kunde de der på orten
 gna sig af all upständelig trygg- och säkerhet.

strömmen låg full med Fartyg, och alla deras
 anläggningar gaf det anseende, som hade det varit
 ett å färde. Med Stycken och Canoner hade de
 emväl allt öfwer beklädt stränderna, at dymedelt
 soga skräck i fienden. Orsaken til en så hastig rörel-
 se war den, at de långt stycke wäg uppå Hafwet blif-
 wit warse Poliarchus med sin Flotta. Ty som de
 at ett ei ogrundadt ryckte hade fått höra, huru en
 stentelig Flotta wore i fulla Segel at antasta dem,
 mente de ock, at denne war den samme, och skyn-
 dede sig fördenksul, helt håpne, at fatta til sina ge-
 war. Ganska litet manskap hade de än hunnit at
 samla; de hade för handen knapt någre så behöri-
 gen utrustade Delogs-Skiipp, ty de bleswo intet
 långt förut förständigade om denna tilstötande Krigs-
 föhra. Silloppet stedde til största delen af Inwä-
 narne i Staden; hwilke, under ett oregerligt
 buller hopetahls omkringrande Poliarchus med sina
 Båtar, då han hölt på at sättia til Lands hos dem;
 ty de trodde at det wore en Hårhåld, och åfwen un-
 der det namnet en Bespejare, utstickad ifrån den på
 Redden liggande fiendliga Flottan. Ansfiönt Gela-
 nor håröfwer blef til sitt sinne något sörfärad; ut-
 brast han likwål den ena gången på den andra i sam-
 ma och samma, at han nemligen wore kommen ifrån
 en deras wån, och den de, i anledning af de dem
 emellan faststälte Freds-fördrag, ei behöfde fröfhta:
 at han sielf således i följie häraf ei förtient blifwo an-
 sedd med något misförstånd, eller så wåldsamligen
 oppbringas; och til slut, at han hade anländt som en
 utstickad til Drottningen ifrån Poliarchus. Det
 hånde så wål, at en råfåde wara åfwen närwaran-
 de, som drog så wida känsl til honom, at han kun-
 de århindra sig, det denne tilförende blifwit herber-
 gerad,

gerad, och för några få Månader hade affeglat till
 samma strand jämte sin Herre, sedan de på ett
 tänckeligit sätt blifwit til det bästa undfågnade
 Drottningen. Sedan nu hopen blifwit befrid
 ifrån sin förra fruchtan, togo de sig före at fråga
 hwad det då wore för en Flotta, som de sågo
 ögonen? Han försäkrade, at det wore en Rikets
 macht, som ei hade något ondt i sinnet emot Africa
 utan at Poliarchus hade anländt med sin
 Flotta. Vid så fatta omständigheter fick han
 en lof at landstiga. Man beledsagade honom
 Drottningen; Hon, som hårtills i sitt sinne förskrä-
 tes öfwer den tankan, som stode henne nu något
 teligit före, blef så aldeles af hans ankomst we-
 gweckt, så at hon ock hölt före, at ei Poliarchus
 egenteligen med sitt manskap, som ei långt mera
 wa de Africanse Skydds-gudar hade nu anlänt
 Någre af Råds-herrarna blewo utan uppskof
 de, som skulle anmoda Poliarchus om Land-stig-
 Sielf tog hon sig före, at omständeligen fråga
 lapor, hwad för folkslag Poliarchus hade at
 öfwer, hwem han ännat angripa med denna sin
 ta, och hwad orsaken war, at han förra gången
 sin Konungsliga Höghet, vnder förställning af
 ringare Person, hos henne fördöld? Gelanor
 wäl wiste hwad han borde förtiga, och hwad han
 de såja, fågnade så aldeles Drottningen med en
 mer än nögda berättelser, at hon ock med
 wille låta honom fara tillbaka til sin Herre, och
 kunna honom all den bewägenhet, som stod för
 nom öpen.

Det XV. Capitlet.

Et war nu på femte dagen, som Drottningen knapt förtärdt någon bit, endast för det hon war öfwerhopad med ärsfulliga så wäl enskylta som allmänna omsorger. Ty så snart den för sin begäran skam-gierning emot Argenis illa luctande Radiobanes war tillbaka kōmen til Calaris, och började at besinna hwad skymf han pådragit sig, medelst det hans anläggningar mislyckades, besarade han, det han singe erfara af sina Underfātare en mindre bögsättning för sin Person, än tilfōrene: Wäl wärande, det så wäl gemene Mans, som Krigs-Folckets sinnelag är så beskaffadt, at de dömma om sina Regenter, alt efter det deras anslag wäl eller illa aflupit. Ty man wet huru de som sitta i lyckan, plåga hetas hafwa bidragit til det eller det, medelst deras Dygd och Tapperhet, då det likwäl blåt härrörer af lyckan, och huru förgäfwes anlagda försök plåga med föracht blifwa ansedde. På det de altdersföre, vnder ett stilla-sittande, ei måtte få anledning at föra släta omdömen å bahne, och han sielf desytan singe lika som ställa tillfreds sitt oroliga sinne, vnder erhindran, at wela börja på nya wärf och rörelser, beslöt han nu igen hos sig at Kriga; Men det behagade honom intet, at genast fara tillbaka til Sicilien. Ty han war försäkrad derom, at han förwäntades dit, och i följe här af, wiste han at spä förrot, huru de endast woro sysselsatte om anstalter, at behörigen kunna möta honom. Han borde heller se sig om sådane, som han emedlertid kunde anfälla; Hwar medelst han trodde sig ei allenast winna det, at hans nya wärfde Manfkap blefwe mera ythårdade uti Krigs-öfningar, utan kunde ock helt oförmodeligen med tiden rusa löft

på Meleander, sedan han nemligen drögt någon
och Sicilienserne dymedelst giordt sig säkre för
re anfall. Lust hade han at Kriga, intet fattades
nem heller tilfälle. Han hade haft länge i sinnet
gå löst på Mauritanien; Detta hans fattada be-
war äfwen råtta orsaken til Flottans utrustning; med
sem han sedermera började at lifma sig med det
pet, at få blifwa ägare af Argenis och Sicilien,
företog han sig ock, at utföra samma Flotta til ett
ligare Krig, nemligen emot Lycogenes. Nu rå-
honom ei allenast det i hogen, som aldrasförst
hans mening twang honom at förklara Krig em-
Mauritanien, utan nya och bindande skäl
honom der jämt hafwa stött til. Ty det hände
at Mauritaniske Kapare, (ett Folk, för hwilka
ras egne Landsmän ei mindre äro illa utsatte, än
länningarne,) hade vybracht Skepp och Gods
någre Sardiniske Köpmän. Han sielf, wid sin
komst ifrån Sicilien, hörde med nöje, huru de hö-
gen beklagade sig, som hade blifwit Plundrade. Han
drögde ock intet länge, förrän han affärdade Sä-
ninge-bud til Hyanisbe, hwilkas giöromål war,
ei allenast återfordra de bortsnappade Bahrer,
ock påcka på wis ersättning för lidit Skade: stän-
lika som denne oförrätt hade blifwit dem tilfogad
med Mauritaniska Hofwets allmänna öfwerläggning
och samtseke. Hon lät swara, at Bahrerne hwara
fen blifwit med hennes wett och wilja vpsnappade,
eller at de brättslige stode vnder hennes lydno; Och
at hon ei heller sielf räknade dem ibland sina Vnder-
sätare; At det stode de Sarder fritt, til at hämnat
denna oförrätt, de må för öfrigit träffa på dem
som hållt: At hon jämwäl sielf, så mycket hos henne
stod, wille hielpa der til. Radiobanes, som med

at på en wårre bog, än det syntes förtiena, uttydde
 de Sarderne, Drottningens swar, stälte sig, som
 hade han här öfwer blifwit ännu mera förbitrad.
 Han förebär: At Sardinien förachtades af Mauri-
 tianerne, och at deras anhållan ei wunnit sin fram-
 gång, för det de, utan widare hotelser, hade före-
 bracht den samma.

Han beslöt fördenksful, lika som hon å sin sido til
 öfwerflöd brutit Freden, at ei allenast hämnas på
 öfver-Männernas wagnar, utan ock råra, up emot
 Drottningen af Mauritanien, de twistigheter, som i
 gamla tider varit dese bägge Riken emellan. Ty de
 fordna Sardiniske Konungar hafwa så högt påstådt,
 det de woro berättigade til den Mauritaniske Kro-
 nan, at det ock skridit til det ena Wapne: Skifte på
 det andra. Nu i sednare tider har dels ett öfwerens-
 kommit stiske-stånd, dels sielfwa namnet af Fred, för-
 qwarft dese stridigheter; Swilka doch, så snart det
 fallit någonthera af de stridige Konungarna i hogen,
 blefwo lika som af sörmen upwäckte; Då de således,
 under skien af en rättmätig orsak, sökte skyla sin myk-
 na åtra at Kriga. Radiobanes hölt altså för godt,
 at wid detta tilfalle betiena sig af den Krigs-Macht,
 hwilken han mycket modig hade tillbaka med sig ifrån
 Sicilien. Han gjorde ock sin räkning på en Seger,
 hwilken skulle kasta honom så mycket mindre, som ett
 Prentimer nu förwalta Regeringen i Mauritanien.
 Doch på det Hans brünst at kriga och bruka öfwer-
 wald, måtte hälfst något när winna det anseende, som
 wore det ei mer än rätt och billigt, så affärdade de
 strax en Här-håld, som skulle förkunna kriget; Då
 emedertid Hans Troppar i Sardinien blefwo försed-
 de med ny-wårst och duztigt Manskap. När nu
 Här-hålden war anländ til Lixa, och blifwit insläpt
 til

til Hyanisbe, lemnade han henne med mycken
 het, i förlitan på sitt dyra och tyngga Embete,
 åttwaring, at der hon ei wille taga sitt afträde
 Thronen, och i följe der af öfwerlemnna Mauritanien
 åt Radirobanes, så skola Sarderne öförtroswadt
 finna sig hos henne med en Krigs-Häbr, som
 wäl wära i stånd at utwärfca den Rättighet Rad-
 robes äger til Riket. Ochadt Drottningen
 något häpen öfwer en så öförmödad swär tilstöt,
 rade hon likwäl, utan at widare betäncka sig: Ut-
 robes företagande wore ganska nedrigt, i det
 fatt sig i sinnet at störta ett Fruntimmer, af
 tan, tör hända, at fresa sin styrcka på Karlar
 utan minsta förolämpning, utan at hennes
 sätare der til gifwit någon anledning, bräta en
 som wätrat så många ähr, hölt hon för en sak,
 hade hära anseende med en yppenbar trolöshet;
 han, med detta sitt wpsundna föregifwande, inter-
 re i stånd at bedraga Gudarna; Men så må han
 der hos tro, at hon äfwen är försedd med Men-
 ligt förswar, så at ei Tomyris wore den enda,
 wiste at gifwa de Blodtörstige Blod at dricka.
 dan Härhålden war isfrån henne utgången, stälte
 sig på Stranden, hölt sitt Spiut i högga handen,
 utföde: Emedan Mauritanerne hafwa förolämp-
 det Sardiniske Riket, och ochadt all giord åttwari-
 ning, ändoch intet låtit rätta sig i sin hals-stär-
 het; Alderstund och Sardinienens Konung och
 undersätare hafwa påbudit Krig emot Drottningen
 Mauritanien och des undersätare, fördenskul tilfä-
 och förkunna jag, uppå min Konungs och Sardinien
 Folkets wägnar, Krig emot Drottningen och
 byggarena i Mauritanien. Sedan hans mening
 på behörigt sätt blifwit utfödd, läföde han at

blef på det Fiendtliga Landet, steg sedan om bord
i sitt Skepp, och styrde sin Kosa Hemåt til Ra-
diobanes.

De närmaste af Hyanisbis wänner understods
att beklaga sig öfwer det hon tillätit sin Son wara
närvarande, der likwål han wore den samme, som
Krigsbefyhret borde ligga vppå: Att de just för den
Orsaken skal blifwa af Radiobane ansedde för såda-
ne, som utan swärhet kunna smälta och fördråga all
försmädelse han ämnar utösa: Att Fienden nu
komme til ett Rike, hwilket låg lika som för Få-Fot:
Att han i sitt sinne förachtade en Krigs-Macht, uti
hwilken ingen Manlig Purpur såges bläncka. Men
hon gaf dem til swar, det en widrig Lycka, som med
en oförmodelig storm gjorde ända på detta mer än
alla lugn, hwar med hennes anläggningar tilförene
warit omgifne, hade större del här i, än hon sielf.
Men med allt det, så wore hennes Son intet långt
borta, och stode desyttan ofördröjeligen at förwän-
tas, så snart han inhändigat det bref, hon nu ämnas-
de honom tilskrifwa. I medlertid kunde Krigs-Fol-
ket upbodas, och all slit för öfrigit hållas opward, som
kan tjena til närvarande tids omständighet. Knappt
tweende dagar här efter wore framfarne, då det blef
henne berättat, bäst hon satt och rådgjorde med sina
Förnämsta Män om de mått, som borde tagas i detta
mål, at den ene af hennes Sons Dienare (ty tweende
hade han i följie med sig bort,) wore anländ til Hof-
wet. En och hwar blef bestört; man anfåg det för
en Lycksalighet, som för sin högd mera kunde liknas
Fabel-wärck än hållas för sanning; Att nemligen en
sadan, just på den tiden då det bäst behöfdes, an-
kände, som kunde lämna säker esterrättelse om Print-
sens wälsstånd, och om den Ort hwar ifrån han stode
at

at hemfallas. Swad som gifwit honom orsak at
 fa sin Dräng til Drottningen, war det, at när
 Chombrotus fann det ingen ting låg honom i vägen
 som kunde hindra hans Bröllop med Argenis,
 utan hans Fru-Mors behöviga Saford; nu
 det hon ei måtte wara honom hinderlig i dessa
 nögdä Wårff, sticlade han sin Betient til henne
 ett sådant Bref, som af en Ung Herre, en aff
 Chos hwilken likwål desse bägge ofwannämnde,
 stenar ei förmodde sätta i förgätenhet det deltagande
 hwilket henne som en Mor med rätta borde tillkom-
 ma, Ni slift fall kunde författas. Hans Mor
 denna samma Hyanisbe. Hemma i sitt Land
 han wål Hyempfal, men då han skulle segla til
 feland, och efter han hade satt sig i sinnet, at
 fördölja sin Kongliga Härkomst, tog han sig och
 sin Fru-Mors befallning, ett annat Namn, som
 brukeligt hos det Folcket. I samma Bref höb
 på allt sätt til at blott tillfriska den wördnad han
 för sin Fru-Mor, det han så troligen förmodade
 hennes befallning, förtiga sin Att och Härkomst.
 Men för öfrigt at en så hög Lycksalighet stod honom
 til båds, som han aldrig onderstode sig at önska
 Nemligen: Så blifwa Måg at en Rik och Mächtig
 Konung, blifwa ägare af Sicilien, och få til Lön
 Prinkefa, hwars Dygd och öfriga behagliga
 komligheter öfwerträffa alla de af Lyckan henne till-
 ne ansenliga förmohner. Han bad, det honom
 te tillåtas optäcka sin höga Att för Konungen,
 hade fattat så stort tycke för honom, utan at han
 sig hans Person närmare bekant. Han bad derför
 det hon wille affända til sin Sons Bröllop någor
 sina förnämliga Udbudsman, jämte Penningar
 dyrbara Skatter, hwarigenom Mauritanien kunde

bringa sig i rof hos de Sicilienser, som hådan efter
 taga lika del i des, som i sitt eget Rikes för-
 och bästa.

Detta Bref war för Drottningen ei allenast obe-
 geligit, utan hon blef ock, wid des igenomgånde,
 aldeles håpen och försärad, at de som woro när-
 arande, kunde ei annars, än spå något som warre
 om Prinzens tilstånd, så at de ock sporde af
 Betienten, hwad Tidningar han föbrebracht, som
 hade förmått bringa Drottningen i den myckna be-
 örtning de nu af hennes Ansichte kunde åstaga.
 Men han försäkrade at Hyempfal ei allenast mädde
 utan at han ock hade satt sig i stort anseende hos Ut-
 öningarna. Efter som ut Hyanisbe war förwis-
 ad der om, at de öfrige tagit sig, af hennes bestört-
 ning, anledning til fruchtan, så wiste hon at sansa
 sig: Hon ursäste, det hennes Son, med Gudarnas
 macht, innan fort skulle återkomma til sitt Fädernes-
 land. Men så snart hon wardt blefwen ensam med
 Betienten, som hade fördt fram Brefwet, sade hon
 honom: Jag menar, at det är af min Son Eder
 osamt anbefalt, det J här hos oss för ingen får
 måla, hos hwad Folckslag han nu för tiden wistas.
 wiss Er ock för all ting trogen i detta måhl.
 Jag wil at ei någon af mina Underfätare skal få
 höra af. Det ligger des förvtan macht uppå,
 med det sköndesammaste fortsättien återresan. J
 begon belt bitida bören J begifwa Eder på resan.
 Der trobet gide så mycket, at jag intet behöfwer på-
 minna Er den belöning, hwilken så wäl hos mig som
 honom står Eder til reds. Efter denna ursago
 hon affides i sin innersta Kammare, bekymrad,
 mera öfwer den wädsambhet Radiobanes hade i
 det, än öfwer des Sons önskan. Hon sade wid
 u u sig

sig sielf: Skola nu en sådan hop med wiktiga handlingar just på en gång blifwa mig förelagd. Swad står mig annat före, än på ena sidan frukt för Swäger: Lag med Sicilien, och å den andra Sardiniske Wapnen? Så skulle det ändteligen så båra til, at du min aldraståraste Son blifwer reslagen til Meleanders Måg? Huru oförskämder jag icke, då jag skickade dig til en Ort, som der ett och samma fall störta så wäl dig som ädla Princkehan? Gudarne afböje det jag, om detta mitt förseende, förtient! Bort än en Skal nu Radiobanes beröfwa mig Riket? Argenis wara orsak til min Sone olycka? Så les öfwerhopad af ångslan, fattar hon i hwar uti hon ristade efterföljande ord:

SUru wida dina tanckar, min Son, som affskilde ifrån det tilstånd, hwat wi här borta, med alla våra anläggningar se oss, kan du der af sluta, at den Särskte Hårhålden, utstickad ifrån Radiobanes at tillsäja oss Krig, som knappast war min åsyn bortgången, när ditt Bref mig tilhanda bracht, med bifogad vunder telse om ditt otidiga Giftermål. Jag när mig öfwer din Lycka, och öfwer din rönwärda vpförande, hwarmedelst du wärdkat så mycket, at Meleander hållit wärdig, at blifwa vptagen til sin oachtadt han ei hast eller har sig bekant höga Hårkomst, och ditt Rikes Strömmen. Men ditt här tills lof, wärda rychte

tackat, der du så aldeles låge insöfder i
 en kärleks-tanckar, at du skulle låta din
 Mor och ditt Fädernesland blifwa ett Ros
 den mer än oroliga Radirobanes. Sici-
 en må fritt ännas til Hengift åt dig med
 en Brud; Du bör ändoch intet föredraga
 Cronan, det Africaniska Riket, som din
 Mor nu har vnder sin Regering; Du lærer
 med möda så se detta Riket mera i sin
 gamla wäl-macht, der du ei med det snaraste
 kastar dig til oss. Du west, huru mycket
 lättare det är, at förwähra ett ting, som
 man är ägare af, än at återwinna det sama
 na, när man en gång gådt i mistning der
 af. Sedan du stadfast din Mor wid Theo-
 ren, sedan du med Triumph fördt Kriget
 ända, och sedan du lagt för en dag ett så
 högt och berömmwärt Prof af den efter-
 öckeltiga wördnad du bör bewisa mig, kan
 du med så mycket större heder gripa an ditt
 lif; Du blir ock då så mycket wärdiagare
 blifwa härwid andra föredragen. Men
 du ändoch intet, at jag, bläfft för Radiroba-
 nis och för Kriget skul, lägger (hwißen rätt
 mig som en Mor ei kan betagas,) dig och
 ditt Bröllop hinder i wägen. Du är i grund
 öfwerlylig, min Son, der du intet förbt ta-
 med mig, innan ditt Biläger med Ar-
 mensis går för sig. Begif dig utan uppskof på
 hemmesan til din Mor. Jag trotsar alt det
 som

som heligt är., det du skal få orsak at glä
 dig; Du skal finna och skatta sielf det för
 största belöning du kan åtniuta för din
 lliga wördnad, at nemligen hafwa i de
 mål åtltydt mig. Ty at du må något
 weta hwad jag menar, så wil jag säga
 at det ligger så mycken macht uppå, det
 förr än sielfwa Bröllopet sker, må bli
 af mig sielf vnderättad om en och annan
 hemlighet, den man hwarcken kan för
 sielfwa Brefs wet, eller Bref. Bäraren
 at der du här utinnan å sido sätter din
 dighet, wil jag då intet mera hållas
 din Mor. Jag skal då taga an Radiob
 partie, på det du må slippa at fågna
 öfwer något Arf eller Skifte efter mig,
 för din skul då ei annars kunde, än
 mig til döds. Jag håller före, at den be
 ning du af mig fådt, är tilföfllest gäll
 Jag känner ditt sinnelag, det du intet
 aflåda dig, du må för öfrigit
 så lycklig, som någonsin är gjordligit,
 ånständt du reste wida Werlden ikring.
 med alt det, på det du ei må tro, som
 jag satt mig före, at enwist wara dig en
 i alt det du önskar få fram, så kan jag
 rätta dig, at det intet är mig emot, det
 vptäcker för Konungen i Sicilien, at du
 min Son. Om han nu önskar få dig til
 Måg, och jämte Sin Dotter vppdraga

vilsta Riket åt dig, så må han weta at
 enda en tienlig Krigs-Hähr med dig, med
 vilken du kunde sättia dig i stånd at
 wota Sarderne, som ännu gripa of an.
 Din försäkran har du, at utan wpskof så
 så tillbaka til Sicilien, sedan du först af-
 lagt sådana prof, som ei allenast kunna
 wagna mig med det du betedt dig, som en
 Son ägnar och bör, utan ock öfwertygga
 Adirobanes, at han sunnit sin rätta Siens-
 ne i dig. Farwål!

Sedan hon lemnat Brefsret, som war af slikt
 innehåll, åt Drängen, tillsade hon honom, at han
 skulle förmana hennes Son, det han ingenstädes på
 wagen wille dröja, utan med det snaraste förfoga sig
 til Africa, och at han med all tilgiftwenhet skulle full-
 göra alt hwad hon i samma Bref befalt honom.
 Berienten lofwade behörigen efterkomma altsam-
 mans; Men måste likwål twenne dagar, för storm-
 wader skul, ligga stilla. När han ock änteligen knapt
 hade lagt ifrån Hamnen, insann Gelanor sig med
 den berättelsen, at Poliarchus wore ankommen.

Det XVI. Capitlet.

Hyanisbe, som tydde ut Poliarchi ankomst på
 det sättet, at det skiedt med Gudarnas sår-
 deles försyn, det en wåns Krigs-Nacht wo-
 re anländ, war endast omtänckt, huru Poliarchus
 med en Konglig Ståt på Landet måtte blifwa emot-
 wagen. Hon sielf gick honom til mötes, när han hade
 sunnit fram til Slottet. Erhindran af den wål-
 sierning, som han tilförene bewisat henne, jämte den

nödwändighet hon såg sig yti at lita honom at
winna hans vndsättning, (hvilket hon ock för-
de,) gjorde at hennes tilgiftwenhet fördubblades.
Hon talte med honom såsom med sin Son, för-
det, at hennes kärliga Tal afwen utmärckte
wördnad, den hon bar för hans Person. Han
ock at berömligen skicka sig här wid; Med all
tänckelig ödmjukhet gick han Drottningen under-
nen; Hans höfslighet war så otwungen och behag-
at de släste med full mun yttrade sig, det de
tillika innesluta dem, ei annars, än som en Mor-
Son, i sina förböner til Gudarna. De som
emottaga hans Officerare och Manskapet, blef
ordning stälte ned på Stranden. Herberge blef
allom i allmänhet tilbudit. Maurerne woro
och samt begrepye i det Talet, huru ett Vel-
Folck, som ei hade ågt någon Commerce med
ritanien, utan at åga någon afficht på minsta
dergiällning, wore ankommit, i den tancka, at
sin Blod förswara dem, som nu hade råkat i fa-
het. De omfamnade dem alt derföre, då de
stegne på Landet; Hwar och en för sig önskade
nyss ankomne gäster Lycka; I sina Hus boro de
til deras tjenst, Win och Krantsar, så at det för-
Gallerne, som då än ei wiste i hwad de kunde
Africänerne godt, och wara dem til tjenst, helt
berligt, at förspörja det en Ort i Werlden gäll-
til, hwarest Fremmande bättre blifwa vndsägare
än i deras eget Land Gallien. Men Drottning
drögde intet längre, än tills hon ledsagat Poliar-
ifrån ingången af Borggården in i Slottet, för-
hon således tiltalte honom: Jag försäkrar, Søn-
Prins, at det ei är nu förste gången, som mi-
märckt Edger wara en Konung. Då I tyiligen,

beställning af en enskilt Person, wistades hos oss, an-
 so wi, med särdeles högachtning, Edra förträffliga
 Brevskaper; Ehuru I och böd til at förstålla Er,
 som en ringa Person, öfvertygade likwäl deras glans
 som annat, sedan wi haft den förmohn at betrachta
 dem med större upmärksamhet. Jag må bekänna,
 då gjorde I det jag kom at wedersas, nemligen, då
 förswarena beröfwade mig mitt Skrin, och jämte
 det all min Ro, ja! nästan mitt hela Lif. Nu, på
 det I måtte få besegla en så dyr föråbring, hafwen
 I, antingen af eget, eller ock Himmelens beslut, an-
 ändt hit med en bewäpnad Flotta. En de Sardini-
 ers Konung Radiobanes är i fullt upsat at anfälla
 mig med Krig, som bäst jag minst är der på om-
 ständt, utan förmedelst en långwariq Fred giordt
 mig andra och nögdare tanckar. Wi wänste dageli-
 gen den fiendtliga Flottan til våra Strander. Ei
 heller hafwe wi varit i stånd, at innom en så kort
 tid få tillsammans wår Krigs-Macht. Ett Fruntim-
 mer är jag. Min Son är borta. Blif nu derföre
 wårt försvar, och räkna det för Er ähra, at ei sy-
 nas hafwa afslagit en med oförrätter angripen
 Drottningis Bön. Det är ingen twiswel, at jag ju
 antwoardar Er öfwer Befälet af hela Krigs-Kust-
 ningen. Giör allenast Ert til, och drög några dagar
 här til wårt försvar; På det ingen hädan efter må
 kunna röra något om Radiobanis öfwermod, som
 ei i det samma med fog kan erhindra sig, och nämna
 för andra om Edar dygd. Det kan ju winna namn
 af ett Lagligt förfall; Er resa må för öfrigit båra
 hwart den wil, och wara af en så skynsam angelä-
 genhet, som den någonsin kan.

Detta hennes tal war så mycket mera bindan-
 de, som hon si allenast utförde det samma med en

färdeles Majestätt mine, utan utmärckte och
 nes myckna sorg, som nästan brast i tårar; så at Po-
 liarchus hade försyn wid at med något betänckande
 bejaka hennes begäran, som grundade sig på hwar
 hielp, då den war som bäst af nöden. Men den sta-
 ka kärleksförbindelsen med Argenis, jämte det
 äfwen i sitt ängsliga tillstånd hade anlitt honom
 behörig vndsättning, röide yr wägen dessa flygande
 tanckar, hwilka hans wördnads plicht mot Drottning
 gen hade frambracht; til des han högeligen började
 förundra sig, huru det kunde gå ihop, at Africaner-
 ne ledde i fruchtan för Radirobane, den han tro-
 de hålla til i Sicilien; seck så anledning at fråga
 hwarest då denne nu för tiden wistades? Sedan
 honom blef berättadt, det han dragit sina färde ifrån
 Sicilien, och uppehölt sig antingen i Sardinien,
 ler och wore på Resan til Africa, wardt han
 än förfräckt, af fruchtan, det Argenis blifwit ant-
 gen röfswad, eller och honom med godo lemnad,
 han således surit tillbaka til sitt land. Han vnder-
 ei allt dertfore, än widare at fråga, säjande:
 man då sådt någon kundskap derom, at han är ble-
 wen Konungens Måg i Sicilien? Hyanisbe, som
 i antodning af Archombroti Bref war förwitt-
 derom, at Argenis än wore ogift, vndrade wäl
 i början, hwad det angick Poliarchus, men swarade
 derpå, at hennes Giftermål ei än hade gådt för
 Han som war okunnig, hwem i detta målet had-
 tient honom; på hwad sätt Radirobanes blifwit
 drifwen, och igenom hwilkens bemedlande det
 gådt för sig, föll strax på den tanckan, huru
 det i följe häraf ei wore något som bandt honom,
 just hufwudstupa förfoga sig med sin Krigs-
 Sicilien. Ty hwem wore det wäl, utom Radiroba-

nes, som kunde bry och bekymra Argenis? Der han
 emot hos alt folck blefwe ansedd som en obarm-
 hertig själ, om han skulle strandsätta Hyanisbe, och
 si stort bättre än rent af stöta henne i gapet på Siens
 ben. Han förefatte sig at sända någon af sina tro-
 gna Betienter, som imedlertid kunde trösta Argenis,
 och gifwa henne wid handen den nödiga förättning
 ödet kastadt honom i wägen, och han nödwändigt
 borde wärkställa. Der så wore, at Kriget ei stod med
 en hast at utföras, utan dragas ut på tiden, wil-
 le han i den händelsen lemna behörigt försvar i
 Mauritanien, och sielf, med Drottningens goda sam-
 tycke, taga med sig en del af sin Krigs-Macht,
 och resa ifrån Africa. För öfrigit war det ock ei
 tungt, som upbyggade honom at blifwa qwar. Radi-
 robanes låg honom, som en feg fiende, allestädes i
 wägen: En han trodde sig på det sättet få, under
 sien at hjelpa Hyanisbe, hämnas på honom all den
 ångstan han plågat Argenis med, och alla de för-
 trelligheter af honom blifwit emot henne spelte. Ses-
 dan han alt detta som hastigast hos sig öfwerlagt,
 swarade han Drottningen på följande sätt: Stora
 Drottning, mitt stillatigande har förorsakat hos E-
 der en bekymmersam wäntan; men tro intet at jag
 gjordt det der före, som hade jag varit begrepen i
 något benigt och twiswelachtigt öfwerläggande, om
 Eders Majestät skulle lemnas Hielp-Lös; det wil alt
 det samma säga: om jag skulle kunna wara hälften
 wärre än sielfwa Radirobanes. Men den der
 Wälds-Verckarens skändeliga optåg, fast det ei är
 första gången jag med fog i mitt sinne fördömmar ho-
 nom, har satt min blod i någon rörelse; ja den lyck-
 salighet mig är wedersfaren, i det jag, efter många fro-
 far och willa gångar i hafwet, i en så lycklig stund
 U u s ham

hamnat hos Eder min Drottning, har äfwen giordt at jag, vnder erhindran häraf, stod med nöje tancckfull. Ty, min Drottning, antingen jag anser Eder sielf, eller Eders Majeståts rättmätiga sak, eller ock Er bewägenhet för mig, så kan ei annars än vovstiga hos mig en rådnd, som utmärcker en så stark förpligtelse å min sido, at jag ei med fog kan nekta Eders Majeståt någon ting. Fördenskul wil jag, efter Ers Majeståts tillstånd är af den beskaffenhet, å sido sättia all min egen angelägenhet. Nyttien bevisar mitt Rikes styrcka, och tro, min Drottning, för öfrigit, at jag i wördnad för Er högga Person ei ännu har gifwa Er egen Son efter; Radirobanes skal icke heller, så länge jag lefwet, hafwa det förgäfwet, at han manat vt Ers Majeståt, då hon är så god som i wärnlöst tillstånd.

Denna hans utlåtelse war så fågnensam för Hyanisbe och hennes Råd: Herrar, at större deler sprungo til sin Skydds: Gudinnas Tempel, i vpsåt at der med allahanda Offer och Rökwardt aflägga sin tacksäjelse för Poliarchi ankomst. Hyanisbe, som med nöje ansåg denna sina Lands: Måns Guds Dyckan, anmodade äfwenwål Poliarchus at träda op i samma Tempel. Den wördnad war unge Venus bar för Gudarna, seck likasom nytt lif igenom den för ra han war råkad i vte på Hafwet, så at han begierna förfogade sig til det Africanissa Guda: Tempel. Han besåg altdersföre det samma, och anmodade i bästa måtto sina Kärleks: Wärf hos Gudinnan som (antingen man håller före henne hafwa war Venus, eller ock Juno) vti en Jungfrus gestalt fördes af ett Lejon, hvars ögon woro vp at wändes. Des bröst och framsfötter woro äfwenwål i sådant stiel vpåt stälte, at det förestältes, som wille Lejonet

lifwa up till Himmelen. Assyrierne woro de förste,
 som hafwa dyrfat den Himmelſka Venus, ſäſom en
 den äldſte af lifstids Gudinnorna. Här ifrån har
 ſamma Religion funnat bliſwit fortplantad hos
 Tyrierne, ſom ei ſå långt lågo wer ifrån, och af
 deſe meddelas åt Africanerne, då nemligen, när
 förſta grunden lades til Staden Carthaginis i ſtånd
 ſättiande. På denna tiden war denna Gudinnan
 hos Maurerne i särdeles högachtning; Och under
 ſelſwa Bilden hade de uti en Marmor-Taſta ut-
 buggit deſa Rim, hwar medelſt ei allenſt Gudin-
 nan ſelſ, utan ock hela det Africaniſka Landet bes-
 prisades:

Gudinna kan war Bön ei dig då något röra?

Låt be dig! bliſ då qwar! med farten din hålt
opp!

Wännt om ditt Lejon i des Språng och fulla
Lopp,

Swar med han ännar dig til Himlens Boring föra.

Bliſ heidre qwar hos oss! Bliſ i ditt Tempel ſtids
na!

Wi på ditt Altar plå ju, af ert Hierta rent,

Uppoffra Bönor, Gull och gåſwor tidt och ſent,

Ach! ſinge wi den nåd, Gudinna, af dig röna,

Så ſkulle ei den del af Werlden ſom ſid åga,

Sitt Namn af Jungfrun (ſom wid Sidons Strand
ſtod trygg;

Men blef med liſt bortförd uppå en Öre Rygg,

En liſt den Jophur ſpelt) i Rikedom upwåga.

Mot all den pracht och ſtåt hwar af wårt Land ſyns
Röda;

Ja! ſelſwa ſhen ſkull ei up mot oss gå,

Der kräftlig wellighet ſin högſta högd tycks nå,

Der brinnand' Wälluſt plår all Dygd och Mådom
döda.

De

Betänd den Lycka hwar af wi ha fog at skryta,
 Kring om des hela widd man Watn räkna Fan,
 Ett Haf har det omgiordt likt annan Landswärd,
 Ty blott wid Pharos plår of denna förmon tryta. (man)

Betänd hwar ymnoghet wår Åkrar från sig gifwa,
 De tyckas lik som le inwonder bördan sin;
 Här löpa Lejon i wår Odmarck vt och in,
 Och Elephanter tycks med Trån i Skogen kiswa.

Den Trågård är of här, der man Gull-Aplen finner,
 Sielf Atlas är här född, som håller Sunlen opp,
 Som giör at Stiernorne ei gå utur sitt Lopp;
 Här har sig Pallas twådt; ty Tritons Bäck här rinnet.

Här fins det Tempel som til Jophur Ammons åbra
 It helgat för det han sin Saders törst har nått,
 Wåd' Juno så of Mars förswara of rätt kätt,
 Hos Mercur sielf wi of ei åre mindre tiåta.

Ty stadna hos of quwar Gudinna, låt wår önskan
 Hos dig få winna rum; du som en Moder är
 Till alt hwar Lifligt och nössamt hera plår,
 Då skulle wi först tro wår Lycka börjad' grönska.

Då skola alla de, som Landet tänkt berömma,
 (Ja! fast Apollo sielf ell' of des Nymphers Tropp)
 Skull' företaga sig at höja det bögt opp,
 Om dig och ditt beröm för all ting wara ömma.

Sedan de hade yppfrat sina böner och önsknin-
 gar at Gudinnan, förnötte de den öfriga delen af dar-
 gen uti idel öfwerläggning om Kriget. Gemtio alla
 handa slags skepp hade Poliarchus i följe med sig.
 Det bewäpnade Manskapet, som war på dem alla till-
 sammans, steg til ett antal af mer än Tolf tusend.
 Ena delen af flottan, som medelst stormen hade tagit
 skada, blef yppdragen på Landet; den öfriga delen
 blef jämte de Mauritaniske Skeppen fördelt at stå på
 wacht, der floden hade sitt utlopp i sielfwa Hafvet.
 Man

Man sammanbrachte i största hast, Balkar, Ährar, Laskel och Tug, Segel, med ett ord, allhanda slags Skeps- Rüstning. Emellan Hafwet och Staden utlägs ett rum, hwarest lägret skulle slås; och Maurerne, som blefwo nu förstärckte med de Galler, stälte sina Fahnor på ett och samma ställe. De wdro, efter sin Lands: Sed, beklådde med stora Wildurs: Hudar; de beriente sig af Elephants ryggar, böjde på det sättet, at de kunde gagna dem i stället för Sköld och Hielm; oansedt Poliarchus måste beslaga, at desse woro nog få: Ty deras wärsda manskap war knapt Tretusende til antalet; fastän Inwånarne i Staden woro af en stor myckenhet för handen, kunde de likwål intet beqwämligen myttias wid lägret; hwarföre de ock blefwo tilfagde, at hålla sig inom Staden i sult gewär, samt förswara Murar och Wallar. Intet twiflade Poliarchus deroppå, at han ju med sina Galliska Troppar wore i stånd til at öfverrumpla Radirobanes. Men der så hände, at detta Kriget ei stadnade wid det enda fältslaget, huru skulle han då bete sig, då han wille fara til Sicilien? Skulle han resa ensam? Eller skulle han ock föra sitt Manskap med sig, som nu woro de enda, hwilka Hyanisbe kunde hafwa något gagn utaf. Då han med all sorgfällighet låg begrepen i denna öfwerläggningen, satte han sig i sinnet at intråda Hyanisbe, at hon skulle inträtta en större Armee på benen af inlänskt folck, utan at wisa sig, som skulle han skrbit til detta rådet af fruchtan för Radirobane; Han nämnde ingen ting heller om sin afresa; utan han syntes föreställa henne det i den afficht, som borde hennes Krigs anläggningar likafult utöfwas, i det man skulle anfalla Sardinien, där fienden til äfwenwers af rådbhoga skulle stadna med detta sitt uppsåt.

Det

Det XVII. Capitlet.

Ser han fördensful morgonen der på skulle han
 dla om sättet wid detta Krigets utförande, in
 rädde han henne, at en wis vtlaga skulle, in
 Krigets behöriga vtrustningar, påläggas alla Mauri
 tanerne, på det Drottningen med flera Regementen
 til Håst och Fot singe utföra Kriget, samt at han
 skulle, emot Sold, låta wärfwa sig Manskap hos
 de nåst-gräntfande Numider. Hyanisbe gaf be
 nom til swar: Ett mer än fördelachtigt råd, det oc
 fallit mig sielf i hogen. Men huru har man nu tid
 rum, at sammankalla hela Landet til ett allmänt M
 te; Der likwål Ständerne nödwändigst böra gifwa
 sitt samtycke, förr än man kan på-tvinga någon den
 eller den Btskylden? Poliarchus, som war wahn wid
 Enwälds-Regeringar, förvndrade sig högeligen hä
 öfwer, säjande: Så skal då den Rättighet, en Re
 gerande Person äger, och den fahra Landet swåstrat
 uti, ei tivråckeligen kunna förnä Underfätarena til
 Btskylders erläggande, om de ei sielfwe, igenom sin
 vtskickade Fullmächtige, der til samtycka? Kan tär
 ka? Lika som Underfätarena skulle hafwa at säja öf
 wer det, som är det förnämsta och mäst gällande i
 ett Rike; Det menar jag Skatt-Cammaren med.
 Så skola be i alla Riket åliggande åhrender hafwa
 högsta rösten, och wara Regerande öfwer sina egna
 Konungar, och lika som sättia pek-sticka för dem, och
 i följte af den rättighet de tro sig äga, hafwa at säja
 wid alla allmänna försattningar, anläggningar, Råd
 slag, ja, wid alt det som tienar til Rikets Macht och
 Styrcka? Hwad den saken angår, så kan jag i sam
 ning säja, at de Lagar, på hwilka en Regering kan med
 fog grunda sig, aldrig sådant tåla; des förvotan kom
 me

mer det aldrig öfverens med det namnet, at wara högst Regerande i ett Rike. Häruppå tog han sig före at öfvertala Hyanisbe, det måtte hon biuda til at affkudda sig detta blott af en elak plågsed härdrande ofet, hwarmed Mauritanerne hafwa fångslat sina Konungars frihet. Til at ock försöka om vnderfåtarena med fog stå at öfvertalas hårtil, wore nu den beqwåmligaste tiden, då de lefwa i fruchtan för en ste ifrån tilfödrande fiende, och således kunna inbilla sig, det stode deras wålsfård at återwinna medelst den utskyld, som Drottningen hade anbefalt. Eders Majestat skulle synas (Han fortfor widare med sitt Tal) som åmnade hon icke wåfwa denna sin Konungliga Macht, at dymedelst bringa några nyheter å bahne, utan hellre wara twungen, i anledning af närwarande Coniuncturer, utfordra en sådan utgift af vnderfåtarena, oachtadt det härintils varit orwanligt. Tager det lag, så kan man wid annat tilfålle med fog åberopa sig derpå, då i följe häraf, wid andra förekommande farligheter, en dylik dem påtwungen stråck lærer alt nog kunna förstå at förmå dem til pålagors utbetalning, utan at Ständerne widare frågas til råds. Likasom wi ock med osmak och wåmjelse plåge anse det eller det, som wi likwål igenom wanan och med tiden kunne fördraga, åfwen så blifwa wål de ock småningom wande at tåla, at hela den saken må bero på Konungens egit godt finnande. För öfrrigt skulle det bidraga til vnderfåtarens myckna fördel; dem skuggan af en förment frihet ofta bedragit.

Jag wet, swarade Hyanisbe, at det gagnade, så wål mig sielf, som min Son efter mig, mycket, der jag hunne med at förskaffa mig en sådan myndighet. Men det låter aldrig giora sig, at en sådan nyhet,
utan

utan widare farlig påföljd, kan utspridas ibland
 nigheten; och nu aldraminst, då deras sinnen
 upphiskas emot en fiende. Wi hafwe nog flännat
 utaf den öte ifrån oss tillstötande olågenheten, utan
 gifwa anledning til någon Tyrrikes ofämja,
 jag swär, at jag med långt större wårskan skulle
 medelst factra för Radirobane, än han sielf är
 stånd, at görat med hela den Krigs-Macht han
 reder til. Ty der igenom wunne jag så mycket,
 Maurerne på allt sätt skulle gripa sig an, at spela
 några streck tillbaka, och blifwa i fölse här af hugor
 för Radirobanes. Sielswe Gudarne skulle des för
 utan arbete emot mig, at det ei måtte komma
 sinnet, til at rubba detta wårt Regerings-Sätt,
 wida jag sielf äfwen är fullt och fast öfwertrygad
 om, at det til alla delar grundar sig på en mer än
 hög Rättwisa. Swad är det för ett sätt, som Eder
 Majestät menar, sade Poliarchus. Jo! swarade
 de Hyanisbe, at en Konung, utan samråd med sin
 Underfätare, och emot deras wilja ei får påtvinga
 dem några utlagor. Welen J, så wil jag föreställa
 en annan Person, än den jag är, och förebringa
 jag så wäl hört drifwas angående denna saken, som
 och sielf funnit mig uti; på det jag dymedelst, antu-
 gen må kunna bringa Eder på samma tancka, som
 jag äger, eller i annor händelse, der jag af Eder ble-
 we öfwertrygad om annat, befrias ifrån en willfarande
 de mening? Min önskan är det, sade Poliarchus.
 Sala man för dem, som på intet annat sätt kunna
 sig olycklige, än då de vnder egen godtyckio, sielf
 så handla med sig; Och twert om på intet annat sätt
 kunna stå i sin wålmacht, än då de blifwa brachre-
 at med wårdnad lyda sina Konungars besallningar.
 Med det samma företog han sig at afhöra hennes

Hans ungdoms eld blef lifasom litet upstånd, öfwer
 det hon företog sig at bestrida det, som han med mer
 än bindande skäl trodde sig kunna försäkra. Han
 tillbillade sig dock, det Hyannisbs ei så mycket hade
 mening härmed, at hon ju långt mer gjorde det i den
 affekt, som wille hon, under skien af rättwisa, be-
 mantla den blygsel hon torde hafwa, öfwer den hen-
 ne betagna machten; och i följse häraf ei annars än
 lifasom wela trösta sig under detta sitt, så til säjande,
 andra wälde, där hon wore i stånd at med fog döma
 andra Regenter at yndergå samma öde, som emot
 hennes wilja härskade öfwer henne sielf.

Hon tog altså härwid til orda: Wi wete, sade
 hon, at öfwerheten är i början derföre tillfatt, at,
 sedan det wälde blef yr wägen rögt, hwarigenom de,
 som mächtigare woro, slogo alt under sig, alt mens
 lifans företagande måtte handhafwas efter Natu-
 rens och förnuftets föreskrift. Men hwad är wäl
 det, som I menen skal kunna närmare låmpa sig
 med Naturen, än det, at en och hwar får i frid nyttia
 sin egen egendom, som han, medelst egen slit, förskaffat sig.
 Ja, hwad menen I wäl skal öfwerens-stämman när-
 mare med förnuftet, än at en och hwar wet, hwad
 hans eget är, och hwad en annan har hos honom at
 råda öfwer? Ingendera af dese begge hufwudsaker
 får rum, om wi, alt efter wårt blotta tycke, giörom
 Konungens Skatt-Cammare berättigad til det, som
 underlåtarena, med sin osparda mödo, giordt sig ägare
 utaf, samt fattiom dem i ofunnighet, huru mycket lagen
 af deras egendom tillägger Konungen, och huru mycket
 de sielfwe deraf hafwa at ärnjuta. Ty på hwad sätt
 skola de kunna wetat, när det ei beror på deras egen,
 ja! icke ens på lagens föreskrift, utan endast på Ko-
 nungens godtyckio; samt, när de ändock intet kunna
 med

med fog betas wåra ågare til sitt goda, sedan de af
 afbördat sig denna Skatt-lågning; så wida de
 öfriga, igenom något ytterligare Konungens påbåd
 åfwen kan betagas dem. Besinna allenast hwad swärd
 påjölder inweklade och mörcka Urfs-Wål bragt
 babne; är det ock Eder obekant, så gå til domstol
 ne, så skolen I så höra hwad ifriga tråtor der, at
 gående denna saken, förelöpa. Ut allt skal wara
 las, alt i oreda, det kunna icke ens wänner
 Bröder smälta. Ja, det som mera är, Hustru
 sielwa wilja gierna weta, huru mycket de af
 ågodelar böra öfwerstyra sina Männer, samt hwad
 och huru mycket de sielwa hafwa at giöra sig råkn
 vppå. Hwem kan wål, wid så fatta omständighete
 giöra sig hopp om en warachtig och allmän iåkerbe
 om nemligen Konungen giör det til sitt, som han
 ger ifrån sina vnderfåtare, och tror sig på fide
 wara lika berättigad med dem til det öfriga, sem
 för den sängen sätt behålla qwar? Men när re
 gränker blifwa förelagde, huru mycket den ena
 så, och den andra gifwa, så tillågger den af sielwa
 Naturen förefresna billigheten en och hwar Fam
 des andel, rätt och tillhöriga fordran. Ett m
 hopp at wela behaga hwarandra, i förwåntan at
 ömse sidor utwårcka något til sin fördel, har sed
 mera den goda wårckan, det Konungen och vnder
 tarena smäningsom blifwa bragte at täncka och gi
 Ett. In folcket, til vndwikande af den olågenhe
 det Konungen ei må hafwa sitt nöje deruti, hur
 hon finge, efter högsta rätt, hwåsa det honom
 händer lemnade swärdet: at han ei utan orsak m
 beaynna Krig eller sluta Fred: at han ei måtte v
 la publique beställningar at oförfarit och löst fol
 folcket säger jag, til at vndwika alt sådant, skola

höje uppfylla Konungens Skatt: Cammare af sitt goda. Och detta blir då den belöningen, som deras Konungs höga och dygdiga Egenfaper förmådt dem at för hans fötter nedläggga: ja, det samma skal hena dem ei allenast såsom en vnderpant, som kan ådagalägga deras tacksamma årkänslö för hans ertedde wälgiärningar, utan ock såsom ett insteg, hwarigenom de kunna gjöra sig wärdige af flera med tiden. Konungen lærer wäl då å sin sido wara angelägen derom, det han ei sölar sig med wäldsamma och wyländska seder, och i följe häraf oroar sina vnderfätare; hrälfka, där något hårdare med dem försaras skulle, ei heller låra bewilja honom något af det dem tillhörer: Detta råknas med fog för de nögdaste och måst gälände tyglar, som sammanbinda en Konung och dess folk, och som förmå wtestånga oförrätter å ena sidan, och högmod å andra, ifrån ett wälde, som har dessförutan ganska lätt före at framsöda de bägge farliga missfödsel.

Men här kunde någon säga: Det behöfs ju Penningar til en hop dageliga omkostningar wid ett Kongligt Hof; för öfrigt plåga ju ock Belåningarne dömma om Landets styrcko och Rikedom alt efter det Konungens Hof: Star är prächtig til. Hwarmed (kunde någon säga:) Skola Fästnings-Wärken underhållas? An Skeps-Flåttan då? Det är en afgjord sak, at knapt något Hof finnes så diuvt och bätalöst, som i större myckenhet kan inrymma Penningar och medel, om man företoge sig at säncka dem dit, än denna angelägenhet upplufar i sig. At detta är sant, har man af egen erfarenhet fått se. Men så tror jag ock tillbaka, at i intet Land: skal så fattig och knap hushåldning är Konungen tillagen, at ju tillräckelige medel för dessa ett Rikes upm-

gängeliga omkostnader, såsom och för andra med glänande än nödige utgifter, äro at tilgå. Komma garne äro ju tillslagne ansenlige Crono: Gods; hwar ka, allenast de rätt hushålla med dem, kunna nog förstå, och det med heder, til deras Stats förbehåll. De äga ju desvotan inkomsten af Fullarnas hwarilka af Full: Arrende - Societeten nog drömlöst inlöses. Utan detta, kunna de äfwen giöra sig en delning på flera fördelachtiga inkomster, som wi hwar och ett Rike äro olika. Dessa indelningar och medel kunna ei annars än wara tillräckelige för en Kommanat at föra Stat med; men likwäl med det förbehåll, som han ämnar regera samt sitta på sin Thron allena, och ei af en slösachtig wurm, blandar sig med andra, dem han, mer än anständig är, och ett trälachtigt sätt, fattat tycke före, så at han och slutet lemna dem halftwa sätet på Thronen med sig. En så snart den Landsplågan har sådt rota sig in i honom: en åtrå menar jag, at förderftwa sina vnderfätare, och en snålhet at beröftwa dem det lilla de äga, då blir slutsaken denna, at äfwen som de wara lige, och honom med rätta tilhörige inkomster, wid sådana omstendigheter ei räcka til, så låra ei heller utstylder, de må för öfrigit wara så swåre som de äro, gengen sin gitta, hinna med at fylla hans omätteliga behöfvelset. Folcket må fritt vnderkasta sig til alla delar hans behöfver; det må fritt bringa in i Skatt. Sammanfattat all den vänta de med egen flit och mödo någonstund hunnit sammanskrapa, så lefwer likwäl, med allt det en sådan Kenung (äfwen som wi för Barnen på skolan berättar om Erisichtons hunger) altid tom, och huru ru han i sin önskan tycks wara omtänckt på morgondagen och framtiden, så stadnar det likwäl der, som han är och blir en tiggare. Ja! han griper sig

mencket mera an i sin slösachtighet, som han grundar
 derwid, at så snart Skatt-Cammaren blifwit
 blottad, skal undersätarens Swett och Blod wäl
 uppfylla saknaden. Huru kunnen I då vndra derop-
 på, om folcket affäger sig sin vnderfäteliga tilgiftwen-
 det, då den til ingen ting gagnar dem, och förwä-
 gar de förnämste Embetsmän i Riket, som sittia bre-
 derwid Konungen, den egendom de förwärfwat til sin
 och sina Barns tjenst; der de likwäl med bägge hän-
 derna skulle öfwerlåta åt Konungen alt det lilla de ä-
 ga, om han det skulle erfordra, i det upsät, at ei we-
 la mäta och förnöja sin, så til säjande, hungriga slös-
 achtighet, utan at vnderhielpa Fädernes Landets
 angelägenheter.

Jag hörer äfwen, at det gies folkslag, som med
 flotta tolamod draga sin skatt; der likwäl denna de-
 ras lydna mindre gagnar deras Konung, än man
 omenligen tror; Iy erhindran af ett så lättfångit
 gods, och förhoppningen at få Penningar af sina
 undersätare, fördärffwar småningom Cronans egne
 Land-Gods, jämte alt det som Konungarna, ige-
 nom arf, til deras enskylda behof, blifwit tillagit.
 Iy på det sättet börja slka Konungarnas arfwegods
 blifwa wanskötte, och anses som otillräckelige, möde-
 samme eller ock sådane, som ringare folk betretiena;
 hwarsöre de ock strax dels skänkas bort til sådana
 personer, som stå i Nåd hos Konungen, dels pant-
 sättas, dels falla Cronan yr händern, antingen me-
 delst en riktig Riöp-Schilling, eller ock vnder namn
 af tilhandling. Således äfido rättia Konungarne
 det offlydigaste lefnads sätt, i det de ei nöja sig med
 sina egna tillagna inkomster, utan föröruga sig ett
 annat, som går nästan ut på Röstweri, och med alt
 det brösta de sig ändock, likasom andre Segerwiina-

re, fastän de ei så mycket öfat, som mera omö
 fielswa sättet af sina Inkomster. Til slut: På
 sätt kan man skilja lösliga Regeringar ifrån Tyrann
 om vnderfätarena på bägge ställen med bön, och
 som liggare-wis, besittja sitt goda; och när der el
 diga folcket mister både hus och hem, löst och
 i det de beröfwat deras uttömde Boningar, och
 säljes igenom offentligit utrop? Jag hoppas et
 ler falla i widrigt omdöme, i det jag påtager mig
 omröra hwad jag wäl sielf aldrig sedt, men det
 likwäl wet vara sant, om så är, at de surit
 sanning, som berättat det för mig, och som hållit til
 de orter, hwarest vnderfätarena varit på om
 sättet sin Konung vndergifne. Ty den pålaga
 vnderfätarena man grant blifwa beswärade med,
 huru den ock är ganska drägelig för de wälmä
 så har likwäl Bonden och den fattiga Landtman
 ofta mer än swår kånning deraf, så at dem intet
 nas det minsta ströp öfrigit, ja icke ens en fat
 fång, hwarest de arma kråken finge åtminstone
 sig någon enda blund, och hwila sina trötta Lem
 Säg, gies det wäl något swårare, som de kunde
 wänta af sin hästkaste fiende, bäst han segrade
 dem?

En så ängstlig berättelse, nemligen om det hä
 medfarande, som Landtmanen får los af vsta,
 de Poliarchus. Han kunde alder före intet för
 ga, det Hyannisbe skulle widare fortsara med sitt
 utan började härwid sielf taga således til orda:
 ders Majestät: Jag hade önskat, at de, igen
 hwilka røchtet blifwit utspirdt til Eder om de mer
 omennistliga utfylder, dem Jonnämnen; jag
 le önska, säger jag, at de ei hade förebragt det
 ana på ett illwilligt, och på ett så oredigt sätt,

mera förmörkar än vrede der selska saken; utan at de
hade påtagit sig til at berätta derom med alla de om-
ständigheter, som låda derwid; så skulle J finna, det
Konungarne ei allenast woro utan all skuld, utan ock
at denna plågseden til at pålägga skatt och utskyder,
wore helt ofskyldig. En albrig är det Konungarnas
mening, at lägga sådane hisfliga grymhets prof för en
dag, som J nu talen om. Men om så skier, at Bp-
bördsmännerne och Executorerne, understundom på
ett strångare sätt, utfordra af undersåtarena det,
hwarom de fått befallning; eller ock at de, hvars
göromät är at vinnna, hwad en och hwar särskilt
bör för sig ehrlägga, skulle warit obillige, och mera
nogrånade emot den ena än den andra, skal man
derföre med en sådan gruswelig bitterhet anse Ko-
nugar och utlagor? Ja, skal all den styrcka och
mjukt, som på dylika utskyder grundar sig, helt och
hällit, blått derföre betagas det allmänna? Låt ock så
wara: Jag wil medgifwa så länge, at de ei rått och
skäligen förhålla sig, som äro utsedde at Taxera en
och hwar; låt så wara, at Bpbördsmännerne i pan-
tande, mer än billigheten tillåter, te sig manhaftri-
gare, ja, jag wil ock lemna det, om J så behagen, at
skulden står hos Konungarna, som ei gifwa bättre
achtning på dem och deras grymma framfarande;
alt det wil jag medgifwa så länge; men det förmår
ändsch ingen ting göra til saken, nemligen, at en
Konunga-Macht skal derföre anses som ofogad til
den rättighet wi nu handle om, jag menar, at på-
buda skatt och utlagor. Kan täncka; likasom ingen
ting wore billigt, ingen ting grundade sig på Lag och
Skatt, med mindre den rättwist och efter skäligheten
handhafwes; på det sättet skulle ju ett ting aflåda
sin Natur och Egenkap, alt efter afseende på deras
dygd

dygd eller odygd, hwars giöromähl är at skipa sam-
 ma Rättighet. Til bewis, om nu Edre egne
 dersätare upmana hwarandra til någon wis vtsk
 och pålaga är Eders Majestät. Det är en sak,
 är mer än billig, skulle Eders Majestät säja; är
 få? Vidare, men der så hände, som det wärd
 gen ofta händes, at det skulle på ett något strängt
 obilligt sätt försaras med någon af Edra Inwån
 wid berörde vtskylts insamlande; der så hände,
 ger jag, uphörer då det, efter ett sådant skiedt ofo
 at vara tagligt, som igenom folckets enhelliga
 werenskommelse blifwit faststält? Den Konungen
 tienar ei, rätt at tala, det namnet, som ei, utan
 rådfråga sig hos sina vnderstätare, äger Gullman
 och Myndighet, at så wäl tillfåja Krig, som
 Fred. Dereft nu en sådan Regerande, efter sitt
 da tycke, stiekar sig inwonder denna sin myndigh
 och i oträngt måhl skaffar sig fiender, samt på
 sätt biuder til at reta dem; hurumycket skadeligare
 ju det för vnderstätarena, än om en Swoerhet
 och siker efter vtlagor? Likwäl kan intet Eders Ma
 jestät neka, at ju en sådan myndighet wid Krig
 Fredz-Anstalter med rätta tillkommer of Konungar
 ochtradt wi, som bekant är, på ett mer än obillig
 sätt, kunne stieka of derwid. I följe här af, kan
 Eders Majestät astaga, det man ei bör döma
 eller den Lagens rättwisa, efter folckets tycke
 flennia uttönding.

Eders Majestät behagade säja, at Swoerhet
 Personer böra wintägga sig om foglighet och andra
 geda egenskaper; på det de, som en belöning för
 dygder, måtte niuta den förmån, at deras vnderstätt
 re friwiligt ehetägga sina vtlagor. Det lärer
 Eders Majestät obekant, för hwilka Konungar

berättarna bära den största wördnad; huru de ofta
 böra föracht af en sanskyldig ömhet för deras wäl-
 gäng: Huru de äro benägne at bedragas af falska
 dygder och glänskande odygder: Huru ämteligen de-
 ras affichter ei lyfta på det allmänna bästa. Ja!
 Eders Majestät wil, at man på köpet skal smeka den
 gemena hopen, och efter deras Lyst: Måte förwalta
 Kånsens wårdande åhrender, då deras Öfwerhet, i
 stället för belöning, så erfara, huru deras undersåta-
 re aldeles å fido satt sin åliggande plicht. Slutet
 blir det, at gemene man, för en sådan belöning, stry-
 ker sina bösor och bekleen ifrån sig: Det vträttar så myc-
 ket, at de slå sig på all sielsswäld, och blifwa i sölie
 här af omsider i grund förderfwade. Det står illa
 til med våra anläggningar här i dödligheten, om de
 Regerande lägga sig winning om, at ei wara de bä-
 sta, utan de flesta i landet til nöje och behag.

Man är af den tanckan, at watnet blir hållsoms-
 mare, när man tidt och ofta öser utur brunnen; och
 följachteligen skäms och förrutnar, om man stadnar
 med punnningen. Den gemene hopens böjelse och
 drift är underkastad ett och samma öde. Af ett idogt
 arbete blifwa de lika som hårdade, och få lika som
 en leda til lättia. Men då de intet hållas til ständigt
 arbete, blifwa de i grund förderfwade. Huru kan
 då Eders Majestät neka, at ju sådane författningar
 måtte wara mer ån fördelachtiga, hwilka förmå up-
 wäcka idoghet hos dem, (en egenckav, som kan skat-
 tas för måst fruchtsam, och saarast lönar mödan
 ibland alla dygder,) och som ei tillåta dem så ligga
 och wråta sig på lat: sidan? Nu äifs intet steg, som
 med fog kan sägas wara mera i stånd, at upwäcka
 en sådan drift hos dem, ån det, då de blifwa tilhåld-
 ne til omtalte Penningars erläggande åt Cronan.

Sv om de af lust til lättia, vilja heldre lesfwa knapt
 och på alt sätt blifwa wahnförte, än igenom nöje
 arbete, förskaffa sig all riklig vffkomst, så böra de
 derföre ei hafwa at förmoda någon lindring i vta-
 gorna; utan, ehuru de äro wårdslöse om sin egen
 skötsel, måste doch det arbetet, som de til Romans
 gens, eller rättare sagt, til Fäderneslandets tien-
 äro skyldige at fullgjöra, hwar igenom vtlagorne
 wårdfwas, fram för alt gå för sig, och det utan
 twifwel, de må för öfrigit wara så late och stur-
 som de någonsin gitta. Då de nu således blifwa
 lika som med twång tilhåldne, at släpa och arbe-
 för en annans nytto skul, blifwa de ock vnder det sam-
 tilwahnde, at se sig sielfwe med sitt arbete til god-
 Sielswa wahnna at arbeta, och wara sitig, skal
 weta at bringa dem så långt vp, at de skola finna
 i det stånd, hwar utinnan de förmå förwårfswa me-
 än som til deras egen nödtorft åtgår, och Romans
 af dem fordrar. På det sättet komma Manufaktur-
 rien och Handtwärcken vp i ett Rike: Det gör
 Folket blir hårdadt til Kropp och Lemmar: Det
 odlar deras sinnen. Ja, då nu en och hwar
 vnderfätarena griper sig an, hwar på sitt sätt, i
 och idoghet, kan Landet med fog hetas åga styrckia och
 rikedom; Men styrckia som ei har smak af en hop
 och fräcka kräsligheter, utan af idel mantlig stadighet.
 Här igenom winnes ock, at en hop oskickligt och oför-
 sökt Folk och andre, de der bo här och der på Bygderna
 och nära sig af boskaps-skötsel och åkerbrut, at de
 säger jag, lika som blifwa hålne innom tygelen med
 arbete; då de ock få anledning, at erhindra sig, hwar
 som de äro födde til at lyda, och ei regera; Men i det
 Riket der vtlagors erläggande ei är gängse, som
 må vpmuntra dem til idoghet, eller står i

ns macht, då kan det samma sluddret wäl blifwa
 så grypat och wildsinnat, at ingen öfwerhet kan så
 bukt på dem, utan gå och brösta sig helt dumdriftigt,
 som kan hafwa en hop farliga påföljder med sig.
 Ly det är en afgjord sak, at de sinnen, som ei med
 bygder blifwa inrymde, stå lika som öyne och ledige
 för alt det, som lastbarde heter; Lika som en åker,
 den man wänder igen at sfiöta, af fruchtan, at öfwer-
 böpa honom med för mycken Sänning, utmagrar sig
 och siets med Tistell och Ogräs.

Låt så wara, det en sådan Lag wore gifwen, som
 affstraffade med wist utfatt wite försumlighet och lå-
 lo, samt at gemene man, af egen ahäga, wore hugad
 för slit och arbetsamhet: Ja, låt så wara, at underjä-
 rena wore behörigen på sitt bästa omtänkte, och at
 de, när Konungen anhölle dem om en rättmätig
 Sandräkning, utan minsta försummelse gjorde fam-
 mansfatt af sin egendom til allmän nytto. Men med
 alt det, der så hände, at en hastig och flyndsam om-
 ständighet skulle yppas, som ei utan allmänt biträde
 kunde winna sin framgång? Medan befallningar der
 om affärdas til menigheten, medan wise fullmäch-
 tige blifwa tilnämde, går några månader förbi, der
 lifwöl sielfwa afhandlingen ei kan asbida detta or-
 denteliga föl; Bästa lägenheten til sakernas utföran-
 de går enom utur händren; Ja, det kan ock skie, at
 sielfwa det tillstötande onda drabbar en, då man lif-
 wäl hade warit i stånd at asbjöat, om tilräskeliga
 medel strax warit för händer. Det är ju lätt för
 Eder, min Drottning, at äfwen af närwarande til-
 stånd sluta, huru billig min klagan är öfwer slika in-
 rättningar. En utländsk Fiende ligger öf öfwer hals
 och hufwud: Fälttog plåga icke mindre med Guld
 än med Swärd utföras. Och i det Fienden insinner
 sig

sig snarare, än menigheten hinner sammankomma, förtryta Eder Penningar i Skatt-Cammaren, hvar med 3 Kunde upstålla en Krigshår, och låta wärfwa Eder Hielp-Troppar ifrån de nästgrönzande orter.

Konungar råka ock ei allenast ut för skynsamme och oförmodeliga, utan åstwen för hemliga wärfwa och oachtadt det nu ligger mycken macht oppå, at de blifwa upptäckte, stå de likwål intet at handhafwa tyfthet, då man på sådant sätt skal söka sig om Penningar. Om Eders Majeståt wore i beråd, at angripa sin Fiende, då han går som säkrast, och ohoppandes afnåma honom, det han tilförene Eder beröfwat wid så fatta omständigheter är det ju mer än anse låget, at icke han, ja, icke ens grannarne måtte förspörja Eders Majeståts upfat. När nu Eder Majeståt til en sådan anläggning anluter menigheten om behörigt biträde i Penningar, och i sölje här upptäcker sitt upfat, måtte icke Eders Majeståt gör all denna hemlighet til allmänt bekant? Måtte icke det wäsenteligaste af Eders Majeståts anläggningar flyger i wädret, åstwen sors sielfwa utblåsningen af Edra anslag? Men om Eders Majeståt, som sig bör, förbehåller allenast sig sielf, det hon har i sinnet at utföra, hwad orsaker skal man då förebbringa folket, som förmå en at utfordra den eller den vilaga? An om underfåtarena böde til at träffa deremot, hwad orsakar har man då at yrka på betalningen? Eror ock Eders Majeståt, at Edra Grannar på omse se fidor, hwilka lika som råsla med Eders Majeståt och som råkna det til sin fördel, at Eders Majeståt sitter stilla, ei på allt upmärksamt sätt spänna ut sig ågon, at dymedelst så utforska Edert upfat? Så at ståder för det Eders Majeståt förmått sticka ut ågonnen på dem, allenast hon hade betient sig af det emne

alta, ei det minsta gny eller buller vnderkastade sättet
 at utfordra pålagor; de nu tvärt emot, på alk sätt
 på anledning til mistäncker och upmärksamhet, me-
 delst rættet af en sammankomst, som skier ifrån alla
 lands Orter, så wida den ei står på något sätt at
 hållas tyst och daldt. Der til äfwen tyrs (hvilket of-
 ta händer,) vundersätarna ei komme öfwerens med
 sin Konung; om de sättia deri sitt nöje, at tilfoga ho-
 nom någon mehn, antingen af föracht eller illwilja,
 och förkasta hans Rådslag, ehuru kunde de ock i sig
 sielwe woro; hwad skulle wäl änteligen blifwa der-
 af? Äfwen som de, hwilka äro öfswade i Fäktare-
 Konsten, kunna, då de hafwa i upsat at ränna igen-
 om sin fiende, tråffa för sköten, och blifwa igenom-
 stungne af sin egen wärja; på samma sätt skulle ock
 de vundersätare, jämte Fäderneslandet, fastna för det
 kong de hafwa ämnat sin förhateliga Konung; de
 nemligen, som ei wela afbördas sig de utlagor, hwilka
 Rikets angelägenhet wid tillfälle fordrar.

För hwad orsak anse wi änteligen Konungliga
 myndigheten, den äfwen de sielwe, som den samma
 icke wela försöka, ei annars kunna, än hålla för den
 yppersta, hwarföre, säger jag, anse wi den såsom af
 mindre förmåga, än den som wise höge Herrar wid
 några Riken äga? En ibland det Folkslaget, dereft
 Senaten har högsta machten, plågar man samnerli-
 gen ei wara wahn at rådgiöra med menigheten, eller
 begära des mening, om den wil och befaller, at Ri-
 ket med deras sammanskätt skal bispringas. Råds-
 Herrarne besluta sielwe, biuda, befalla: De achta
 sig wäl dertföre, at låta menigheten flifwa til den
 högd, som kunde äga någon smat af öfwer: wälde;
 hwilket, om wi rätt täncke efter, är nästan det wigtig-
 aste af all den angelägenhet, som förelöper wid en
 Reges

Regering. Hvarföre äga då de den rättighet, när den likväl ei skal blifwa förvndt at sielfwa Kongarna garna? Min mening är den: Om Kongungar äga macht at skapa Lag och Rätt i Landet, äfwen så som Råds-Herrarne i de Riken hwarest högsta, det är dem ydragit, om deras macht öfwer Undersåtarenas Lif och Död ei är mera inskränckt än de om dem förvnnas lika myndighet, då det skal bära at tillsäja Krig, eller ingå Alliancer och Freds-Fördrag (der likväl allt detta skattas hos oss Menniskior för de viktigaste,) hvarföre skola då Kongungarne samre vti detta enda, nemligen, at påbiuda öfkylden? Hvar hafver man de Lagar? Hvar fins det förordet, som föreskrifvit och befalt detta? Hvar härskter denna Skilnaden? Eller hvarföre skola Kongungarne i detta måhl duka vnder Menigheten, der likväl de omtalte Råds-Herrarne hålla dem spärrade?

Jag tillstår at girige eller ock slösachtige Kongungar äro sina Undersåtare til stort mehn. Det nek jag intet; De kunna ock begå sig illa, äfwen i andra måhl; men dertföre gå de intet i mistning af den rättighet, som rör samma måhl. Hvar finner man så rent, ett så obefläckadt Svärd, som, när det är en rasvill öfverdådige bäres, ei kan besölas med ett öfkyldigt Blod? Slutet blir likväl det, kunde någon säja, at Landet blir utmånglat, medelst det de krapa ihop Penningar på alla ställen. Jag vil nekka, at det ju kan hända; Men det påstår jag, at den öförrätten händer sällan, och då den händer, varar den ei länge, emedan den har rum endast vnder de Kongungars Regering, som hålla det för sitt nöje, at stappla vp en høy Penninge-högar i Skatt-Cammaren; Det är ett fel, som, allmänt at tala, så är det

Kommer öfwerens med Konungars sinnelag, at man
 til denna dag ei har exempel der vppå, det knapt två,
 som efter hwarannan regerat, varit behäftade af den
 sukkan. Man äger likväl vnder deras Regering, som
 omätteligen inkräfia Pengar, och dem sedermera af-
 men på samma sätt förflösa, den förmån och lisa, (oans-
 sedt de med denna sin orättrådiga åttå äro största de-
 len til last,) wid dessa allmänna oförrätter, at öfwen
 som det stora Werldenes Haf, igenom Nolln och
 Regn gifwer åt Jorden tilbaka det Vatn, som vtur
 floder och Bäclar först lupit i Hafwet; Alltså vtströ
 de ock då och då, igenom sina höga Embets-Män,
 dem de äga tycke före, alt det ibland Vnderfätare-
 na tilbaka, de dem afpråfat. Dachtadt det ock bi-
 drager til den allmänna Fredligheten, at en Öfwer-
 ets Person, medelst omätteliga Contributioner,
 ei sätter sina Vnderfätare på prof, och likasom retar
 deras Trohet; doch likväl om Eders Majestät tacks
 nagelsfara med Räkningen, så skal hon finna at de Vn-
 derfätare, som äro brachte på den bogen, at med
 Konungens minsta winck afbörda sig en hoy vtffolder
 och pålagor, ei så ofta blifwa vphitsade til vpor,
 som de, hwilkas tolamod ei sträckt sig der til. Så at
 i följe här af dessa den gemena hopens goda dagar, och
 den Bild, som tycks vtmärcka deras myckla frihet,
 äro den allmänna roligheten ostare til mehn och för-
 sang, än all den bistra hårdhet, som kan vptänckas,
 ja, jag tör säja, öfwen af de swäraste Regenter.

Hyanische blögdes wid at tillstå, det hon så ha-
 stigt blifwit ombrytt til sin mening; ty det skedde utan
 möda, at Poliarchus öfwerlygde henne, det omtal-
 te Rättighet bör tilkomma en Konung. Hon tog sig
 alltså före, at som hastigast vr vägen rödja de stäl
 Poliarchus hade å sin sido framsördt; men som det
 sked-

flödde med sådana utlätelser, som kunde utmärka
 det hon tycktes wela gifwa tapp, så wände hon
 om bladet allt småningom, til des hon änteligen
 på hans mening. Poliarchus styckte då henne i
 sinnet, det skulle hon söka sig någon hemlig utväg
 ehruändet af samma wälde. Hon gjorde så, och
 fälte, at de förnämste af Magistraten i Lixa skulle
 bodas, och sedan hon förteligen ehruhindrat
 hwad fara de woro sti, förmedelst instundande fiend-
 ligheter, begärte hon, det skulle de, medelst samma
 stätt af Inwånarne, i största hast förskaffa henne
 hundrade af de större Talenter. De hörsammade
 henne strax; fahran, som spelte dem i hogen, war
 fullo gällande til all optänckelig lydros bewisning.
 Det gick ock med en så lycklig drift för sig, at
 Penningesumman blef henne inom twenne dagar
 förlopp tilbragt; då ett så kårt efterdöme äfwen
 mädde de öfrige Städerna, at med all sorgfällighet
 fullgjöra denna samma sin skyldighet. De ägde
 mycket större anledning, at lägga för en dag sin
 stighet och gifmilda sinne, som det träffade til
 ka, at Hyanisbes födelse-dag inföll på samma dag.
 De gossos sig så god tid och ro at fira samma dag
 oachtadt en så stor Krigs-Rörelse war för handen,
 som hade ei den minsta smak af fiendtlighet oroat
 warit dem til hinder. De lesde friskt i mat och druck
 så wäl i Staden som Lågret, och krönte sig samt
 Dryckes-Kåril med löf och franskar; så aldeles,
 ock Gelanor, at hwilken lågret blef anförtrödt,
 ste emot Natten förståndiga Poliarchus, huru
 detta Sielfswäld ei stod på något sätt at hämmas.
 Han hastade sig då til förskänkningen af Lågret,
 wetande, at man under påstående Krig, ei borde lämna
 lyckan den minsta tid, på hwilken hon, hwars end

Nie utan twisfwel är at omgås med hastiga wårtingar
 och onkfast, i annor händelse kunde, medelst ens eget
 förwållande, och alt sådant med rätta, te sig widrig.
 Men som större delen hade aldeles öfwerlägsen blif-
 wits, så hade ock sönnen tagit öfwerhanden. Som-
 lige sågo och sölade sig i sitt föller; andre höllo på
 at surra och gnola sina drickes-wisor, och i följe här-
 aldeles offcielige, at taga några Befallningar at
 kronen. Maurerne woro ei allenast sådane, utan
 ock de gemene Soldater ibland Gallerne. Poliar-
 chas anlitte Gelanor, och de öfrige som hade förs-
 ändet qwar, det wille de på det nogaste hafwa in-
 seende öfwer Lågret, Påsteringen, samt öfwer den
 druckna hopen. Och som han altid war af ett gladt
 och roligt sinne, så igenomögnade han ock, wid sin
 ankomst til Staden, dese Rim, uti hwilka en af
 hans Druider på följande sätt qwädde öfwer dese
 druckna Soldater:

So häst til Högtids blifwit huden,
 Han lämne rum at denna huden,
 Som nu Kommer Åkandes,
 Och så nössant språkandes,
 Samt alla nöjen til oss bår;
 Se liufwa Battus Kommer här:
 Nei se på! Hur tack han är,
 Däre se! Hur hertans tiär!
 I löst wagn af Tigrar dragen,
 Med rof från Österlanden tagen,
 Han sitter nu beprydder,
 Med wintråds-frukt obrydder,
 Samt rullar sedan fram med frögd,
 At dånnet hörs i himmels högd,
 Så ho som är til glädie högd
 Lär säkert blifwa högst förnögd.
 So härvarf kan bli betagen,
 Med Spel byt natten uti dagen,
 Ry

Hwarvtas winet bästa
 Han vunnit sinom nästa.
 Med täcker frans han pryde sig,
 Och möte Bacchus hastelig,
 Som kommer så behagelig,
 Så genomtiår och gladelig.
 Nu medan Bacchi röft man höret,
 Så lämnen honom rum, som tiörer,
 Ty han kan sig intränga,
 Fastom wi husen stänga;
 Låt dertför' dören öppen stå,
 Och börja hwar och en yppå
 At swinga sig från topp til tå,
 Liket glädtermöss i hwarje vrå.
 Kring fälten mera rop ei höres,
 In det hans låf allstädes föres
 Af Thracers qvinnor täcka,
 Som oss af sömnen väcka,
 Om nattetid hwar tredie år,
 Då Bacchi Bröllop härligt står
 Wid Dirces Kiälla, der han får
 Sitt offer af hwar en som går.
 Nu sedan denna lilla guden
 I deras lag är bleswen buden,
 Så dricks i alla galar,
 Så många nögda skålar,
 Här hielper hwarcken pock ell' prut,
 Hwar en måst' dricka glaset ut,
 I tras så sönder det til slut
 Mellan wärjor, Lod och Spiut.
 Ty denna gud ei med sig förer
 Ett dråk, som Penthet ro förtköret,
 Han bär ei lika skårer
 Som Lyeurgs lif förtåret,
 Men blott ger sorgsna sinnen ro,
 Och låter modet hos dem gro,
 Samt gör, at hwar en börjar tro
 Det säkraft är hos honom be.

Na ond det sådant sus och dunder
 sörglömmes alla sorgsna ständer,
 At mången bårskar vandra
 Swartt alla dessa hundra
 Bedröfwelliga serger flytt,
 Dem enom mer än ofta brydt,
 Man tror det Bacchus dem förbytt,
 Och somnar af igen på nytt.
 Si, så blir hieltars Sår nedslagen,
 Säst ingen blir af daga tagen,
 Swar en i sömnen drömmar,
 Det Bacchus, han berömmar,
 Det dårskap wist fick beta säll.
 Om denna ro de ha i qwäll
 Ei rymde bort från deras tiäll,
 Men ach! han far som foglen snäll!

Det XVIII. Capitlet.

Bland Skeps-folcket och besättningen på hela
 Flottan war ei heller mindre glädie; derwpå
 på blefwo de så tungsföde, at de nåppeligen
 kunde blifwa mätte af säfwa, fastän deras egen sah-
 ta war förbanden, och så nära, at det ei stort fattas
 des, der ei skätt och pilar hade drabbat dem. En
 Radirobanes anlände den samma natten; Han se-
 glade ganska hurtigt med sina Skep ifrån Hafwet up-
 i den rum-rika strömmen; sedan han ock tappert ha-
 de nedergiordt de så, som woro skälte wid sina påste-
 ringar, infråktade han sig hela Stranden och Ham-
 nen. Besättningen lemnade sina Skepp, och tog
 sin tillflykt, antingen åt Lågret eller Stads-portarna,
 hvilka så wäl för dem som för Fienden woro tillflut-
 ne; de woro af råddhåga så godt som komne ifrån sig:
 Somlige kryfsade sig fram ut på diupet, hwarest tyft-
 beten utmärckte för dem, at Fienden ei hölle til. Se-
 dan

Dan Radiobanes strax derpå låtit största delen af
 sina landstiga, inbillade han sig, som kunde
 äftwenwål ei sätta sig i behörigt motstånd, medelst
 försträckelse han nu inmagat hos dem; Han förberedde
 altdersföre sitt manskap, på det sättet, at som
 skulle stå stälte wid stränderna, de öfrige skulle
 delst storm-stegar, biuda til at inkräkta sig wallarna.
 Men Gallerne och Africanerne, som hade slagit
 läger ute på marcken, woro ei utsatte för den främ-
 tan och olycka som Skeps-folcket. Ty så snart
 lanor sig höra bullret i Hamnen, befalte han, at
 sofwande skulle här och där wäckas op. Större
 len hade nu sådt sofwat ut; de öfrige dref wäl den
 restående fahran sömnen ur ögonen. Sielf gick
 med en del af sitt manskap löst på fienden, som
 gjorde sig så godt som säker om Segren, sedan
 förut hade förordnat påsteringar wid wallarna,
 anförtrödt dem åt Micipsa, som war de Maurer-
 Fältherre. När nu Radiobanes förmärckte, at
 ännu gofsres å andra sidan, som wiste sätta sig i
 wårn, så befalte han de sina rycka tillbaka; wäl
 tande, at de, såsom aldeles obekante, och fremman-
 om belägenheten, borde taga sig til wahra, efter
 war mitt i mörka natten, för ortens, der de campe-
 rade, olägenhet. Han trodde sig allaredan nog
 hwad han dugde til, i det han segrat wid Hamnen
 och medelst första anfallet, warit i stånd at slå läger
 på stranden. Detsförutan förespädde han sig
 lätt kunna segra följande dagen, i synnerhet som
 ei wiste, det han hade at nappas med Poliarchus
 med en krigshår ifrån Gallien. Gelanor som
 wen låt sig nöja dermed, at hafwa förmått hindra
 fienden ifrån lägrets och stadens anfallande, bröt sig
 icke widare in i deras påsteringar; så at han ei

tog sig något vidare wapneskifte den natten, så-
 les som hans Konung war frånvarande, då han
 hade tillfälle at inhämta dennes råd.

I första dagningen, lät Poliarchus, som alde-
 les af harm och förtret war likasom utom sig, öfwer
 det om natten skeddade nederlag, falla de sina jämte
 de Mauritaniske tillsammans. Wid detta tillfället
 befallade han högeligen, huru ett nespigit frigs-
 more af dem begångit, som word satte på wackt wid
 Saks-mynningen. Han befalte, at så många, som
 hade af de Galler flydt ifrån Flättan, skulle infinna
 sig, sedan gewären blifwit dem ifrātagne; de bor-
 de hwar för sig kasta lätt, då hwar tionde, som lät-
 ten fölle yppå, skulle straffas til lifwet. Samma
 skedighet satte Drottningen sig i sinnet, at öfwa emot
 Maurerne. När nu deras antal, som lätterne
 kallt yppå, blifwit fullt, och ingen ting fattades an-
 nat, än at de blefwo framledde at undergå sitt straff,
 så bad hon om förskoning för Gallerne, han för
 Maurerne. De blefwo altså på ett lindrigare sätt
 straffade, och sådant, som ibland Soldater är of-
 ta gängse (ty det låg mactt yppå, at deras brätt ei
 skulle lemnas ostraffat.) På somlige tappades något
 blod ur armen; andre blefwo dömda, at half-
 draga Skätt-kärran, och somlige, at i samma skick
 så roid Påla på Tårget, såsom ett nespigit Specta-
 kel för Inwånarne i staden. Och fastän manskap
 behöfdes på den tiden, blefwo de dock den dagen
 warlemnade i staden at skämmas, på det deras af-
 straffande skulle sätta skräck i de andra.

Poliarchus sielf blef man nu warse, sittande på
 en Numidisk häst, omgifwen med en röd Skarla-
 fans Mantel; och utan at wara betäckt om hufvud-
 det; hwilket alt utwärfade hos en och hwar en myc-
 ten

Fen wördnad för hans person, och försatte dem i god
 hopp om segerwinning. Sedan han ock hade ten
 nat efter sig så mycket manskap i staden, som
 förflå til Slottets, Murarnas och Stads-
 nas förswar, begaf han sig i följe med den
 delen til lågret, hwarest håren efter hand,
 Gelanors anförande, blifwit upståld i riktig
 ordning. Ty de lätt bewäpnade Troppar hade å
 se sidor, til en begynnelse redan drabbat orden
 wis tillsamman, och Radirobanes hölt på at up
 i behörigt skick hela sin Hår. Dennes ansichte
 tåckte nu en så mycket större sinnes oro och för
 ring, sedan han fick af Fångarna förnimma, at de
 wore en Konung ifrån Gallien, wid namn Polia
 chus. (Ty med det namnet wille han blifwa nä
 der, under hwilket han i ett ringare anseende
 giordt sig namnkunnig hos utlänningarna.)
 rann strax Radirobanes i hogen, at den unge
 så kallades, af hwars kärlek Argenis war intagen
 och för hwars skul hon föräcktat hans frieri.
 så tyckte han sig ock med fog kunna twisla på det,
 han wore den samme; ty förvtan det, at många
 na åga ett och samma namn, har ei heller Sele
 rördt derom, at han wore en Konung. Och
 skiont han wore det, huru skulle han nu
 kunna wara i Africa? Hwad för en gud hade
 manbragt ett så förbittradt par til strids emot
 annan? Eller hwad för en fiendskaps-siftare
 har na anläggningar warit så lycklig, at den
 samme, som
 aldeles bemåstrat sig Prinsesans hierta, och
 ända kastat alt hans hopp i Sicilien, skulle
 äfwen ei annars än hade det warit afgjordt,
 wara kommen
 til Mauritanien, samt ligga ock så bår
 honom och
 hans anläggningar i wågen?

Men erhindran af det förestående Kriget wände
 de båda hans tankar i idel ondsko. Emellan de
 båda, hwarest Radirobanes hade slagit sitt läger,
 och Poliarchus inrättat sina förskanvingar, låg en
 medelmättig slätt-marck. Den samme, som til Sla-
 gtet blef utsedd, blånckte nu öfwer alt af wapn och
 fanor. Begge Konungarne hade stådt sig at com-
 mendera höggra Flygelen af sina Hårar. Virtiga-
 nes förde an de Sarders wänstra Flygel; och Mau-
 rerne til heder förordnade Poliarchus, det en åldrig
 Greke, benämnd Micipsa, som hos det folket war i
 stort anseende, skulle hafwa at säja öfwer den wän-
 stra flygelen af de Gallers och Maurers Troppar.
 Gelanor blef likwål honom tilhanda stälter, på det
 han, som än war i sin ungdoms styrcka, skulle hin-
 na med at ersätta det, som åldren hos den andra
 förwägrade. Det bidrog äfwen til deras så mycket
 större hopp om Segren, at de hade anmärkt, hu-
 ru som allenast ganfska få utaf Gallerne och Mau-
 rianerne, då de woro alt färdige at rusa löst på sin
 Fiende, hade ibland sig giordt behörig förfatning
 om sin qwarlätenskap. Så aldeles hoppades de,
 at allenast behålla plaken, utan ock niuta all vprän-
 kelig fruct af Segren. Så snart det hade blifwit
 bläst til Allarm, börjades striden af Båge- Skyt-
 tarna. Men de ryckte fram med större iswer å ömse
 sidor, än deras Anförare befalte, så at ock alle Re-
 gementerne på en gång stötte tilhopa. Således be-
 togs Båge- Skyttarne och Slungarena alt widare
 tillfälle at giöra sitt til. Fotsolket hade, snart sagt,
 intet rum at betiena sig af sina Pikar: Rytteriet
 war med möda i stånd at swänga sina Håstar. Men
 med alt det gick ändock ingen up emot Poliarchus,
 hwarken i Styrcka eller Mannamod, oackadt en
 och

och hwar grep sig i sin hisighet på det ifrigaste om
 men så adaga lade jemwål Radirobanes, som af
 ondsko til sin medtäflare rusade grymmeliga fram, en
 Minnes-wård Tapperhet; förutan det, at åstund
 många andre liknade här i sina stora Fält-Hevra
 i det de, antingen efter ett tappert motstånd stupade
 eller ock dödade sina fiender. Större delen, som
 ofsyldig, fick nu för några få hufwudens raseri
 bita i gräset. De skickade sig (det jag wärkeligen
 håller för det syndigaste, och som måst kan ångsta
 då frig år å färde) at beröfwa hwarandra lifvet
 intet af någon inbördes ondsko eller hat, utan
 nu ödet hade så skickat, at de skulle strida
 hwarandra.

Nu war allaredan mycken Blod utguten; till
 Gudarna i det samnta tycktes, likasom wela förefom
 ma Ödet, som hastade på ån fleras död och vnder
 gång. En det ypfom ett så hisligt moln, som
 aldeles förmörkade dagen, at ock fleste delen började
 ryssa, likasom hade det varit mitt på Natten.
 Uppå hördes ett så starkt Uffie-dunder, och man
 warse ett bistert hwart om annat gående liungande,
 hwilket alt hade så mycken eftertryck med sig, at de
 som därtills endast woro hugade för mörda och
 pa, blefwo hänryckte ifrån denna sin ofsynnighet, och
 fingo i stället ett styng i hiertat, som hade smaf af en
 båtswande guda-dyrefkan. Men med alt det woro de
 ännu likasom i åntran med sig selswa, om de skulle
 fortsara i sitt raseri eller ei, och så til säjande tro
 hugsne, om de borde åtlhda den besallning gudarna
 härmedelst tycktes utmärka, til des ånteligen
 phanterne, som woro bragte til så godt som raseri,
 aldeles skilde dem åt. Hyanisbe hade befalt, at
 desse diure skulle, med all deras wanliga tiltrufning,

ras med i Striden. Större delen af dem hade my-
 ligen blifwit fångade på Jagt, och i följe häraf nå-
 stan så godt som aldeles ofårde, så at de ei ännu
 hade hunnit förglömma sin forna frihet och wilda na-
 tur. Dese Creatur woro åfwen allt der in til ofår-
 de hos Europæerne. Hwad sielfwa diuret angår,
 så är det af en ofantlig och helt oformelig wårt och
 skapnad: Alla des lemmar ligga så til såjande, nå-
 stan wti en oredig klump och massa sammanskakade.
 Hufwudet ligger likasom inspärrat emellan bägge
 fram-bogarna, och olikar ei mycket ett klot, förwan-
 der des långa Snyte håfwer sig fram ned at marken,
 hwilket helt ofått hänger ifrån Näsbarorna; och om
 färgen icke wore, kunde diuret liknas med en lång
 och tiock orm, hvars senor äro af den beskaffenhet,
 at de led-wis äro sammankbundne, och i följe här-
 af kunna dragas ihop, utwidgas, åfwen böjas hit
 och dit, ja, göra sammaienst, som en hand. Sto-
 ra öron betäcka begge Tinningarna. Des små och
 trinna ögon stå likasom inbårade under des utwärta
 panna. Elphenbens-Tanden, som är det käftbara-
 ste uppå dem, sfiuter sig långt utur munnen, nästan
 som en Trumpete; der ei det wore, at Tandens krum-
 mar sig på den swagare ändan.

Sarderne, emot hwilka deså willdiur framhades,
 blefwo ei allenast förskräckte öfwer deras skapnad: Gal-
 lerne, dem de woro ännade til hielp, kunde åfwen
 utan skräck och fasa ei se uppå dem. Men sedan
 himmelen, af det hastigt upkomna mörkret, fått ett bi-
 skert och ångsligit anseende, började Elephanterne,
 som ei äro mindre snare at skråmas, än wredgas, at
 blifwa rådde för det orwanliga gny, som skarne gåfwo
 ifrån sig, och följacteligen oregerligare för dem, som
 woro satte at flyra dem. Det hånde ock ei bättre,
 än

än at en håstgig limgeld slog dem nästan mitt i ögon-
 nen, hwaraf den största och starkaste ibland dem blef
 så förvillad, at han i det samma blef likasom aldeles
 rasande; Han wälade hwarcken bekel eller aga, utan
 rusade fram i fullt lopp, dit hans raseri dref honom.
 De öfrige gjorde så med, kastade af dem, utaf hwil-
 ka de blefwo styrde, och fölgde den första efter.
 Strax derpå grep deras raseri dem starkare an; nu
 så snart de giordt sig ledige ifrån sina Styrare, blef
 man warse, huru de ei mera blott utöfwade sin
 grymhet på den fientliga Hären, utan de rusade löf-
 på hwem de hålst öfverkommo. De kastade sig af
 och an i striden, emellan gewären och Wapne-
 brä-
 fet, likasom helt yrsinnige; och efter de intet kunde
 se, på hwad ställe de kunde komma ut, då manskapet
 hade giordt en ring på ömse sidor, lade de sig så myc-
 ket mera ut för sin frihet, likasom hade de uti nät-
 och snaror blifwit inweklade. Störste delen af Gal-
 lerne öppnade sina leder. Det Sardiniska manska-
 pet höll ei heller bättre stånd; det kunde ock intet an-
 nars wara, aldenstund en och hwar som förefom,
 blef af dessa wilba och grymma diurens fötter neders-
 trådd. Somlige fastnade åfwen för deras långa
 Snyte, och blefwo kastade högt up i luften. Deras
 ofantliga storlek, så mycket mer, som de aldrig tillfö-
 rene hade blifwit sedde, jämté ett klart försök af der-
 ras grusweliga styrcka, betog åfwenwål det förbrilla-
 de manskapet både mod och förstånd. Ja! det gick
 så långt, at de trodde, det gudarnas wrede nu med
 allware hade drabbat dem, och at desse widunder då
 i det samma först blifwit skapade til den ändan, at
 deras Släckt-ordning måtte, medelst dem, gå öfwer-
 ända. Somlige hastade sig på flykten, blott af
 räddhåga, då de sågo dessa willa Bestars raseri.
 De

De blefwo åfwen, som woro stälte längre ifrån, liksom hänryckte, medelst det de blefwo warle, huru deras Camerater stodo och häfwoade. Hästarne blefwo öfwer allt sten-galne; de kunde ei fördraga den ledsamma fiant, som desse willdiur förorsakade; utan störte sine Ryttare, ei utan deras största förars Gelse, utføre branta ställen, der de lupo i liss-fara, eller och förde dem mitt i gadet på Fienden.

Det kan med fog räknas för ett af Lyckones Guds Felspel, at en så ansenlig Krigshår nödgades rymma fältet för sådana Tretton Willdiur; (ty så många woro de til Untalet.) Häraf är ju at sluta, det "Krops styrka i krig ei är mera gällande, än de "Stridandes mod och hurtighet; samt at en mycken- "het af manskap kan lika wäl blifwa tänd af råddhä- "ga, som med Swärd och Wapn." Poliarclus fructade för förfat; förrotan det, at han åfwen märkte, huru som hans förskingrade manskap ei stod at sammanbringas, så snart som behöfdes, i fall det ä nyo skulle bära ihop. Sarderne befarade åfwen det samma. Manskapet, som å ömse sidor hade blandat ihop sig af en och samma fructan, började fördenful, uppå Anförarens befallning, allt efter hand skilia sig ifrån hwarannan. Ty många woro, dels medelst egen, dels igenom Hästarnas flykt, så långt komne in i den fientlige Håren, at de swåfwo de i fara, då de skulle tillbaka igen, at blifwa greps ne och nedslablade af Fienden. Men som äminnelser af de gemenare Soldaternes öde och åfrentyer wid det tillfället, är kommen i förgåtenhet, så är fram för allt annat den olycka, som timade Radirobanes, märkwärdig. Han red på en Häst, som för öfrigt war ganska wäl wuxen til strids, men derhos helt öregerlig, då han blef på något sätt stränd; fastän

fastän det ock sällan hände, så blef han likväl så mycket orsinligare, när det kom på honom. När nu bägge Hårarne, af råddhoga för Elephanterna, nödgades gifwa swiga, och alle Håstar, som woro i striden, woro af lika skrämvel intagne, blef ock denne hans Håst helt besatt och rasande. Han tågade ei dit hans Herre wille, gjorde sig munstyf, wälade ei beslet, hwarmed han skulle styras, utan hof sig ända fram mitt i gapet på Fiendens Troppar. I medlertid drog Rytteriet, på Poliarchi befälsning, sig tillbaka åt Staden, och stälte sin kosa sidor rätt dit. Under påstående Wapne-bråk hade alla Radirobanis Lif-Drabanter skildt sig ifrån honom; de trodde, under sitt sinnes oro, hwarvoti de då woro stadde, det han, jämte sitt öfriga manskap, hade åfwen begifwit sig tillbaka åt Lågret. Som han alt därför helt ensam, och det på långt håll, blef affild ifrån Sarderne, så förbyttes ock hans stridsbara wredesmod uti en mer än arufwelig bestörtning. Han tänckte wid sig sielf: Männe han icke förgåfwes skulle biuda til at taga til flykten, när han med så många Skätt och Pilar på ömse sidor war omgifwen? Eller männe det wore rådliigare för honom at gifwa sig fången, och således frålsa sitt lif? Eller ock (aldensund föga hopp war at blifwa stald på fri fot, där han blefwe fången) männe han, efter ett oförwäget fäcktande, i det han såsom ensam ei kunde gå i land at förswara sig emot så många, skulle hellre sticka sig at tappert dö? Säg han sig om efter sitt manskap, så hade de redan skildt sig långt sin kos ifrån honom. Skulle han biuda til, at efter hand och småningom under wägen draga sig tillbaka, så hade han ei en liten skäck bakom ryggen på sig, som wäl hade skolat förwägra honom det. Under

Det han således satt tvehugsen, och vnder en hop mer än ångliga suckningar förbannade sin olycka, öftes facan inmedertid alt efter hand; så at den Tropp, uti hwilken han dolde sig, hade allaredan hunnit taga fram til Stads-porten; at han således intet sätt hade öfrrigit, hwarmedelst hans lif stod at frälsas, förstod det, at han skulle ställa sig, som wore han en af Poliarchi Soldater. Det vnderhålp mycket detta hans swel, at han, då Fält-slaget skulle gå för sig, hade ei ifklädt sig sina Konungsliga prydnader, sin Purpur-färgade Räck, sin usirade Hielm, på det han så mycket tryggare skulle få sticka sig i Striden, ei allenast såsom en Anförare, utan ock som en Gemen; alt detta öfwerlemnade han åt en annan wid namn Megalosthenes. På sådant sätt gjorde han sit intåg, i följe med Trehundrade Poliarchi Rottare, uti den för honom fiendiliga staden. Härtils gagnade wäl honom hans omtalta grep; men hwart skulle han sedan taga wägen? En och hwar af Manskapet ågade sina wisa Qwarter eller ock Fält. Skulle han giftwa sig i lag med någon, så wore ju för honom intet hopp at fördölja sig ibland så få, och ansedt han dit intils i följe med så många, och vnder en förståld rustning, hade stuckit ut ögonen på dem. Der han åter skulle taga sig före, at vndsty allas sällskap, hwad bleswe wäl deraf annat, än at en misstänckt ensamhet röjde honom?

Fördensful, så länge desse få Troppar wore upstälte på Torget (ty dit hade de dragit sig tillsammans, i mening, at afhöra sina Anförares befallningar) war det lätt för honom, at hålla sig dold vnder skydd af myckenheten. Men strax derpå kom en öfstickad ifrån Poliarchus, med befallning, at alla de Compagnier til häst, som wore inkomne i Staden, skulle

skulle begifwa sig til sina Herbergen, och förblifwa den
 natten öfwer, til Drottningens förswar, i Staden.
 Det fattades ei stort, at Radiobanes hade aldeles
 öpgifwits wid afhörandet af denna Påsten.
 Rytarena skilde sig ifrån hwarandra; en och hwar
 inrymde sitt föreslagna qwarter. Hus-wårdarne
 och Marktentarna gingo dem med all tienstactiga
 het tilhanda. Men han slängde allena omkring alla
 gator och gränder, och laddes, som wore han isfäst
 fatt at finna på sitt qwarter. Intet wiste han, hwar
 han hållt borde fly och ackta sig före, men med all
 det, så hölt han likwål hwar och en, som kom honom
 til mötes, för den han måst borde fly och fruckta före.
 Hos alla war han förhatelig, och der han til äfwen
 tyrs blefwe til fånga tagen, så trodde han, at om de
 intet för annat skulle hålla honom qwar, så skedde det
 likwål derföre, at de wiste, det han ei frågade efter,
 hwar det skulle kasta, allenast han komme på fri fot.
 Hans med råddhåga blandade wrede satte honom så
 hårdt an, at han nu mera med möda kunde bärga
 sig. Hans tänckar rusade en och annan gång på det
 Rådet, at nemligen tilstå sig wara en Fiende, och i
 följe häraf antingen tappert dö, eller ock, til weders
 giällning för denna sin dierfhet, blifwa frälst, dermed
 delst at han tänckte, slå sig igenom wackten wid
 Stads-porten. En under frigs-bullret stod en alles
 nast för wagnar och hästar öpen, men war derhos
 wäl bewarad af en hop manskap, som der stod på
 Påst. Ingen af dem, som på gatan träffade at
 komma något närmare til honom, eller som kom at
 se på honom, war, den han icke med en opstigande
 rokning flydde före, äfwen som hade det samme er
 dast haft i mening at lura på honom.

När han nu vnder en så ångslig räddhåga ridit fram, och åter fring hela Staden en lång tid bortåt, och han längre ei kunde dröja, med mindre han borde gripa til något wist, mötte honom någre Stalldrängar, som ledde sina Herrars hästar at warnas. Radirobanes söresatte sig at följa dem at, i mening, at, igenom deras anwifning, på något sätt komma fram ned til Strömmen. Hwad Stadens belågenhet angår, war den sådan: Wid påß två Stadiers wäg från Fästningen flöt en Å, på den sidan, som wägen lopp til Hafwet; derest ock Fienderna hade slagit sitt Lager; men på den sidan som Staden måst war ifrån Särderne aflågsen, bredde sig en stor Insiö alt in til sjelfwa Murarna; hwilken til det minsta ågde Sex Stadier i bredden, och Tålf i längden; utom denna Insiö gafs ock intet watern, derest man kunde hafwa tillfälle, at två sina hästar, eller låta dem dricka. Denna sidan war fri för alt fiendtligit Anfall, så wi- da ingen kunde träka sig fram til Staden öfwer så stort watern, med mindre det skedde med bärar. Man hade altderföre befäst med en påsterring allenast af några få Soldater, den lilla Porten, som bar in til samma Insiö; som blef två gånger om dagen öp- nad, til Bockapens wattnande, och andra Inwä- nanes förnödenheter. Til den samma gingo nu Stall- drängarne, och i deras hop smög sig öfwen Radirobanes. Men när han förmärkte, hwad anseelig bredd Insiön ågde, tänckte han, det wara föga hopp, at låta hästen samma öfwer. Han sam- lade icke destomindre, vnder en hop hisliga ryttningar, sina krafter, och bönsföll (som han sedermera berättade för sitt folk) til Neptunus, således: O du All- dramåttigaste ibland de gudar, hwilka bebo samma Elementer som de dödelige. Ibland dina Nåde- gäf-

gäfwor råfne wi ju Floder, Kiällor och Siöar;
 Lindra dessa bölor, dem jag, helt owis om mitt lif,
 ämnar kasta mig uti, ja Käre! Blidka dem. At de
 måga bära mig, och med ett sacta lugn drifwa mig
 til den långtade stranden. Intryck derjämte i den
 na häst (ty du är ju ock Herre öfwer detta slaget)
 medelst det du i Striden med Pallas frambrachte af
 Strids-häst ifrån Jorden) ja! jag ber, intryc i den
 na häst behörig styrcka, på det han med samma ut-
 hårdande hästighet, hwarigenom han öfwerlemnade
 mig i mina Fienders händer, må öfwen rycka mig
 dert. Då skal jag, af det Ros, som jag gör mig
 förwifad om at ernä af Maurerne, ypresa en mir-
 nes-stod, samt i Koppar inprägla din wälgierning och
 min fabelighet, på Stranden wid Calaris; derest
 mine Förfäder hafwa helgat, dig til ähro, ett Sene-
 pel och en Lust-Skog. Sedan han i tyfhet fram-
 bragt sin önskan, under öfwannämde förbindelse, lät
 han Hästen först litet plaska i watnet, ty det war
 heller brå-diupt, så at Stranden war aldeles be-
 qwämlig dertil: Sedan nu Hästen af dricka fått sin
 skynad, lät han honom tåga något längre ut; ehuru
 de, som han hade följt til Siös, förgäfwes warne-
 de honom, med tillsjelse, at ett hiskligt brå-diup
 wore der strax bredewid. Men han såg sig omkring
 hwilken wäg med wägorna wore den kortaste öfwer
 Siön til den andra Stranden; och satte så med båg-
 ge Spårarna i sidan på Hästen, hwilken, sedan den
 grymt ruffat på Manen, hafde sig strax så aldeles i
 watnet, at hufvudet allenast syntes yppe, och bär-
 jade således ledsaga sin Herre dit han fick anwiffning.
 Maurerne, som stodo på Stranden, gjorde bär-
 wid ett anskri, så wida de ock mente, at det skedd af
 wåda, så togo de sig före at åtwarra honom, på
 hwar

vad sda han lämpligast kunde styra tillbaka. Men
 en stred småningom, mer och mer på diupet, då
 de öfrige, som sågo derpå, fälte om honom
 variehanda omdömen, äfwen som det plågar ske,
 på någon underlig och hastig händelse tilldrager sig;
 de troflade ock intet derpå, at han ju skulle omkom-
 ma. Ja! det gick så långt, at de ei trodde honom
 mera lefwa, utan at en död kropp drefs af Böljor-
 na; särdeles sedan han skridit långt fram yr ögnastick-
 tet på dem, och man allenast märkte, helt skymtwis,
 at något skvalpade och flöt på watnet. Men äf-
 wen som den sabelighet Radiobanes på ömse sidor
 förorsakade hos honom mycken hiert-
 ångslan, så gaf ock deremot hans starka Häst (den
 han så wäl med wanligt låte, som med ryckande på
 siglet, sökte at upmuntra til styrcka) honom godt
 hopp. Det gjorde äfwen mycket til Hästens lättare
 fart, at wågorne gingo hwärken mot eller med; ty
 watnet strömmade ingenstädes ifrå; utan war af
 det lugna wådret, nu mer än wanligt, stilla. Men
 så började likwäl Hästen ei utan swårighet med ande-
 dräkten mota watnet, och prufka det ifrån sig; det
 syntes, som han aldeles wille tröttna af; då han i
 det samma råfode på en Sand-bank mitt i Sion,
 som ei war slipprig för fötterna, så at Hästen helt
 begwämligen fick hwila sig på någon tid ifrån sitt sim-
 mande; hwarmed han i annor händelse warit nödsas-
 kad yti ett skede at hålla fort. Han stadnade för-
 öfenskul helt trött, utaf det, han fräst vndan watnes
 med Wäsbararna, bröstade sig, likafom af förens
 dran öfwer sitt gjorda arbete, och repade sig, igenom
 det han fick tillfälle at slåsa. Men Konungen, som
 besåhrade, det hans, af en så håstig rörelse, bemöda-
 de tenor, skulle blifwa styfwe, der han finge stå och
 brele

hvila, lät intet Håsten länge nyttia det nöjet, at
 puffa ut, utan dref fram Håsten i Siön med
 rarna, medan senorne och lederne än woro wara.
 Ett enda Spår-hugg wille alt nog förslå at den
 war modiga Håst; och som watnet, samt det före-
 ta simmandet vpskiöt hans död, så tråkade han
 omsider fram til nästa Stranden. Då syntes,
 hade andedrägten aldeles förgått honom; han
 de med möda så länge, at hans Herre, utan at
 la, fått stiga af, förr än han kastade sig på sanden
 och tumlade af och an. Radirobanes, som
 woid erhindran af en så grufwelig öfwerständens
 ra, huru han råkat ut, at taga in i fiendernas
 huru han sluppit derifrån, och tråkade sig igenom
 så stor Siö, ja! igenom fahrligheter, som kunna
 ses för swårare, än sielfwa döden, samt med alt
 vndsluppit, at blifwa fången, ansattes på lifpet
 en ny förfräckelse; af frucktan, at någre, antingen
 ifrån Landet eller Siön, torde komma öfwer honom
 och taga honom til fånga, eller der han böde til,
 streta deremot, döda honom. Ty hans Krigs-
 hade slagit sitt Läger långt ifrån den Siö-stranden.
 Det war honom likwäl til någon tröst, at Natten
 stundade, den man altid med större säkerhet kan
 til, då det skal bära på, at smyga sig vndan och

Det XIX. Capitlet.

Medlertid hölt Poliarchus, sedan han förde
 sina soldater, som skulle antingen stå på warden
 i Staden öfwer natten, eller ock blifwa gån-
 re innom Förskansningarna, ett kort Val med Hys-
 nisbe. Men han dröjde ei längre på Slottet, utan
 gaf befallning, det ett Vält i Lägret skulle slås upp
 han

s tjenst. Han lät intet lyckones tilbod gå sig utur
 andren, utan skärfådade med all upmärksamhet,
 om något deraf kunde gagna honom til Fiendens af-
 löck. Fast mörkret stötte til, hade han ändock ei
 villit sig stilla, der icke Sardernes myckna bestört-
 ning, som sökte efter sin Konung, hade likasom öf-
 bertalt honom, at taga sig til wädra, och på någon
 tid affsä med några widare anläggningar; ty man
 wiste ei, hwad orsaken war dertil, at så mycket an-
 kret hördes utur Fiendens Läger, och, at så många
 Skiff woro upstående omkring hela den sig widt ut-
 sträckt Slättmarken. När Öfwerstarne för
 Sardiniska Armén hade sammanskådat sig til Ko-
 nungens Fält, och den ena frågat den andra, om
 han wore tilbaka kommen: om han tagit sin wäg til
 någon annan sida af Lägret: Hwem som under
 drabbningen warit wid hans sida, och hwem som
 beträckt honom, då han drog sig tilbaka utur Stri-
 den, hade den ena det och den andra helt annat at
 förbära, så at en gruswelig ångslan och oro satte
 dem alla an på en gång. Man trodde det han an-
 tingen hade stupat i Striden, eller ock wore til fän-
 ga tagen. De hade så när kommit här ihop, då de
 källade fins emellan, hvars skyldighet det hade bordt
 warit, at wara Konungen följaktig, hwilken hade
 bordt frälsa hans lif, eller hwem det ålegat, at ät-
 minstone kunna giöra en tillförlitelig berättelse, huru
 med honom wore tilgångit. I synnerhet uphåfde
 den gemena hopen all Krigsordning, antingen det
 nu skedd af bekymmer och långtan efter sin bortmi-
 ste Konung, eller af någon annan galenskap. De
 togo ei nu widare i åkt sina Officerares befallningar,
 så at man kunde sluta, det all den myrrighet de
 trodde sig äga, berodde på Konungen. Somlige

lupo omkring på en hop afvågar, i mening, at bringa honom til råtta, der han til äfventyrs hade farit wisse; wåsta delen tände op Blos, nages det efter Striden med blod öfwerhölide Fältet, så sago de döda Kropparna i synen, under mycken wan, at finna der igen hwad de sökte. Hela ten war upfylld med Sardernes anskri, Blos och lopp. Allt detta hade Poliarchus i ögnasticke Wallen af Lägrer; antingen ock det måtte warit om nattetid wanlig dyrkan af desse försupne Solter för Bacchus, eller ock de woro hårtill drefne något annat guda-wäsende, eller ock änteligen emot honom upspunnit Krigs-Pus, så motade alt sådant likwål med behörig försiktighet, i det förstan annat, förordnade på tienlige ställen Påsteringar.

Wäst de woro på alt sätt syflessatte med detta efterspanande, blef dem helt oförmodeligen bebodad det Radiobanes wore återkommen til sitt Fält. sedan han tråkat hela Sion igenom, och änteligen sådt landstiga, såg han sig på det nogaste omkring för än mörkret emot natten skulle stöta til, då han widare ei hade haft tillfälle, at se sig före, hwad han skulle taga at komma fram til sitt folk. Han sig wid Stranden, och fölgde den at, på det han ge vndangiomma sig i Wasen, der någon til äfventyrs skulle under skykten träffa på honom: På det sättet sågade han omkring hela Insion; och klång sig sedan fram, der ingen wåg war, öfwer Diken, Kär och Hagar, til des han anlände til församlingen af sitt Läger. Det oroade honom alt mycket, at Soldaterna, som hade upfylt Marken med sine Blos och Facklor, gosswo ett så gruffligt anskri ifrån sig; ty som han intet wiste, det han

med så mycken giord anstalt eftersöktes, så flydd han ock, vnder sin oro, för allas Blos och Ansick. Omfider kom han då fram til sitt Läger, och Manskapet, som blef tillsagt, at låta affstå med de så ångsliga och nu mera helt onödiga frågande efter honom, ådagalade nu tvvert om med stort nöje sin återseende glädie, och samlade sig helt enhälligt vid ingången af Konungens Tält. Sedan de ock såg honom warse, utbrusto de vti ett nästan oaflygeligt Frögde-Rop, så at det skiedde med swårhet, at de igen wille begifwa sig til sina Påsteringar och Tält.

Imedlertid föll Virtiganes, jämte de öfrige förnämsta Herrarna, ned för Radiobanis knän; de frågade honom med Lärar, om det skiedt af någon händelse eller ock af fattadt vpsåt, at han så långt varit borta ifrån de Sina? Han förtälde omständeligen, hwad farlighet han hade swäfwat vti; hwilvid håpnade en och hwar, och ytmärkte, med särskild miner, af hwad fahrlig påfölgd det icke måtte komma varit. Vnder det de således med hvarandra tåflade, antingen at hembära gudarna tacksjälsamt eller ock, at smickra sin Konung, såsom den der förtälat öfwer Lyckan och Odets hotelser, stack sig en fört fram, som stod wäl hos Virtiganes, och satte sig i Rim sina sngande Tanckar öfwer denna händelse på det sättet, at han förestälte Radiobanes, som en Sol för Sarderne, hwilka, vnder hans vordvaru, aldeles hade gädt miste om lif och rörelse, men nu woro med all vnderdånighet bragte i sitt förtrösta goda skick, medelst den återfädda Solens kraft och anskådande.

En Sorge-dimba har sig blandat med vår dag;
En Moln har dierfts vår Pol i idel Matt förbyta;
Som sig giömde bort; des Skien begynte tryta;
At bringa honom fram vår möda war förswag.

Osynlig blef han of; hwad ha'n J gudar tänkt
 Om han nu råkat för Sin Syster **MARTAS** Möte,
 Och hwilart Sig uti desz skugga-rika Sköte,
 Ell' ock i *Cyrhas* Dal sig huswudstupa sändt.

Då, tro mig, man fick se, hur' våra Klämda brödr
 Af omsorg stodo i en idel brinnand' låga;
 Wi wiste ei til of inwonder denna plåga,
 Swar skulle, osle wi, då hämta någon tröst?

Jag trågar alla *Et* som ha'n en ewig natt;
 Ja, J *Arcaders* folk måst härwid gifwa swiga,
 Et mörka Boning kan ei up i jämnwickt stiga
 Emot det swarta Moln, som of förgiorde platta.

Med båfwand rysning wi wår *SOL* wål fölgde
 Han flydde; så at wi, til ewigt mörker dömdo,
 Mot werldsens Wåstra tract i rop och tiut upstämde
 Ett ångsligt *Echo* gafs på all wår Klagedått.

Ach dyra wårlds Regent, låt of dig skåda få,
 Ty eljest låret lag och rätt i lands-flycht drifwas;
 Ja! Mörketsens gastar lär' då bårt ibland of trifwas.
 Olyckelige wi! då de få strafflöst gå.

Då wore inret wårdt, at mera leswa här
 I denna dödlighet; Om jag får lås at gifwa:
 Din bortgång, *Phabus*, har med sig det enda wissa:
 Wår död och vndergång. Ja! det som mera är,

Tänk! all den Klara luft wi nu för ögon se,
 Skal då förwånda sig i Dimba, Moln och Töken,
 I stället för en Wårld wi lesde i en Öken,
 Der of Naturen tyckt's blott is och rimfrost ge.

Doç hålt du sorgsna folk. Sält up med alt ditt gånge
 Se! *Phabi* purpur-glang; stor glädie of nu timmar;
 Se! hwad för ådelt Sten utaf desz anlet glimmar,
 Se! Spiran i desz hand; se! skralar utan tal.

Wälkommen Gudars wån! Ach kom då of ihes!
 Låt of för all ting ei din dyra åsicht mista;
 Din Syster **MARTAN**, som plåt wandra i det tyssa,
 Må frett om nåtten gå och tulla uti Skog.

Du åter wara bör en Förmur för all Släkt,
 Gidremål bör bli at oss om dagen lysa.
 Lär' ei en och hwar af helig wördnad rysa,
 När du utaf din Thron all wärlden styrer Läfte.

Dagen derpå gick det ei så fort med deras fatta-
 anslag, sedan nemligen desse Fiender sådt å ömse
 försöka hwarandras styrcka. Poliarchus war
 den enda, som ännu tänckte på en ny drab-
 ning; ty hans hog lefte på Wapne:skifte, dels af
 Radirobanes, dels af långtan, at så begifwa
 sig til Sicilien. Drottningens böner förmådde lik-
 så mycket hos honom, at han ei den dagen an-
 grep sin nu mera blesne fredsamme Fiende. Det
 war underligt, at Hyanisbe så högeligen började
 mistrosta om en lycklig utgång på detta Kriget, af-
 wen ock, at Radirobanes, som hit intils warit så
 småtän, bles nu i stället ansatt af en bekymmersam
 anslan. Begge deras Sinnelag kunde klarligen
 sejas af det mer än grusweliga guda: offer, til
 hwilkets bemedlande de i denna sin ångest flydde. Ty
 Drottningen gaf befallning, at en qwic och dåjelig
 rit skulle utwålas, til ett lefwande offer för Satur-
 nus. Denna gudlösa sedwanan har man, til des bör-
 jan, at tilskrifwa Tyriserne, hvilka hafwa lemnat
 ester sig i Africa åt Carthaginenserne, som satte
 sig, at bo och bygga där, neder, en så fördömme-
 lig plågsed. War förskräckt Hyanisbe wille altså
 betiena sig af ett dylikt utlånst och barbarist ähre-
 betgande för gudarna; Ty menniskiorna hålla fö-
 re, då de äro stadde i någon nöd och fahrlighet,
 at grusweliga, men i sig sielst så til säjande ogrun-
 dade hielpemedel, åga någon, man wet intet, hwad
 för en förborgad kraft och wärkan med sig. Man
 war ihelsatt med tilredningen til denna fastliga Hel-
 gedom;

gedom; det spåda offret vgrades åfwen med sin behöriga prydnad; det feltes ei heller Präst, som skulle i märket bringa denna stuggelsen. Men när Poliarchus fick berättelse häraf, sprang han strax helt bekymmerfull op, hastade sig til Hyanisbe, och sade: Om Eders Majestät tycker om, at söka sig vndfäring emot sina Fiender, medelst en sådan wederskyggelig grymhet, så behagar Eders Majestät tillåta det jag drager mina färde. En det skal aldrig ske, at jag med min styrcka blandar mig vti sådana widskrysser; jag skal ock vara Man dertföre, at mina Soldater ei måga synas iflåda sig den gudens tapperhet, som sätter sitt nöje deruti, at blidkas på en så skändeligt sätt; Han må för öfrigit vara hwarom han wil. Min mening är denna: Jag wil intet förtä ett så nesligt Riön, lifasom truga mig til Segren af gudarna, som härwid blifwa anlitte; hwilka aningen ei äro af deras antal, dem wi äre skuldiga att förvärda och dyrcka; eller der de det äro, så kunna de ei annars, än hafwa en leda och stuggelse för ett så skändeligt vptåg, och som förmått förblinda ögonen på människorna. Gjør altdertföre denne Pilten lif ifrån des bojor, eller ock låt mig fara mina färde ifrån edra lands-ändar. Daektadt Hyanisbe haf mycken wördnad för Saturnus, war lifwål Poliarchus för hennes åsyn mera närwarande. All prydnaden blef tagen af Gåsen. Det hade ock en så god wärkan med sig, at folket, som hit intils war tröghugset om en god utgång, började nu mera blifwa så godt som förwisade der om, i det Poliarchus ei grep til sådana medel, som plåga gemenligen hållas för de yttersta. De tänckte hos sig sielfwa, hwar kan det vara gödrligit, at en så stor och berömd Fält-Herre, som han är, ei har sig befant, med

had lycka det eller det friget aflöper, oackadt det sig sielst är helt owist, eller, huru kan någon inbilla sig, det han skulle, lifasom spierna emot den Seger, som ödet, medelst en enda Gåses död, worde honom tillbringande, der han ei grant wiste förvt, at Se- garen lifasullt blifwer hans?

På en och samma tid (Åstwen som hade den ena af öfwerens kommit med den andra, at beivitta begge Lågren) kom til Radiobanes en gammal Man, wid namn Sitalces, af stort anseende hos de Sarder, i det han tillförene giordt sig namnfunnig för sin tapperhet, och nu för sina floka råd, då Konungen af en händelse hölt på, at öfwer- lägga med sina Råds-Herrar om friget. Denne er- böd sitt hufwud, i mening, at dymedelst förordra se- garen af gudarna. Det wil ingen ring säga, sade han, at jag är en ensfylt person. Det förslår alt nog, om min Konung behagar yppfra mig, på det jag deriges- nom må arbeta på det allmänna bästa, och bidra- ga til dess wälgång. Sedan jag med tilbörliga Cere- monier blifwit inwigt til ett heligt offer, skal jag i dag med ett litet medfölje, yphiga dem til Strids. Det blir då mitt giöremähl, at vnder det Striden påstär, öfwerhoppa Fienden med en hoy försträckeli- ga förbannelser, och låta mig sedan mördas af dem, som ei weta, at deras egen ofärd beror yppå min död. Radiobanes stod litet tyst, intagen af så- gade öfwer en tilbuden Seger, den han härigenom hoppades erhålla, och som han wiste, det ett så ädelt nit, nemligen, at yppfra sitt lif, på omtalte sättet skulle af hans Italienska Spåman anses som en gier- ning af kraftig och gällande påföljd; så företog han sig och, at högeligen berömma den anläggning Sital- ces hade i sinnet, säjande: Efter I nu, medelst edor död,

död, ämnen öfwerlemna of Segren, och kunnens
 ledes icke sielf erfara den belöning I härmedelst förs
 tient; så må I likwål wara försäkrad, det edra barn
 skola ständigt så fågna sig af wår ynnest och nådiga
 åtancka, i den högd, at en och hwar af wåra Sardi
 ssa Män skulle med nöje sluta sina dagar, allenast
 han derigenom wore i stånd, at försätta sin Familie i
 den åhra, som han hos edra efterkommande får i
 framtiden, ei utan sin förvndran, röna. Grip tapp
 pert an edart wärf. Efter ock edra dagar äro eliest
 snart slutne, så förwärf eder ett ryckte, som ingen
 död skal wara mächtig at utplåna. Man framfö
 lade fördensful öfwerste Prästen, som, efter de He
 trusiers plågsed, skulle förrätta detta heliga Offer,
 hwartil han nu skulle förklarad. Sitalces bles strax
 håruppå klädd uti en Purpur-färgad Mantel, hans
 hufwud war alt öfwer vqirat; Han stälte sig på sitt
 bortkastade Swärd, hölt ena handen vnder kinbe
 net, och stafwade efter alla öfwerste Prästens ord,
 medelst hwilka Sitalces, jämte de Gallers och Maur
 rers fiendtlige Hårar, bleswo til en förbannelse vpo
 frade at de vnderjordiske gudar och deras boningar.
 Sedan denne Ceremonie hade gådt för sig, utlät
 han sig således: Det är tid på så mycket mer, som
 min inwigning så nyligen gådt för sig, och i följe
 deraf åger så mycket större eftertryck, at tillbringa
 Fienderna försträckelse, flyckt och vndergång. Lät
 ten mig så några lätt bewäpnade Män i följe med
 mig, hwilka vnder skien af ett utfall, skola jämte mig
 rycka fram til Fiendens förskansningar. De böra
 vpåggas til strid; åtminstone de, som stå på påste
 ring wid Lågret; och sedan mitt följe listeliga gifwit
 sig på flychten, skal jag rusa fram i min ifwer, och såle
 des lifasom twinga Fienden at mörda mig. Slutet
 blir

re då det, at mitt utgurna blod störtar dem alla i
bederf; och sedan förbannelsen drabbat dem, kan
Eders Majestät, när så behagas, så til sin fulla för-
hjelpse nedergjöra dem.

Denna Sitalcis utlåtelse anfågo större delen af Sar-
derne för ej mindre undersam än öfvertygande.
Strax derpå blefwo och några Swermar af Sigt-
tar at Mannen öfwerlemnade, medelst hwilkas be-
medlande Fienden skulle utmanas til strid. Men
Sitalces ågde en dräng, som en god tid bortåt, ha-
de varit wäl hållen i hans Hus, så at han bar
större Rårket för sin Husbonde, än för sitt Fädernes-
land. Denne hölt före at hans Herre blitwit storm-
rasande, som på ett så liderligt sätt ämnade hasla
sig til de dödas Rike. När han nu ej förmådde af-
rätta honom derifrån, begaf han sig, utan at någon
wiste deraf, til Poliarchi läger. Sedan och Drän-
gen blef framhaft för Poliarchus, uttrade han sig i
följande: Jag kommer såsom en mitt Fädernesland;
förädare, i uppsåt, at förhindra des wälgång, och
wårja Eders Majestät och des Manfkap ifrån en
ohäcka. Jag äskar ej heller större wedergjällning der-
före, än at J bibehållen den samme wid listwet, me-
delst hwilkens död man ämnar tilskynda Eder under-
gång; Han förtälde sedan som kortast Sitalcis yrfin-
niga uppsåt. När Poliarchus feek höra hwad anlåg-
ning de hade för sig, häpnade han, men ej så mycket
öfwer den wårckan och efterslång, som en slit ifrån
selskwa Afgrundens härstammad ceremonie kunde
hafwa med sig, (ty han kunde aldrig inbilla sig, at
dela Krigs-Härrar skullo gå öfwer ända, medelst det
en enda raswillinge eller öhrsinnig Menniskia erbudit
sig at dö,) utan af längtan at förekomma all bestört-
ning hos hans folck, hwarvti de snart nog, såsom
begif-

begifne på det som har någon smak af roidkeret-
 se, hade kunnat falla. Han befalte fördenksful at
 ges: Man skulle få förwänta en god belöning, alle-
 nast det wore sanning med det han berättade; Se-
 dan han ock låtit påklåda honom Galliff Mundering
 doch ännu behåstnad med Boijor. Således gaf han
 honom plats ibland Bogshyttarne, som innom lägren
 hade tagit postering och stält sig i beredskap, på det
 at om det lätt bewäpnade manskapet, hwarom drän-
 gen hade gifwit dem underrättelse, skulle, utur Sar-
 dernes läger, maka sig något längre fram; de då
 måtte snabt och behändigt drifwa dem til rygga igen,
 som således föllo til, och begynte sätta dem an. Dot-
 tar war dem i befallning gifwit, at de mehra med fräck-
 och hotande, än med gifna sårnader striden anställa
 och företaga skulle, at icke Sitalces måtte oförwa-
 rande få något dödeligit sår, den han wille ofskadd
 och hålbrågda wid lifwet bibehålla. Men drängen
 fick derom löfte och försäkring, at både han och hans
 Herre skulle blifwa i trygghet satt, utom all fahra
 och äfwentyr, och komma på fri fot igen, om han
 allenast i god tid wille utwisa och tillkiänna gifwa,
 hwarest han ferdig och utrustad til striden ämnat an-
 lända. Poliarchus hade näppeligen fått ända detta
 sitt tal, förr än en liten Soldate: hock ifrån Sarder-
 ne tedde sig fram til strids, hwilke hade Sitalces
 i följe med sig. Strax föll det af Poliarchus i be-
 redskap stälte manskapet ut. Deremot höllo Sarder-
 ne intet länge skänd, utan lågade som wille de nu
 taga flykten, och lämnade således Sitalces ensam
 i sticket, hwilken långtade högeligen efter at blifwa
 nedergjord, och, i hopp, at nu få se sin sidste le-
 nads stund, wägade han långt mehra än mennisklig
 macht och styrcka det wille medgifwa eller tillåta.
 Men

Men drängen lät då med stort rop och högt anfrif
 förstå, at denne war öfwen den samme, som Poliar-
 chus hade besatt, skulle wid lifwet förwaras. De
 logo fördenksful emot honom, som rusade an mitt uti
 toppen, hölls hans wäri-stick ute med de harness,
 som de wore iflädde, och sedan de honom på alla si-
 dor kringrändt, beröfwade de honom hans wapn.
 Han sträfwade då med all macht emot, och wille in-
 galunda gifwa sig under, utan sökte med smådes- och
 skålsord at reta fienden på sig; dock släpade de honom
 in med sig uti lågret: När Poliarchus fick se honom,
 sade han: Du skal få niuta bättre aften-måltid til
 godo hos oss, än hos de under-jordiske gudar. Håll
 inne med dina bannor och skålsord, och swär ei öf-
 wer oss, såsom wi derföre öfwade tyranni och wäld
 emot dig, at wi hafwom twingat dig lefwa. Ty
 när Himmelen afgjort och beslutit hafwer, hwad
 utgång detta friget skal taga, då stole wi intet lå-
 gere förhåla tiden, så framt du annars skulle wilja,
 at man skal skynda med dig ned uti de dödas rike.
 Men jag wil för ingen del, at du ibland the afled-
 nas skuggor skal tilskrifwa dig något beröm, lika som
 gudarne, til din belöning, skulle hafwa brakt oss alla
 om lifwet, och på oss en ända gjordt.

Häroppå lät han falla en af krigs-fångarna til
 sig, hwilken han gaf tillstånd at fara öfwer til sitt folk
 igen, med det wilkoer och betingande, at han skulle
 behåda Radiobanes, det Sitalces stod brast på sig,
 och mädde helt wäl uti de Gallers läger: Han skulle
 fördenksful wara obekymrad om, huru med hans go-
 da och förtrogna wän tilstå mände; hwilken skulle
 afminstone blifwa wid lifwet bibehållen, til des detta
 friget och sålt-toget hade ändteligen tagit sin ända.
 Så både jorden och de underjordiske gudar hade för-
 sakat

sakat at emottaga det för segren gifna wårdet, den de
 icke hade kunnat åstadkomma. När den fången
 Soldaten hade framburit dese tidningar, blef Ra-
 dirobanes harmse och förbittrad, så wål deröfwert,
 at hans företagna wårdf och giöromåhl ei wunno nå-
 gon framgång, utan tidt och stundeligen mistlyck-
 des, som ock, at Poliarchus gjorde desotän af ho-
 nom giäckt, och med förbräelse straffade honom för
 hans stora widskieppelighet. Han war ei eller ännu
 aldeles derom wiß och försäkrad, at Poliarchus war
 äfwen den samme, för hwilken Princeßan Argenis
 betygade en så stor kärlek; dock emedan både det
 fattade inbillningen och hatet, som tycktes wißa lika
 som spä honom detta förut, hos honom underhöll
 mistanken häröf, så fattade han hos sig det beslut,
 at utforska sanningen genom ett inbudit och tve-
 digt bref, det Poliarchus, såsom af inter wårde,
 och hvars rätta och egenteliga innehåll han ei kunde
 så iust förstå sig på, eller lätt och i hastighet begripa,
 icke ens skulle wårda eller bry sig med, hwarest han
 annars med Argenis ingen förtrolig kärleks och äk-
 t-nisskaps afhandling ingädd och slutat hade; men om
 han wore den samme, om hwilken Selenissa gifwit
 honom uplysning och kundskap, så skulle han wäl
 strax känna igen omständigheterna, och ofelbart låta
 förspörja några tekn af sin harm och medtänkan.
 Han gjorde ei eller något långsamt drögemåhl
 härmed, utan sände på lika sätt en af de Galler, som
 han hade hos sig fången, den der brefwet til Poliar-
 chus frambåra skulle; hwilket ock denne öfwerleswe-
 rerade, warandes aldeles ofunnig om de förskrif-
 ser, hwarmed samme, på det försmådeligaste sätt,
 skrefne bref, hans ögon wid genomläsandet upspöte.
 En Radirobanes hade derutinnan hwarken Arge-

Argenis eller Hyanisbe. Han lät honom och genom skrifvelse förstå, at han sig deröfver högeligen förundrade, at Theocrine efter någon tids sängelag och biläger med en ung Prinseka, hängde nu så mycket efter Hyanisbe. Och som han tilförena bebragat en ung Flicka, så wore han nu deremot genom kärleks-gudinnans rättmätiga skätt och piblar, sels af en gammal Kläring tillbaka igen högeligen förad och besviken. Men han wore nu, på Siciliens wägnar, förhanden, såsom en hämnare, wille och at samma land gifwa och upoffra den lögnacktiga Palladis afhuggna hustru. Poliarchus blef nu mycket vred, och förbittrades här öfver högeligen, och tyckte nu, at han borde icke mehra utföra detta friget emot Radiobanes för Hyanisbe, än för sin egen del; han teg wäl stilla med det undfångna brefvet; men war dock hela den afton af ett olustigt och förbrylladt anlete, at man lätteligen aftaga kunde, at han hade nu ei någon ringa sak för sig, dermed han war syflesatt, och hwilken hans tankar mycket oro och bekymmer tilskyndade. Förutan de håniska och oförskämde försmädelser, bryddes hans sinne ännu mehra, när han fick höra nämnas Theocrines och Palladis namn, och begynte tänkia efter hos sig sels, hwem det hälft wara måtte, som skulle för Radiobane hafwa uptäckt denna hemliga handelen; til des han ändteligen förde sig til minnes, at Argenis, uti det sidsta samtal, som han med henne hållit, sig öfver Selenissæ otrohet för honom beflagat. Han gifvade fördenskul, at hela saken war derigenom blefwen rögd och uppenbarad; besöt och dertsöte hos sig, under det han skar tänderna, och hyste en lika bitterhet och hat, både til Radiobanes och den gamla

gamla Frun, at sielf på dem begge i högsta mått
hämnden fullfölja.

Det XX. Capitlet.

SEn så snart det war nu lidit til första dag
gryningen, hölt han sig färdig, at nume
ra icke med orden, utan med wärdian
swärdet, hämnas den tilfogade oförrätt, samt til
fabrifwa och förläggia de hädesord och försmäd
hwarmed han blifwit angripen. Gaf således be
ning, at hans frigshår skulle i god ordning upställas
sedan han tillförene giordt til Hyanisbe denna påmin
nelsen, at Stadsportarne, så länge striden påfod
skulle för ingen, eho det ock hållt wara monde, ö
nas eller uplätas. Han drog wäl intet twiswels
derom, at ju segren skulle falla honom til; men om
någre af hans folk skulle utur slachtingen willo
echapera och taga flychten, så wille han intet till
dia, at de samme skulle innom fästningen blifwa
emottagne. Soldaterna hade aldrig sedt honom w
ra bättre til mods, och hade han til hwar och en af
dem ett mycket wackert, lämpeligt och upmuntrande
tal. För sina Galler berättade han, hwad he
de skulle hafwa at förwänta, för det de kommo
Hyanisbe til hielp och vndsättning. De Maurer
ypretade han til hat och ilwilja emot en Tyrann,
som deras fäderneslands helgedom aldeles wille för
störa och öfwerända kasta. Wägge förestälte han
det feta rof och byte, der af de nu kommo at göra
sig mächtige, och huru Sardinien är dem mycket be
qwämt och lägligt tilhanda. Hwilket land, sade
han, om wi på denna Slättmarken, som I för edra
ögon se, tråde såsom öfwerwinnare utur fältet, sku
le lägga under oss på samma sätt, som Radirobanes

at göra med Affrica. Detta hans wål författas
 tal rörde wål alla, men ännu mera hans ansiches
 modighet, vnder det han dezo orden framförde.
 Antiochus försunnade ei eller at vpmünta sira
 Soldater, och gjorde sig mycken tancka och inbillning
 erhålla många Triumpher i denna featen. Sy at
 Antiochus måtte wara mycket klår at Argenis,
 slutade han aldeles för wijs der utaf, efter han gjorde
 sig så skändesamt färdig til striden, lika som wille han
 se hamnas det bref, hwar af han dagen förvt blif-
 vor innehafware. Om han fördenkfal wille dråpa
 honom, så tänckte han, at med en sådan förforsakad
 dano, både i aldre högsta må to fullfölja händnen
 på Argenis, såsom och stöta Hyantisbe ifrån den
 Kongeliga Ehrenen och Riket; och när han wore
 reddampad och förswagad, så skulle han, som mi
 ght den Mauritaniske Konga Sytran vnder sitt wäl-
 de, och dymedelst förkofat och stärckt sin Makt, draga
 över til Sicilien, och icke finna någon af sina fiender
 som wägade sig tråda fram, at se sin segrare och
 behärfare vnder ögonen, eller det i framtiden fördret
 hade sia, at emot hans befallning sig vprefa.

At ett så förträffeligit hopp, som han sig gjorde,
 blef han lifsom will och vrsinnig, och räckte fram med
 sine til släckning vpslätte och i små leder Marcheran-
 de Droppar, emot den honom nu til mötes kommande
 Poliarhus. Och war nu ingen, som icke kunde
 förvt göra en wijs gisning, at den närwarande dagen
 skulle just blifwa den samme, som gjorde ett slag der
 utinnan, på hwars sida hefan sig foga skulle. Nu
 fingo Stadens Inwånare ett stort bekymmer, hwilket
 bebandade deras hopp med hwarjehanda fruchtan.
 De gamle och vleswade Gubbar wille ingahunda låta
 gånna sig vte ifrån Stadsmurarna, ei eller den mera

til sorg och tårars vtgiutande benägne Qwinnohopen; och Mödrar, som hade besvär och tunga af sina små späda Barn, den de på armarna buro, stöde dem såsom oskyldiga fram för deras här, och der dem förefommade Guda-Bilder; ödmjukeligen der om bediandes, at fienden ei måtte tillåtit wara, så med desse späda Kroppar drifwa något apsteh och begabberi.

Det Baleariske manskapet, som war uti Radrobans här, kommo Numiderne, som woro försände at begynna striden, uti oordning. Men Poliarchus befalte sitt Galliska Ryttteri at draga fram bättre, och förmena Slungarena plats och vtrynne, at kasta til wägs med sina Stenar. Der emot bad han Numiderna at de intet skulle gå bröst-giänges på, och falla fienden an, utan sachteligen maka sig alt närmare fram til hans Flyglar, och således wänta da de måste in på sig, ifrån den rätt framsöre vssälte slacht-ordningen. Här emot sparade Radrobans på sin sida intet, at giöra alt hwad han någen kunde giöra; Han lät utgå befallning, at några Regementer af Ryttteriet skulle kringrånna fiendens Flyglar, och dem på ryggen oförwarandes anfälla; Han hade och skickat ut dem, som hade sig det Galliska och Africaniska språken bekante, hwilka skulle, liksom uppå Poliarchi gifna befallning, skria och ropa, det segren lutade nu sig til de Sarder, samt at Galernerne och Mauritanerne togo nu flychten; jämwäl at Staden Lixa stodo nu öpen och wille taga dem emot. Detta rop in jagade i begynnelsen en stor skräck uti mångom; Men sedan afflog man det med ett löje, och bemöttes det af mångom med ett lika härsfri, at Sarderne flydde. Emellan bägge slacht-ordningarne war icke den ringaste öpning, utan stod man emot man;

Det ena spjuter blef sönderbrutit emot det andra. I så trängt insparrade Leder war nu ingen annan utväg för hwar och en af dem, än at antingen döpa och blifwa på plagen qwarliggande, eller ock döta sig med macht igenom och winna. Dedas rop, och hwar annan upmanade, hwilket med de särades skri och klage-röster, samt sielfwa wayne-braket, beblandat och uplyft war, hördes med ett hisseligt buller och gny in i Staden. De Galler hade wäl långt bättre Rytteri. Dock gåfwo de Sarder och Ligurer intet efter uti utwalde Fot-Folck; Men lifwel kom det måsta an på sielfwa Fält-Herren. Nu såg man Poliarchus utom sitt wanliga sinnelag, helt grym, han wille hwarken höra deras grät eller böner, när de tiggde om sitt Lif, antingen ock Krigsifren upstoppat och tillhockt hans öron, eller den til Radirobanes fattade wreden; hwilken der emot på andra sidan trängde sig ensam, som oftast igenom de med macht brutne och öppnade Leder, lif som hade han i glömskan lagt sitt wissefarande, hwar medelst han blifwit af och an ibland fienderna förd, och omsider tröat emot sin wilja i Staden Lixa infkommen.

Alltså blefwo Sarderne nedsablade af Poliarchus; Gallerne åter och Numiderne såg man stupa omkring Radirobanes. Men en mera gällande wrede plågade Poliarchus, en sådan som ej stod at stillas med de ringares blod. Det war det enda Radirobanis bröst, som wiste med sig hwad otidighet det tilskyndat Argenis och Hyanisbe, hwilket, sedan det blifwit igenom stungit, kunde försona hans grymhet. Han begynte återföre ibland de fiendligas Troppar leta up denna sin fiende, som i stånd och wärde war jemngod med honom, och som förmådde der hos endast blidka hans wrede: Han utmante honom under ett starkt

anstri, den ena gången efter den andra: Ut om du
 vågade sig, om han wore en braf Karl, så borde
 han nu hålla stref, och på sitt eget äfventyr anse
 hela detta Krigets lyckliga eller ock widriga utgå-
 Ropet af denna hans så ofta förnyade utmaning,
 hwilket han ock befalte andra, at utspida, tränga
 sig igenom de stridandes hårda och hela Lusten vinn-
 lande Wapnebraf; bles således omsider frambragt
 til Radiobanis öron, som ej heller hade något sär-
 sonligare i sinnet; så at det gick honom endast i min-
 gen, at han ej först mant ut Poliarchus. Han ut-
 wergaf strax at fächta emot andra, stötte hwar på
 en vndan, som låg honom på något sätt i vägen,
 och hastade sig det fortaste han kunde til sin Med-
 jare. Sielfwa Africa har aldrig kunnat sedt hwar-
 ken Leijon eller Ormar med en sådan grym besig-
 rasta ihop. De lemnade likwäl sina hämnd-
 händer så mycken tidrum, at de utbrusto i några
 ord å ömse sidor. Poliarchus tiltalte Radiobanis
 först med följande: Så har jag nu ånteligen
 här, din Åhresskändare: Sticka dig at vndså för
 na mer än nesliga Hofwe-Strucken. På denna be-
 skal du ej vndsliippa mina händer; nei, om ock du
 Moder hade doppat dig i afgrundens hårdande
 jor, och det mera fullkomligt än någonsin Achille-
 bles doppad. För dig, min Prinzeßa, frambar jag
 detta Offer; om du annars wil emottaga gästvän-
 som i sig sielf är så wederskyggelig. Radiobanis
 nes vllat sig här emot: Så har ock den här gmin-
 ga Jungfru-Vilten drifst sig omsider sticka hufvudet
 fram ut Frustrugun? Men gif dig tilfreds: Din
 froma lösachtiga lefnad, tör kan stie, blifwa med-
 tyllad, efter du nu får se din dödsbabne emellan
 Wapn, Wårjor och Skätt. Betänck dig ej längre

räck fram din hals: Låf som du wore en Mans
 son.
 Ingendera gaf sig längre tid at fara fram med
 sina hädesser. Breben, som gemenligen plår wa-
 fländ at gifwa en kraster, war nu aldeles öfwer-
 hande, och i följe deraf af ett så mæckt löst ester-
 af, at de snart saqt ei orkade lyfta wy armarne
 wolan. De rusade dock tillsamtans Bröstganges,
 redo ihop med sina Hästar, och rassade så hårdt
 med sina Hand-Spint; det skiedde med ett så
 stort bråk, äfwen som hade ett starkt Thordön klyfuit
 ena Klippan emot den andra. Men det wille
 dock intet lyckas med alla deras stöter å någondera
 af. Hästarna blefwo wäl wti denna deras pårus-
 ning skadde, men så, at de likafullt kunde widare be-
 stiga sig af dem. De låto dem giöra sina wisa
 åtgång; och derwppå, låfjade begge en Pil af, wppå
 hwarandra; den dock blef å ömse sidor med Skidl-
 wane tillbaka drifwen; Begge hade ännu den andra
 wägen i behåll. Nå det nu den ej förgiäfwes och utan
 mæckan måtte låfjas af, så woro de begge syfvelsatte
 på, at se med ögonen, och känna med händerna,
 hwaråst öpningarne på deras Harnesk woro til fin-
 nades. Omfider såg Radiobanes ingen säkrare
 ån at skiuta sin fiendes häst för hufwudet; och
 på det han äfwen derwti skulle blifwa betalt med lika
 makt, så låfjade jämwäl Poliarchus tillbaka ett skätt
 Pannan på Radiobanis Häst. De besarade här
 wäl bägge at falla ned til marcken, eller ock at Hä-
 starne i dödzängesten skulle giöra sig rasande, och ta-
 na til flychten; de slängde sig altdersöre på en gång
 ned ifrån Hästnagen; så at det såg wt som hade den
 ena saqt den andra til; drogo derwppå sina Pistoler
 ut af bröstet, och gingo således löst på hwarandra;
 men

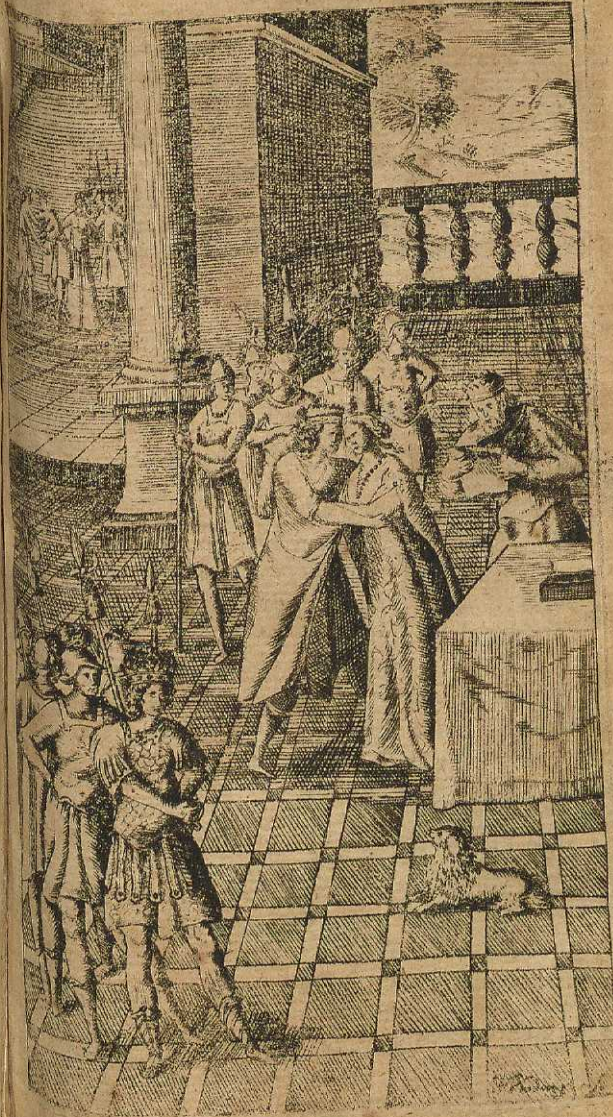
men blefwo likwål den gängen af sitt ömhiertade folk åtffilde. En de Gallers och Sarders Troppe, som stuko sig emellan, förefommo dem i deras grumhet. Bägge låto förstå ett misnöje öfwer detta deras bemedlande; sedan ock änteligen Soldaten med swårighet, och efter mycken åttvarning, drog hand vndan, fingo våra Pringar behålla Tummens Plagen fri och ledig för sig allena. Ingendera af dem war ännu särad; Pistolerna lade de ifrån sig, och höllo i stället Skölden i sin wänstra hand, och Kast-Spiuetet med den högra. Radiobanes nåde först gifwa sin fiende ett stung, men Poliarchus parerade det lyckligt vndan, och gaf så med det samma den andra en stöt, som träffade litet bättre, så at Radiobanes feck ett sår i sidan, som war nod stort. Härpå drogo de ut sina Plitar; man blef warse, huru de ofta woro så nära ihop med hwarandra, at de med sielfwa Wårjesåstet kunde stöta hwarannan i Synen och på Bröst. Ingen lem på Kroppen, intet ställe på Harneskets war nu mera öfrigt, som de lemnat öforsökt. En håpen medömfesamt rörde en och hwar wid detta tilfalle, för det twenne så stora och Tappra Pringar, skulle gå i mistning af lifwet, och hela Krigs-Hären skulle aldeles stadelös stå och se deruppå. Bägge fiendelige Håren rusade altdersföre andra gängen til, och skilde at wärd Kämpar; det de åter bägge ansågo såsom en skymf, så at de sporde dem som stodo närmast, med en wåd och hotande vpsyn, om de ock trodde, det någondera af dem wore öfwerwunnen, den de behöfde på det sättet betäcka, och med en sådan ifwer hörtrosta stur striden.

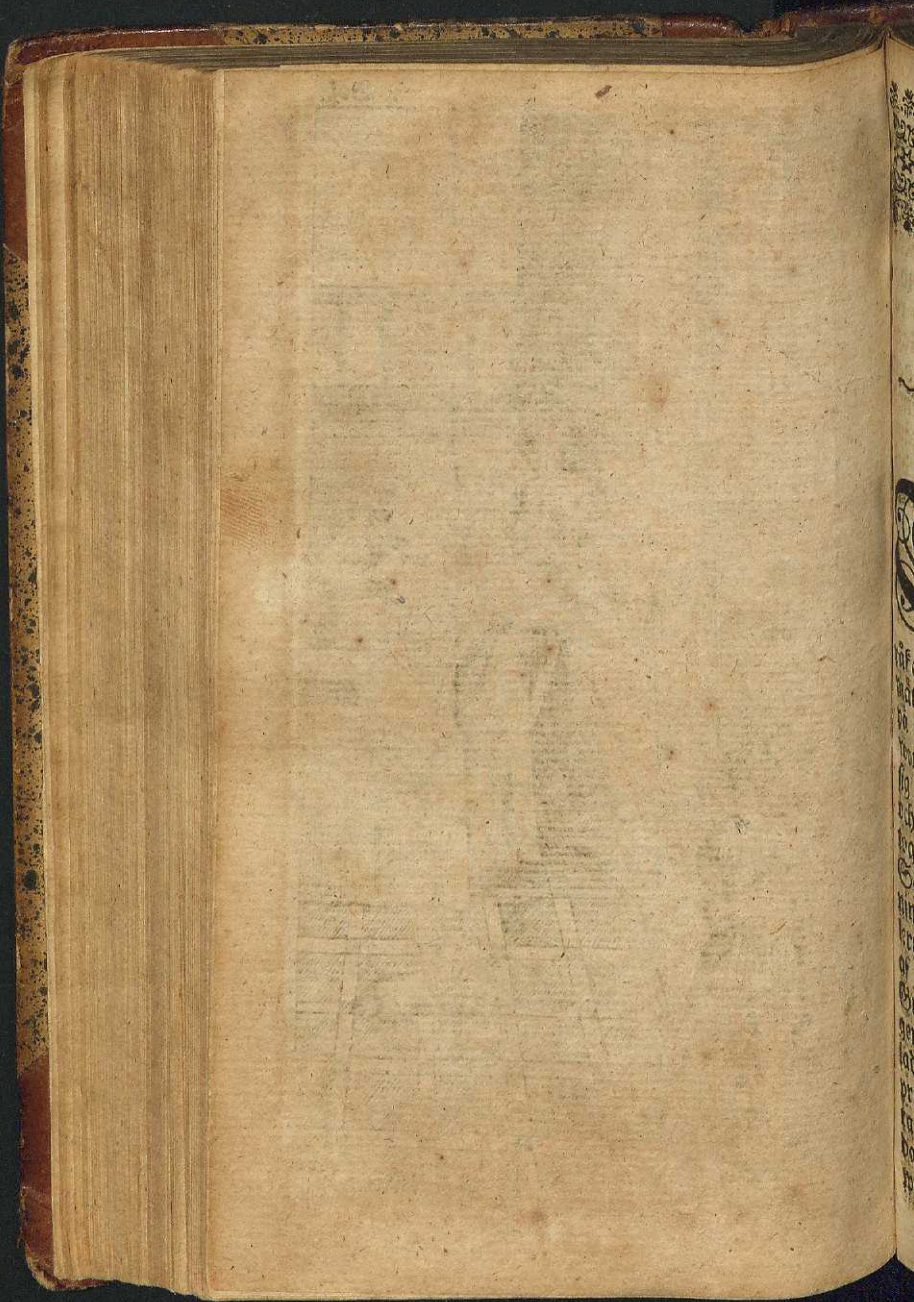
Sedan Manskapet och Amörarena woro nu andra gängen ut wågen röjde, skickade de sig bägge at gripa

kipa til det yttersta; vnder ett sinne som wål på öm-
 melse sidor war oöfverwinneligit, men mycken Blods-
 förspillning hade betagit dem nu mera all Styrcka:
 Deras Kroppar woro så aldeles utmattade, at deras
 hugg hwarcken woro wiså eller af något eftertryck.
 Hos Poliarchus fans likwål mera mod och styrcka
 öfrig. Sedan han ock erhindrade sig hwar som gif-
 rit anledning til detta deras inbördes hat, och ej i
 sitt sinne twiflade det nu Argenis aldeles skulle förgås
 af Sorg, deräst ej han segrade, skälte han sig med
 sin Wårja först i rätta skicket, och förde den snedt in
 i Strupen på Radiobanes, rätt i öfningen emellan
 Storm-Hatten och Pankaret. När nu den andra
 märckte at styngnet war dödligt, wille han hasta sig at
 hämnat, rusade altså löst på Poliarchus och stötte til
 honom, bäst han trodde sig wara som säkrast, med
 sin Kropps tyngd, så at de bägge stupade ned på
 marcken. Hela himmelen blef strax upsyld af Man-
 skapets Qwida och Klagerop; i thy somlige trodde at
 den ena, andra at den andra wore dräpen, men stör-
 sta delen, at bägge två gädt miste om lifwet. Efter
 det ock så träffade, at Poliarchus kom at ligga vån-
 der, och Radiobanes öfswanoppå, så kunde Galler-
 ne och Maurerne ej annat än spä det som wårre
 war; ja det gick så långt, at det äfwen woro någre,
 som wille springa til Hyanisbe, i mening at förebrin-
 ga henne en så ångslig tidning. Gallerne och Sarder-
 ne strömmade nu så tioskt som de någonsin kunde, til
 rummet der de lågo. De äcktade ej hwar deras An-
 förare sade dem. De gästwo ej äckning på sina Fah-
 nor; intet höllo de sig innom sina Leder. En och
 hwar trodde des skyldighet fördra, at löpa fram til
 Konungarna, och taga dem up ifrån marcken, lifa-
 som de woro döde eller än lefwande; så at de vnder
 sitt

sitt støj och oordentliga tillopp snart wille trampa ned
 Poliarchus. Men Poliarchus wältrade sig alt inder-
 ningom bättre och bättre, til des han omsider kom
 aldeles på fri fot, och satte sig nu före at gjöra vinn
 fort med den andra, som nu så godt som stod och
 drog andan. Men man må tro när Gallerne och
 Maurerne, blewo warse at han lefde, och at han
 än förmodde stå på föttern, wiste de inter at sätta
 sig på mycken alädie; de antöllo en och annan at de
 Sardiska, som hade hastat sig at taga wahra på Radie-
 robanis döda Kropp, de der äfwen lågade sina Pil-
 lar på Poliarchus sielf. Men denna faran stod ej
 länge på; ty fågnaden öfwer Segren gaf Poliarchus
 lifasom ett nytt lif, och Gallerne gjorde honom äf-
 wenwäl all behörig och skyndsam vndsättning. Sar-
 derne togo alderföre småningom sina Personer i sä-
 kerhet; de höllo det för ett särdeles prof af sin Tap-
 perhet, at de yti ett stort nedertag, som dem nu öfwer-
 gick, ej togo likwäl til flykten. Slutet blef det, at
 Poliarchus, sedan de wida blewo borttagade, be-
 hölt sin raske Fiendes Kropp, samt hans Wapen
 och öfriga Kungliga utrustning; och blef i följe
 deraf til alla delar ansedd, som en fullkommen
 Segerwinnare.

Femte Boken.

Det I. Capitlet.

SMedes toa Kriget, innom några få dagar, en ända, som wäl med längre tidens utdräckt, och större kostnad samt blod-spillan, hade utmattat och förswagat deras inbördes macht, hwarest det icke skat på sådana til enwiges kamp hogfallne och lustlösa Karstar, hwiilka läto en allmän sak komma an på sitt enskilda öde. De til rygga wäsende Sarder drogo för så mycket mindre fara vrsatte, när de drogo i Lägret tillbaka, som de intet alle öfwer en hop, utan ordning, utan i sina led, hwarest annan, öfwo flökten; och Poliarchus, som wäl wiste hwad far han hade fått, der af han hade en swår klänning, stundade med återkomsten i Staden. I mederid, emedan Läkarena med snälla Medel stilla det af honom rinnande Blodet, befaller han hugga en Ören af det närmaste Träd, den han såsom ett Gesterkn tillämnade, och Radiobanis Wapn ifladdade bak på sina Arlar. Och med en sådan på sig hängd tydnad, steg han op i en Wagn, som drogs af hwiilka förespända Hästar; Då alle med stort behag åstade, huru han rundt omkring, af Soldater omgifte, under det fördelachtiga Röstwers swängande,
U a a 5 fördes

fördes fram til Martis Ufguda: Tempel. Ty at Jupiter, som hölts för en allmän hielpare, war uti Africa ingen högtidelig Guda: Dienst förordnad. Alle wägar woro fult up med Folck besatte, så vismuckade, som den hastige och oförmodelige nu för handwarande stäten, kunde der til lemna dem tid och derum, hwilka dels höllo i händerna allahanda Löf: Qwistar, som de i hastighet öfwerkommo, dels strödde på wägarna, der Poliarchus skulle i Triumff komma framtagandes. Och hörde man dem instämma nu uti Segerwinnarens beröm, nu uti inbördes Inckönsskan och Fågneliud, öfwer Africanse Landet återställte rolighet och sälla tilstånd.

Hyanisbe afwäntade Poliarchus i Templets Förmaf, och honom, när han steg ned utur Wagnen, sålunda taltalade: Stormächtige Konung, för at I ställen detta Eder Siende ifrängtagna Roswet för den Eder högt: gynnande Guden Mars, så tillåtten mig, at hembära Eder den tacksjälsse, som snart ären sinnade at bemöta Gudarna med. I som Eder Maj:ts tapperhet ärom wi fräste och rättade. Eder Maj:it har förddt oss ut på rymderna igen, och återstält oss en fri Luft och Andes: Rum. Samt hwarjom och enom af wårt Lands Folck och Underfätare sin Rättmätigt och Lagligen tilhöriga ägendom, sina Släcktingar och närskylte, samt Wärd och Hem; Men mig och min bortowarande Son har Eder Maj:it bibehållit wid den Kongl. Thronen och myndigheten. Efter af oss hwad hållt I behagen, wi skolom ändå anse det för långt mindre, än den stora wälgjerning som I oss bewist hafwen. Ach öden, öden, beftageliga öden! huru ser jag icke Eder Maj:it wara så illa Särad, och hörer Eder, icke utan förfälska äfwenlyr och Lifsfara, hafwa trädt utur Sältet och

Bal-Platsen en Segerwinnare. Eder Maj:it haf-
 ser siels warit ett offer, hwars Blod har warit min
 försöning hos Gudarna, och stält mig Segren til-
 lända. Si fördensful, Radiobanes, som litet tilfö-
 rne war en förfärelse för alt det Africaniska Folcket,
 är nu, när man anser de af honom burne prächtige
 och blänckande Wapn, lagd på Eder Maj:its Ar-
 mar, dem wi ock nu, med så mycket liusware och ange-
 nämre våra sinnens häpenhet, kunne wända wära
 ögon på och anskåda, som wi warit faran så mycket
 närmare. O store Hielte, tråd fram til Gudarnas
 Tempel, hwars antal utan all twiswel genom dig
 framdeles ökas lärer. Och antingen Eder Majestät
 genom dessa fördelachtiga Ros, hwar med våra
 Kyrkio-Swalf äro bepryde och utzirade, förskaffar
 sig, för sin oförlifneliga tapperhet, ett odödeligit namn
 hos det Africaniska Folcket: Eller öfversänder hem
 i sitt Fädernesland, och upoffrar de Galliers Gudar
 ett så förträffeligit Minnes-märke och Seger-tekn;
 Så skolen I dock weta, at det ingalunda kan hindra,
 med mindre jag Eder til ewärdelig äminnelse låter
 uträta Altare, och wiså dagar, som til Edert stora be-
 röm och ihogkommelse, på bestämde tider, högtideligen
 firas, samt Präster, som wid Altaret tiena, och Guda-
 tjensten och offret förträta skola, utan det, at jag til-
 önskar Eder den Lifstid och ålder ibland oss, hwar til
 en dödelig Menniskia här på Jorden någonsin kan
 hinna. Detta talet blef uttagit med Folckets stora
 behag och uttrade fagne-tekn; Och när Poliarchus
 hade der til swarat Drottningene, på sätt som sig
 med hans stora bligsamhet och sedighet wäl rimmade,
 och anstod, som han fram til den gamla Krigs-Gu-
 dens Martis Dörr. Men som det war emot den in-
 rättade Gudatiensten stridande, at Blodig ifrån
 Kriget

Kriget kommande, strax tråda fram til Altaret och milia offra Gudenom, så war det nog för Poliarchus at öfwerlemnna Prästenom Seger. Refnet, och ifrån Dörren tiktala Guden, samt med diup wördnad och högachtung hos honom anhålla, at han wille låta sig det wäl behaga, och benägigt der til samtycka, at diu lika skäncker måtte honom oftare förährte blifwa. Under det han hade sådana Böner til Guden, begynte han så småningom af sina sär och sweda öfwerwinna. En nu wore måst alle af Kallbrand intagne, och förmedelst en försummelig anskning och skötsel wofroulade. Dock lät han sig ännu intet märcka, på det han ei måtte insjaga någon skräck, eller förordfata någon sorg hos Drottningen och Soldaterna; Wti intet annat sig utlatande, än at hans af mycket wofständit Arbete utmattada lemmar öfwindade blifwogenom någon liten hwilo, förstårekte.

Siet förbensful til det Kongliga Slottet, under Hyasibes beledsagande; Då många af Soldaternom hade dem på båda sidor omgifwit, hafwande på sig samma Klåde. Dräckt, yti hwilken de under striden klädt Blodiga Skätt af Fienden. Men de hade ännu intet hunnit fram til Borggården, då de fingotidningar, at Gånninge. Bud woro ankomne ifrån de Sarder. En de Sarder hade en Hiert. Bräckande sorg der öfwer, at deras Konung hwarcfen under sin Afstid blifwit af dem tagen i besydd och förswar, eller at de, sedan han wardt Död, honom åtminstone den ährewördning bewist, at han i deras Förfäders Grifter måtte kunnat insättas och förwahrast. Hwar på de blefmo alle satte yti den frucktan, som torde Fienden til äfwenturs drifwa sitt apespel och giäckeri med det öfwerundna döda Lifet. Förden skul, under det sielfwa cwäsendet påstod, hafwa Fjara af

De förnämsta Herrarna, mera vppå eget bewåg,
 efter allmänt råd, plågande, dock sedan saken blif-
 vet förvt af några de högsta och yppersta i öfwer-
 vägnande tagen, iklädt sig sådan drägt, som af Sän-
 ninge: Bud war brukelig at bäras, och kommo på
 samtelige Sarderens wägnar til Lixa. Dese böd nu
 Poliarchus, sedan Drottningen lämnat der til sitt
 bitall, at tråda fram, och strax vppå sielstra Borg-
 wården lägga sitt hwarf å daga, görandes lif som
 föracht af deras Sänninge: Bud, dem han hwarcken
 manerligt wis, eller på en beqräm och ledig tid, eller
 i Konglig ståt; utan så ordenteligen på sielstra
 wågen affhåra wille. Det war en af Legaternas,
 hwilken de andre anförtrodde, at i allas nämni föra-
 solet. Hwilken gaf Poliarcho, på ett mycket anstän-
 digt sätt, denna påminnelsen, at han nemligen med
 större lindrighet och skonsmål, skulle bruka den honom
 gynnande Lycka, och hwarcken wännyrda Sarder-
 nas Gudar, såsom hade han dem behärskat, ei eller
 til wrede vppågå sina Fäderneslands Gudar, genom
 et ålt försträngt framfarande, emot en öfwermannad
 och til döds slagen Fiende. De woro nu komne at
 fördrå sitt Kongelige Lif tillbaka, låtandes der jämte
 förstå, at man med det hat intet stort beröm inlägger,
 som man ännu mera kastar på ens andelösa kropp och
 döda skull. Men deremot skulle det wara honom lika
 berömmeligt, at han både försatt sin wederdeloman
 i de dödas rike, och nu lade alt hat til rygga emot
 honom, som redan öfwerwunnen war. Han skulle, af
 högsäkning för den Kongliga wårdigheten, betäncka,
 at Radiobaries borde åtminstone intet förmenas blif-
 wa med anständiga Ceremonier och tilbörtilig heder
 beledsagad til sin Graf och Hwilstad. Om han wil-
 le ställa sig en Theseus lif, så skulle han intet tillåta
 sin

sin Fiendes wålnad flyckta omkring hit och dit på öna Sälten; Men om han wöre en Achilles, så wille det Sardiske Folket intet achta om än aldrig så mycket Guld i sina sinnen så högt och wårdt, at de der bepara skulle til sin Konungs döda kroppes igen-lösande. På slutet begynte han och bedia och anhålla, om de samma under sådana suckningar, som enom af de manbara Kidnet höstwas kunde. Poliarchus gaf ett spofkt swar til det de honom föredrogo, och sade sig wilja följa den samma förswars Gudens och de samme Gudars råd til den erhållna segrens råtta brukande, som han fölgt wid des förwårswande. Föröfrigt så borde man icke heller lämna dem någon ro och fred efter döden, som för sina begångna misgjeringar skul dödsstraffet förtient hafwa. Aldensfund ei eller Gudarna sielswa, hwilka de så enständigt påfallade, hafwa intet medlidande med de aflednas siälar.

Alla måtte wål stanna i håpenhet wid blåtta åtanckan af Radiobanis trolöshet och förrådeliga gierning, hwilken påfåde en läglig tid och tillfälle, at bryta de Heliga Freds- Fördragen, dem han med Drottning Hyanisbe ingådt och uprättat hade. Det jemte skolen J och weta, sade han, at hwåd J anhållen om, står icke hos mig tilgiörande. Utan kommer det an på Hennes Majests bepröswande, antingen Henne behagar hållre wisa ett strängt försarande hån vtinnan, än sin Kongliga Nåd. Ty til Hennes hjelp och vndsättning hafwa wi vthårdat striden. Henne är Eder Radiobanes, med all den öfriga segren bel och hållen tilhörig. När Sanninge-Buden detta hörde, begynte de at twisla om en Lyckelig utgång i sitt företagna hwårfs, och wände sig til Drottningen. Men Hon sade sig ei wilja misbruka den frihet, som Poliarchus med sin Blod förwårswat.

För

Fördensful war det länge en inbördes tåflan å hme-
ndor dem emellan, hwilken dera af dem skulle falla
nimen och utslaget; hwar med både de sielfwa och
egarterne blefwo uppehållne. Men den swåra fiän-
ing Poliarchus hade af sina Sår, kunde intet lida
något långsamt drögsål; han hade sig des utan be-
fakt, at det hörer egenteligen ådelmodiga sinnen til,
intet låta det komma länge an på tiden eller länge be-
tänckia sig, innan man bewisar enom någon skynsam
nålgjerning. När fördensful Drottningen pårekade,
at han antingen skulle gifwa Sånde-Buden swår,
och affårda dem ifrån sig, eller och hafwa dermed
nåstånd til en annan tid; Sade han: Jag förstår
wel hwåd Eder Majeståts mening och sinne wara
månde. Sy om Eder Majeståt för den lidna oför-
satt, wille hånnas på den andelösa Kroppen, så skulle
Eder Majeståt uppenbarligen förbehålla sig sielf den
myndigheten. Men nu förvtan det, at Eder Maje-
ståt är mycket nådig och from, så behagar det Eder
Majeståt, at jag skal anses och förklarås för upphofs-
man til den ynhest och bewågenhet, som Eder Maje-
ståt emot de Sarder täncker låta påssina. De måga
fördensful, hwar antars Eders Majeståts befallning
så är, taga bort den trolösa Konungens onyttiga
Kropp, och lägga honom, som nu är fiänstels, på
ståt at förbrännas, hwiilket straff han dock snarare
hade förtient at Lestwande undergå. Ja det är san-
neligen så, gaf Hyanisbe här på til swår; Och de
flåla der jånste weta, at inga från Theben byrdiga
Dwinnor, hafwa blandat sig uti denna saken: samt
at icke en Cneon, utan Poliarchus är den som
Segren erhållit och wunnit hafwer. Men när de up-
tåttia öfwer honom en Grasskrift på det rum, som til
hans Dwilostad blifwit utsedt och förordnat, och der
han

han, efter sin död, skal i Jorden nedgiömmas, så må de ingalunda förgiåta, at ytteckna det ibland andra hans Segerwinningar, at han två gånger varit nominom denna Stadens Murar och Staket.

När hon detta med något litet myrjande och lättnad de mun sagt hade, wände hon sig annorstädes bort ifrån Sändninge: Buden, til hwilka Radiobarns Kropp, efter Poliarchi befallning, blef återståd, blott och bar som den war, sedan de hade tagit Warden ifrån honom. Men han sielf, när han änteligen bestyrdt de allmänna ährender, förmådde nu icke wärdare bära fötterna vnder sig, utan kom omförd emellan sina betienter, wid händerna ledd, och vnder armarna lättad, och så gått som vplyft och buren til sin Kammar; Hwarest han näppeligen kunde utbåda medan de hunno vplösa hans Pantfar. Större innan han kastade sig ned på sängen. Nu samled han sielf hade i följe med sig förfarne Läkare, förde han dock sig til minnes, at sådanne mycket berömda woro tilfintandes i Hyantisbes Häf, dem han hade haft tillfälle at lära kiänna, när han der härbergerades vnder sin sjukdom, efter de af Sördswarena honom gifne och tilskändade sårnader: Hwilka han dock wille låta til sig falla. Och blefwo altså två Galler, och äfwen så många Mauritaniße Läkare honom til handa stälte, hwilke warandes inbördes häpne och bestörte, sachteligen emellan sig sade, det han hade fått diupare Sår, än de sig inbilla och föreställa konnat. Ett Sår som war honom gifwit i Sidan och waka Liffwet, war fram för de andra det äfwen till gaste, hwilket, wid undersökandet, kunde ei ännu förwisso säjas, om icke det trängt sig in och skadat til ålsworna. När Drottningen här vnder gjorde til dem en fråga, hwad de hade för tankar om hans

öfslighet, gäfwro de henne ett hemligt swar, at det
 nu sata om, och synes wilia giälla Konungens
 Lif. Då hon, under ett försigtigt förställande,
 beröde den anstalt och besalte, at alt skulle tyst och
 omöjigen hållas, på det intet buller och owäsende
 skulle yppas, antingen i hennes eget, eller Fiendens
 öra. Der på ypmuntrade hon Läkarena, genom
 försäffelser om rundelig betalning och wedergjällning,
 at de för honom sin trohet och konst ei spara skulle.
 Men hade ock stelf intet betänckande wid, at inställa
 och se yppa, när sären öpnades, och deras diups
 undersöfres.

Sämnelig mycken Blod war ifrån honom bort-
 kommen: Ty så snart han lagt sig i sängen, hade ock
 en osänkelig myckenhet Blod af alla hans Sår yrlupit,
 at, när de förfarne Läkarne tidt och ofta kiände på
 hans hand, och förmärckte at Pulsådran på den
 samma stog ganfsa matt och ojämt, blefwro de deröf-
 wa helt förfärade. Medan således Läkarena sins
 smellan räslade, hwilken som bäst kunde wisa sin konst
 och stit, war en African ibland dem, Themison wid
 namn, den der intet hade någon särdeles angenäm
 förmå, och war des utan af en kort wårt; Men
 för öfrigit, för sin konst och sina råds lyckeliga utslag,
 war berömd och namnkunnig; Hwilken sade: Alt
 snart gidromål är säfångt och förgiäfwes. Jag be-
 farar at en annan orsak sig insticker til Konungens
 öra, än den som wil insmyga sig genom de öpnade
 srens gångar. Ty det måge wi ock intet föreställa,
 at all den Blod, som hans Fiende med sitt Swärd
 smatt wägen före at utspringa, och från sina rått
 öra at bortlöpa, är utur Kroppen afförd; Utan
 at den ännu qwarwarande Bloden i ådrorna äro,
 som en alt för starck rörelse, tillika med den som
 redan

redan blifwit förderfwad, öfwer mått worden vprån
 och förhittad; Hwilken ock dertfore, emedan hon
 så vpeldad och vti offick kommen, lærer sätta sig
 samman vti en seg flemachtighet, som sedan den
 nadtt gwar wid Resbenen, warder, der wi annars
 på något tienligit sätt sådant i tid förekomme och
 wände, beröfwandes honom både en fri andedrä
 och änteligen sielfwa Lifwet. Hwad bot skal
 fördensful här emot bruka? Jag för min del,
 ingen annan at föreslå, än at man på armen öpnar
 den så kallade Kongsådran. En när Bloden således
 fådt fri och öpen luft, affkaffas den gånningen,
 eljest skulle vti honom kunna åstadkomma förrutne

Öfwer alla de, som hörde detta hans tal, föll
 Fall rysning; En hwem wore så färdig på sin hand
 eller så dristig, som skulle wilja tappa något mera
 honom, sedan all Bloden honom förrunnit, och
 wet som knappast vppehölts, genom det lilla, som
 nu hos honom war öfrrigt? Dock wann denne Läkarer
 genom sitt trånga påstående de andras bifall,
 han sade at Poliarchus på intet annat sätt kunde
 wa wid Lifwet bibehållen. Fördensful öpnade
 ådran, ehuru ganska litet, då imedlertid många
 vtan stor ångslan och sinnets smärta, wäntade
 hwad utgång det taga wille. Här vppå påstråde
 om hwart och ett af hans Sår med egenteliga
 domar; Lämmande honom således i stillhet, och
 bödo, det ingen skulle med något buller eller
 den natten öfwer hans ro förstöra. Hyanisbe
 dock ingen der til öfwertala, at hon skulle gå
 honom. Hon satte sig vti en half inbygd stol,
 långt ifrån hans säng, at taga sig någon liten
 och gick tidt och ofta til den säng; liggande,
 nu ångsligen lutandes sig sackta ned, at förnimma om han

Wades, emedan hon fruchtade, at han redan varit
 locknad, nu förekommande Verienterne i en slitig
 trägen upvæctning, samt all beredwillighet och
 tillfærdighet wisande emot honom, som knapt hade
 bekant, af hwem han med sådan omsorg sfiottes
 oppasades.

Hyanisbe lät omsider swärligen öfwertala sig af
 Hof-Folk, at sedan natten merendels war til
 bracht, gå affides uti sin sofve-kammar. Men
 der ännu intet fått taga sig mycken sömn och
 vila, förr än de förnämste af hennes Herrar och
 ämbetsmän trådde der i stort antal tilsamman, och
 öfste henne up, wisandes dels nedläggia för henne
 öfönskning, dels gödra hos henne en förfrågan,
 om hon, wid de nya sakers förekommande omstån-
 digheter, wille för anstalt sfiie och för händer tagas
 till. Ty sedan man, ifrån de Sardors Läger, hade
 natten igenom hört något buller och owäsende,
 wid första morgon-lysningen, hwarcken deras
 Sjepps-Flotta i Strömmen, ei eller någre utsatte
 Wackter, eller ringaste teku til mycket Manskap och
 krigs-Folk frammanföre deras Läger, och innom de
 kastade Wallar. Hwarföre någre af Micipsa ut-
 gånge, at vundersöka hwad det wille betyda, at man
 så der så litet Folk, och alt war så tomt och öde,
 sommo med denna tidningen och berättelsen tillbaka,
 at Sarderne woro nu redan borta, och hade dragit
 ut ifrån sina färde; samt at de fördt sin Fos med sig
 stor del af sitt förråd, men lemmat dock mycket ef-
 ter sig qwart, som kommo nu Seger-Winnarena til
 god. Men strax här på kunde de wid annalkande
 annan dag, se de yttersta Sjeppen i Hafwet, af den
 ny upskten tagande Flottan.

En sedan Konungen war borte bleswen och kommen, kunde Virtiganes, med de andra förtimna Råden och högsta Krigs-Befälhafswande Herrar, aldeles intet råda, men utlogo alt hopp om icke allenast, (ty hwilken til gagn och nytta skulle nu wäl kunna segra, eller ynder hwars inseende anförande; När det så wida med dem kommit at de intet kunde draga öfwerens, hwad de wille, eller befara borde,) utan twiflade öfwen om, at den öfwermodige Fienden kunde genom ypkastade Wallen dämpas och tillbaka hållas. Utan stod det nu så til uti Sardinien, at der så ningom och efter hand ypwärte och yppades inböröro och årsfilliga misshälligheter, hwarföre de nödigt at kalla Krigsmachten tillbaka hem igen. efter Radiobanes woro twenne af båda Faderbröder, födde Söner, som enständigt sade sig hwar rättighet til den Kongl. Kronan och Thronen; hwilka den ene som kallades Harlicora, hwilken wäl af den yngre Faderbrodren härstammad, likwäl sielf äldre til ähren, wästod at man borde draga honom, för hans Manbara ähr; Men den andre hwilken het Comius, wille at man skulle honom icke just för sitt eget, utan för sin Faders tråde uti ähren.

Förebåden til så många olyckor, jämte det Soldaterne woro både hopp och mod beröfswande, kunde ei annat än föranslåta anförarena, at de allmänt teckens gifswande, medelst Trummehöring i Lägrät til skyndsamt yprätt, och utan Africaner kunde det förmärcka, lösa ifrån Landet och lägga utur Hamnen.

Ganske mange af de højste och ypperste Maurita-
 lers Herrar, kommo nu endræckteligen tilsammans,
 i den Drottningen bud om denna lyckeliga segren,
 som henne och hennes Folek tilfållen war; Swar om
 hon sått höra för sig berättas, hon sig sålunda
 utbrände: Det wore högeligen til önskandes, at han,
 som af denna Glädien tillkyndat och förordsfakat haf-
 ve kunde ock sielf, til sin stora fågnad, så den samma
 få. Och huru kiärt och önsfeligit skulle det mig
 vara, Konung Poliarchus, at jag ei måtte få
 mig en kiänbarare och mera hiert rörande sorg öfver
 än jag nu finner glädien hos mig öfver Fiendens
 nederlag och nedertag. Strax här på måfåde hon sig
 till Poliarchi Kammarer, under medfölje af några
 Fruntimmer och Förnåma Herrar. Han låg då
 i sin fränkhet mycket yrmattad, at han hwarcken
 kunde söfwa eller waka, och syntes hos honom alla
 till en mycket swår och håstig sjukdom. Dock haf-
 ve all hans sweda och smärta ännu intet warit måch-
 tigt, någon klagan eller diupa suckningar af honom
 utbräda, der af han kunde kiänna sig så någon lin-
 ning eller lisa. Det samma oförändrade Majestäte-
 tets anseende, som ifrån honom framlyste, medan
 han ännu war frisk och sund, behölte han äfwen då han
 war dödenom så när, at Lifs Andan tycktes nu lik-
 som sitta honom ytterst på Låppen. Dock hade han
 en så swag röst, at ei höras kunde hwad han talade,
 men af de honom när in til stående. När han blef
 i Drottningen warse, sade han: Eder Majest, mån-
 ne Fienden begynner å nyd yppa något omwäsende?
 Drottningen Gudarna tackes så laga, at jag blifwer hel-
 ligad igen, skal jag ofördröjeligen hämnas yppå det
 oförliga och obändigga föllskapet; Eller om jag i den-
 na min sjukdom måste sätta Lifwet til, och allenast

Skuggen blifwer af mig qwar, skal jag ändå
 fräck uti dem. Bydragen i medlertid, o Drottning
 Eder Micipsa, och hwarest Eder ammars skulle få
 synas, Gelanor, högsta machten, at öfwer alt
 och råda. Ehuru han nu desä orden mycket
 och hest uttalade, bröt han dem dock ut med en
 sinnets rörelse, at man nogsamit kunde se och
 det hans Unsichte war af en lifsigare färg iränd
 yspelat. Men Hyanisbe swarade: O Konung,
 gjörs andras Wapn intet behof? Ty ho wil
 billa sig, at kunna tråda uti Edra fot-spår, och
 segrande wara Eder lif? Eders Majestät gjorde
 ett slut på altsammans, i det allas styrelsa blef
 swagad och til intet gjord i Radirobanis enda
 son: De trolöse Fiender hafwa, med stor fram
 nesa, måst tillåta det swarta nattenes mörcker
 dra sin Flykt, lämnat sine Cammeraters and
 Kroppar på öppna Fältet obegrafne, ei förstörd
 wid Lägeret ypkastade Wallar och Förswarswären
 men qwarlätit alt det til rof och plundring, som
 för det hastiga yprättet skul, ei hunno at föra
 sig derifrån bort. Poliarchus tycktes af denna be
 tellsen blifwa ännu qwickare och bättre til mod, i
 en lifs kiänning, af samma Lycka, trängde sig g
 alla ådrar i hans Kropp. Han wille fördenkf
 at den Glädien, hwilken gemene man och Sold
 ne intet kunde hemlig hos sig hålla, som skynd
 Templen, hamnarne, och sina lustiga gillen,
 blifwa dem förment eller förnekad; Fast man
 ännu vi frucktan om honom, och Hyanisbe g
 befallning, at man skulle med den allmänna frö
 hafwa anstånd och fördrag, til des han med sin
 fångna hälsa wore den samma förökandes. Den
 achtiga åhrehstnan och myskenheten intog alla inwån

Staden Lixa så högt, at de sig intet hålla eller sty-
funde, med mindre de skulle gå in vti Fiendens
öfver; Och ifrån yttersta Hafsstranden frisa och ros-
sa, samt i onda önskingar vtrifsta öfver dem, som
afseglade och wände sin kosa der ifrån. Sedan
besönte de at fins emellan lifwa och tråta om bytet
och rosvet, så at förstlingen der af, kunde nåpligen
lifwa tagen i hågn och förwar, hwilken borde egen-
ligen vara Konungen och Öfwerheten anhörig
och tilståndig.

Men när man nu skulle taga sig före, at omlaga
Köparehi Sår och de gamle af, samt nya Plåster-
Sår i stället påläggga; Trädde de förnämste af de
kongl. Personernes Herrar och närmaste wänner
fram, och stälte sig rundt omkring fången, hwar vti
sin siuka lög, hwilken ei kunde inwärtas hos sig hem-
lig hålla, med mindre de genom utwärtas ömfeliga
öfver och åthåfwer låto förmärcka den stora sorg och
bekämlse, hwar af de sunno sina sinnen vara intagne
och hårdt beklämde, och trodde sig af Läkarens ögon
kunna taga den spådom, huru det med siukdomen ut-
gå, och hwar godt eller ondt de således der af skulle
hafwa at förwänta. Den Läkaren war nu ock när-
varande, som dagen tilförene hade der til rådt, det
öfwan öppnas skulle, hwilken ock då uplöste och tog
ifrån det Bandet, hwar med det såret ömlindat och
obundet war, som tycktes hafwa största sabra och af-
wentyr med sig. Ty Läkare-Konsten war ännu intet,
som sedermera skiedt, vti tre särffilte stycken fördelt;
Swär af til det första hörde, at vundersöka om kropp-
sens inwärtas siukdomar til deras ursprung, orsa-
ker, egenskaper och beskaffenheter, til det andra, at
ihoplaga och förfärdiga för hwar och en tientliga och
hälsosamma Läkemedel, och til det tredie, at allenast
B b b 4 omgås

omgås med utwärtens Skadar och sårnader, samt deras
 Plåstrande och onlagande; Utan de samme som
 fat den Konsten och lagt sig der på, at lära Finna
 inwärtens sjukdom, samt der öfwer yttra sina tankar
 och omdöme, de tillagade ock så sielfwa Läkemedel
 och lade jemwål händerne wid utwärtens Skadar
 Sårade Lemmar.

Men då blef det af allom för ett sållsynt ting
 ett widunder ansedt, at döds-köttet war nu mogent
 och sig til wahr förwandlat hade. O hwad för en
 stor nåd hafwa icke Gudarna här utinnan bewist?
 brast Themison öfwerliudt: Låter intet Himn
 föra något klagomål, med mindre I fullgiören
 I weten Eder wara honom skyldige, om någre löm
 för Konungens Hålfos återwinnande af Eder giorde
 åro. Jag har in til denna närwarande dag aldrig
 någonfin sedt så tilförläteliga och snabba teka at bli
 wa helbrågda, och komma yppå fötterna igen.
 bren är alla redan borta och förswunnen; Och
 swulnaden uti Sären ei allenast satt sig och fallit
 utan fräskilier och yplöser den delen, som uti den
 hel och ofkadd, hwad ytdött och förderfwat är, såsom
 det hända plågar med de Sår, hwilka efter någon
 tids förlopp, lifna sig til, och synas wilja blifwa bättre.
 Alle togo emot desse ord, såsom ett ifrån sielfwa
 gedommen gifwit Guda-swar. Månge, lik som wera
 de ei til sig för glädie skul, brusto ut i gråt och stred
 tårar, somlige der emot fällo de närstående uti sam
 nen. Andre åter igen kastade sig ned på gälfwet, och
 anhöllö hos Läkare-Konstens första ypsinnare Apollon,
 Esculapius, samt Hålfos Gudinnan Hygia, at de
 än mera wille gifwa sin påbegynta wålgierning en
 lyckelig framgång. Men ingen ibland dem alla wisse
 der emot ett så tackfamt sinne-lag, som Drottningen
 sielf.

Hon gjorde den Affricaniska Skydds-Gudin-
 nan Coelesti Löfte om ett Offer, som skulle bestå af
 Ett Hundrade Kreatur, samt at hon, til hennes åhra,
 skulle anställa och inrätta wisa Lekar, som på bestäm-
 da tider och dagar allmänt hållas skulle; Och begynte
 hon nu först på at hierteligen sägna sig öfwer den er-
 hådna Segren.

Under den påstående Gudstiensten, som de nu
 hela tre dagar igenom med stor frögd och glädje fi-
 rade, utgick befallning, at man med alt arbete anstånd
 göra, och allmäneligen med alla syster wihöra
 skulle. En Poetisk Dicht, som Nicopompus förfat-
 tar, den han gaf namn af Fågeliud öfwer åter-
 vunnen Sälsta, syntes vara mödan wärd, at han
 här införd blifwer, ändock han långt efter at wardt
 utlofsatt och sammanskrifwen, (efter han från wa-
 rande på Sicilien fick sent erhålla tidning här om;)
 Enfannerligen emedan han lif som närwarande,
 gör der utinnan på högtideligit fått en Lyck-önskning,
 och uttrar sina Fågne-tänkar, öfwer den hastigt
 påkommande och nu för handen warande, samt i
 Himmels högd sig höra låtande stora Löjet och oge-
 mena Glädien.

San Guda = Lif skal få, o frögd! hwi skynda Stierz
 nor

Stån höga nästen sin til Himlens yttre ring,
 Och lemna Sästet tomt, hwar hållt man ser sig
 Fring;

Men hafsta sig til wägs, som Phabi snälla Tärnor,

Och göra sällskap stort, at den til möres gå,

Som för sin tappra Dat' de weta lof förtiena,

Och Gudar bland sitt tabl ei kunna rum förmebna?

Men tagan mot, som wärd är plats ibland dem
 få.

J dödas rike hwad för hopp kan öfrigit wara,
 Ut winna sådan frögd och lefwa få så fall,
 För vlla andar: Der til ewighetens qwall,
 Låt frygga Furier ei någon plåga spara:
 Wår Zielte lefwa skal bland Krönte Kongar all,
 Likt ett klart Kinand' Litus, som slog Tyrann til ryggar
 På Sarders nederlag, wet Gallers styrcka bygga:
 Här om i Werlden widt bör höras Glädie=Skall.

Seån frygga Heden=Mark en snidhvit Gränts äfklis
 Det skugge=rika Land, der fromma Siälur bo,
 Som hafwa utaf qwal och plågor ei oro:
 I gröna Parckers Lugn, der Dansa städs på Liljer:
 Der swäfde hwar om an' den tappre Zielte=Skall
 Som optändt wredes blöf i glömskans flod utfläkt
 Der åne'lig fiendskap månd' sänjan banden räckt,
 Hwars Andar Dygden sielf för straffer fruktändt hat.

Når dese här ifrån twärt öfwer ögon wända,
 Til Odens hufvlig Bygd, och säkre tora på,
 Hwad dryge slångar der städs de fördömde få
 Af afgunds grymma träll, som plåga utan andar,
 Och sarga deras Kropp med hwasser, spitzig ragg,
 Des Lemmar och des Ben med hiul de sönder=bräkt
 Samt bränna vppå bähl hwem de få fatt och räkt:
 Ja, der de pinas wår' ån af hin onde ragg.

Si, då så få de se en flock helt färsker tåga,
 Allt närmar denna Pöl, som stincker utaf os,
 Och rök, af plågor des, der bastas med sin kos
 Ut lägga vppå hiul, på stegel, brand och låga.
 Af skarpa Skärmyflan, som de had' utstäkt der,
 Man såg des hela Kropp med blod röd färg
 wara,
 Samt bistra Bilder stå ån i des Ansicht qwara,
 För'n efter Blodbad slikt ut hand de lagt Gewara.

Seån Gyltis höga Kall de raske Zielte städa,
 Med stor föröndran på den vlla Manne=Hop
 Som nu ölef störrad ned och fäld i denna Grop:
 Det wille dem wist här ei någon Glädie båda,

Wahlplatsen wara måst des död-sång och des graf,
 De Klådde Skarpa Skätt, des Leder blefwo sympie,
 Den tappad's Bloden af, at de hopstryndte, krympte,
 Med i Blodlefrad Sand måst segna, gå i qwas.

Des Sår hwar vi de sin' Skärpta Spirit indoppa,
 Ki Troje Blodröd Flod war mächtig Skidisa af,
 Den Hektor Purpur färg med Phrygers Offer gaf
 Med Grakers: obördt, hwar der lagad's til för Soppa,
 De sade: Kwad för Swård ha desse huggen giordt?
 Om Wenn'skior så i macht och styrcka sig förmera,
 Man spår war Jord då strid med Himm'len gångor flera;
 Ty af Nit Bardalet war tid har aldrig spordt.

Så taltes: Då man såg offant'lig skuggen nalkas,
 Med hwilken Charons Båt nyss träffat had' i strand:
 Kwars Lifstråd Athrops har kript af med Martis hand,
 Helt blodig: At des Swård derpå knapt hunnit swalkas,
 Ki döden än bytt om hans Ansichtes bistra min'
 Man tekn ännu såg, at han en Konung warit,
 Sår än des Anlet, Bröst, helt illa war medfarit:
 Hans mista Kronos Band, och Purpur-Mantel fin.

De handen när hans Swård blef bortryckt, hon då
 blånkte,
 Och gaf från sig en glants, lik som en Ljungeld klar,
 En spådom: Zielen rast än mod i hiertat bar,
 Som blef dock dämpat af den han der om minst tänkte,
 Ty han så huggen blef och sargad i sin Kropp,
 De Bild ei Wenn'skio lik han vi Skidoden förde,
 Mång slag och hugg och styng lifsandar hans vridördes:
 Hans öpne strupe gaf om Lif nu mer ei hopp.

Han strax för hufwud togs, och in för Domstol slüptes
 Med wåld, och ei med krus: För honom affids wot,
 En gemen bosweslock; Gøddömd til rep och strek,
 Af skræck för Minos syn, helt bister: snart han dräptes.
 Dock fast han blef bestört, han likwål wördnad bar
 För sträng befallning, den han tordes ei mot knysa,
 Kwad onkos gift har dig nedstörtat i det tysta?
 Säg oss din lefrads lopp, din afgång oss nu lär.

Tu skönt han än war stolt och fräck uti sitt sinne,
 När han sig minne på sitt Rikes stora prächt;
 Men nu en fängslad träl i fästnar stöts med wäckt.
 Ei längre tordes då med Orden hålla inne,
 När han begynner på och munnen öfna wil
 Om olycks=öden sin, då uti sitt qwal det düpa,
 Gaf afgrunds=skaran ljud, at så hans tal insupa,
 Sin frälsand Böhor böd och Siyx nu hålla still.

Så framt man annars hördt i dessa mörka Länder
 Om *Radirobans* namn när ryckte spridas ut,
 (På mång fröndelig tropp jag gjordt ett ömkligt stut)
 Ei sällan drifwit dem hit ned med egna händer,
 Jag den år, sade han: Som *Konga=Spiran* förot
 Med trug och gruffsamhet i de *Sardin'ske* Bygder,
 Af *Baleariske* Folk, på *Ligurs* branta Högder,
 Blef wälsamt fruchtad: då *Syx* achtsamt här på hördt.

Men hwad är åt med ros och skryt sig fåfängt mödt,
 Helt när förlorat är all forna ståt och prächt,
 Och *Konga Sceptern* här nu ligger i föracht:
 När dygd allena pris tar för all laster nödt.
 Mig *Enyo* förskön, jag tala wil rent ut,
 För *Martens* sträcke=bänd, och från din plågo=piffa,
 Min alt för stora Lit på Macht och Per'gar friska,
 Ach we! har gjordt at jag nu fådt så ömklige stut.

Det wällit och min Lit på Lyckans Hüal det halt,
 Som går litet klotet kring, och står på slipperig fot,
 Selt swekfull, med mig förr har hållit: Ut emott
 Förgäfs och mig bemödt om gamla Anor tala.
 Jag ingen höll mig lit: All Gudar, Lag och Rät
 Jag med föracht glömdt bort: Min egen Gud wil
 wara,
 Min wilje war min Lag: Jag ryckets hot lät fara,
 Min' Smickrar' mina fel berömde på alt sätt.

Hwad wil jag måla om de *Mauritan'ske* strider,
 De rån jag har bestält uppå *Tre=Voddars* Ö,
 Jag menar *Caperi* på Land så wäl som *Sio*:
 Min Gud=förgiätenhet; Ach *Himlens* hånde=tider: 20

De ha nu rådt mig fatt : O bitter Olycks-Dag :
 Han suckand stilla teg. Men Minos gaf befallning,
 O högmöds stora straff och ståtbeis-lön, betalning,
 At såja : So dig giedt ditt bane-sår och slag ?

Han gaf til svar : Den Kong, der af de Gæller skrytte,
 Den rykter uphøgt har længt öfwer Himlar all,
 Och gifwit främsta rum bland forna Hieltars tabi,
 Han mig, dock hämd-lös ei, i dödas Land nedstotte.
 Jag tror wist inbörd's wi ha dryga slingar bytt,
 At han så wäl som jag har fådt en dödlig sårnad,
 Min bane jag har fådt : Han också fådt sin blånad,
 Af Leiken han ei mer än jag lär kunnat skrytt.

Jag släpt'n ändelig lös sen jag had' honom ristat
 Med hwaka Brynjan min : Han sådan blodhvit sig,
 At Bloden all jag tror yr ädroer hans förgid :
 Så længt med fiend' min, at gå jag mig fördömtat.
 O Gudar ! mån han hit för mig nedgången är,
 Sed' han, och weed omkring sin grästrand' ögnestrålar,
 Lit som at söka der sin ban'mans hamm och wählar,
 Såg : af Ehr, om så är, jag weta så begiär.

Är med så wardt det slut ; Hans Dom de nu strax
 fälte

Til ewig hunger, törst, med Tantal blef fördömd,
 Af Systrar tre bortrytt, i afgrunds diup nedgiömd,
 Som buro orne-hår : Så gick det med war Hiete ;
 Då strax i Glysis-Wall tringspriddes rykters lind ;
 Nu Poliarchus Döt : Det säger owån grymmer,
 Som at han honom fält med fräckhet sig berömmar ;
 Men fallt : Han måste sielf här släppa til sin hud.

De fromme fruktad' wäl ; Doch honom få de fågnas,
 I sällskap sitt snart se, och gå bland Hieltar främst,
 Som för sin' Riämpe Dar' dem wård är sittia närmst,
 Och med dem för alt ondt i frögd och ro ståds hågnas,
 Bland falla skuggor här en inbörd's täflan war,
 Hwem honom först skull se, få möta, wisa wägen
 Til Hieltars Glädie-Parck, hwat der om war förlägen,
 Den mislynt blef som ei hant först, men stanna qwar.

Af gröna Lagrar nu til honom Krantzar lagas,
 En at två af hans swett, en at gie Riedar' hand,
 En häller Kläder hwit, en Palmer til hans hand,
 De forland' stå til tjenst hwad Hielten hållt behagas,
 Som når en Bispswärms=Hår från Hyblas Blomster=Stålar,
 Förwäntar Wisen hem til rena Ware=Stätten,
 At öfwerser med lust de Honungsfulla Stårten,
 Vr hwälfoa Ramrar gå sin Kong til möres snält.

Då strax man warse blef, at Castor war för handen,
 Och kom med Klarhet stor i Werldens mulna natten,
 När under Himn'lens hwalf sig mörcka dimman fallet,
 Han kom med ståt och præct i dessa sköna Landen,
 Sen han sin Påst och wækt had' med sin Bror ombjudt,
 Och lämnat så sitt stånd på höga Himla=Polen;
 Hans ögon utaf Eld då bländte lik som Solen,
 Alt kring hans Xelar war med Purpur wål beprydt.

Vr Ansicht hans man såg en Martis Bild framlysa:
 De Siälur spådde strax, det Poliarchus är,
 Hö är nu bland oss, som ei Sägne=Wisa qwär:
 Men de til slut så se sig fallta tanckar bysa,
 När Castor af dem blef wid Klarar' lius nu kiänd:
 De röija honom Wåg, och sina fel strax rätta,
 Om honom stå en ring, begynna sig ursäcta:
 Han vndrad' hwi han blef så hårdt utaf dem trängd.

Med tyglen Guden hölt sin snabba Håst nu stilla,
 Och wände Ögon sin på alla Sammar kring,
 Som nu om honom had' sig slagit uti ring,
 Och börjad' hwar om an sin Röstler höat framdrilla,
 De sade: Säg oss du, som wida Åst berest,
 Hur' med wår Konung gådt, hwad han har fådt för ödet,
 Se Galler honom nu med sorg ibland de Döde,
 Hwad kommer han för Wåg? Säg oss, om du
 det west.

Först Castor stilla teg; strax brast han ut i Löje,
 Lik som man fraggan hwit af Watner skummar af,
 När den i giåsning står oppå ett stormand' Saf,
 Ell' lågand' rider in i Stieppen full med nöje.

J Andar, sade han: Tu hören til, jag ber,
 På på Ehr glädia så, låt frögdén Ehr man fara,
 Des grund på ett fallt hopp nu begd och ständer wara,
 Sämt owård heder: Jag med klara ögon ser.

Sitt hopp bedragit har och Himm'lens härskap höga,
 En heder hwilken ei Ehr Lundar ämnad är;
 Den fåfängt mödar sig, som der i del begiär,
 Si smectren Ehr med hopp se slikt Gullrägn nedsnöga,
 Jag såg för korter stund den tapre Hielstens strid,
 Hans Mod uti sitt Bröst, hans uppsyn och hans styrcka,
 Som hans Blod förran, och börjad' sakt'lig yrcka
 Öppå des lefnads=slut: Förvondrad' mig der wid.

Jag såg hur' Himla=Vor de sitigt efterfråga,
 Swart hån på Himm'lens Tract nu denna Siäl
 Skull' gå,

Om hon skull' som ett Lius til Ost=ell' Wäster stå,
 Som ett glimmand' Stien långt bort til Norden taga.
 Då höggste Guden sielf gaf från sig detta swar:
 Si än beslutit är, at Himm'len skal så taga,
 Den ädla Yngling mot, ell' Jorden än bortjaga;
 Ty mycken Seger är der än för honom qwar.

Han har ei hunnit än all' Orter at behärsta,
 Och dämpa störfsigt pack', som mot'n skärper Swärd,
 Dem och at skona han ei actar wara wård,
 Sör'n i des warma Blod han fått sitt Spiut wäl lästa.
 Si hwilken resig Kropp och Hielte=Mod han har,
 Der i dock' liuslig han sig ter, ei grym, förfärlig,
 O Skönhet! den i alt sitt wäsend' är så härlig,
 Swad Gud skull' icke sig förklara för des far?

Ah, hörde han mig til! Jag kund' mig trygt inbilla,
 Du skull' då, Juno sielf, min Måka, liuf, ta tröst,
 Mitt brott mig gifwa til, och detta Barn ditt Bröst,
 Och ei i Barmen hwit din söta Mjölck förspilla.
 En enda Ylder ei tilfyllest gidea kan,
 At glömma så rar skatt, som bör til flera himna,
 Swars Ungdoms Lilla bör i wårten långsamt rinna,
 Med Nestors många Åhr bör bli en gammal Man.

Tre Systrar böta sent hans Lefnads = Tröd affliktat
 Til ewig tider han fortplantra bör sin Ätt,
 Och Werlden til stor Frögd bli' lik sin Börd

Men dessa Griernor sidst förynra Skien föråbra.
 Gack skyndsamt, gack min Son, som Kraft är
 ter gier,

Den döden, sär och wärdt fördrifwa kan och hela,
 Giut in, lät hemlig sakt för Sären intet fela,
 Der af en snäller bot för qwäste Gudar skier.

Fort skynda dig nu bort din Lätar = Konst at wisat
 Med Sonen Esculap, ei fructa för mitt bot,
 För dundrand' Ästie = Elag, ell' för min Damm
 Enor,

Jag gillar ödets Lag, och wil din Konst nu prisa.
 Så talte nu min far: Strax der på Phobus sid
 För Kongen siuk, som nu had' lagt sig ned at hvila
 Med Lätar = Dragt beklädd, tro frutt han intet ibrä
 At giöra ren hans Sår i dolder Hälso = Glad.

Han oförtruten dem med lindrig hand förbinner,
 Omplåstrat med all slit, ei spar nå'n Lätar = Konst
 Och at hans Arbet' ei aflöpa må omsonst,
 Der giuter Guda = Drikt: Szwat Blod or' Idrot rinner
 Nu Hielten kom sig för, och fick sin Hälso gen,
 Nytt Lif i Bröster fick, i Lemmar nya Kreatter,
 Hans bleka by förswan af Sygias Läte = Safter,
 Han blef nu tagen vp hos Gudar all' för Wän

Nu stämnen derför' in, jag ber, J kysste Hamnar,
 J denne Hielten lof, fast han ei kom hit mid;
 Ty Dygden kännes man med lika Zeder wid,
 Szwat som hällt hon bot, man henn' med Lof om
 famnar.

Nu Castor stöt, och strax från nedre Dalar all
 Man hörde glädie = skri, stort frögde = any och Dunder,
 At Stogar, Haf och Jord och Luft och gröna Lundar
 Af Glädie med stort brak de gåfwo åter = Skall.

Det II. Capitlet.

Alledes gingo nu några dagar förbi, som af
 inga yppada nya oroligheter särdeles märck-
 wärdige woro, (ty Poliarchus kom äfwen,
 af allas förmodan, mycket snart och skyndsamt til
 resan och krafter igen,) til des det Bref, som
 Argenis hade förtrodt åt Arsidas, gjorde åter nya
 planingar, uti den bullersamma Thekans owiså ut-
 löfande, och som oftast farliga och äfwenlyrliga öden.
 Ty så snart som Gobryas och Arsidas hade öfwer-
 natt yppehållit sig uti den tomta Hamnen, hwarest
 förbråd war på någon ting at tilgå, dit de efter
 tillade stormen, ändteligen hunnit draga sig in,
 och stante de sins emellan rådgiöra och öfwerläggga,
 om de skötte ut de tryggast resan anställa, eller för händ-
 er till skulle? Gobryas hade ännu hos sig i behåld den
 Flottan, och de Soldater som vnder hans hand läms-
 woro; Flottan war fuller något illa stött och
 skadad, och hade liten omlagning af nöden; Men
 Soldaterne woro alle wäl förwarade, friske och hals-
 städe, de der nu öfwer alt saknade, samt hade en
 och innerlig längtan efter sin Konung.
 På den orten fanns intet Stieppswärcke: Ty der
 war en stor och Skogslös ödemarck. När de nu lit-
 telt hade någorlunda lagat Fartygen, hämtade de
 om Bord ifrån en Kiälla, som nära der in til
 Jorden vplepp, och är annars en sällsynt för-
 sör uti det Africanska Landet. På den eljest ofruckt-
 wa tracten, warte jemwäl en stor myckenhet Gaf,
 som kunde tiena til Mattors och Togs försärdigande,
 som kom dem ganska wäl til pass, wid Tacclens
 och förbättrande. Det håstiga stormwädret
 sig nu också stillat, och lugnat af. Men hwart
 Ccc hån

hån skulle de sig wäl nu begifwa, antingen til Land
 eller til Siös, emedan det war dem obekant, til hwil
 ort Poliarchus war af stormen fördrifwen? Ant
 gen utredde och tilfrids: stälte Arsidas deras hit
 tit wanglande omwisse och twifwelachtige sinnen,
 han anmodade Gobryas tråda med sig litet aff
 hwilket när han ock så gjorde, tiltalade han hon
 sålunda: Min kiäre Herr Gobryas, wår alt för
 ra trohets Ed, hwarmedelst wi oss inbördes för
 dit, at å ömse sidor för hwar annan tytt och hem
 git hålla de ärender, i hwilka wi både äre utfridd
 och befullmächtigade, kan innan kort draga skuld
 wer oss. Hwarest antingen J således för mig läm
 stilla tigen med Eder Konungs råd och anslag,
 ock jag skulle för Eder hålla löntligt sielswa ändam
 let af mitt sändningeskap: Hållt som wi, wid så
 skaffade omständigheter, kunne med inbördes gem
 samt rådplågande, hwarken se oss sielswe något
 til det bästa, ei eller wara wåra Herrar och för
 til särdeles dienst och nytto. Hwad wil det för
 skuld båta oss, at wi inbördes wetom det wi med
 så ömt, granlagat och aldeles onödigt stilla-tig
 och tyttlåtenhet, intet annat giöre, än för hwar
 nan skrymten? Säj, är det nu icke så, min
 Gobryas, at denne Flottan står segelsfärdig, och
 ler sin kosa til Sicilien? Då fattade Gobryas
 af den honom updragna friheten, at så uti inbör
 godt förtroende upträcka sitt sinne, och yttra sina
 far, och gjorde tillbaka denna frågan: Men J,
 Herr Arsidas, ären J icke isfrån Argenis til Poli
 chus affärdad? Då nu begge, så til det förra
 senare, swarade ja, och medelst ett kiärligit samntagan
 de stadfastade sins emellan en ny wänskap, trädde de
 sedan i så mycket större yprichlighet med hwarannan

sammans, at ordenteligen öfwerläggga och hålla
 öfpligning om alla deras öfriga giöromåhl. Go-
 bryas låt ock förstå, det Poliarchus hade ei förmåna
 af de förnämsta Anförarena och Hårhöfswizmäns-
 kerna yppenbarat sina tanckar, eller det han nu i
 öfret hade, nemligen, at han stälte sin seglats til Si-
 cilien; de fläste woro af den falska och grundlösa in-
 sanningen, som skulle hans vpsåt wara at ställa sin
 öfresa ännu längre bort. Men besynnerligen hade
 Konungen för honom endast och allenast i största för-
 öende hela handelen och alt sitt förehafwande vpe-
 ött; Han wille med denna krigsbår drifwa igenom
 utlofwada ächtenckap med Princkeskan Argenis,
 öf wäl i anseende til några i Sicilien författade Lä-
 öer, dem Gobryas ei hade sig bekanta, hwilka för-
 öo all nära förbindelse med Gallien genom gister-
 öhl, som ock för Konungens skul i Sardinien, den
 öre wore en ledsam och för Princkeskan oangenåhm
 öare. Då Arlidas öfwen berättade, at de Sarder
 öro wäl bortdragne ifrån Sicilien; men Princkes-
 öns och Poliarchi wälfärd bleswe nu af en hårtigare
 öfke-bölja brydd och oroad. Öy det war en, wid
 öam Archombrotus, hwars person han ei hade sig
 öfant, at hwilken Konung Meleander hade trolösa
 öat sin Dotter. Hwilken obillighet blott med de
 öallers wapn förefommas och hämnas kunde.
 öobryas måtte fördenckful med denna Krigsmacht
 öyndssammeligén förfoga sig til Sicilien. Det skulle
 ööfwäl lända Argenis til öfwermåttan stor hugnad,
 öa det hon måtte nu helt wist och säkert kunna för-
 öanta större hielp och vndsättning; eller om nöde
 öändigheten icke wille tillåta något drögsmåhl och
 öörens ödrågt, han då kunde med den samma Flot-
 öan taga där ifrån flychten. Til öfwoenters torde

och Poliarchus sielf hafwa winlagt sig om en sådan
 sköndesamhet, at han antingen är där redan närvaran-
 rande, eller och lärer han ofördröjeligen och un-
 Fort förväntas; men, hwar det så tildrager sig,
 min Herr Gobryas, sade han, at I där förvt ed-
 insinnen, så kunnen I förebåra, at I täncken sig
 eder resa til Grefeland, och genom ett Sanningen
 til Konung Meleander, hos honom anhålla, at ed-
 må efterlätas blifwa där så länge för ankar liggan-
 de, til des I hämtat edra Stalbröder, dem storm-
 wädret hit och dit på Hafwet kringströdt och förför-
 grat, med eder Flotta tilsamman. Men jag
 öfversända bref med eder til Argenis, det I
 skolen ställa henne til handa. Och lärer wäl, både
 de wiktige och angelägne ärender, yti hwilka I wäl
 den affärdade, och orten, där I kommen at ligga,
 samt eder egen skofhet och försigtighet, bara ed-
 wägen och tillfälle, at få hålla samtäl med Prinsessan.
 Om I henne med lydno och tienstachtighet bemöta,
 så kunnen I wäl föreställa eder, hwad heder och
 beröm I dertfore hos edar Konung lären hafwa
 förwänta. Gobryas gaf härpå detta swar:
 erkänner eder stora trohet samt mogna och häf-
 samma råd, min Herr Arsidas. Men hwar för
 wiljen I icke gjöra sällskap med os hem til edert
 dernesland? I kunde wäl på något sätt yrächtat
 ankomst hos Konung Meleander. Och kunde I
 äfwen ledsaga mig fram til Prinsessan Argenis.
 Ja, sade Arsidas, om eder så skulle behaga,
 lämnen mig ett litet lätt Fartyg, der med jag vil
 fara omkring alla Africaniska Stränder, at om ed-
 Konung skulle någorstädes wara af stormwädret fö-
 dreswen, det mig anförtrödde brefwet icke måtte
 förkomma och uteblifwa, och kan han då äfwen sielf
 oppa

på min berättelse, så förnimma, på hvad fötter
 hans angelägenheter stodo, när jag reste ifrån Sici-
 lien.

När de nu således hade fins emellan kommit öf-
 vrens, och Arsidas jemväl bekommit ett Fartyg,
 som var lättrodt, och begvämt at leta sig fram med
 Hafswikarne, lade han sig omsider ut på sin föres-
 tatta Sjöresa. Men Gobryas styrde med femton
 Skiepp, på hvilka, förutan Båtsmännerna, två
 hundra två hundrade Man gemena Soldater, til
 samt legde och wårswade woro, sin kosa til Ön Si-
 cilien. Och war wädret ei eller någondera af dem
 hinder i deras segelsart. De fingo wäl icke betie-
 sig af en aldeles gynnande medwinn; ty wädret
 wändt sig i Nordwäst, och så fogat sig, at bå-
 de som seglade ifrån Africa til Sicilien, och de,
 som reste ifrån Sicilien til Africa, kunde med si-
 kerrinn fortsättia sin Sjöfart. Så hände sig och,
 at wädet skyndade wid samma tid föra Archombro-
 tus in uti Africa med en ansenlig myckenhet frigs-
 folk och Skiepp, försedde med all den frigs-
 rustning och proviant, som den stora skyndsamheten nå-
 sin tillåta kunde. Ty han hade, genom den ut-
 städe tienaren, i god tid bekommit sin Fru Mo-
 rtes bref, deryttinnan hon lät honom förstå, at Ra-
 robanes flådde sig nu uti blånkande wapn, och
 utrustade sig til det Africaniska landets förderf och
 öndergång, och af den moderliga rättighet, som hen-
 ne tilkom, gjorde upskof och hinder i hans bröllop,
 så deß han hade satt sig öfwer til Africa, och sådt
 sig med henne samråda. Och oansedt Archom-
 brotus war af en trefaldig rörelse, liksom aldeles
 utan sinnen kommen, nemligen af stickenhet och för-
 baring til de Sarder, och den sorg han hade öfwer

sitt bröllops vpskiutande; dock wille nu hela Africa ingen ting hafwa at säga emot den stora fiändens der af han war vptänd; utan hade han nu med sig bestämmer af de tankar vti sitt sinne, hwarföre han behagade hans Moder, at han af kärleken så lätt wärlas plågas skulle, än hwadan han måtte kunna försöka sig vndsättning at vtehålla fienden ifrån sitt fädernesland. Hwad skulle nu wäl Meleander i sinnet be- wa? Hwad skulle wäl Prinzehan Argenis wid be- beskaffade omständigheter hos sig tänka? Huru hade icke ett obehageligt drögsmähl åstadkommit at en god sak blifwit bortskämbd, och lycksalig med stor harm och förtret måst saknas och förlorad när man den samma intet strax sådt tiltråda. Honom således en stor sorg och ångstan frätte, och han ofta hemligen hos sig förde denna klagan öfver sig samt gaf sin Moder den befhylningen, at hon war emot honom mycket hård och obillig, lämnande honom sig änteligen en liten tid, at återställa sina förvirrade sinnen vti någorlunda stånd och god ordning. När omsider den första bedröfwelless och förföring molnen war bortdrifwen och förföringens dirobanes för honom det mähl, hwarf han wände all sin dichtan och tractan, at systa med det, hwad den hos honom vptände wreden in- och wid handen gaf, gick så med det slyndesamma til Meleander, och honom med dessa orden tilsat. Det wore högeligen til önsfandes, nådige Konung, at jag för hade gifwit tillkiänna af hwad solet jag är härstammad, innan den af en annan mig tillkiände de oförrätt, ännu icke nödsakade mig at förefomma Sicilien tung och beswårlig. Nu lägger jag till både min härkomst å daga, och jemwäl högeligen der hos anhåller om Eder Majeståts handräckning til mitt heders. stånds stadfästande.

Hyansibe, Drottningen uti Mauritanien, är
 en Moder, hon hafwer genom skrifwelse låtit mig
 veta, at en både för henne och Mauritanien för-
 örlig fiende är ofördrögeligen och innan fort dit til
 förwäntande. Och ehuruwäl jag bör låta den os-
 äcka, som hänger Rifet öfwer hufwudet, gå mig til
 bertat, så tar jag dock större del uti den sakra, som
 min Moder swårswar uti. För öfrigt så fördubblar
 hon ock min harm, som är vphofsman til denna
 öfögenhet. Ty den der Radirobanes, den Stråt-
 wäaren, hwilken de blide och lyckelige öden hädan-
 öfver, när han med all macht stämpade efter
 Eder och Prinsekans Argenis lif, är den samma
 öföliga menniskan, som nu åter söker slå under sig
 Fruentimmers rof. Jag skulle wäl intet fruchta
 af någon ting af honom, som kunde tilfoga mitt
 Mauritaniska land någon skada och äfventyr, hwarest
 jag icke fölle det an oförwarande, och utan at det
 fört sättia sig emot honom i godt stånd och bered-
 sskap. Jag finner mig således twungen och nödsak-
 ad at lämna denna orten, och begifwa mig hem til
 mitt land igen; och om Eder Majestät skulle täckas
 förklara någon ynnest för mig, såsom sin tilkom-
 mande Måg, samt tilgifnaste och hörsamskyldigaste
 Dienare, så warder jag wäl med Eders Majestäts
 Gielpe: Troppar handräckt och ynderstödd; då jag
 ock säkert kan förvt spå, det Radirobanes skal hafwa
 samma öde at förwänta, som för detta en Lycoge-
 nes sätt förfara. Och wil jag begå det så, at Sar-
 dinien skal ynderläggas den Mauritaniska Cronan,
 men Mauritanien erkänna den Siciliska för sitt
 Sufwud och Skytts-Herre. Ty hwarföre skulle
 jag, förrån med detta kriget är blifwit en ände giord,
 vilja låta Bröllopet winna sin fullbordan, på hwil-
 ket

Tet wi, vnder de förestående wapn-skisten, och krigets
 owisa utgång ei kunne giöra of förslag på någon
 beständig och fullkomlig glädie? Om wi tråde det
 ifrån såsom segerwinnare, så blifwer Bröllops-
 sten af Triumphs-præct mycket mera hårlig hållen
 och får der af desto större anseende: Men om det
 och lyckan står annorlunda ut, så wil jag icke,
 Prinsehan Argenis skulle på några dagars tid
 nast haft mig til sin ächta Wån och Maka.

När Meleander detta hörde, fann han sig nu
 mindre oroad, än Archombrotus hade tillförom
 varit brydd. Han fick tillika och på en gång höra
 at Archombrotus war Hyanisbes Son; at wår
 sättning begiärtes emot Radirobanes; och at äfwen
 många hinder kastades i wågen för ächtenskapet
 bordan med hans Dotter, derpå han likwål så böje-
 ligen dref och skyndade. När han af så många
 stötande tanfar på alla sidor ansattes, blef han tillika
 intagen både af glädie och sorg. Dock förklarade
 han en särdeles ynnest och wållwillighet för Archom-
 brotus, hwilken han nu med så mycket större kärlek
 omsammade, sedan han fick höra talas om Mauri-
 tanien. Det fruchtsamma landet, hwarest Mele-
 ander blifwit fordom mycket wål vndsågnad, för-
 wårswade en så förmögen Prins, som tilförene för
 många små dygder och berömmeliga egenheter, war
 i högsta måtto älskad och afhållen, ännu långt för-
 re lysse och anseende. Sedet mera råknade han
 för ett stort prof af hans Sontliga lydno och hörsam-
 het, at han heldre lät uppfinta med sitt Bröllop,
 han wille estersättia sin skyldighet, at giöra sin
 der handräckning och biträde. Warande derom
 ofunnig, at detta, hos den i fiårleks brand och låga
 upstående Prinzen, som twingades, at hålla sig till
 nom

in Frankorna, och ei öfverstrida sin Moders bes
 lningar, icke war någon af egen frivillig drift här-
 rande dygd. Han hade sig ock bekant, at Radi-
 robanes war hans håstigaste fiende; och hölt sig det
 en winst och båtнад, at heldre hos de Maurer,
 uti det sig tilhöriga Siciliska landet, med honom
 utållå striden. Det samma öfwertalte ock lätteli-
 gen hans sinne at samtrefa til hielpetroppers för-
 stående, at det Riket, som Archombrotus til-
 kom, war nu för stor sakra utsatt, samt at Archom-
 broti benågenhet och wänskap borde, igenom en så-
 dan wålgjörning, winnas och erhållas. När han
 förden skul hade utlofwat at wilja biträda honom
 i frigets utförande, lät han nu honom, såsom en
 Sonunga Son, wæderfaras större heders bewisning,
 och hölt det numera intet tytt och hemligt, at han
 all macht sökte få honom til sin Någ. Han
 öfwade äfwen sin Dotter lycka der til, at hon skulle
 få en så förnäm och namnkunnig Prins til sin
 maka. Swilket alt Argenis så optog, såsom
 förbod til hennes öfwer hufwudet hängiande under-
 gång, den ödet tycktes nu wilja med allone påskynda,
 och war detta hennes endesta fågnad, at Archom-
 broti förestående expedition och frigståg til Africa,
 öfwade henne något litet anstånd. O huru förwirra-
 de, befymmersamme och orolige kunna wäl icke ofta
 människornas tankar wara! Nu bergade Argenis en
 öfwenlig wänskap för Radirobane: Och war han uti
 hennes gunst och ynnest infommen blott för detta Afri-
 caniska friget skul; han anhölt med trånga böner hos
 barna, at de wille stå honom bi, samt gifwa ho-
 nom mod och styrcka; icke så mycket til den åndan,
 at han måtte få öfwerhanden, och tråda med seger
 uti fältet, som derföre, at han icke måtte blifwa

öfvermunnen; eller ock, at de båda måtte på hwar
annars lif en ända giöra.

Men när det blef öfwer alt kunnigt giordt, at
Prinsekan Argenis Bröllop med Archombrotus
förhalades, endast för det kriget skul, som nu öfver
drögeligen uti Mauritanien förestod, så wille alle
både af högre och nedrigare stånd, hafwa den äran
at wara de förste, som sig hos honom insunna måtte
och til honom aflägga sin wördsamma lyckönskan.
De täflade des utan med hwarannan inbördes, at
skaffa tilhanda wapn, hästar och skiipp. Sblant
det adeliga yngaa mansskapet war ingen, som icke
offrade sin tjenst; och med sammanslutne omkostna
gar til det nu instundande krigets utförande, samt
ifrig ypmuntran til resans skyndesamma fortsättande,
wille hwar och en förwärfwa sig ynnest och wänskap
hos den nya Prinzen. Detta war för Prinsekan
Argenis högst bedröfweligit, hos hwilken de hwar
sig många insunno, som kommo at önska lycka deri,
då hon nu wore derwinnan begrepen, at förena
Mauritanien med sitt eget Rike; de berömde ock
Archombrotus på det aldråhögssta; och önsade
med en sådan höflighet, som för henne war ledsam
och förtretelig, at både se och höra på, at gudarna
wille wara honom gunstige, och giöra hans resa så
lyckosam, at han med aldråförsta måtte komma hem
til Sicilien igen. Wid ett så almant ämne blefw
ei eller Skalderne med sin skyldighet tillbaka, af hwil
ka en, genom Timocleas tilhielp, med hwilken han
ifrån långliga tider tillbaka haft en förtrolig bekant
skap, fick komma in för Prinsekan Argenis, då han
ät henne, som deröfwer förklarade sitt misnöje,
framgaf desse verser: kunnandes ei föreställa sig, at
hans gåfwa skulle med sådan obehagelighet emotta
gas och bemötas.

Är hastar Hymen wägs, och Bröllops-Säst tillagar,
 Än ännar ställa an rätt glada Jubel = dagar,
 Men när med pomp och prackt han ter sig snäll och gill,
 Och tyfka Brudesblås på ädla Him'len will

Är snabt vprända, du dig hårdt då där mot sätter,
 Vår frögd förstöra wil, och tycker wara bätter,
 At binda lo och frut, och spets i fält och slag,
 Än hemma roa sig vti godt Bröllops-lag.

O Mars, du Koppär = gud, du är wilst grym och hårder;
 Den til beklaga är, som lyda måst din order;
 Du rasar wärre fram än som en Singsst belt yr,
 När ädla kärleks = eld med tåre-rågn du bryr.

Är här jag talt förbårdt: Jag wil nu det förgylla,
 Man gudars onåd bör ei härwid mycket stylla;
 Det är fast mebra prof at Venus gunstig är,
 Som vti kärleks = verk sli' konstet öfwa plär.

Är så vår Bröllops = står med större heder fira,
 Med Triumphs = Sånget, och med Seger = kransar fira,
 Hon brukar liten list, och kastar hinder in;
 Tro frutt, hon wisar sig deri helt slag och fin;

Är hennes plågsed är med drögsnäbl at försöta,
 Äu hon må kärleks = glöd fast mebra tunna öka;
 Som när man starker eld så smått vtsl. äta wil
 Med litet wamn, han då mebra växer til.

Wälän, o store Mars, i wapn starkt och mächtig,
 I fält = wagn din stig vp, som står tilreds helt prächtig,
 At föra dig nu bort til Libyen i slag:
 Vp, vp och far din wäg: Allt är i stånd och lag.

Til denne Kong nu med benägen hielp dig luta,
 Och låt'n ditt beskydd och starka hägn få niura,
 Bland tappra hielstar han är wärdig sittia främst,
 Som du bland gudars sahl de störste träder närmst.

Med Venus Cyprins Søn des Brude-Sång tillagar,
 Cupido giæster biar, at sira Bröllops-dagar,
 Och Skönhets afbild tar vti des høga Brud,
 När hon hofwerat i sin sagra Brude-Strud.

Gån fort, I Piltar små, I Kierleks-lustar snälla,
 Ehr Mars han kallar på i sält, gewähr Ehr ställa;
 I wuxne år' til strids, Ehr båga står hård spänd,
 Dock skiuften ingen pibl på fiend' mot Ehr wänd.

Ehr Styf-sar, guden Mars lær bruka här sin Skächte
 Mot grymme fiend' han lær kunna sielf bäst fächte,
 Giöm' kolswar Ehr til des I Kommen åter hem,
 Med större nöje kan I då bortskjuta dem.

Hwad nu Archombrotus beträffade, så blev
 nu det närvarande friget, hvarpå han satte all sin
 åtank, honom något litet ifrån det ångliga bekym-
 ret, som hans ålskog och deraf förorsakade sorg
 honom tilskyndat. An berömde han, an vprvælte
 han lusten, och vpmuntrade de sina, at förhålla sig
 tappert vti friget, för hvilka han var satt och för-
 ordnad til en Anförare; dels anskådade han, det blev
 med blinda och förstådda strider och frigs-öfning-
 lif som förvt asmalade, huru vnder en werkelig frigs-
 fahra och åsventyr tilgå mände; dels förordnade
 han, hvilka skulle draga försorg före, at anskaffa
 Proviant, gewähr och fartyg. Ty icke allenast skulle
 wa styrkan, utan ock behageligheten af hans hielpe
 och vndsättning kom måst där på an, at man i alt
 som giörligaste hast och skyndsamhet sig til striden in-
 stälte; på det håde Hyanisbe och Argenis måtte
 kunna märka och förstå, hwad för en stor drift han
 hade med sig vti sina wärf och giöromåhls wärfstäl-
 lande. Innom några få dagar låg således en Flotta
 af tretio Galeijer för Ankra sårdig. Desvotan följde
 de

och tiugu mindre Fartyg med, hwilke skulle wara
 en tilhands, och af dem brukas til frigs- redskaps,
 och ätstilliga andra förnödenheters öfwerförjel.

Det III. Capitlet.

MEleander, såsom en klof och förständig Her-
 re, tänkte imedlertid vppå, at med Archom-
 brotus skicka en sävan Man, som man så-
 ket kunde sättia tro och lit til, och hwilken hade för-
 värfwat sig en stor erfarenhet, dymedelst, at han
 skrifit altid brukad vti wiktiga och angelägna wårfs
 och ährenders förrättande, samt derwrtinnan funnen
 föröfwad, såsom en Legat och Sanningebud til
 thyanisbe. Ty på det sättet kunde han, som aldra-
 st så weta och vtforska, icke allenast hwad fienden
 anplade, utan och hwad hon med hennes Son,
 de händer hade. Rikshjflornas mångahanda om-
 wicklingar, och den stora förfarenhet han sig förskaf-
 wat vti Regerings- wäsendet, gjorde honom nu så
 wärfwet skickeligare och fullkomligare, som han annars
 war bekwtan af naturen begåfwad med högt förstånd,
 wärfwet smille, och diup skarpsinnighet. Dock bruka-
 de han vti ingen ting af sina wiktiga förrättningar,
 större warsamhet och estertanka, än wid de perso-
 ners utwåljande, hwilkom han wille anförtro något
 wänningeskap til vtrikes Konungar och folk. Hållans
 wæs dem före, wara lika såsom ådror, de der, efter
 sin art och beskaffenhet, ifrån ätstilliga vtrikes orter
 hem i fäderneslandet inleda en hemlig wålmågos
 och fällhets sakt och kraft, eller sjukdoms och dylck-
 salighets pest och gift. Han hade det wål försökt
 och erfarit, at om de förr se vppå sig sielfwa och sin
 egen nytta samt fördelar, än vppå Konungen, samt
 den

den plikt och trohet, hwarmed de honom förbundet
 äro, så kan såderneslandets angelägna saker, an-
 seende och rådslag, antingen genom stillatigande,
 eller såfångt och onödigt bifall och samtycke, lätteligen
 förrådas och bringas på obestånd. Men när
 omgås med ett til oroligheter benågit sinne, eller
 intagne af en vplåst och förmåten ofunnighet; så
 de å den ena sidan, skarpare än de borde sätta
 emot gjorda förestälningar, och å den andra sidan
 gifwa widrigare swar, än anständigt är, så vinn-
 lia de ofta sådant buller och owäsende, som i be-
 nelsen varit af intet värde, men sedermera gen-
 inbördes split och ordaträtor, samt småningom
 af sig framskuggande skickl och ordsaker, vti nödiga
 och vovdwickeliga frigs rörelser vtrifsta och vpråll-
 Men om också wore, sade han, at de hafwa ett
 geligit sinnelag; kommer ei skarpsinnighet der til,
 moget förstånd, at märka de listige nät och snar-
 som för dem vsättas, så kunna de ei allenast
 komma vnder väder och grund med de folks anslag,
 til hvilka de, såsom Sändebud äro förskickade,
 utan såsom de sielfve låta sig intagas af skrymtan och
 en förståld höfslighet, altså bedraga de och tillika
 Principal och Swerhet med en skadelig ensaldighet;
 efter de kunna icke ens gifwa ifrån sig någon tillförlit-
 lätelig berättelse om hward sant och riehtig är. Dett
 förvotan war och Meleander derom sorgfällig, at en
 sådan Minister, skulle wäl kunna skicka och ställa sig
 efter den Konungens och det folkets humeur, tycke
 och lynne, hwart hån han blesve affärdad; waran-
 des det honom ei obekant, at likhet i omgånge och
 seder befrämjar, samt bidrager ganska mycket til en
 förtrolig och lusslig wänfkaps vprättande, så wäl
 som och ständiga wid macht håkande, samt at man
 swär

kärliga kan taga sig til wahra för dem man älskar.
 Wid wahlet af dessa egenstapen, öfwerlade han hos
 sig med större bekymmersambhet, hwilken han således
 skulle afficka til at utforska andra Konungars råd:
 jag, än uti hwilkas händer han wille lämna och an-
 öfvertro den förnämligste Rikets macht hemma uti sitt
 Siciliensse land. Här wid lät han hwarfen wän-
 skap, eller andras förespråkande för sina anförwand-
 ter och anhörige, någon ting hos sig giälla; utan plä-
 gade ofta förklara sin onåd deröfwer, om någon on-
 derstode sig, at nämna eller gifwa förslag på sina
 löstingingar och närskylte, när han war stadd i otwis-
 het och twifwelsmähl, på hwem han i dylika ange-
 wana wärf och ährender med sitt wahl falla skulle.

Så tog han ock wid detta tillfället uti närmare
 öfwerwägande hos sig, hwem han hälst utwälja skul-
 de den der wore honom trognare, än den tilkomman-
 de Konungen Archombrotus. Och under denna
 tänliga öfwerläggning gingo twenne dagar förbi,
 som stadnade omsider deruti, at han beslöt anöfvertro
 detta ärendet åt Timonides. Hwilken han derföre
 uti sig kallade, och honom sålunda tilltalade: Om J
 hade af nöden blifwa undermåttad om, hwad för
 förfälligheter och trohet den hysa bör, som man wil
 uti denna sig utaf wid en utrikes beskickning, så skulle
 jag icke betunga eder med ett wärf, det J icke för-
 måden gå i land med. Min wilje är, at J skolen
 resa med Archombrotus til Africa, och frambara
 hälsning ifrån mig til Drottning Hyanisbe, och se-
 dernehra hos henne qwarblifwa, til des jag sänder
 en annan i edert ställe, och gier eder låf at fara hem
 igen. Hwad berättelse J skolen gifwa samma Drott-
 ning om det närwarande kriget, om hennes Son,
 och om wårt Swägerlag, derom skal Cleobulus
 eder

eder i dag vnderwisa. Allenast wil jag lämna eders denna påminnelse och förmaning, det I låten minnans ynneft vara eder så högt angelägen och hiertat, som min. Hwad der göres och för der hafwes, hwad deras anslag och föreställning gå ut på, samt hwarvtinnan deras macht och skymände måst bestå, skolen I intet spara eder, at tid och skyndesamt gifwa mig vnderrättelse om. I ei eller hafwa den minsta fruchtan dersjore, som den troheten sättia eder uti någon sabra, hwarest genom skrifwelse gifwen mig något wid handen, ei faller i deras tycke och behag, dem I ei gifwa emot. Ty jag har isran långliga tider fått rätt wäl lärdt tiga stilla med, hwad jag får höra eller weta, som ligger någon macht yppå, och liggit hållas bör. Timonides blef ei mindre öfwer det honom ansfortrodde heders kall, än bekomrad öfwer de farliga stöte-stenar, som vnder den rättningen lågo fördolde; Ty som han war god wän med Arsidas och Nicopompus, så wiste han ganska wäl, at Archombrotus intet stod uti gott tycke hos Prinsefan Argenis. Huru skulle fördenksful yrätta denna sin syftla, så at han kunde vara dem bågge til nöje och behag? Om det sig och sålundatildroge, at han hos någondera af dem skulle förfalla uti onåd och hat, så hölt han fullt och före, at förtörnelsens ihogkommelse hos den, tyckt sig vara förnår skiedt, och blifwit oförrättad, skulle mycket diupare och längre i minnet awarhån, än gunsten och bewågenheten hos den, som han gick til wiljes. Han swarade fördenksful Konungen på detta sättet: Hwarcken drager jag, o Konung, Eders Majeståts tyflåtenhet uti twiswelsmåhl, ei eller kan jag föreställa mig, at Drottning Hyanisbe, eller

puritanerne något lära företaga, deraf jag må
 moa föränlåten, at gifwa berättelse ifrån mig om
 , hvarmed man bör hålla hos sig inne och stilla
 . Men lyckan, tiden och menniskiorna äro så
 unga omskiftelser vnderkastade; desyrtan så ären 3
 Kongelige personer. Hwarest något dylikt föres-
 mma skulle, så står ei allenast min lycka vti Eder
 Majeståts, vtan ock i Cleoboli händer, til hwilken,
 som den ypperste och förnämste Stats - Ministern,
 Eder Majeståt befäller, at de vtrikes Sanningebud
 i bref adressera och ställa skola. Jag giör mig
 intet bekymmer eller twifwelsmähl om en så för-
 sigelig mans vprichtighet, som han är; men hwad
 me wål då hända, om Eder Majeståt besalte en
 annan öfwerinseendet af samma vtrikes Correspon-
 dence och Brefwärling? Och om han åter vpdro-
 om detta fall til några, som han i sitt ställe giörde
 fullmäktige. Hwilket, oansedt det ei torde
 . Dock ångslar och bekymrar det mig alt för myc-
 at det til äfventyrs lätteligen så hända kunde.
 Sjungen sade: Denne eder frucktan är icke vtan
 ; men om några saker, som rätt angelägne
 förekomma skulle, så kunnen 3, genom omedel-
 re til mig sielf skrefne och öfwersände bref, säkert
 mig altsammans. Timonides giörde här-
 om detta inkast: Ja, männe intet alle skulle hålla
 ena vvanligheten, at skrifwa Eders Majeståt til,
 et mistänkt? Eller, männe jag icke skulle draga
 Cleoboli hat öfwer mig, i det jag kunde synas wil-
 le som mistro honom, och betaga honom något
 i hans fall, samt oförwiteliga och otadelbara nama
 ruckte?

Meleander, som wid detta talet icke så hastigt
 hade sig sinna, begynte för sig sielf allena spåsera af
 och

och an, hållandes före, at, hwad Timonides
des liksom för sig anfördt, det samma syftade åfse
på sielfwa Konungarnas fördel och nytta. När han
altså efterfinnade, uti hwad för mact och myndigh
en sådan Stats-Minister sitter, så kunde han der
te, icke utan håpenhet, tänckia vppå, huru m
han, som emottager de på främmande Orter sig
behållande Sändninge: Budens bref, förnä och
rätta fan. Han kunde, såsom den högste stilles
i alla saker, intet gifwa Konungen vnderrätelse
mera, än han sielf tyckte, och det honom behaga
Och vnder denna stora friheten, huru kunde han
vpriswa och vtsläckia all fördelactig roånskap och
troende viländfke Hof och Mackter emellan, om
sådant gindra wille; eller ock, hwarest han låter
med Penningar bestickas, oförrätter och bedräger
til det bästa förtynda? Wille han ock, på arglistig
gindra sig ren ifrån den trolöshet, som honom
tilwitas, och han blifwa bestult före, så kunde han
wid sakernas föredragande, så drillia och wrångia
angelagne Riks-åhrenderne, och altsammans
orden antingen förringa eller vphöja, lika såsom
wore honom af den främmande Ministern sålunda
förtrodt och ombudit. Och på sådant sätt kunde
som den wid främmande Hof wistande Riks-
mäktigen gäfw den förnämste Ministern vnder
telse om, och det som denne åter låmnade Konung
del af, wara på en gång och tillika både ett och
samma, och jennwål aldeles ifrån hwart annat stilles
tigt. Igenom ett litet tilfalle kunna Rikens wigtig
ste hwärf och åhrender, antingen blifwa diuvt ned
liggiande, eller ock högt vpspännas: Och efter som
den har myndighet med sig til, som ordet förer,
ock är fiänd och ytmärckt för alt förmycken

estergifwenhet, så plågom wi mehrendels hasteliz
 en låta intrycka uti wåra sinnen de krafftigaste in-
 sönningar om de saker, som oss hånder at först få
 öra talas om. De nästgrångande Konungar bruka
 eller sällan, at hemligen biuda til besticka, och med
 wårfningar försöka sådana myndiga män, eller ock,
 som måst förmår och krafftigast giäller, at giöra
 någon förbunden och tillgifwen, genom en lofad
 och förståld hemlig wänskap och förtrolighet, dem
 ödra och fira, icke annorlunda, än som de woro de-
 ses wederlikar; på det de nåppeligen måga förstå,
 at de således warda läckade til en nåslig tråldom och
 anstactighet för dem. Om de fördensskul, genom
 sådana stämpingar, antingen giöra aldeles ett med
 wånmande Öfwerhet, och tråda på deras sida, eller
 med mindre trohet, än som wederbör, intet sät-
 sig emot den Konungens anslag, hwilken de på ett
 sådant olofligit sätt kunde til äfwenitys inlåta sig uti
 wänskap och förbund med; och den wid ytrikes Hof-
 ståndande Ministerna finge ändteligen sådant weta;
 hwad medel och utwäg skal han då taga til at warna
 Konung? Skal han sticka honom, som han an-
 slagat, sina bref tilhanda? Skal han anmoda honom
 at sielf hos Konungen anföra sina brott och fehl?
 Skal han sig sielf med den aldraswåraste besyffning
 komma på fall och obestånd? Här wid kunde man
 wäl inwända och säja, at sådant är mycket ordar-
 ligt, och at det kunde wäl gifwas andre Råds- Her-
 zar, igenom hwilka den ytrikes Ministern wäl måtte
 wårfwa tillfälle och utwågar, at förråderiet för Kon-
 ungen röja och optäckia; Men sannerligen är det
 en swår sofla, at angifwa ett så groft klago-måhl,
 hwad igenom antingen angifworen eller den brotflige
 tillfwer satt uti största äfwenityr och lifsfara; särdeles,

om den förtros sådant folk, som fast än skönt
 annars kunna wara de aldratsflättnaste, ja, ja,
 de aldeles tiga, dock, wid sligt tilfalle hafwa all
 mycket af munnen, och weta intet återhåll med tal
 de; hwilke fast hållre icke yppenbara sådant genom
 ofskyldige och stumme brefsven, de der sielfwe om
 innehåll ofunnige äro, dem Konungen allena för
 sielf läsa och sedermera nedtystade och hemlige be-
 mätte: Hwad wore för öfrigit til görande, om han
 förrådiska anslag och förehafwande ännu woro
 täckte, eller af mindre påföljd, eller ock sådant, at
 utrikes Ministern ännu droge det uti owisshet
 twifwels-måhl? Männe hans goda namn och
 te, vnder hvars wård Rikens hemlige angelägen-
 ter förnämligast lämnade och anförtrodde äro, genom
 wiße Personer, som besynnerligen blifwit der til
 de och utsedde, at de honom hos Konungen best
 skulle, bör medelst ett så afwoundsfult och förflent
 angifwande, swartas och förfränckas? Wid så
 skaffada omständigheter skulle ingen hafwa någ
 fred och säkerhet, och intet heders-ämbete någ
 trygghet. Det kan ock wäl ofta hända, at en utrikes
 Minister, af illwilja och fiendskap för en så hög
 son, går för wida, och efterfätter sin tro och
 plikt. Om ock til åfventyrs den förnämligste
 Ministern skulle för Riket bysa all tro och redelighet,
 så kunde det dock ofta lätteligen hända, at den
 wid främmande Hof sig yppehåller, til at bewaka
 Fäderneslands tjenst, uti åhrendernas bedrifwande,
 är af en helt olika och annan mening, än han
 wil jernwål in för Konungen sådane sine tanckar
 täckia; Men huru kan då det låta sig giora, om han
 genom honom enda och allena, skal för Konungen
 mening å daga lägga och yppenbara? Den förnämligste
 Starke

Ministern lärer intet kunna med godt fog strida mot sig self; Han skrider intet ifrån det, hvar till sig för har rådt, ei eller faller han på andra tancan än för; utan lærer han i sådant fall wara mera försigtigen, at fatta hat och öwänskap til den strifves Ministern, än hos Konungen hans mening förswara; och derföre lägga sig ut.

När Timonides, icke ens der på tänckandes, hade gifwit Meleander tillfälle, at alt sådant hos sig förwäre efterfinna, så begynte jämwäl Konungen at sig omkring efter medel och utvägar, huru han sådana farliga omständigheter försicketligen bemöta och förbjuda skulle. Cleobulus hade ett så godt namn och förord om sig, och war wäl hans dygd så stor, at ingen mistancka om hans redelighet hysas kunde; Men aldenstund det kommer Konungar til, at icke först föranstalta om Rikets wälförstånd för den närvarande, utan ock afwenwäl för den tilkommande tiden; Och det en stor dårskap och sáfunnighet är, at förbjuda och uphöja en enda mans dygdige egenfärdighet, at man med märkebanda fri och einfrånckthet och myndighet wil söka til, at förhöja det allmänna och höga Riks-åmbete, som han bekläder, som icke det omgiängeligit, at ju icke samma hedersbald alltid skulle med lika åhrlige och redelige män besatte, och af dem komma at förwaltas; Derför wil samma updragna myndighet snarare stärcker och bewäpnar öfwerbådet hos sådana män, som aningen genom illgrepp och konster, eller förseende och allit wal kommit at förblifwa hans efterträdare: Svarföre Meleander hos sig beslöt, at med all omsorg och sorgfällighet anbefalla de på främmande orter sig uppehållande Sände-Bud, det de, så ofta de förordade skrifwelse til den förnämste Ministern, skulle

tillika insinna sig med bref hos Konungen sielf; hvil-
ke dock likwål hwarfen borde vara mycket länge och
widlöftige, ei eller med många wigtiga åbrender ut-
fylte, så framt icke några sådana saker förekomma-
som man håldre borde omedelbarligen, och utan
förtro dem åt någon annan, lämna Konungen del af
af. Således skulle Konungen intet länge uppehåll
eller finna sig mycket beswärad af de korta brefven
genom läsande, hwilke merendels ei woro af några
angelägenheter; Och den förnämste Stats-Ministern,
som ei hade sig bekant, hwad der utinnan skrifwit stod,
skulle i all yppriktighet wid handen gifwa och ypprikt
hwad den utrikes wistande Ministern lämnat honom
kundskap om, samt af hwad mening och tanckar han
word. Han skulle jemwål oförwarandes kunna ut-
klagas, utan at derföre fatta något hat til bemänte ut-
rikes Legat, sedan han icke höllo de många til Ko-
nungen ankommande bref mistänckte. Här igenom
kunde ändteligen sielswa ändamålet winnas, om Ko-
nungen, såsom den allmänna wälfärden sig der på en-
dast och förnämligast grundade, altid läste sina ut-
sångne bref, dem sedan wäl förwahrade, och för alla
andras ögon granneligen undangömdde; En på så-
dant sätt finga de utrikes Sändninge-Buden frihet
at med större trygghet och säkerhet sig uttra i hwar
måhl som förekomma, och dem hålst behaga kunde.
Och ingen komma under wäder med, eller så wä-
antingen de skrefwo om wigtiga åbrender, eller alle-
nast wantlige yppriktnings bref; Konungen hade och
här igenom tillfälle, at sig i bästa måttion råda, och ut-
ter sakernas omständigheter sig sticka och förhålla.

Men alt detta borde så småningom och efter hand
inrättas, och nästan således, at Cleobulus det ei
förstå eller märcka kunde; Tänkandes Meleander
des

en öfwer-måtton god lägenhet sig nu yppade och honom i händerna, at saken företaga och med ena författning begynna, wid den förestående Archombroti afresa, hwilken hade nu lagat sig til at wädas der ifrån sin wäg bort; lika som han gjorde af särdeles wännskaps och kärleks betygande til honom, at han gaf Timonides i befallning, genom afwärdade bref til Konungen sielf, gifwa tilliänna, hwarom Archombroti tillstånd wara mände. Han fördenksful Timonides hemligen, at hwarest han hade något sådant förefalla, hwar om Konungen wara borde hafwa kundskap, han då endast skulle hos honom sådant förtro och wid handen gifwa; Och, på hans bref ei måtte hållas mistäncke, om de sålunda, och, såsom emot wanligheten, samt det eljest underdragna bruket, bleswo honom öfwersände och tillätte, så skulle han ei ostare afficka bref til Cleobulus, än til Konungen sielf. Sedan han nu således hade här om föranstaltat, och gifwit honom befallning och vnderrättelse, släppte han honom bort ifrån sig; Och när Cleobulus strax der på instälte sig hos honom närwarande, befalte han den ynga Legaten att nytt igen, at wara slitig och oförsummelig uti skrifwande, ei allenast til Cleobulus, utan ock til Konungen, huru med Archombrotus tillstod, samt hwarom saken och framgång han i sina saker hade; Hafwan- det hos sig förefatt och beslutit, at dylika ordsaker föregifwa, så ofta någon Minister til utrikes Hof afsändes; til des ändteligen den sedan, genom Ministernes eget sökande och eftertractande, kommit i sin fulla gång: Aldenstund de ganska wäl tyckte om, at de genom en sådan förtrolig Correspondence och bref-wärling med Konungen, kommo sielfwe uti så mycket större och högre anseende.

Det IV. Capitlet.

Sär alt war tilreds och segel-färdigt, och Archombrotus skulle bruda farväl, och taga afsked af Argenis, samt ursäcka sig, at han nu reste ifrån henne bort, så gjorde det den tilförelse mycket sorgbundna och ångstefulla unga Prinsessa ännu mera ondt, at han nu, i yttersta stunden af sitt wistande på Sicilien, ei kunde märckia det han henne blef med kallsinlighet bemött, och at hon der den öfwer alt fattade tanckan, at hon bar kärlek för honom, skulle med så stor mact, och så mycket de Siciliensiske inwånares omsorg förstärckt, och den på benen, som hon likwäl i sitt sinne på det hvarste batade och hade en leda söre. Hon swarade den den skuldspåttfeligen, at hon hölt det för ganska billigt och godt, det han åter reste hem til sin Fru moder ty ingenstädes funno man sig bättre och mera försörjdt än hemma i sitt eget Land och på sin Fädernes Land. Denna hennes kallsinlighet, som hon i orden lät sig säga, och Archombrotus äfwen lätt sinna kunde, hon honom wäl til sinnet; häst hennes tvåra och oförtrösta ga lynne och utseende vnder talet, den ännu mera rögde och tilkiänna gaf; Men han hade nu hwarstid någon tid öfrig, ei eller tilfalle, at sig der öfwer beklaga eller beswåra; utan swarade, lika som hade han icke rätt fattat hennes mening, at hon så godt som annade hade honom resa bort ur Landet, och aldrig komma tillbaka igen, at han wore mycket mera tilgäifwen och förbunden det Fäderneslandet, samt båra större höfvaackning och kärlek derföre, hwarest hans Prinsessa sådt först skåda werldenes Lius, än det, hwarest han sielf blifwit född. Vnder det han hölt sådant tal med henne, kom Meleander in, när Argenis fick se honom, höll

All hon inne med sin hårda utlåtelse i orden, och för-
 widrighet i samtalet, och sågnade åter, ehuru helt
 ödig och tvärt emot sin wilja, Archombrotus med
 gladare mine, samt liusligare och behageligare
 Sedan gick han, när han förvt på hafs-stran-
 den gjorde och förrättadt sitt offer, med hela frigs-
 makten om bord, och for således der ifrån bort. Då
 han hade fördt sitt tal til ända med de förnåme Her-
 arna, som woro med honom på samma Fartyg,
 gick han affides ifrån dem bort, lika som wille han
 säga sig någon hwila, och lämnade yti sitt sinne fritt
 och omme för de honom mycket ångslande och bekym-
 rande sorger. Ty han kom nu ihog Prinsekans sidste
 öföds-tal, hwilket förorsakade hos honom mycket
 oro. Han tänckte: hwad männewäl det hafwa varit,
 om denne hårdhet hos henne åstadkommit? Hon
 hade nästan på ett löijeligt sätt gjort påminnelse
 om, huru han hemma i sitt Land, och hos sitt Folk
 lede utan all twiswel finna sig bäst; det war för ho-
 nom ei lätt, at kunna sig i hastighet finna, hwad hen-
 nes mening här med egenteligen war, eller hwart här
 hon med detta sitt tal och utlåtelse syftade. Han tänck-
 te: Måne hon förklarar sitt misnöje der öfwer, at
 jag nu skal så hastigt resa ifrån henne bort, och wil
 således längre hålla mig qwar yti Landet, och hafwa
 mig hos sig närwarande, eller ock kort om godt gifwa
 mig förstå, det hon ei det ringaste war angelågen om hans
 Person, utan gaf honom här medelst rent yt forgen,
 och afflog honom aldeles det med henne söfka och be-
 hårtta äcktenskapet och gistermälet, åstundandes ei eller
 någonsin mera hans återkomst dit i Landet igen, utan
 at det wore henne fast kiarare och önskeligare, at han
 i alla tider måtte der ifrån ute och borto blifwa? Här
 hos öfwerwågade han jemmål, hwad han utaf Arge-
 nis

nis-hördt hade, der af han dels kunnat sluta om hennes wännskap och kärlek emot sig, dels och om hennes obenågenhet och kallsinthet; hwilket när det ena med det andra, föll honom in i minnet och sinnet, war han sig sielf näppeligen mäktig, at kunna förena och tilfreds ställa sina ordliga och sins emellan stridige tanckar, som wanckelade nu hos honom af och an, och swäfwade emellan hopp och fruchtan.

Hwad des utan Spämannen och Tecknatydaren hade på stranden låtit honom förstå, och gifwit honom handen, nemligen at han, under Gudarnas gynnande skulle lyckeligen beghinna, fortsättia och fullända sin siö-resa, som han nu ämnar sig företaga och anställa: det tydde han således ut, och förordskade hos honom sådana tanckar: O sorg, nöd och jämmer! måtte jag detta bör så förstå, at Gudarna wilja förneka mig någonsin mera komma denna wägen tillbaka igen, och lofwandes sig wilja nu wäl befordra min bort-rejs och hådanfärd med en önskelig och fördelacktig, dock til min olycka sig fogande och påsande wind? När han nu samlade tilhopa detta och mera dylligt, som gaf honom anledning til grämelse, förordskade Poliharchi äminnelse och ihogkommelse hos honom största ångstian och smärta; Om hwilken han, för utan de mistanckar han förr fattat, de der nogsamnt kunnat vpröckia hans medtåstian, nu mera, af det så småningom allt mer och mer sig vtspridande rycktet, vpröck Meleanders berättelse sådt förnimma, allt hwad genom Selenissa blifwit vptäckt och kundgiordt. Den gamle fromme och mycket wälmående Herren, kunde för sin fiäre Archombrotus ingen ting hålla till och fördolt; och hwad han trodde sielfwa rycktet skulle giöra allmänt, huru saken sig förhöll med hans

dotter.

ter, den unga Prinkekan, det wille han håldre ge-
m sitt eget angifwande lämna sin tilkommande mag
berättelse om.

Under alla dessa ganska ångstefulla tanckar, gaf
wål Meleander denne tvehogse Princken, som alt
mycket lade sina sorger på sinnet och hiertat, nå-
gon lugnad och tröst, emedan han hade honom be-
hållnerligen fram för andra ganska fiär, och war af-
färd en medlare i giftermålet. Men hwad fans wål
hos honom, eller hwad war wål af alt hans wäsende,
som Argenis misshaga kunde, och emot honom förord-
ade hos henne någon kallsinnighet? Om icke til af-
färdens någon annan wore, som tillförena hos henne
swärswat bättre tycke och kiärlek för sig? Och
skulle den samme utan all twiswel wara Poliarchus;
om jag, det Himmelen gifwe och förwonne!
om jag min råkar, sade han, huru skal icke jag då, med
min hand, och detta swärd, giöra honom
dödt, och skilja både ifrån lif och kiärlek, och det med
en större lust och begiär, än sielfwe Radiobanes;
som förordsakat och tillskyndat mig och Prinkekan
mycket ondt, och så många sorger, förtienar ju
mycket, at blifwa af mig på det högsta hatad och för-
skottad: Ty om han icke med trulldoms-konster henne
swärswat och fångat hade, så hade wål jag, som af
en så förnämt och ädelt Blod härstammar, som är
ägare och innehafware af ett så förmodget och mäcl-
ligt rike, som så ofta och så många prof af min kiär-
lek å daga lagt och förklarar, som ock (det jag för
mig sielf må hafwa lof at hemligen hos mig täncka,)
skall icke just några ringa och gemena tapperhets ef-
fördömen, henne beweka kunnat, samt des sinnen och
kiärlek til mig böja. Men hwar skal jag söka igen ho-
nom, eller honom försöja, som i sin ringhet och
nedrig-

nedrighet kan hålla sig hemlig och fördold, och således
 lefwa helt trygg och säker? Om han icke ertännde
 wara allt för ringa och orwändig, at ernå och winna
 det hopp, som han helt dierst och oförskämt sig till
 bildar, så hülle han sig intet så länge borto och frän
 warande; ei eller skydde han i löndom allestädes om
 ban, at Meleander ei måtte få någon kundskap om
 honom, och han således blifwa opsnappad och ertän-
 nad. Men ach, jag wile och olyckelige! om det icke
 så hände, at han skulle möta mig, eller råka ut för
 komma för min wrede, så torde jag til öfwertrifwen
 med en sådan hämb, som jag påtäncker, och bestämde
 med jag hastwande går, at så den samma på honom
 fullfölja, Prinsefens sinne, der om jag förvt icke
 så wisk och säker, huru wida det mig tilbögt och gån-
 nande är, ännu mera ifrån mig bortwända. Dock
 jag der om ofelbart öfwertrifgad, at så länge han
 wer, och wänder sitt hufwud op, är han mig til hjälp
 der och i wägen; Om ock hans död skal kunna giöra
 mig något inspråk och motstånd, det måga Gudarna
 tillse och dömma. Är han död, så kan hon intet
 dare giöra sig något hopp om honom; Men skal
 wäl få weta, at den förwärfwat sig största Namn
 och Beröm för sin tapperhet, som trädt med seggen
 bort ifrån Wal-Platsen.

Sälunda tog Archombrotus hos sig wti närme-
 re betractande och öfwerwägande sina förryckte och
 förwirrade rådslag; Och gick det honom under tiden
 mycket hårdt til sinnes, samt gjorde honom gamla
 ondt, at han blef nöddgad och twungen, at hysa ett
 så wredsammt mod emot Poliarchus, som likwäl til-
 förena warit hans gamle redelige och förtrogne wän.
 Men näppeligen war fartyget, der på han seglade, at
 vinden ännu så långt bortfördt, at han lämnade
 Sicili-

ilien utur ögnasiefter, när Gobryas, hardt när
til Syracusa kastade ankar. Sedan han då sändt
affärdat en härhåld til Lands, genom hwilken han
efterfråga på hwad ort Konungen wistades, och
tilbaka af hans berättelse höra och förnimma, at
wid Hastwet beläget Slott, som kallades Epeircte,
honom då för närwarande tid innehades och be-
höddes, så for han sielf i egen Person med en enda
Galeija, såsom til den ändan, at förse sig med Pro-
stant, up til Syracusa. Der ifrån sticade han någre
walde män, som skulle Konungen berätta och wid
anden gifwa, det en stor Gallis Flotta, som årnae
ställa sin kosa til Grefeland, och så widare der
han fort til Asien, hade af håstigt upkommande
erwäder blifwit förskingrat, och hit och dit fring
stredt; hwar af en del stiepp, uppå den Sici-
te redder, wäntade sina kammerater och sölseslagas
om de til äswenturs efter fringdrifwande och willses
mandet, också kunde dit träffa och anlånda; anhål-
des Ammiralen sielf, det han måtte winna den
redan, at tala med Konungen: ty at så se en så stor
herre och Konung, det skulle han råfna för sin största
råfna, efter det stormwäder, som honom til befa-
nder fördt hade, der han nu kommit at landstiga.
Nu, dånset Meleander ei wiste hwad det wille be-
wada, utan ondrade på hwad en så stor Gallis Flotta
kunade i Grefeland företaga; Dock, som han alla
med en besynnerlig höflighet bemötte, så nekade han
wäre eller til hans begiäran, med mindre han måtte få
komma til samtal med honom. Gobryas infann sig
förbenskul, tiugu Personer stark, med wänner och
berienter tilhopa råfna: När han kom i Epeirctes
fästning, fick Eurymedes befallning at gå honom til
mötes, hwilken denne främmande gästen hem i sitt hus
beled.

beledsagade och införde, och, som han, til sin mä-
 feliga förvondran, fann med fågnad och nöje en gammal
 stor beleswenhet hos honom, så sparde han icke till
 mödan, at vnder anmållandet hos Meleander, för
 honom i bästa måtton, och til hans största beröm-
 På nästföljande dagen blef han til det Kongl. Sa-
 tet ypförd, då han fullkomligen och färdigt giorde
 fyllest i all den hurtighet man om honom hört och
 honom wäntade, och Eurymedes jemwäl berömdt
 nom så mycket före: Förutan, at Meleander märkte
 det han icke gaf honom ypricktigt eller rent swar
 yppå, när han honom frågade, i hwad affseende
 eller til hwad ända det Galliske rifet denna Flo-
 vtrustat hade. Hwarföre han befarade, at han
 en bespejare, och gaf samt förordnade honom sätta
 ett sällskap af hederlige Personer, hwilka så hemliga
 och oförmärckte skulle hålla wacht om honom, samt
 med all warsamhet och försicktighet taga wahra vord
 honom, som der på hwarcken gaf någon actning,
 eller kunde sig föreställa, at man något ondt af honom
 fruktade eller befarade.

Men Gobryas hade en större omsorg, som hvar
 sinnen mycket brödde och bekymrade, nemligen
 hwad sätt, och igenom hwilken wägledare han i lö-
 dom måtte få tråda til samtal med Argenis: Om
 siber förde han sig til sinnes, at han på sina stier
 hade ett ansenligt stycke Purpur, som på ingen an-
 nan Ort prächtigare, eller med bättre glants tillhö-
 kas och beredes än uti Gallien; hwilket Poliarchus
 åt henne ärat. Det samma befalte han skulle hän-
 tas up til honom, lika som han wille skäncka det at
 Prinsezkan til en äminnelse, at han der niutit här
 berge och warit en gäst. Men hon som redan förut
 ei war af mindre bespinner intagen och besvärat,
 tänkt

uckte ofta, under innerlig önskan för sig self, om
torde göra sig det hopp, at dese skepp woro af
Poliarchus förvt sände, medan han wore begrepen,
samla en större Siömacht tilhoppa; Men när hon
af hämtat sig någon liten tröst, så förföll hon
er, af en inkommen wana at förja, uti det som ännu
ngt ängstligare war; så at hon harmades öfwer sig
et, och öfwer fågnaden af det lilla hopp, som hon
gjordt hade. Men, tänckte hon wid sig, hwarföre
der Arsidas så långt ut på tiden? Hwarföre gå
et Poliarchi lösten i sin fullbordan, och komma til
örefställighet? Männe orsaken och skulden til det
ngsamma yteblifwandet och drögsålet stodo hos
nom, eller borde den oblida och widriga lyckan til-
liffwas? De Månader, som han til sin återkomst ut-
t, äro redan förbigångne. At hon ännu lefwer,
et war icke genom hans hielp och handräkning skedd,
hon förmedelst Archombroti olycka, som blifwit
anfällad, at utsläcka den krigs-elden, hwilken i Af-
rica utbrustit, och stod nu i liusan låga. Ach! min
Poliarchus, suckade hon, til min stora sorg och grå-
telse ästu wis, tapper och wård at med kärlek om-
mnas! hwarföre har jag nånsin med min ögon sådt
te dig? Hwarföre har ock jag endast kommit i behag
och tycke hos dig, efter du på så mångsaldigt sätt mig
öden tillkynda skulle? Om jag aldrig hade kommit i
någon befantsskap med dig, så hade jag wäl i det af-
pende lefwat en olyckelig menniska; Doct hade jag
minskone icke haft någon så drög känning af den
lyckan. Det hade wäl de sunnits i hela wida werl-
den, som du med större lycka älska kunnat. Jag må-
te öfverskyldt lida straff för dina dygder skul, af hwilka
war och en särskilt och i synnerhet för sig, skulle kunna
wara mäktig, at bringa mig uti yttersta undergång,
om

om jag blefwo ifrån dem söndrad, och om du till
 wentyrs med förackt mig anse skulle. Ach, jag wö-
 liga! än om du ock nu sielf ei förer mindre klagomål,
 än om så är, at du af den sorg du sielf känner,
 den som du befarar at jag skal wara stadd uti, nu
 ger aldeles öfwerhopad; och befarar det måst, at
 snarare skal wara ond på dig, än på olyckan, och
 wa dig skulden til det olyckeliga ödet? Lyckelige
 de som så loftwa hwarann sin tro, at de antingen
 hast och ofördröjeligen winna sitt önskada och äst-
 dade ändemål, eller, igenom en skynsam död und-
 Gudarnas hårdhet och mängas illfundigheter, sal-
 arga och illistiga stämplingar.

När hon sig således beflagade, och Gobryas
 redan sig några dagar wid Hofwet uppehållit hade,
 kom Eurymedes til henne med denna berättelsen,
 den främmande Gästern ifrån Gallien, hade fördt med
 sig ett stycke Purpur, som i Gallien beredt och färdig
 war, hwilket han åt henne skäncka och föråhra wille.
 Prinzeßan wågrade och afslög intet, med mindre hon
 ju wille se samma gåfwa, kunnandes nu nästan må-
 ka, at detta således war af Gobryas anstått, på
 han der igenom måtte få någon god lägenhet, och
 bana sig desto bättre wäg, at komma med henne i sam-
 tal; samt at han hade något föredraga, som wore af
 större wickt och wärde, än Eurymedes kunde sig be-
 inbilla och föreställa. När altså Gobryas til henne
 ingången war, och hade med tientligt tal afgifwit sin
 förning, hwilken i skönhet och kostbarhet råslade med
 den Tyriske Purpuren, ja wäl snart den samma öf-
 wertråffade, ehuru han ock det icke utan afwund och
 misönsksamhet lida och fördraga kunde, så förmåtte
 Argenis hwarcken rätt anse eller beståda hwar som
 för henne framwistes; Ei eller med sammanhang föra

tal, ei eller rätt afhöra dem, som med henne ta-
 Således hade en henne öfverkommen med
 swan och håpenhet öfverförd wäntan, at få höra och
 numma något om Poliarachus, hånryckt hennes
 nen. Det war intet långt ifrån, at hon ju sielf
 om hade först framsatt sina spörsmål och frågor
 den obekanta mannen. Men Gobryas makade sig
 emare in til henne, och när han märckte, at alla
 hos henne närvarande och tilstådes word, med
 sta nyfikenhet anskådade och betractade den henne
 förhört gästwan, sade han stilla och sakteligen: på
 gifswarens Person må sätta ännu dyrbarare wär-
 på denna förhöring, så wil jag berätta, at han
 samma öfverfändt, til hwilken Eders Kongeliga
 het bestickat och affärdat Arlidas. Argenis för-
 både wid desse orden både mod och kraft, så at
 Gobryas af hennes håpna trysthet lätteligen kunde för-
 det hon här af innerligen rörd war. När hon
 allas ahöro sig öppenbarligen något utlatit och
 hade, såsom til tackfäjelles afläggande för den
 förhörta gästwan, sade hon öformärcet til Go-
 as: Jag ber Er, min fiäre gäst och gode wän,
 jag tacktes i Ufston blifwa hemma. Jag skal, så
 som jag behagen lämna mig tilstånd och frihet der til,
 mitt Bod och hämta Eder til mig, när mästa
 Folcket tagit afträde, och jag får wara uti en-
 het för mig allena. Gobryas tog der med affed, och
 för den gången ifrån henne bort. Men hon begynte
 sina Fruntimer högeligen beröma den vndsäng-
 Purpurens sköna glants, och der til öka des dyr-
 het, såsande at Timoclea: Man kan nåppeligen
 säga mig til at tro, at denne stänck härörer af blott
 öfsthighet. Jag skulle lätteligen låta öfvertala och
 alla mig samt falla på den tanckan, at denne främ-
 man

mande gästen har något hwar om han i vnderdänighet
 wil anhålla hos Konungen, och at han medelst den
 gäfwan welat förmå mig på sin sida och at lägga mig
 ut för honom. Ty han bad jemwäl der om, at jag
 när jag blefwo något mera ledig, wille achta honom
 wärdig, at så komma uti litet friare samtal med mig.
 Och detta wil jag fördenskul i dag låta gå för sig,
 således göra honom der utinnan til wiljes; Och
 det är möjligit, och kan stå til at winna hwad han
 begiär, så wil jag försäkra honom, at jag skal ta
 hans sak til det bästa; Men om något wigtigare ligger
 här vnder fördolt, så wil jag icke med en säfång
 hoppning länge förhåla tiden för honom i hans an-
 ning; utan, när han reser här ifrån bort, öfwerfär
 honom några skäncker tillbaka, som kunna duka wä-
 swara emot hans mig föräbrade Purpur. Kort
 efter gick hon affides ut i Trågårdén, hwarest nu
 många funnes, som med spåkerande sig förlustade
 emedan de hade giordt sällskap med Meleander, som
 war nu utrest på Jagt. När hon således gick för
 allen ibland de Löf- och skugge-rika Trån i de grö-
 Gångarne, tog hon sig der af anledning, och bet-
 Timoclea, at hon skulle skicka en af Drabanterna
 Gobryas, som skulle föra honom in i Trå-Gårdén.
 Han försummade då intet, så wäl at hörsammast
 lyda kallelsen, som och at skyndsammeligen efterkom-
 det, som både war honom och Prinzeßan angelägen.
 Och när han, at alle det hörde, swarat på en öf-
 annan mindre angelägen fråga, begynte de så in-
 ningom, lik som talet fallit hit och dit, och blifwit
 dem fördt til atskilliga ämnen, och de således der
 innan allt mer och mer inwecklade och der på vände
 samme gjorde, at draga sig ifrån det andra sällskapet
 och spåkera ensamme. Då uttrade sig Gobryas
 När

älskligste Prinsefa, som ei allenast är högst wärdig,
 föra den Siciliska och Eder Galliska Rits: Spira,
 och Cronan och Regimentet öfwer hela Jorde-
 rets, förlåt min Konung, at Eder Kongeliga
 Höghet ser mig här förr än honom. Skulden til
 hans drögmål är det högst obehageliga stormwädrer,
 som drifwit honom affides bort ifrån sin rätta Rosa,
 som han med sin Flotta årnade hit anlända. Wi haf-
 we och varit utur rätta leden fastade, och wräkte
 de Affricaniske Kusker, jag, nemligen och Arsidas,
 som den dagen förr än stormen begynte på gå, mig
 till; hwilken jemwål på alla Affricaniske redder,
 söker at igenfinna Eder Poliarchus, til at full-
 föra den beskickning, som Eder Höghet honom an-
 ställt och i händer gifwit; Men jag har seglat hit,
 at öfka den ansenliga Mact, som han förer med
 sig, i fall han skulle redan först wara hit ankommen,
 och, medan han ännu är tillförsäntandes, gifwa
 öfwerlämna denna lilla Flottan til Eder Höghets
 Ny utan ringaste affeende eller förbehåll, lig-
 ge wi här, på Eder Höghets minsta winck, waran-
 de och färdige, til alt hwad som biudes och
 behöwes. Wi yppoffre til Eder Höghets tjenst wårt Lif
 och Blod, i hwad förrättning som hålft åstundas.
 Men, at Eder Höghet är den endaste, uti hvars
 Hånd min Herre Konung, kan på det sanskylligaste
 antingen föractad eller åhrad warda.

Under det han således med henne talade, fram-
 kom hon Brestwet, som war med honom sändt ifrån
 Argenis, hwilket war nästan af samma innehåld och
 mening, med det som han nu sielf för henne muntli-
 g berättat hade. När hon det igenom läst, så,
 som hon förklarade förtvifvelsen, eller snart sagt, aldrig gier sig
 hon ro och hwila, ty frågade Argenis: Hwad

Skolom wi fördensful hafwa för tanckar om Eder
 nung, huru det med honom må vara tilgångit,
 hwad tilstånd han sig nu mände befinna? Om
 för stormen blifwit förskont, tron I wäl, i fall
 sänder någon annan til wägs, at fråga der efter,
 den samme skulle snarare skynda sig tillbaka med till-
 låtelig ynderrättelse om hans ankomst? Nu, fast
 Gobryas sielf hade mycket bekymmer, och war ei
 stor fructan om honom. Dock androg han må-
 omständigheter, der igenom han sökte på att få
 komma henne ifrån den tanckan, som skulle han
 wa lidit skeps-brott. Han seglar icke allenast,
 han, med ett eller annat fartyg. Han har öfwer
 tijo långa Skepp och Galeijer i sitt medfölje. S
 om än hans Kongelige Skepp skulle, genom storm-
 wädrer blifwit förolyckat, (det Gudarne ingalund
 tillåta kunnat,) måtte så mycket Siö-Manskap,
 så många Soldater icke skulle haft sina händer
 skuldror utsträckt, at emottaga sin aldrakärafte
 nung, och honom på ett annat Skepp upfatta,
 han således kunnat blifwa räddad och wid Lifwet
 behållen? Men det är hwarcfen troligit, at hela
 Kongelige Flottan kunnat tillika och på en gång
 wågorne fördränckas: Ei eller, at de, som
 skeps-brottet öfwer blifwit, ju, på den händelsen,
 dan skulle lämnat öf kundskap om olyckan. D
 plågar gemenligen, af en sådan lust, som föga be-
 wård är, mycket snarare förebringa öf det, som
 öf emot, och ofta föra öf sådana tidningar tilhanda,
 som äro helt bedröfwelige och obehagelige, än det
 wi öf önskom, och öf angenämt och förnöjeligit
 låtom öf ändteligen, med en obillig fructan, ei
 vara grymme, ledsamme och förtretelige emot
 sielfwe; Eder Höghet behagar se uppå de factum

jag anförer; De hafwa varit drefne och kastade
 samma Bölior som Konungens; Dock har stormen
 et af dem i grund störtat eller förderfwat. Jag
 eller altså före, at Konungen antingen blifwit til
 ägnare Kuster drefwen; eller ock, at han ligger på
 got ställe för anckar, medan han låter laga och för-
 tra, de igenom wådrets mackt och wåldsämhet illa
 ofarne Tackel och Fåg. Ty han tillagar och utre-
 icke allenast sin Håhr, som han med sig hafwer til
 Fart, utan ock til Krigs utförande. Innom
 ra så dagar härefter, låter Eder Höghet få se den
 lifse Stranden wara uti full rörelse af det bästa
 och tappreste Soldater; Swilke i alt sitt up-
 ande skola förbrå Edra Fiender, hwar annars Eder
 het här hafwer några sådane, det de med mindre
 och öwårdsammare upbrukat den dem af naturen
 antade och medfödde manligheten, än wi, som
 mande och utländske årom. Prinsekan, som af
 så hårlig tröst uprättad bles, war dock ännu ång-
 och bekymrad öfwer Poliarchus. Hon hade des-
 en innerlig lust och åtrå, at widlöftigare fråga
 oryas, så wål om det som hon wiste, som om an-
 hwad hon icke hade sig bekant. Ty när talet kom
 wändas in på Poliarchus, lånte hon sina öron med
 alla upmärcksamhet der til, och hwad som då be-
 tades, antingen om det som af mer eller mindre
 orde war, det glädde henne innerligen, och af en
 innerlig kärleks drift och böjelse för honom, fann
 der af en stor förnöjelse. Men hwarcken tillåt
 en sådant, emedan dagen begynte nu gå neder, och
 led til skymningen, ei eller wille hon gifwa sina up-
 säre tillfälle och anledning, at med nyfikenhet hwar
 man fråga, hwad hon så mycket hade med den Gal-
 ke mannen at tala. När han fördenkul å nyo
 ut

utlofwat sin tjenst och biträde, sade hon: Jag skal
 tid hos mig öfwerlägga och med mig rådgöra, hwad
 til Eder Konungs fördel och nytta lända må; Men
 plägen slitigt omgånge med Eurymedes, jag skal
 wäl sielf anmoda och intrygga honom, at söka Eder
 wänskap. Gif ock tienliga och sannolika ordsaker för
 hwarföre I icke kunnen lägga här ifrån Strandens
 så skal jag befordra dem i bästa mätton hos min
 Fader. Jag skal ock lätteligen ypfinna medel och
 wägar, hwar igenom I oftare, och utan at någon
 der öfwer kunna fatta ringaste mistäncka, mågen
 ett beqwämre och lägligare sätt än hit in til skä
 Fomma i samtal med mig.

När han bortsläpt war, och hade der ifrån tagit
 sitt astråde, och Timoclea der yppå frågade, hwad
 han wille, eller hwad hans ährende warit, fick han
 Argenis detta swar: Det war intet så särdeles an
 läget, eller af någon stor roigt och wärde, om icke
 til äfwenitys så torde wara, at han sig ei ännu
 Fomligen yttrat, hwad han i sinnet och tänckar
 hafwer, eller, at han wid sitt första företräde och
 hälsning wille wara skyndesam och kort, och ei med
 ett långsamt och widlöftigt samtal, förekomma
 ledsam och beswärlig. Han berömde mycket den
 höfslighet och wälwillighet de här bewiste honom,
 som en främmande Gäst, och bad der jämte, at
 af hans Skepp, på hwilket han hade sitt dyrbara
 förråd och förnämsta saker om bord, måtte få låga
 in i denna hamnen, det skal sade han, intet längre
 allenast twenne dagars tid, der sammastådes förbit
 wa: Innom hwilken han förmodar, at hwad
 yppå hafwet igenom stormen tagit skada, botas och
 förbättras kan. Och här utinnan bad han det
 wille giora honom biträde hos Konungen och tala
 honom

nom til det bästa. När hon detta sagt, gick hon
 in i sin Kammare; och sedan hon låtit til sig kalla
 Eurymedes, befalte hon honom wäl sköta och vnd-
 gagna den främmande Gåsten, samt, på det hon måtte
 mycket slugare och spitsfundigare hålla honom ute,
 ei komma under wäder och grund af sielstwa saken
 sitt förhåfwande, sade: Of wil det anstå, at wi
 til några Ulfeds Gåstwor at honom, de der uti
 beharhet och skönhet åtminstone ei få wara ringare
 sämre än den skänck, som han medbrackt och of-
 öfver haftwer; Men medan wi dem anskaffom och
 lagom, så se slitigt til och hafwen noga ackt, at han
 ledertid icke må giöra sig färdig och resa här ifrån
 wet. Til at något litet uppehålla honom, torde was
 nog at wi anställe en jagt, och således utdrage tiden,
 och lofwa honom, at han skal få se ett skåde-spel.
 Men för all ting ber jag der om, Herr Eurymedes,
 så lagen, det han ei oförmodeligen må resa här
 utan sina färde. När hon således med dese befall-
 ningar släpt honom ifrån sig bort, och den nu för-
 handen warande natten, under sken af sömn och hwi-
 tagande, lämnade henne något mera frihet, at taga
 sina mångfaldiga bekymmer hos sig uti närmare of-
 erwägande; Då begynte hon at eftersinna, hwad
 gång detta alt taga måtte, hwad slut hon, i an-
 seende til dese närwarande omständigheter fatta skulle,
 samt mycket häftigare och innerligare än någonsin tils-
 börena, såsom en Krönter Drottning och wid Riks-
 Styrelsen sittande Hög Person, ångslas och bekym-
 ras, at Poliarchus, så framt han lefde, och ei gådt
 ned uti de Dödas Rike, skulle til henne anlånda, der
 om gaf, så wäl sielstwa Gobryæ Flotta, som nu redan
 war dit ankommen, som ock det af henne vndfångna
 Brevwet ifrån Arslidas, henne en wiß och tilldrätelig

vnderättelse. Hon borde fördenksful vara omständ
 och vste de medel, hvar igenom hon jemväl måtte
 förwähra, och sitt Lif åt honom bibehålla. Dock
 han wore borta och förgången, så wille hon ei
 lefwa. Men igenom hward konst-grep och fere
 dande skulle Gobryæ Flotta få blifwa wid de Sicili
 Stränder liggande? Det samma war likwäl ett
 digt och omgiängeligit hielpe-medel, til utförande
 det, som hon i sinnet och tankarna hade. En
 hade så fastställt och beslutit, at om Archombrotus
 förr skulle komma tillbaka, innan hon finge några
 tidningar och kundskap om Poliarchus, så wille
 helt oförmärckt och hemligen taga sin vndstyckt
 beske Sfepp, och antingen draga der ifrån til Gallien
 eller ock aldeles sättia sig emot det Giftermälets
 bordande, som hennes Fader wille henne påtränga
 sedan hon förhwarfwat sig en hop Siciliensiske
 nare och Landsmän, dem hon förmodt at i den
 kon stå på hennes sido, och hwar der så behöfdes
 henne handen. Omfider lade hon saken på detta
 tet artigt och behändigt an. Hon gick helt bittrid
 morgonen til Konung Meleander; Der beklagade
 hon sig mycket öfwer det så Manskap och ringa ant
 af Krigs-Folck, som nu för tiden på Sicilien war
 och ytlät sig der jemte, det hon fructade, at
 dirobanes, när ruckte kommit för hans öron,
 Archombrotus war til Affrica bordragen med Si
 ciliens utwaldaste och tappreste Folck och förnämsta
 Mæckt, skulle, af begiärelse til ett nytt rof och
 igen, antingen sielf dem häftigt öfwerkomma, eller
 sända dem på halften en del af sitt Manskap, som dem
 oförmodeligen på ett fiendteligit sätt anfälla
 Ingen ting wore nu fördenksful rådeligare, och inre
 säkrare medel och utwäg at tilgå, än at emot giorde

re om wiss och säker Lön och betalning, öfwertala
 allerne, som igenom en lyckelig Gudarnas skickelse
 dem anländt, at de wille bewaka Kusterne; på det,
 fall något Krig skulle sig yppa, Sicilien då måtte
 gå all fahra, der igenom at ett strämmande Folck
 sig i motwårn och wågade derföre sitt Blod.
 Detta wore allenast på en Månads tid til gjörande:
 som hwilkens slut, de wäl måtte kunna få inhämta
 en vnder rättelse, huru sakerne aflupit emellan Ar-
 mombroderus och Radiobanes. Hon trodde jem-
 väl, at Gallerne, hwilke, efter det yståndne storm-
 wædet, och den skadan de der ynder lidit, den de
 nu höllo på at bota och laga, icke ännu, så wida
 om der om hade hört och förmärckt, woro der ifrån
 de sårdrige, ei ogiernna skulle höra, at dem gjordes
 föreställning om något fördröjande; Förmåligast om
 de bestwo försäkrade, at de derföre skola hafwa at
 wänta betalning och wedergjällning; hwilke des
 man, icke äro så få, sade hon, at de ju kunna gjöra
 sig hielp och biträde; ei eller så manstärcke, at de
 Sicilien behöfwa något fructa för dem, i fall de,
 hållet för hielp, skulle wilja wisa någon otrohet.
 När hon således hade med dessa ord öfwertalat sin
 Herr Gader, kallade hon först Cleobulus, och sedan
 Eurymedes hemtigen til sig. För dem yptäcker hon,
 och yrefar mycket på den fructan hon hade för Ra-
 diobanes; Samt andrager och lägger dem för ögo-
 nen, det försvar man af Gallerne kunde hafwa at
 förmoda, hwars tjenst, för ganska liten sold och be-
 talning, hwärswas och leijas kunde; Och när de
 emot sådana hennes föreställningar begynte inwända
 och gjöra sina inkast, at man intet kunde säkert förbita
 sig yppa ett så obekant Folck, samt at des utan på Sici-
 lien wore tillräckeligit Mankraft at tilgå, så ytrade sig

Argenis med större Frihet, och sade: Om detta kan ske eller låta sig göra för Siciliens skull, så jag dock, at man för den fruchtan skull, som jag väntes hos mig hysa, gör detta mig til wiljes behag. Jag har redan wunnit Konungen på min sida, och brackt honom uppå samma tanckar med mig. Och ehö som nu med sina råd biuder til, at tala honom i något annat sinne, han må det säkert weta, jag ei tycker wäl ont honom. När hon detta med någon mera Myndighet yckade och påstod, dier ingendera af dem ifrån den stunden sättia sig honom widare emot eller med sin otidiga försiektighet hem förtdörna. De satte altså sin heder, ähra och nöje på uti, at kunna förmå och styrcka Konungen der til synnerhet när Princkessan Argenis sielf war tillstades och närwarande, at Gobryas skulle anmodas till Strandernes bewakande, något litet fördröja sig på den Orten uppehålla. Der uppå wtlåt sig Konungen: Aldenstund J ären alle af samma mening och så godt finnen, så fören J, Eurymedes ordet, och giören mannen föreställning. Stållen fram til honom denna frågan om det skulle falla honom lätt, at någon liten tid här på Landet förblifwa. W skolom sedan tilse och med hwarandra öfwertällas, hwad wedergåkning wi honom derföre gifwa mågen. Eurymedes war ei sensfärdig, at hörsammast efterkomma Konungens befallning, och hade icke eller swårt wid at öfwertala Gobryas, uti det åhrendet, som honom war ansfortrodt at föredraga; Hwilleken lätteligen kunde märcka och förstå, at detta war Princkessans uppspundna påfund och optog. Han lofwade, fördenskul, at, efter åstundan och begiäran, uppå en Månads tid, wara med sin Flotta til all möjelig tjenst, och förtröt det honom allenast, at man talade

lade om wedergällning dertfore. En på det han sig med sitt upförande så mycket mera tycke och kärlek förvärfwa måtte, så tilböd han at, utan någon årenkning och betalning, af fri wilje, och såsom ett öfverflödig wänfkapsteczn, til Landets hägn och förbehållne qwarblifwa.

Det V. Capitlet.

Sådant tillstånd, som nu förmålt är, woro sakerna för närwarande tid uti Sicilien, då, emedlertid Arlidas, ute på hafwet stadder, uti seglade hela den Africaniske Kusten, och, hwar ställe som hållt han antråffade några utaf sand-räfflar och klippor farlige wikar och stränder, lade med sitt fartyg til Lands; befrågandes Folcket och inwånarna, som der hade sin boning och hemwist, och om de kände wid Landstigningen först öfverkom, om de kände wid deras stränder, sådt i ögnasicket uti någon främmande och utländsk Flotta; eller, om såsom de såles inga Menniskior blifwit af det upwärande hafvets storm-wädret til dem kastade och fördrefne. Om så, när han efter sitt myckna hafda besvär och nöda, och såfångt använda samt utståndna arbete fört och utmattad, snart upgafs, besynnerligen som han ei kunde utstå med den starka hetan, som östans wädret hade i följe med sig, hwilket kom strykandes och framfusandes öfwer de wid Medel-Hafwet belägne stora öde-marcker och sand-ökner; Så hände det sig på sidstone, at han uti en lyckelig stund kom fram och nalkades til de Mauritaniske Landsändar, och anlände til en strand, hwaråst en ei mycket stor Hamm war, och en liten Stad, Otta Stadiers wäg utifrån belägen, som då ei war öde, utan fort til förena

förena upbyggd, begynte nu allt mer och mer med Guds
 bebod. Nu tilldrog det sig af en händelse, at Landet
 Herren der å Orten, hwilken för sin ogemens tappra
 het och höga förstånd, af hwarje man fram för alla
 mycket berömdes, gick då och förlustade sig med spara
 serande der i samma Hamnen. När han fick se Ar
 sidas, den han så wäl af Klåde: Bonaden, som an
 seendet dömdes wara en långt bort ifrån främmande
 Orter ankommen obekant man; Der utinnan han
 eller felade; Gick han honom til mötes, samt med
 mycken wänlighet honom vndsågnade, och bad honom
 wara wälkommen på den Orten; Och både i försä
 delse af sitt myndiga kall och ämbetes plicht och försä
 dighet, som åfwen af Compliment och höflighet
 frågade och tillsporde honom, ifrån hwad sådernes
 land och uti hwilka åhrender han wore dit ankommen.
 När då Arsidas, på det han måtte vndwisa, at ge
 wa swar på åtskilligt och mångahanda, hwar om han
 förestälte sig, at han til åfventyrs kunde wid det til
 fället blifwa tillfrågad, utan något widlöftigt om swar
 swarade rätt och slätt, at han war en resande Man
 ifrån Gallien, aldenstund han kom seglande och an
 lände dit på ett Galliskt fartyg, så sprang den Ma
 ritaniske Herren strax, och tog honom i famn, sägan
 de: Jag åstundar för denna gången intet mer af
 Eder weta, utan gör det allt tilfyllest, min wän, at
 jag sådt höra Gallia Namn af Eder nämnas. I Mo
 ten uti allt finna oss til Eder dienst sårdige och redeboga
 ne. Kiäre, förfogen Eder närmare ut til denna wä
 Stad, och hwart ut Eder segelfart och Siöresa häll
 må lända, så låten Eder dock först behaga, at hos
 oss hämta någon liten styrcka och förstrifning, sedan
 I, icke utan största pläs och åfventyr, som jag wäl kan
 tänckia, vndkommit de brusande och stormande hafse
 böjor

tiorna, och tagen med Eder om bord, samt försen
 der med tillräckelig ny Proviant, til Eder vidare
 nödenhet, när J läggen här ifrån bort och kommen
 på hafvet. Arsidas begynte mycket förvundra sig
 öfver den stora wälwillighet, hwar med han blef be-
 hört, och den han kunde hwarcken wänta eller för-
 moda sig hos ett främmande och obekant Folck, och
 fördenful sitt sällskap och medfölje på Landet up-
 gga. Han blef förb på högra handen om Lands-
 Herren, och vnder allas stora ähre:berygesser, gick
 med honom vp til Staden. Sedan befarade han, at
 han vnder vidare anstält samtal med honom, nem-
 ligen den Mauritaniske Lands:Herren, kunde lätt-
 ligen förråda sig och röija, at han ei, som han likwål
 begynnelsen föregifwit, wore ifrån Gallien ankom-
 men; Och at han med någon ofanning, som han
 behar, skulle synas hafwa sökt wilja niuta den höf-
 het til godo, som fast mera androm tilkom och be-
 hörd war: Hwarföre han i forthet sig yttrade, och
 med så ord lät förstå samt tillkiänna gaf, det han wål
 war en Siciliensist Man; Men efter såsom han
 Commenderade och förde an ett Galliskt fartyg, och
 hade jemwål Galliskt Folck och Manskap med sig om
 bord, och wore des utan för:rest at uppsökia en Ro-
 mang ifrån Gallien, så hade han, i anseende der til,
 när han blef tillfrågad ifrån hwad Landskap han kom,
 gifwit sig vt före, at wara en Gallist Man. J söken
 om så honom, kan jag förstå, sade Lands:Herren,
 som hwilkens hielp och handräckning, wi alle Mau-
 ritaniske Lansmän och inwånare, skulle hafwa blifwit
 lagde vnder främmande Herrskaps ok. Detta före-
 kom Arsidas mycket sällsamt och vnderligt, som war
 helt ofunnitg om alla de dräpeliga gierningar, igenom
 hwilka Poliarchus giordt sig der å Orten mycket kån-
 bar

bar och namnkunnig. Fördenskul, på det at hwarcken
han sielf eller Lands-Herren långre skulle irras, och
svåstwa vi mörcker och owisshet om hwad der pass
rade och på färde war, frågade han rent vi, hwad mer
sig der tildragit hade, och hwad wålgierning de Mauri
taner tilflutit ifrån Gallien. Ty han, som til de afflä
naste Affricaniske Kuster af storm-wådret blifwit förlor
och bortdrifwen, och hade nu länge farit af och af
på det stormande hafwet, hade der om aldeles ingen
kundskap. Då begynte Lands-Herren, at med största
lust och begiär altsammans tydeligen och omständligt
gen för honom beskriwa och utlägga: Med hwad
högmod och förmåtenhet Radorobanes Kriget begynn
Huru den Galliske Konungen, lika som til utfatt dog
medelst Gudarnas tilskyndan och styrelse, med sin
Krigs-Mækt dit anländt? Huru Krigs-Lyckan sig
federmera stält och sticket hafwer? Och huru åtfyllige
store och märckwärdige förändringar, innom en gan
ska kort tid förelupit. Dock gaf han sitt tal större
estertryck, och gjorde at man det med ännu mera om
märcksamhet ahörde, när han kom til berättelsen om
den dråpne Radorobanes: Huru striden warit gassta
skarp och håstig? Huru Lyckan en stund bort at
tycks wilja luta och wända sig nu til den ena, nu til
den andra sidan, nu åter stådt och balancerat och
hållit jämnwicket? Och huru Segerwinnaren icke
utan många och äfwentyrliga sårnader trädte ifrån
wal-platsen. Men när han ännu widare med sin be
rättelse fullföljde, och kom ändteligen at omtala, huru
Radorobanes, igenom den Galliske Konungens tappre
hand, til Jorden nedslagen och dödad blifwit? Så
Funde Artidas icke längre hålla inne med, eller dölla
sin glädje; Utan med ett så hiertans glädt ansikte,
som nogsamf förde i skölden och klarligen lät förstå
det

Glädien ingalunda twungen eller sielstagen war,
brast: är altså Radirobanes til rygga slagen, och
han sådt sitt bane-sår? Den Konungen som är
ån Sardinien härstammad? Han, som ei långt för
tra wände sin kosa tillbaka igen ifrån Sicilien? Och
sådant genom en Gallisk Konungs hand skedt?
Häre, såg mig, min Herre, hwad den Konungens
namn är? På det jag ei förgiäfwes må uttra min
ögd öfwer honom, om han til äfventyrs kunde wara
annan Person, än den jag täncker och mig i mitt
hjärne inbillar. Den Mauritaniske Lands-Herren
warade: Han har twenne Namn; hwar af ei allenast
mig länge irrat, utan har jag ock förstådt, at an-
der af willse farit och ofta tagit det på felt, samt
det ut på twenne ättsilde och söndrade Personer,
en likwäl enom allena tillkommer. Han warder af
Folck kallad, ån Poliarchus, ån Aktioristes. Ut-
om detta swar blef Arsidas öfwer alt betagen och rörd
en ganska sansfärdig och innerlig glädies kiänsla, så
han jemwäl nästan brackte alla Maurerne, som
enom fölgde, til samma glädie-rörelsers liuflighet
och förnöjelse. Han lämnade nu aldeles i glömska och
öförgiätenhet alt sitt förra bekymmer, som ofta tillkyn-
det honom mycken ångslan och oro, så wäl som ock
förra hafda möda och arbete. Han frågade, lika
som han hade haft samtal med sielwe Gudarne, hwil-
ka öden, hwilka oförmodeliga händelser hade i Affrica
sammanfördt twenne emot hwarannan så förbittrade
och haterfulla Konungar; eller hwilken Gud så styrde
och skickat, at den Blod, som för det Siciliensiske öf-
werdragne hat skul; bordt uttappas och rinna, skulle
likå som til Affricaniske Landets nytta och fördel,
öfwen der sammastädes utmätas. Han wände sig
ändteligen ifrån detta ämnet och betractelsen, til sin
egen

egen angelägenhet, och frågade hwart hån Poliarchus
 efter denna århållna segren sig begifwit; Men Juba
 så war den Mauritaniske Lands-Herrens Namn, och
 här på til swar: At han låg ännu af sina vndfrång
 sårnader stuf uti den Kongelige Residents-Staden
 Mauritanien. Dit man här ifrån, sade han,
 nom ett snabt ridande, på Fyra dagars-tid beqväm
 meligen hinna kunde.

Under sådant samtal, som de fins emellan hade,
 hwat igenom de gjorde så wäl tiden, som wägen
 sig fort, och vnderrättade samt förnöjde hwars
 nars sinnen, kommo de omsider fram til Staden.
 När då Artidas begärade handräkning af några
 word kunnige om wägen; hwilke måtte föra och
 ledsaga honom til Residenten och Kongel. Husför
 Staden, hållt wädret begynt åter öka sig och vpiras
 samt kasta ifrån sig den ena swarta Molnen och kalla
 ihlningen efter den andra, och han der jämte besaw
 de, at någon olycka torde sig på nytt hyppa, och st
 men åter bortföra och rycka Poliarchus ifrån honom
 den han nu lifwist warit så lyckelig, och redan så god
 som igenfunnit, så sätte sig Juba med all mæckt de
 emot, och nekade enständigt der til, at han ei skulle
 flytta sig ur rummet, eller resa någon wäg der ifrån
 bort, förr än de hade med hwar annan sönderstycket
 och åtit af det offer, som åt den frifostige och gästfri
 re Guden Jupiter helgat war. Det war då en my
 fet håftig och stark sommar-heta: för hwilken orsak
 skul Artidas blef förd til gröna Lunden i Trå-Gården,
 der wädret ifrån de rundt omkring planterade och
 upwärte skuggrika Trån, susande och framspelande
 gaf dem en behagelig swalka och förskifning, at der
 på utburne och framsatte Bord och Stolar afwänta
 Måltids-Timman och så sig Mat; Under det här
 begi

Ärligen afhörde de ganska nöjsamme berättelser,
Juba för honom gjorde om Kriget och Poliarchi
allna Seger, föll tiden honom intet långsam, utan
honom sköndsammar utur händerna, än han sig
föreställa kunde; til des ändteligen ett på det här-
ste och prächtigaste sätt anrättadt Bord kom dessa
etter til at wända sina ögon och hog in uppå sig-
tadas föröndrade sig mycket der öfwer, at en så stor
redning i hast sse kunde; Men han ansåg och be-
traktade ingen ting med större opmärksamhet och för-
wäntan, än en hop äplen af ätskilliga slag, som ibland
läckrare efter rätterna och Confecter framsatte
wänt, hwilka med Is så på alla sidor omgifne woro,
en del af äplet syntes bar utom Isen, en del war
med aldeles betäckt; och dock såg man äplen i de-
naturliga färg skina vnder det Isflupna och ge-
skickliga Watnet. Han war så af denna nya In-
ton och påfundet betagen, at han ei wiste hwad
för tanckar han sig här om giöra skulle. Han
wäl se, at desse woro helt friske och nyss afpläc-
äplen; Men der emot wiste han ock, at Watnet
heta sommar-tiden, då Solen gaf starkaste
man ifrån sig, hwars natur är, at ätskillia och
säl de, af kalla winter-tidens hopfrusne och Is-
Watnets delar och particlar, til Is icke stel-
wä. På det han ei eller måtte af sina ögon bedragas,
det blott wore någon fin förestäld Mätning, så
de han i förstone med handen uppå Isen, och
sökte, at den, såsom annan rätt kylactighet, rän-
honom up i fingren, at han ei ringaste behöfde
sälta der på, det ju detta warit Watern, som nu san-
deligen til Is sammantupit. Sedan förde han
äplen til Munnen och bet på dem; då han fann
de hade sin naturliga liufliga och behageliga smak,
E f f alle

allenast at det ihlade i Tänderna af den starcke kölden
 som trängt sig in vti dem. Juba hade största ro och
 nöje af denna sin Bord-Gästs förundersamhet, och
 bad honom, at ei förhåla tiden med så mycken
 vndran, utan låta sig behaga at äta och smaka någonting
 af de andre för hand warande Rätter. Men Argenis
 frågade med leende Mun, hwad för Nordisk ort
 med Affricaniske Fruct: Träd så förenat, at
 der ifrån en sådan wälsmakande rätt hämta kunnat
 Juba swarade: At detta må Eder än mera sällsamt
 och vnderligt förefomma, så woro dese äplen
 på Tråden qwarhängande, när J här vti denna
 Gården ingingen; och det som J nu sen wara
 det war för en liten stund sedan rinnande friskt
 Watern. Argenis förföll här öfwer vti en dubbel
 vndran, och vfrågade ännu widare af Juba, med
 hwad häperi, eller i hwad diup Källare och vnderjord
 distt rum naturen sig så hastigt ombyta och förändra
 kunnat. Då swarade han: Detta är hos oss ett
 vppfunnit sätt och maner, at vnder starckaste sommar-
 hetan, med en artig och behändig konst, åstadkomma
 och frambringa winter-kjöld; hwar om jag skal
 och vnderätta Eder, sedan J smakat vppå
 Miöd. Strax war en Egyptisk Små-Dräng och
 vppafare tilreds med Miöd, hwilket han fram-
 bar vti en Bägare, den der ock war af Js giord
 försärdigad. När den war vtdruken, och af
 emot Marcken fastad och sönderslagen, blef Argenis
 illa tilfreds, och förtröt det honom högt, at ett sådant
 Kiärit, som wäl war swagt och bräckeligt; Men
 sommar-tiden mycket rart och dyrbart, skulle så
 derfwas. Då sade Juba til honom: Jag ber
 at J ei tycken illa här om: Wid hwar gång wi
 kom, så brukom wi en sådan ny Bägare. Det

af et ringa och gement, at öfwer Måltiden se en så-
 mwenne gånger frambaras och sättas på Bordet.
 sidas smakade nu mehra ingen Mat, af åtra och
 gstan, at så weta med hwad konst, man så sansfår-
 ingen hunno at likna sielfwa naturen. Då blefwo
 en hop Koppar-Formor framburne af allahanda
 som til Zakrifar, Vågare, diupa Fat, ja, alle
 wane Kiäril, som man wid Gåsta-Bud brukar och
 tenar sig af; Och Juba sade: Alle dese igenlyckte
 tiltåpte iholige Kiäril, äro de samme som förord-
 och åstadkomma Is, sedan de med Watn fylde
 wit. Ty hwar och en af dem warder så med sitt
 Läck betåckt, at des och sielfwa Formens öpning
 mynning hel tårt sammanfogas, förvtan ett litet
 hwar igenom Watnet ingiutes; ei annorlunda
 annat husegeråd af Tenn eller Bly, blifwer gutit.
 dan sätter man den ned uti ett Trå-Tråg, hwar
 man tilförena strör på botnen något sönderstött
 saltpetter, och så hwart om annat med Snid, den
 alltid hafwom til hands, då han lagd på Halm, i
 gan af diupe Kiällrar och ynderjordiska rum, hela
 et igenom osmålt förwahras. Sedan lägger man
 lika sätt hwarfwetals några gånger Snid, och ås-
 en så ofta Saltpetter, ofwan yppå sielfwe Formor-
 som uti Tråget nedsatte blifwit. Sålunda war-
 det Watn, som i Koppar-Formorne är, til Is
 edr, och tager til sig den kiöld, som är i den på
 sidor fringlagde Snid; Hwilken Saltpetters
 andning hindrar, at den ei kan smältas; Beshu-
 meligen i skuggrike rum, sådane som wi i Marcken
 grafwa, til at förwahra Win och Olja uti. På
 timmars tid, wid pass, stelnar Watnet; Och om
 läggom äplen der uti, sådane som J nu förvondren
 öfwer, så blifwa de med Is således omgifne, som

Så nu för ögonen se. För dem som af heta äro wahren måktige, är denne swalkan och kylacktrigheten sedan mera angenäm; Hwar til detta nya påfundet äfwen hjälper och bidrager. Jag wet inter hwars ei aldet lastwårda och skadeliga öfwerflöd nyligen har upfunnit en så swalkande förfriskning och wedergweckelse.

Arctidas fann i sitt sinne mycken fågnad och nöjelse af denna berättelsen, och åt alt för snällt och begiärligen af dessa äpplen, samt belastade sin swalk Maga med dem, som medelst Gacktrigheten gifwen starkt kyla; Der til med drack han girigt, äfwen nya Is-Bägare; hållt den starka kiölden, som all wahn är, och gementigen ske plågar, ökade törefest. Dactadt at Juba då och då gjorde til honom påminnelse der om, at man för all ting skulle wackta sig för omättelighet, emedan den samma är ganska farlig och äfwen tyrlig, och at man sparsamt borde bruka denna swalka, så framt man annars wille der af bestå sig wäl. Men när de stigit up ifrån Mältiden, Arctidas med mycken lustighet och skämt ogillade och förkastade de warme Drycker, såsom de der ei äro gode och hälsofamme, så märckte han, det alle hans senior, af den inkomna kiöldens olågenhet och roidrig wårckan, småningom begynte at blifwa så slappe, och han efter en starkt upkastning snart måst gifwa upp andan. Juba, som icke allenast rördes af medömselamhet öfwer honom, utan ock blef af en stor fruckhet betagen, at någon skulle tro, det han med sit så höfsta ståt, at han hos honom skulle dricka sig döden på halsen, sparade fördenskul ingen sorgfällighet til hans skidande och omlagande. Han bad Arctidas gifwa honom tilfreds och hoppas, at den honom hastigt äfkomna sjukdomen skulle snart gå öfwer och förswinna. Han härdrör utan twiswel intet af annat, sade han,

en orovahnliga Maten och Drycken, som J nu här
 och niutit, hwilken jag märcker ei kommer öfwer-
 med Eder natur, och det så mycket mindre, som
 beklagar at J, twert emot mina, i god wälme-
 til Eder gjorda påminnelser och warningar, haf-
 varit omättelig, och der af tagit för mycket til
 ; Hwarföre jag förmodar det J ei tilläggen mig
 en skuld här utinnan, hwad Eder så oförmodeligen
 mig händt och wedersfarit är; Han lät ock kalla
 honom floka och förfarna Läkare, som honom med
 konst tidigt hielpa måtte, til hans hälsos återfäen-
 Så gjorde han jämwäl, än til sina, än til hans
 tjenter anständiga och tilbörliga föreställningar.
 som rycktet gör all ting wärre, än de i sig sielf-
 äro, så bles ock snarligen utspridt, at Arsidas lög-
 för döden. Medan altså hans följeflagare och
 tjenter uti stor ångslan och håpenhet stadde woro,
 tog en hans Lego: Gåse, som war hemma på den
 der ett slags Folck, som kallas Eubæer, satt
 neder, och hos Oscierno upbygdt Neapel, tiden
 lägenheten i actt til stölds föröfwande, den rätt
 och ansenlig war. Arsidas hade en liten Räck-
 säck af hel fint Lärst, den han med all behörig slit
 omsorg under Kläderna giömt och förwahrat ha-
 ; Ut hwilken denne Grefiske Gåsen sig långt för-
 förestått, at något dyrbart innelåg. När altså
 Kläderna drogos af den siuka Arsidas, som för wärck
 sweda skul ei wiste til sig, så stälte sig ock denne
 ge och skalacktige bostwen in, låsandens som han
 ville gå honom med nödig tienstactighet tilhanda;
 På han oförmärckt ryckte ifrån och bortsnappade
 Räck: Säck, och, medan alle andre woro så af-
 ledande och frucktan intagne, at de ei gifwos actt
 upå hwad der påserade och förhades, stal han
 sig

sig så hemligen utur Huset, at ingen det förstå
märckia kunde.

Det VI. Capitlet.

SEn när sjukdomen war någorlunda stillad,
nu småningom sactade sig, som i för-
början war mycket stark, och honom
tigt ansatte; Och Artidas kunde nu litet biuda för
at tala och få målet fram, så frågade han Läkaren
om de kunde finna, at det war någon särdeles
med honom, och om de höllo för rådeligit, at
skulle kunna få begifwa sig på resan igen? Läkaren
fswarade, at de wäl redan märckte goda tecken hos
nom til bättre hälsa, och at han, efter sin önskan,
snart komma sig före igen; Dock borde han
hålla sig litet stilla, och gifwa sig någon ro, at
och de öfrige Senor, som woro af den omärkte
Kylan ansatte, hwilken i all hans Blod en stark
utbredt och förordsakat, måtte åter ställas til
och bringas i sitt förra stånd och skick. De sade
han borde tro, det wore ganska mycket wunnit
honom, om han ei längre bleswo af sjukdomen
pehållen, än at han efter fyra dagars tid kunde
få begifwa sig på resan. Han beghnte då högeligen
flaga öfwer Gudarna, derföre at hinder, just
denne tiden, som för honom högst nödig och angelägen
war, så til resans fortsättiande, som andre sine
tigue sakers utförande, i hwilka han nu beskickad
lades honom i wägen, och wände sig til Iuba, så
des: Jag har ett Bref at öfwerföra til Konung
liarchus; warandes otillbörligit, om det, förmed
mitt olyckeliga tilstånd jag råkat uti, skulle här komma
lågerwalla. Om Eder skulle behaga lämna några
kunde wisa wägen, så wille jag genom någon af min

etienter det samma strax til Hufvud. Staden öfver-
våda; på det jag sedermera må härstädes kunna med
en större sinnes rolighet, taga någon hvilas, til des siuk-
omen sig så omkastar och förändrar, at jag kan få
den och färdas här ifrån bort. Juba tyckte ganska
om, och berömde mycket hans gjorda förslag, och
jemtväl der hos, at de samme woro nu strax til-
färdiga och färdige, som skulle blifwa wäg-wisare, och
sägga, hwem Arsidas hållt wille, til det Kongeliga
Rådet. Då begynte Arsidas at söka efter den lilla
Såcken, yti hwilken han hade gjömdt och för-
skömt Prinsekans Argenis Bref; Och just war
den, som medelst Lego-Gäfens hus-tiusnad war
stulen och förkommen. När han då wardt der öf-
föpen och bestördt, at han sann den samme wara
i Klåderne siten, och alle nekade enständigt der
at de den sedt hade, återstälte en omennisklig för-
ring, och stickenhet honom nog krafter och styrcka.
Eftadt Läkarena honom det afsvarligen förbödo,
om och rusade han hastigt yv utur sängen, och
ropade sina Betienter med döds-straff, om de icke ge-
tt och ofördröjeligen stälte denna hans dyrbaraste
sakaraste skatt til rätta igen. Han bar sig at lif-
vande han warit resinnig, då han anstälte under-
sökingen och ransakningen der efter, samt ropade och
skallade både Gudar och Menniskior; samt kastade
på ögon hit och dit, och såg icke utan misstanckar på
Maurer, som warit hos honom tillstädes och när-
varande, när han först föll in yti siukdomen. Der
på besåg han sina bestulne Klåder, ristwande ån dem,
sitt ansichte sönder; Och der jämte befrågade,
hvem af hans Folck och Betienter honom besynner-
kast ynder siukdomen yppasat? Men de hade alle
warit tillstädes, och hållit det för en gudlös het, at i så-

dant tillstånd, röra eller komma det ringaste vid honom, då han war så swag, at han alsintet förmodade. Endteligen gjorde denna smärtefulla förbittring, vnder asmattandet nyligen gifwit honom styrka, honom än mera orke-lös och wannmächtig, at han föll uti en swårare sjukdom sedan än förr. Han kunde med plats så ande-drågten fram, och med slag-watn, andra starkt luktande Läke-domar måste Målet hållas pas. Så snart han nu fick tala, sade han: Om all Lycka förläter mig, som af sjukdom och drifwars Quiswar är ansatt, så skal jag dock icke gifwas öfver eller falla modet, ei eller lämna och förlåta min werhet. Skaffen mig tilhanda Wax och Griff. Jag skal i dag skrifwa Bref til Konungen: Skänkt änskiönt med min största Lifsfara, och fast än jag låta mig båras på en Bår eller i en Drag-Stol, inom två dagars förlopp begifwa mig på wägen. Låter strax Phorbas komma hit til mig; Min wilse är han i denna dag skal med mitt Bref åstad. Ach, olycka! Phorbas war just den samme, som stöiden begådt och der med tagit flykten. Det blef dersom både til fartnet, och omkring Staden Folck viffat, som honom igensöka skulle; hwilke omsider kommo med de swar tillbaka, at all deras flit och möda der på användt, war fåsång och förgåfwes. Strax fattade Arlidas om honom den mistancka, at han utan all twiswel måste begådt detta arga bostwestycke; hwilken mistancka han dock höll inne med sig, och icke märcka, utan befalte, at de än ytterligare Torget och Hamnen gå skulle, och på det aldrastidigaste söka igen honom, som borta war, och hölt sig i dan. Han lät ock i största hast kalla Juba in til sig, och när han befalt de andre taga astråde, och gå igen honom ut, sade han til honom: Så framt jag icke

far och bedrager mig, så har min Dienste-Gäses
 trohet, tilskyndat mig denna min främpa och wahn-
 nackt. Ty hwaraföre skulle han förbörlia sig, och sticka
 ut wägen, besynnerligen nu medan jag är sjuk,
 i omwifhet stadd, om jag någonsin wedersås och
 kommer til lif igen; Der han icke nu, sedan han på
 arglistigt sätt mig befulit, ei allenast skydde för
 mig, utan ock, tör hända, sökte sin flyckt utur Affri-
 om J hafwen någon wälwilja och kiärlek för
 Konung Poliarchus, så lagen, at den oförrätt ei
 afswer ohåmnad, som denne arge och spitsfundige
 ofswen honom giordt och tilskyndat hafwer. Sänden
 ad åstad til närmaste Hamnar, som förbiuda och
 andra, at ingen må understå och fördrifta sig uti nå-
 got Fartyg någon främmande och obekant Person,
 indt-wis och oförsedt intaga. Men detta efterspa-
 nde och denna undersökning måste stie på det hem-
 gaste sätt, som sig någonsin giöra låter, at han icke
 något annat listigt sätt må undkomma wår slit och
 försicketighet, i fall han skulle få weta, at Folek är wid
 ofsws-branden som slår och spanar efter honom. Jag
 tal i dag för mitt eget Folek sielf hålla tyst och för-
 holdt, det jag tillägger honom denna befföllning, och
 för något ondt mistäncker, på det wi mågom lura ut
 dem, som kunna hafwa del i detta tiuf-stycket, så framt
 han annars lämnat några af dem hos oss qwar. Ju-
 ba försäkrade, at han skulle låta denna saken wara sig
 helt angelägen, och skref strax bref med troget Folek til
 närmaste Hamn-Fogdar, eller dem som der ofswer
 uppsiakt och inseende hade, om hwad som hållt han
 fann i det åhrendet nödigt wara.

Men detta hade Phorbas förvt sig förestält, hållt
 han wiste med sig hwad straff han förtient, hwilket
 ock skärpte hans slughet, at så mycket bättre se sig före

och taga sig til wahra. När han detta bostve-stycket begått, och denna tiufnad föröfswat, så war han ännu obekant om, hwad det war för saker, som han stulit hade; och sökte fördenksful lönliga rum och giömmor, der han kunde i trygghet så öfwerse sitt rof; Tändandes, at om han ingen ting funno der ibland, som war wärdt at giöra sig til tiuf, eller kasta sig i äfwenning och farlighet före, så wille han bära det altsammans tillbaka, och återställa det Arlidas igen, lika som han vnder hans stuldom och swimningar, då han war så godt som känslös, och nästan aldeles utom sig, hade af en besynnerlig trohet emot sin Herra, tagit det wärdet dan til sig, at desto säkrare giömmas och förwahrades. Men si, när Näck-Säckten war yplöst, så hände det sig, at han fann der uti först en liten Käbia, befat med Diamanter, hwilka, lika långt ifrån hwarannan, i Guld innesattade woro; Sedan tre stycken Ringar med stora Adel-Stenar, som woro isfärd hwarannan ättsilde, och hwar för sig i litet Bommel inswepte, at den konstliga insattningens skönhet måtte skastwas eller fara illa. I botten lågo några Guld-Penningar; Hwilket alt Arlidas, i fall han funnat råka i någon olycka och äfwenlyck, hade inwid Lifwet fastbundet och förwahrat. Förutan detta war der också ett Bref inlagt, hwilket Arlidas höll mycket dyrbarare och kiärare, än alt, hwad det öfriga kunde wärderas före, nemligen, det samma, som gifwit honom anledning til hans resa, och war ifrån Argenis til Poliarchus skrifwit. När Phorbas med sit besicktigat altsammans, sågnade han sig wäl mycket öfwer de Adla Stenar och Guldet, som han mest delst sin stora oförskända dierfhet sig tilbrackt och förskaffat; Men detta Brefs wet gjorde honom mycket bly och besynner. Han såg, at det war sändt til Poliarchus;

Archus; Dock hwadan, och ifrån hwilken, det wiste
han icke; Han fruckade, at det skulle upwäcka mera
wäsende och buller, och flere som spanade efter honom,
Guldet och Diamanterne. Han fann derföre in-
det wara nyttigt och rådeligit, at begifwa sig til Ham-
nen; emedan han kunde wäl täncka, at man der pas-
sade uppå honom. Skulle han ock förfoga sig längre
i det Affricaniske Landet, så war han der hwar-
ten försäkrad om Folkets vpricktighet, ei eller hade
han någon wäg der ifrån til Europa, dit han sig år-
ande. Endtligen dref skålmstycket och nöden honom,
som i owisshet stadd war, om hwad han begynna eller
företaga skulle, til at fresta på och wäga ett nytt
företageri. Han tänckte fördenksul at sielskræft och af-
wilja gå til Kongelige Hofwet, och sielf assewerera
etta Bref til Poliarchus, samt under samma bostwe-
rke skaffa sig belöning och wedergjällning, såsom för
en bewisad besynnerlig trohet. Hwarföre, sedan han
wät hos sig öfwerlagdt sättet, huru han sitt swet och
sliga påfund anlägga och utföra skulle, och hela sam-
manhanget af den osanning, som han smida wille, så
for han til den Stad, som war närmast der in til
belägen; Der frågade han hwad wäg man resa skulle
til Residencen, och utsökte för sig, och för honom,
som han til Wäg-Wisare antog, de kiäckaste Hästar,
som sunnos. Der på skyndade han sig fort, och sielf,
tre die dagen der efter, öfwerst ifrån en hög Bergs-
kulle, Staden i ögnasichte. Då släpte han Hästen och
Wäg-Wisaren ifrån sig, och kom ensam til fot fram
til wäcktarena, för hwilka han, med helt förblecknad
ansichte, det han vpsäteligen och med flit, genom starkt
löpande, giordt ande-trutit, stor-taligt någre gånger
vprepade samme ord, nemligen, at han hade mycket
skyndesamt och brådt om til Roring Poliarchus?
Han

Han blef dervföre genast til Slottet ypförd. Det var då wäl icke lägligt tilfälle, at så tala med Poliarchus hwilken ändteligen fädt liten ro och hwila efter längre samt wakande och sömn-lösa. Men Phorbas blif wist til Gelanor, då han hel fräckt och med dierf fiskt utlade och förestälte, det han war dit ankommen at berättat något wigtigt och angeläget, hwars bestyrande och ombeställande, yppå en stor skynsamhet hängde och berodde. När han blef besatt at säga ifrån och yptäckta hwem han war, så swarade han: Det är jag beqwämligare in för Konungen omtala. Jag kommer mer til honom ifrån Sicilien. Jag förer Bref mig hit. Ach, jag fructar och besarar, at med dem drögmål som J nu tillhynden, hindras och omintygöres hela det wärf, hwar til jag blifwit utwald och affärdad, och hwar under jag med löpande snart förlorat ande; drägten.

När Gelanor fick höra Sicilien nämnas: Bref der ifrån medbracktes; och at Bodbåraren och Bressföraren, medelst sin häpenhet, lät förstå och tillkänna, at det wille säga och antyda något, som angeläget war, tyckte han sig nu hafwa skälige ordsaker at yppwäcka den sofwande Poliarchus. Han gick mycket sacketligen och tyst in uti Kammaren och fram til sängen, der Konungen låg, på det han wid Konungens första sömn, icke måtte hasteligen oroa och skräma honom, hwilket är ganska farligt för dem, som oförmodeligen blifwa yppwäckte, och ännu intefädt sansa sig, eller skudda bort ifrån sig sömnen, och komma sig i förstone något före. Han wäckte honom fördenstul med ett hostande, samt genom ett litet strapande i gälfwet med fötterna, och honom sålunda tittalade: O Konung, här är Bref ankommit ifrån Sicilien; Men jag wet icke för hwad ordsak skul

sa mycket skyndar. Poliarchus drögde intet länge på tiden förr än han satte sig vp i fången, och befäl af Bres-Hastwaren skulle föras in. Phorbas trädde således dierit och oförskynt in i Sång-Kammaren til Konungen, den han dock näst Gudarna, bordt bära förordnad och råddhoga före; och begynte in för honom mera med orden, än med åtbörder, och ansickrets öfverhöghet, at på detta sättet framsöra sin förvt öfverhögheda och sammansnidda osanning: Eder Majeståt, jag är en trogen betiente hos Artidas. Han kommer från Sicilien resandes til Eder Majt, rådan han öfver mig i följte med sig. Sedan han länge sökt, at öfvergifna Eder Majt, har han stått sin kosa hit, beklagad af ryktet om den dråpeliga Seger, som Eder Majt öfver sin Fiende erhållit. Wi worom ock någor till dese Stränder framkomne, när vårt Skepp af tre röfware-fartyg blef anfällt och omrandt. Få utland och woro med gewår försedde; och större delen öfverwalde hekre samt tyckte mera om, at förr gifwa sig än wäga striden med dem. Artidas är således öfverwen upsnappad, samt med allt sitt på resan medförande sällskap och förråd i deras händer kommen. Men sedan de altsammans bortröfwat, och de än wärdare fikade och tractade efter nytt rof, så satte den förnämste hufwud-mannen ibland dem, sin wärja och mord-swärd til strupen på Artidas, och sade: Jag ser af din klåde-bonad och rese-tyng, det du måste utan öfwekwiswel wara en ganska rik och förmögen Man. Derföre, hwar du icke, utom det som wi redan ifrån dig borttagit, låter strax på denna närwarande stund öfverlämnad, råfna til oss tre Talenter i goda och önskbara Penningar, så skal jag, sedan strupen blifwit dig afbuggen, utur dese Käbior, (ty der med war han nu af dem håstad och fastbunden,) störta dig öfwer

wer bord i hafwet. När då Arlidas der på swarade.
 Swar ifrån skal jag wäl i hast kunna få tilsamman och
 anskaffa så många Talenter, som J påstån och af
 mig begiären; hållt J ei en gång lämnat mig friheten
 öftrig? Ja, swarade röstwaren, när jag frågade hwar
 du segla wille, så tilstod du, at du ärnade dig til det
 Mauritaniske Hofwet. Du lærer sannerligen, der för
 des icke wara ofänd. Jag skal med det wilkor släppas
 lös, hwem du hållt wil sända åstads af dina betienter,
 utur hans Bojor, at om han innom tre dagars tid
 ifrån denna stunden råknadt, icke är här uppå denna
 strand tillbaka igen med denne Lösningssumma, som
 wi för ditt Lif åska och fordra, så skal du wiserligen
 blifwa det ledig och qwitt, och så här se din sidsta
 nads Timma. Du må ei eller yrtäncka något som
 emot of; Eller ypmåna och hit stamma något Företag
 som, på dina wagnar, uppå of hämnas måga.
 liggom här på en redd, der ifrån wi hafwom på alla
 sidor en fri och obehindrad utsigt. Här är för of en
 så trygg och säker ort, at man hwarcken til Land eller
 Watn kan sätta något försär för of. Om den sanna
 som du bortfänder, utom sig sielf, har någon enda
 Menniska i följe med sig tillbaka, så må du weta, at
 ditt Lif står i fara, och du skal det med ditt Huswoud
 ymgjålla. Om du ock skulle kunna se dig sitta i det
 lyckeliga tilstånd, hwar medelst du imedlertid kunde
 låta utrusta skepp emot of, så skal du åfwen få den
 samma dyrt nog betala. När röstwaren ett sådant
 gudlöst och omenniffligt tal til honom fördt och hållt
 hade, såg den modfalte Arlidas en och annan gång
 uppå of alla, och befalte mig omsider tråda närmare
 in til sig, säjande: Se dock, min kiäre Phorbas,
 huru mycket jag skal förtro din redelighet. Nu beror
 min Lycka och Wälfärd på den slyndesamhet som du
 wisar.

far. Gack til Konung Poliarchus. Gif honom wid
 anden i hwad tillstånd mig olyckan brackt. Han läser
 en sak, som rörer och angår mitt Lif icke spara, at
 gifwa de tre Talenterne. Och på det han icke må
 säga, at du ju berättar det som sant är om den fara,
 hwilken jag nu är stadd, så tag med dig detta Bref.
 Det samma tog han det fram utur sin innersta giöme-
 ho i barmen, och sade der jämte: Brefs wet är skrif-
 vet til honom. Hwem det skrifwit och öfwerfändt, är
 dig intet angeläget at weta. Jag tillställer och öf-
 wrelämnar dig det samma at frambaras, icke allenast
 om ett teckn och wedermåle om mitt förtroende til
 honom, och om ditt riktiga åhrende, i hwilket jag dig
 försänder och befullmächtigar; utan besonnerligen
 förnämligast dersöre, at det icke må förkomma, i
 dese röstware skulle slå mig ofskoldigan ihjäl. Se-
 den jag således affickad bles, kommer jag nu, efter
 nattannan dags fortsatt resa til Eder Majestät. Så
 lång tid är jemwäl allenast för mig öftrig lämnad til
 återkomsten, om annars Eder Majt wil någonsin se
 Arlidas lefwande för sina ögon.

Medan han denna berättelsen gjorde, öfwer gaf
 och afsefwererade han til Poliarchus Prinzeffans
 Bref, såsom det af Arlidas honom tillfändt varit;
 hwars Försegling, när han wid undersökandet, fann
 vara obruten, och såg jemwäl i Wäret Prinzeffans
 wärliga Signete til honom, så bles han af en glad
 öpenhet intagen och bestört; Dock wardt han der
 hos mycket illa til mods öfwer den fara, som hängde
 Arlidas öfwer hufwudet, och, under det han bröt vp
 Brefs wet, sade: O! hwad hållt J ären för en man,
 hwilkom Arlidas Wälfärd anförtrodd är; om J be-
 ställden sakerna wäl ifrån Eder, och skaffen honom lya-
 heligen hit, så waren der om aldeles försäkrad, det
 J ei

J ei allenast skolen hafwa, at vndså de tre Talenterne at gifwa åt röfwarena, utan och förwänta anseñlig rikedom för Eder sielf, så at jag förmodar J skolen fulleligen och til nöje röna mitt tacksamma sinne emot Eder gjorda tjenst, och äfwen i sielfwa wärcket mitt fructen der af. Men J, min kiäre Gelanor, skolen den Eder at låta honom få så många Penningar, som kunna här til förslå. Här fordras wist at J ei ären oförsummelige. Hasten Eder fört åstad, at ei röfwarena, förmedelst drögsmålet, och Sändinge-Budens långsamma yteblifwande, må försara wärre med honom, och handtera honom hårdare. Men tron J nå at man, utan at der igenom sättia Arlidas i yttersta lifsfara, skulle kunna gå löst uppå dem, och snappa upp de arge bostwar ifrån deras fartyg, samt håsta och nagla dem fast wid stegel och hiul? Phorbas wackret mycket håpen och försträckt, wid det han sielf höra stegel nämnas til deras wälförtiente straff, slog ifriges bägge händerne, och med uppsparrade och utspände ögon sade: Ach nei, wackta, wackta, at Eder Mak icke faller på den tanckan, eller komer sig i det sinnet. Röfwarena hafwa mycket wiga och låtta fartyg. De hafwa jemwål lagt sig på öppna redder. De skulle, sannerligen, hugga Arlidas i små bitar all samman, och de sönderdelade styckonen åt Eder utströ, samt ohämnad taga sin vndansflyckt, och således gjöra begäber och åtlöje af de förgåfwer och frucklöst emot dem anstälte förjät och stämplingar.

Sedan nu Poliarchus öpnat och ypprutit Bretzet, las han det samma med mycken ypmärcksamhet igenom; Och fann wäl at det med Princkessans egen hand war skrifwit; Men des innehåll war ganissa obehageligt och bedröfweligt. Han märckte der utur med broad för en skändelig falskhet Selenissa hade

rådt, och huru hon på sig sielf håmnats; der jämte
 Diobanis gudlösa sinnelag, som icke skyddt, eller
 bligsamhet före, at kasta förklenliga och åhres-
 ande beskyllningar på den unga Prinzeskan, som
 sin kyskhet war wida namnkunnig, och berömd at
 der utinnan ei hade någon sin life. Dock tog han
 sig til sig der af, at ei eller han nu mera war wid life
 ; och beshinnerligen, at han af honom war öfwer-
 öfwen. Men hwad utwägar och hielpe-medel skulle
 nu wäl finna på och bruka emot Archombro-
 tus, hällst Meleander skyddade på giftermälet, och
 i wäpneligen två månaders tid och råderum war Ar-
 genis lämnat och bewiljat, at hon skulle få betäncka
 sig och taga sin wälfärd närmare hos sig uti öfwer-
 öfande? När han sedermera wände sin ögon til
 sig af Brestwet, hwarest dagen utfattas och anteck-
 ning plågar, då Brestwet warit skrifwit, så förmärkte
 han, at den tiden redan war förbigången, på hwilken
 tiden han bordt vara tillbaka och sig hos henne in-
 se, eller den hon utfatt, at tillskynda sig döden uppå,
 och göra ånda på sitt lif. Fördenstul begynte han,
 at dömma och förklaga sig sielf för sitt långsamma
 öfswande; än at förifras och harmas öfwer stor-
 het, som warit ordsaken til drögsmålet och hindrat
 hans resa; än at förbanna och önska alt ondt öfwer
 Africa, hwarest han förmente sig vara blefwen olwe-
 sig, och hafwa arbetat på sin egen undergång, thy-
 öfswelst, at han sig der så länge uppehållit, til at det
 omma frålsa och ondsätta. Dock wände han om
 sig alla sina onda önskingar, samt alt sitt hat och
 öfsterhet in uppå Archombrotus. Han sade: Til
 mig olycka och förderf, du grymme och hårdste med-
 öfsware skal jag ei gifwa tapt, utan ännu så bras på
 mig, och mitt lif förwara. Jag skal wäl med Argenis

utwåljå at dö; dock icke förr, än jag fädt fågna mig
 der åt, at förrvt tilskynda dig döden. Ja, efter
 wa döden skolon wi er eller uphöra, at med hwar
 nan strida. Jag skal hwarcken sielf erfara någonting
 fred, ei eller förömma dig den samma. Medan han
 sinne af en sådan håftig ifwer ansattes och förordad
 wille han gierna komma sig til at twifla der på,
 Argenis skulle beståndigt i sitt wpsåt framhårda
 hon wtfäst, at innom en wiß wfsatt dag och timma
 ja afhånda sig Lifwet, och gå ned wti de dödas
 Sy huru naturligit är icke det, at wi ålskom wårt
 Huru angenåmt är icke det wåldet, och den öfwer
 ten, som wil hindra och sättia sig der emot, at
 Darten och Mordswårdet må trånga sig wti inåf
 na och in til wårt hierta? Ståll dig, sluteligen,
 Poliarchus, tänckte han wid sig, såsom hade
 Bröllopp redan gådt för sig och wunnit sin fullbord
 Bida dig in at hon har en hård och strång Far, hw
 trug och twång til Ackenskapet, hon ei kunnat
 eller giöra något motstånd; Och at den dagen
 sig fram, som til din stösta jånner och sorg för
 nad och bestånd är; skulle du ändå hafwa behå
 nöje dershöre, at hon sig sielf Lifwet afhånda och
 röfwa skolat?

Poliarchus, som nu af så stor sinnes oro och
 jånner med mycket större smårta plågades, än
 hans sår honom förordsafade, befatte, at Phor
 åter skulle infallas, til hwilken Penningarne imed
 tid räknade blifwit. Då for han håftigt wt, och
 de hårdeligen wppå den öfwermåttan sensårdiga
 Resan, at Arsidas, efter två månaders förlopp
 omsider ankommo. Men denne om förr måtte
 emot, hwad, widlöftige frof wågar de måst gi
 Huru de i Cumis warit emot förmodan nödgade

uppehålla? Huru de hade råfadt och antråffadt
 Gobryas? Och huru hans Flotta blifwit wäder-dref-
 t ifrån Italien til de Affricaniske kuster. Poliarchus
 uttrade sin fågnad och glädie, så mycket hans
 tillstånd, honom det tillfara
 de, öfwer det, som han om Gobryas hörde berättat;
 och frågade än ytterligare efter, huru med honom
 war tilgångit? Jag wet icke mera, swarade
 Phorbas, än at jag oförmärckt hörde, det han seglat
 och tog sin kosa til Sicilien; hwilken berättelse gaf
 honom en lyckelige åskaffen något hopp. Men Phorbas
 : Wi förlorom Arsidas, o Konung, genom ett
 långt drögmål och wäntande. Tillåt, at han utur
 wärens händer ryckas och frigifwas må, som lå-
 mycket omständeligare, än jag det kan, här om-
 gilla besked. Poliarchus berömde i högsta måtton
 Lego-Sågens omsorg och nit om sin Herre och
 förbände, och befalte, at man ännu der yt öfwer
 gifwa honom den femte Talenten: Ty den tor-
 det afwentyrs behöfwas och komma honom til pass,
 det Arsidas ei måtte wara aldeles slappen och Pen-
 sionslös, sedan han giordt sig qwit och ledig ifrån
 Sidewärens. Han lät des utan Phorbas få sin
 håst, at fortsätta resan med, den der war för
 snabbhet så bekant, at honom ingen der vinnan
 bergief, på hwilken denne sig satte, och skyndade,
 med den samme komma bort ifrån det Mauritani-
 andet, samt sig med sitt rof at långt aflägsse Sid-
 wärens förgiömma och vndansticka.

Det VII. Capitlet.

En oansedt Poliarchus, efter sina vti striden
 vndfångna sår ännu knapt förmådde, at
 ra benen vnder sig och stödia på sine fötter,
 icke des mindre beslöt och faststälte han hos sig,
 längre förhåla och vpskiuta sin resa til Sicilien:
 han tänckte, det han i skeppet wäl kunde få niuta
 ro och hwila, och hämta med sig, hwad han til
 Påfande vvmgängeligen behöfde och af nöden hade.
 Detta tyckte wäl Gelanor ei särdeles om; dock
 ken dierfdes, ei eller wille han sättia sig der
 emedan han förryt wiste, at det ändå warit säfwa
 och förgiäfwes. Likwäl borde Arsidas med sin närme
 relse först afbidat, om hwilken Phorbas hade förskrä
 det han tredie dagen der efter ankomma skulle.
 nor gick således sin Konung med all lydno och höf
 het til handa, som då påyrckade, och gaf besättning
 at man til hans bortresa skulle giöra all ting redo
 färdige. Han sammankallade de befäl-hafwande
 Officerare, Siö-Manskapet och Båtsmännen,
 hwar och en skulle påsa vp och taga wahra på sin
 la, fall och ämbete: Prowiant skaffades om Bord
 Kartyget; Och sedan all ting woro i godt skick och
 sa återstod allenast, at teckn gifwas skulle til affse
 det. Hyanisbe kunde ei eller hindra denne sin
 skynsamma afresa, ehuru hon sag, at han, med
 hans sår ännu gingo öpne och hade ei dragit sig
 sammans, kastade sig vti fara och äfwentyr.
 Kunde hwarcken gifsa til, hwad hastige anslag han
 tat, eller hwad honom händt och wedersarit war,
 åstadsom och förordsakade en så oförmobelig affä
 ei eller vnderstod hon sig, at med alt för ångsligit
 oansständigt Bekymmer der efter fråga. Men

som af sinnes orolighet slog all sömn bort ifrån
 och ingen hwila taga kunde, utan dels hade myc-
 atäncka och bar frucktan om Argenis, dels war
 änd och brann af hat til Archombrotus, förstör-
 ännu mera sin swaga hälsa hela den natten öfwer.
 an böd likwäl til, det mästa han kunde, at med
 rckt uttal och lik som af en friff och helbrägdä Men-
 lica framförde Ord, hemlig hålla och fördöjia sin
 lighet, på det han, igenom sitt Folcks samhälliga
 yrefande at dröjia, icke måtte medelst en alt för-
 sig och brå företagen Siöresa, hindras och afhållas
 an at sättia sitt Lif i farlighet.

För öfrigit woro knapt två dagar förbigångne,
 an det at Phorbas drog sin wäg, för än det hände
 at Arsidas kom Gelanor til mötes, hwilken, af
 ot tillfälle, war utur Konungens Sofwe-Kammare
 gen. Han war wäl mycket af siukdomen ombytt
 förändrad, men ännu mera af harm och bedröf-
 le. En när han, snarare, än Läkaren det förmoda
 tänckia kunde, sådt krafter igen, så wägade han,
 gen efter, sedan Phorbas honom bestulit, at sättia
 uti en drag-stol. De följande dagar bar han in-
 fara för at stiga til Häst och rida; Hafswandes
 gen omsorg eller bekymmer der om, huru han for
 sig sielf, huru resan gick för sig, och hwad möda
 an der vnder hade, blott af sorg och grämmelse, öf-
 det bortkomne och förlorade Brevet. Han
 ackte wid sig: På hwad ort skulle han slå efter tiuf-
 en? På hwad sätt, eller med hurudana ord skulle
 an nu in för Poliarchus giöra sin orsäck? Med
 hwad skam och blygd skulle han en gång åter komma
 Drinkehan? Med sådana bekymmersamma och
 angsliga tänckar öfwerhopad och beswärad, inträdde
 an i det Kongl. Palaket, och bles förd på den sidan,

der Poliarchus sådt sine rum, och blifwit inlogerad
 Gelanor, som oförmodeligen fick se honom, war
 der öfwer hierteligen glad, at teckn der til fram
 utur hans ansichte, samt honom öfwermåttan wän
 och fiärligen emottog och vndfagnade, säjande:
 wil icke, at någon annan skal bära tidningar til
 nungen om Eder ankomst och närwarelse. Jag
 siels gå åstad, och sägna honom med denna berättelse
 kummandes jag mig säkert föreställa, at den samra
 wer honom ganska lius och behagelig at höra.
 Arsidas, som wille för Gelanor yrfsakta sin
 olycka, sade: Bida något litet, min fiäre Gelanor.
 Jag wil först vnderätta Eder om huru illa det
 gädt, och uti hwad öfwenlygheter jag varit rådd.
 Den andre mente, at han wille föra Klagoman
 för honom öfwer sin fångenskap, och röfwarenas
 het, som Phorbas omtalat hade, och swarade:
 hasrom ofi detta allt redan befant; Des utan
 I rätt nu med större beqwämlichkeit säja det in
 nungen. Wid dese ord sprang han ifrån Arsidas,
 och wille för den honom hastigt åkomna glädien
 intet bida, eller låta sig upphålla, när han blet
 ropad och tillbaka kallad. Poliarchus förvndrade
 och tyckte ganska mycket om, samt berömde hög
 den slit och oförsummelighet Phorbas hade wisat,
 han så beställsam hade skaffat Arsidas utur röf
 nas händer. Han befalte dertfore, at han skulle
 komma; och när han då första gången trädde
 honom, at tala med honom, säjom med en Konung
 tog Poliarchus honom i famn, och wille icke tillåta
 at han af wördnad, skulle göra knå-fall för honom.
 Men, wid detta tillfälle, soro de bägge en lång
 willse, i det Poliarchus begynte tala om, hwad
 bas angående röfwarena hade ypdictrat; Och

te, at Poliarchus talade om sielfwa det bostwe-
 tte, som Phorbas hade begäbt, med föröndran, ige-
 om hwad för ett hastigt ryckte det war kommit för
 Poliarchus, at han förlorat Brestwet. Konungen
 de altså: O huru wäl hafwa Gudarna der utinnan
 ting stickat och lagat, min kiäre Arlidas, at wi nu
 der storm-wärdret och den stora farlighet J af röf-
 arena utstädt; hafwom Eder här hos oss sund och
 förägda! Eder olycka har, ifrån den första stund
 der om sic tidning och kundskap, gäbt mig när-
 me til sinnes, och giordt mig mera ondt, än, tö-
 anda, Eder sielf. Arlidas utlät sig der yppå: Och
 der det jag der af varit tryckt och präfsadt, har det
 ordsafat mig aldrastörsta smärta; O Konung, at
 wetat och haft mig bekant, det Eder Maj:t skulle
 samma mycket illa yptaga. Men gif Eder Arli-
 detta brottet til. Eder Maj:t är igenom min olyc-
 men ei af ondt ypsät skadad worden. Jag skulle ei
 fördrifta mig at komma för Edra ögon, eller tö-
 erfara det, som Eder wrede emot mig kunde be-
 ata, om jag ei wiste, huru ganska wäl och wisligen
 Eder Maj:t det förstår, at man icke kan hafwa tienste-
 kets sinnen uti sitt wäld och mackt, och at ingen
 före de oförrätter, som olyckan oss tilfogar. Po-
 archus swarade: Men hwad ordsaf hafwer jag at
 wa wrede yppå Eder, min kiäre Arlidas? Wänne
 föföre at J för min skul hafwen utstädt allahanda
 ligheter på hafwet? Samt at J af röfwarena och
 armen ären sköflade och plundrade? Hwar skolom
 nu så war Phorbas igen? Med den belöning, som
 g ärnar gifwa honom, för hans hafda möda, samt
 wista slit och trohet, bör jag betyga och låta förstå,
 med hwad ynnest och kiärlek jag Eder omsannar.
 Arlidas, som intet annat kunde sig föreställa, än at
 Poli-

Poliarchus gjorde gäckt af honom, sade: Ja, jag vill
 önska, at han wore här närvarande! han skulle
 sitt wälförtienta straff bestyrcka min offsydighet. Men
 hwadan har Eder Majst: sådt sig Phorbas namn
 fant? Jo, swarade Poliarchus, jag kan aldrig
 giäta, med hwad stor slit och trohet han både min
 och Eder wälfärd wärdat och låtit sig angelägen
 Gud gifwe, det J: haden sedt honom, min kiäre
 sidas, huru han icke det minsta drögs-mål hos mig
 kunde, på det sådant icke måtte lända Eder til
 Medan han här tog andan igen; medan Pennin-
 ne räknades åt honom, och medan han i all som-
 ligaste forthet, uppå mine framsatte frågor, berättade
 om Edra olycks-händelser, så war han med sådan
 nes oro betagen, at han med alla åtbörder nog
 tillfiänna gaf, det hans önskan ei högre war än
 at han ju förr ju håldre måtte få slippa ifrån mig
 och skynsammast begifwa sig på åter-resan til
 Men hwart hafwa sid-röswarne tagit wägen?
 J wät, om jag skulle stieka några skepp efter dem
 deras ondanslyckt skulle der med kunna hindras
 betagas? Hwilka äro de sid-röswarne dem Eder
 omtalar, som mig öfwerfallit, frågade Arsidas;
 hwad för en besynnerlig trohet har Phorbas berit?
 Ja, om jag, eller Eder Majst: hade honom här
 Gudar! med hwad lust skulle jag ingen enda dag
 stuta, at handtera och betala honom, som han
 med all rätt förtient. Den Phorbas talar jag
 sade Poliarchus, igenom hwilken J, under
 fångenskap, nyligen stieckaden mig tilhanda detta
 Princkes Bref. Hwarföre ställen J Eder nu
 J icke känden Eder trognaste betiente? När
 fick se Brefs wet, så blefnade han bort af en högl
 bryllande rörelse, hwilken litwål ännu icke wissade

gon glädje. Han upprepade allenast dese ord någre
 angor: Har Eder Maj:t Brevvet? Och har Eder
 Maj:t fått det af Phorbas? O Konung, hwad äro
 de för wånder och drömmar? Sedan, när han
 kommit sig före igen, sade han: Så förlåter jag ho-
 nom då nästan hans brott, aldenstund han icke aldeles
 förlorat min vndergång. Men hwart har han nu tagit
 fangen, eller hwar är han tillsinnandes? Jag har ei
 hört honom, swarade Poliarchus, sedan han fick af
 mig fyra Talenter, at ställa röfwarena til handa,
 och höllo Eder fången. Då utbrast Arsidas: Ingen
 kan hållit mig fången. O! ett i högsta mårto slugt och
 löfdundigt hufwud? O! en sådan, som i alla delar
 likar Autolycus lik? Så har han wunnit både beröm
 och wedergällning för sin otrohet? Och, sedan jag
 skrifwit af honom röfward och bestulen, har han jem-
 wäl icke förgiåfswes sökt, at plundra Eder Maj:t?
 Han omförmåtte sedan altsammans i ordning: Hu-
 ru han sielf hos Juba legat siut, och huru han nu,
 sedan Phorbas honom bestulit, kommo at ursäcka,
 och Prinsens Brev war förkommit. Poliarchus
 berättade tillbaka för honom, icke utan deras inbördes
 förlöje, sammanhanget af den beklagelige handel, som
 Phorbas för honom om Arsidas diktat och upspun-
 nit; Swilkom jag då derföre allenast tilgiftwer, sade
 han, at han för så många Talenter han af mig und-
 fäddt och sig tilnarrat, öfwer-leswererat och burit mig
 detta Brev tilhanda.

Men de mera wigtige och angelågne saker och åh-
 tender, hwar om de hade nu förnåmligast at handla,
 wille intet tillåta, at de bägge inbördes hwar annan
 längre uppehålla skulle med samtal, om det bostwestne-
 tet som Phorbas begäddt. När fördenckful Poliarchus
 tagit Arsidas något litet affides och frågat honom om

Argenis tillstånd, och huru hon Mådde, sade hvar
 Kron G, at den stäckars Prinzeßan ännu är ibland
 de Leswande at igenfinna, hon, som jag, aldeles em
 min wilja, gör olyckelig? Hwad hielp hafwen jag
 at gifwa, och hwad råd at meddela? Huru skal jag
 nogsam, och efter min önskan, kunna göra ända
 Archombrotus? Jag skulle, fast ån det woro
 denna här innewarande dag, min Arsidas, lägga med
 min Flotta ifrån Africa. Men mine sår hafwa i ber
 ne natt åter begynt flyta och gå öpne, så at jag om
 jelligen kan ythårda med Hafs-Swaltet. I medlem
 medan jag hämtar krafter, och kommer mig före
 wil jag ynder Ebert och Gelanors anförande lämna
 det bästa och yrwaldaste Folcket, ja sielfwa blomman
 och kärnan af min Krigs-Mackt. Sammanrådene
 bästa mårton til Eder tilkommande Drottning
 och fromma, om allenast ödet lämnat någon tid och
 råderum öfrigit, på hwilken någon hielp och ynd
 ning kan afbidas och förwäntas. Jag skal
 dröjeligen komma efter; Och skal antingen med
 min död, eller segers erhållande, ställa sakerna til
 rätta och rolighet. Arsidas gjorde nu berättelse för
 honom, både om det som Argenis wid afresan honom
 anbefalt, som om alt hwad passerat och förelupit war
 sedan Poliarchus ifrån Sicilien reste. Besynnerligen
 talade han om de skåde-spel, som Radiobanes hade
 anställt och inrättat, ynder hwilkas bedrägeri fång
 skap war för Argenis tillagad. Selenissa war och de
 samma, som ei eller gaf dem ett ringa ämne til deras
 inbördes förtroliga samtal, nemligen, huru hon med
 falska stämplingar ymgädt, och huru hon sielf afsåg
 och fält domen, samt beslutit döds-straff öfwer sig
 Sedermera talade Arsidas om, hwad ynnest och
 wänstap Archombrotus hos Konungen wunnit, och

de Färlighets sätt och maner han brukat, at intaga
 sinnes sinne. Den tredie, som hos dem när-
 arande war och detta samtalet afhörde, war Gela-
 or. Ty Poliarchus wille ingen ting hålla för honom
 hemligt och fördolt, som honom angick, och hwilkom
 sin sitt Lif förtrodt.

Det VIII. Capitlet.

Sedan de således fins emellan öfwerlägga, och
 hålla med hwar annan inbördes Samråd,
 både om sitt eget och Siciliens öde, och wo-
 der om aldränäst angelagne och bekymrade, samt
 om sitt förnämsta systemål der han, huru man måtte
 kunna få ånde på och förgiöra Archombrotus; kom
 Principa til Poliarchus, utfänd af Drottning Hy-
 asbe, med denna berättelsen, at Drottningens Son
 omsider med en Flotta til sitt Fäderneslands strand-
 er anländt, och håller nu på at med sitt medhafsivande
 ske och rese-sällskap Landsfiga; hwilken, så snart han
 det Konungliga Slottet hunnit ypkomma, icke
 wille efterfatta den skyldigheten at besöka och hälsa på
 Poliarchus. I det samma begynte jemwål deras buler
 och gny, som sin glädie och fågnad här öfwer nitra
 wille, i Slottet at höras och förspörjas. Gemene
 man togo dels in och upfylte den Kongelige Borg-
 gården, dels fogade de sig som hastigast och skynde-
 samast skäcketals och i stora hopar neder til hamnen.
 De förnämste Herrar och Ambetsmän uti Riket, in-
 kunnos sig och kommo tillsammans hos Drottningen, samt
 lätto förstå sin högsta lust och åstundan wara, at blif-
 wa skickade til at emottaga Prinsken. Ty Archom-
 brotus, som sändt en Slup föröt, och lätit berätta
 om sin ankomst, kom strax der uppå sielf efter, och
 war

war nu redan på stranden upstigen. De skeep, som
 han hade i följe med sig, worde en del lagde i hamnen
 som til hōara handen war belāgen, när man hade dragit
 git sig in för mynningen utaf strōmmen, en del fördröf
 af wādret och med åvors tilhielp gent öfwer strōmmen
 emot andra Landet; Då imedlertid Krigs-Folket
 som lefwat i den tanckan, at de til Strids ankomme
 woro, förde stundom sin klagan der öfwer, at de inga
 fiende antrāffade, som gjorde dem något motstånd.
 Så snart Archombrotus sielf war Land-Siegen,
 gjorde han en wōrdsam suck och ande-pust til
 Fäderneslands Gudar, til den Jordmänen, och
 der warande Luft, den han wid sin Födelse-stund
 stādes först til sig dragit och insuget, och kastade sedan
 ögonen omkring uppå Folket, samt bemōtte med ett
 mycket mildt och gladlynt ansicte, och wāntligt
 seende, som dock ei i minsta mātto förringade
 Konunga-Majst, deras många sāgnelshets be-
 ser och allestädes hōrde frōgde-rop. Der uppå
 han sig til de förnāmste af dem, lāt dem kyssa sin hand,
 och kände igen sine gamle bekante och förtrogne
 ner ibland dem. Sitt tal, det han för tiden och
 kenheten skul, måste afbruta och förkorta, förde han
 måst på enahanda sätt, ehuru med någon liten ändring,
 til åtskilliga af dem. Han kom på hela stunden icke
 flytta sig ett steg fram utur rummet der han stod,
 den talrika hopen, som trängde hårdt in uppå honom
 och honom med hälsningar och inbördes lyckönskningar
 mötte. Sedan befrågade han, under hela wāgen
 ifrån Sjöstranden, up til Staden och Slotter, dem
 som woro honom närmast wid handen, om
 ningens hälfa, och Fäderneslandets tilstånd, och
 Radiobanis ofog. Allt berättades honom då i kort
 begrep, men af åtskillige, som icke i all stānde
 hvar

varannan in. Det allena besannades af dem alla, at
 Africa war nu ifrån sin öfverhängande olycka befriad
 frälst ifrån den fara som det nyligen södfwade vti;
 de Galler kommit dem til hielv och vndsättning,
 at Radiobanes war nu til rygga och til mare-
 slagen.

Men Hyanisbe kunde ingalunda lida eller tåla
 at någre andre, skulle för ån hon så tråda til
 hennes Son och niuta samtal med honom. Och oan-
 se hon både war hans Moder och en Drottning, så
 de hon dock sitt Majt å sido, begaf sig vtur sin
 sammare och Kongelige Palais, och vnder förvånd-
 g, det hon hade lust til at se och wille åskåda, hwad
 die Folck et wid detta tilfålle vtrade, och med hwad
 nad de hennes nyligen hemkomne Son emottogo,
 at hwad fåckt och hurtigt Manskap han, såsom
 me berättades, med sig hade, trådde hon neder til
 Gårdens, och der ifrån widare in til yttersta
 Slotts-Portarne hwar igenom vägen förde, in vt
 Staden. Och när Archombrotus ånnu långt ifrån
 se henne, steg han af hästen som han vppå red,
 af sågnad och glädie vvmuntrad, tog längre
 och gick skyndesammare ån annars för honom
 anligt war, och mötte henne således på halfwa
 vägen. Så snart han war framkommen til sin Fru-
 moder, och kast nedersta fällen af hennes Mantel,
 vnde hon med strida och ymniga tårars fällande och
 giutande, i den omkring församlade menighetens
 vvararo, icke vpskiuta, den Moderlige kärlighets
 vtrande och berggande vppenbarligen at å daga lägga,
 om hon annars i hemlighet förklara bordt. Hon sat
 vnde honom wid högra handen och sade: Jag har
 vordsal at berömma Eder myckna nit och sorg-
 vrdighet, min kære Son, i det J med så stor Krigs-
 Ruste

Rustning ären ankommen, at lägga Eder ut til Eder
 Moders skydd och försvar. Men at I icke blifvit
 den enda, som jag med Moderlig ömhet och kärlek
 skyldig at hylla, det har Galliens Konung förmått
 och utträttat, igenom hvars segrande wapn wi ärom
 helbregda wordne, samt i god fred och säkerhet
 satte. Han har befriat Edert Mauritaniske
 ifrån olycko och undergång; Han har frälsat
 Moder, som nu annars skulle varit bortförd til Sar-
 dien, at tilbringa det öfriga af sin Lifstid uti trål-
 och slaweri. Tyrannen sielf har med sin egen
 måst öfvergiuta och bestäncka det Africaniske
 det, som han ansäcktat och fördt wäld uppå.
 wil nu ei tala om, det wi ärom den Konungen
 för något mera förbundne; Hvilket både han
 och alle andre, mig fördotan, äro okunnige om.
 min Son, och låten det intet för wara Eder
 läget, at frambara Edert offer til Fädernes- Landets
 Gudar, innan I hållat på honom, hwilken
 ligger siuk af de far, som Eder wid detta Rikers
 ra bibehållit. Archombrotus blef besört och
 öfwer så många dräpelige bewiste wälgierningar
 fattade strax en stor och brinnande kärlek til den
 lifse Konungen; Dock uträcktade han tidt och
 at han wid sitt Fäderneslands och sin Moders
 och äfwenlyr, som de swäswat uti, och dem
 hufwudet hängt, varit sensfärdigare med hemkom-
 sten til biträde och vndsättning, än en främmande
 utländsk Konung.

Nu wore redan någre til Poliarchus förrot
 de, som hade antyndt och berättat, at, så framt
 annars wore hans Majt lägligt, wille Drottningen
 tillika med sin Son, den Kongelige Prinzen, gå
 hos honom besök och wåhållning. Han swarade,

skolat wäl påmint sig sin plickt, och förrot wisa
denne höfslighet, hwaräst icke hans sufdom ho-
m der ifrån hindrade. Och sände der hos två af
förnämste Herrar, som skulle gå Drottningen och
hennes Son til mötes och beledsaga dem til honom.
Hän wäntade mycket begiärligen at så se den Prinsen,
han efter Mauritanernes berättelser, och sielwa
atrisbes bekännelse och tillstånd, hade hört och
nummit skola äga besynnerliga höga egenheter, och
and många ei hafwa sin like. Men han blef derstä-
af alla i gemen kallad Hyempfal, hwilket war
hans rätta namn. Ty han hade hemligen lätit kalla
Archombrotus, at der igenom förstålla och ei
sin höga stamma och härkomst, medan han ofänd
uti en ringa Persons gestalt, warit til Sicilien
rest. De förnämste Herrar ifrån Gallien hade nu
dyrbaraste drägt och största präckt stält sig på alla
der omkring sängen, der Poliarchus uti lag. Arsi-
stod närmast in til och talade med honom. Men
Drottningen, som förde Archombrotus wid han-
war uti Kammaren inkommen, blef hon hastigt
oförmodeligen, icke annorlunda än hon hade sådt
och anskåda ett faseligit spöke, håpen och försträckt.
Så snart Poliarchus fick se Archombrotus, och
inbördes af honom igenkänd, (o underbara och
samma öde!) hwad hastig Wäder-Zhning, eller
wad Torbons Blixt, kan snarare löpa sin förelagda
lag fram, än den orsinlighet, harm och blodgirige
keri, som under bägge deras sinnens omskiftelse och
förändring, och så förbytte deras ansigtens utseende?
De blefwo atdeles orörlige ständande, såsom de hade
se Medusa. Strax der på fölgde de hwarannan
med en grym och bitter opsyn och gnistrande ögon, som
och ännu icke utroiste all den häftiga wrede och bitter-
het,

het, de hemligen vti sina sinnen hyste, ifrån hufvudet
 til fötterna. De blefwo håpne och bestörte öfver
 egen förbittring. Hvad var ock icke detta för ett
 Gudarna anstält apespel och widunder? De i höglj
 matton af inbördes hat vptände och förbittrade fiender
 woro nu samman: trädde at åhra hwar annan, som
 gierna önskat och med nöje sedt at de fädt dö
 hwars annars inbördes särande. Skulle wäl Poli
 archus af Archombrotus nu igenfordra sin Argenis
 hwilken han trodde antingen med honom hafwa red
 haft Bröllopp och vara Gift, eller ock, at hon sig
 wet afhändt och döden tillhyndat. Skulle han nu
 Hyanisbes stora sorg och smärta, förblanda sin öfriga
 Blod med Archombroti, som ynder den til hennes
 bästa och fromma, för hållne striden icke vtguten
 och således beröfwa henne, såsom orwårdig den
 nad och glädie, som hon annars af dem bägge hämt
 och förwänta kunde? Doct vtbrast Archombrotus
 vti ännu större harm och förtörnelse öfver olyckan och
 alla Gudar, tyckande ganska illa vara, der han
 hafwa at tacka denne sin fiende för sitt Fäderneslands
 och sin Fru-Moders räddning och försättiande vti
 kerhet och wällstånd. Vti hans ansicte vpfog och
 sade sig en rödnad wid de på en gång tillstötande
 tiga sinnens rörelser, som af erkänsamhet och
 härrörde. Ty hwarcken kunde han fullfölja sin dödeliga
 fiendskap emot Poliarchus, utan at blifwa hållen
 ansedd för den otacksammaste menniska på Jord
 ei eller kunde han lefwa, så länge han word wid
 Ursinnigheten och raseriet tog småningom, i ansicte
 til bägge dese Affecter och häftige sinnens rörelser
 öfverhanden; Och war ei annat än wördnaden
 Hyanisbe, som dem tillbaka höll och hindrade, at
 icke förgreps sig och bruto den hos alt Golck oförfräm

helig-hållna gäst-frihets lagen; samt at de icke hade tillsammans med blotta händerna och knytnävarna, utan at afbida gewärs hämtande, hvar med de ei kunde så snart blifwa försedde, som de gierna hade welat. När Arsidas fick se Armbrotus, blef han ei eller mindre bestört och öndfallen; och sade med håpenhet och darrande le-
 : Nu är det aldeles öte med oss, Gelanor, ärest ingen god ande lägger sig emellan, och antin-
 skiljer dem åt, eller ställer dem med hvarannan
 frebs, så låra wi säkert finna, at denne dagen
 aflöper utan mord och Blods utgiutelse. War
 ene Hyanisbes Son? Skulle ingen hafwa we-
 det förvt? Hade ingen kunnat förekomma och
 vända ett så illwilligt och olyckeligt möte? O
 lyckeligt är det Sicilienliffe landet til skattan-
 som åtminstone icke sielst fadt åskåda det raseri
 oröfande, hwar til det dock vphof varit, och
 samma förordsakat.

Hyanisbe, som af en så oröfadt och oförmo-
 sin Sons och sin Gåsts ilsknad och bitterhet blef
 håpenhet och förfräckelse intagen, och kunde sig
 finna eller vtråfna, hwad ordsaker der til egen-
 igen vara mände; slöt hos sig, at förr skilja det-
 så illa sammanbrakte Paret åt, innan deras
 het vti en oregerlig vrsinnighet och dårskap vt-
 lå måtte; Fånkandes sedermera at giöra sig kün-
 och vnderrättad, så wäl om suifdomen, hwar-
 den bestod, och hwadan den egenteligen härrörde,
 om läse-medlen, hwarigenom den samme kunde på-
 entligaste och beqwämligaste sättet boras och före-
 mmas. Hon wände sig fördenksul til Poliarchus,
 talade honom först sålunda til: Förlåt, jag ber,
 afaste Konung, den wi varit så lyckelige och fadt
 til

til gäst hos oss, at wi äro så otidigt ankomne,
 hafwe förstördt eder ro och hwila. Sköt och
 wäl om eder hälsa, utom hwilken wi för detta
 ken kunnat, ei eller nu wiljom frälste och helbrede
 blifwa. Wi gäm nu härifrån bort, och vpo
 våra böner til gudarna, det denne dagen må
 Eder Majestet och oss vara lyckeligen uppgånge
 Sedan wände hon sig til sin Son, som ännu
 sina ögon på Poliarchus fästade, och med sackta
 hwiskande honom i dronen, böd, at åter med henne
 gå utur kammaren. Han åtlhydde och hörsammade
 hennes befallning; och Poliarchus ytlät sig, wid
 tilfället, icke annat, än at hans innerliga
 moro, det gudarne, in för hwilka Drottningen
 tråda wille, måtte vara henne gynnande och
 gne. Men Drottningen förfogade sig icke til
 plen. En större oro intog samt brydde och
 kymrade hennes sinne, än den hon, under den
 männa Gudstienstens förrättande, kunde göra sig
 qwitt och ledig ifrån. Denna Förstarnas
 de inbördes kallsinnighet til hwarannan, vpsöte
 förstone hela Hofwet, sedermera Staden och
 folket i största häpenhet och försträckelse.
 En del frågade, helt bestörte, hwad orsaken war til
 hat och illwilja. En del trodde sig sielfwe det
 och påsinna kunna. De förnämde Herrar och
 cerare, som hade under det samma warit tilståde
 och städt omkring Poliarchus, blefwo lika förifrån
 med deras förtörnade Konung, fast än de icke
 hwarföre Archombrotus borde för fiende hållas
 samt talade om och yrkade på intet annat sins em
 lan, än gewärs tilgripande, om idel strid och
 bande. De näst förut högst förenade sinnen ibland
 Gallerne, Mauritanerna och de Siciliensiske

med Archombrotus ankommit, och dit anlände
 ro, söndrade sig nu allestädes i Staden i wisa
 idige och skiljaectige hopar. Och uti ett så stort
 hopp föll det dem flåstom lättare at twista fins
 mellan, än at öfwerlägga och besluta, til hwilkens
 delen de sig enfannerligen slå skulle. Aldens
 nd, utan Gallerne, hwilke alle höllo ett, och sto
 på sin Konungs sidol, war knapt någon, som icke
 derom uti twiwoelsmål. En för Maurerne
 es det wara otillbörligit, at wisa någon fallsin
 het och wedersilia emot Poliarchus, den de litet
 örene, såsom uphofsman til deras wälfärd, ut
 at. Och många af Sicilienferne buro jämwäl
 kärlek för honom. Dock hade detta upstånd och
 omna rörelsen, snart allestädes i ett allmänt up
 utbrustit, wacktat så många sunnos, som honom
 let tilgifne och benägne woro.

Drottningen, som tillika och på en gång emel
 så många omsorger och bekymmer sitt sinne söns
 och fördela måste, lade sig högsta winning ont
 arbetade på, än at hämma och betaga detta oer
 örets buller, och bringa all ting til wårta och i godt
 and igen, än at blidka och tillreds ställa sin Son,
 åter Poliarchus; och talade dersöre, när de ha
 kommit för sig allena, och woro blesne ensamme,
 edes först til sin Son: Min Hyemplal, jag gior
 mig det hopp, och förwäntade, at wid eder hem
 nst, lika såsom emellan två mina Söner, så tri
 mpha. Men en otidigt yppad och sig framstie
 ande wredes grymhet har, både til mitt förderf,
 ont, der man icke den samma ofördröjeligen och
 yndesamt förekommer, til Galliens och Maurita
 lens undergång och förödelse, eder begge yptändt,
 emot hwarannan yphisat. Huru orwanligt fö

refom det mig icke at se sådana sinnens rörelser
 eder sig vphäfvra och giäsa, lika såsom böljorna
 ett brusande och svallande Haf, eller såsom Ått
 eld-sprutande berg vråker, och kastar högt vp i lu
 ten, alt hvard som hålst det samma förekommer,
 ler såsom en, öfver en håstig och stark eld ståen
 samt puttlande och siudande Gryta och Kätil? Men
 hvard grymme och bittre ögonflammer och lågor
 skådaden I icke Poliarchus? Ach, huru olycklig
 måtte icke jag staekars Qwinna och Drottning
 ra! Hvard har icke jag sedt för en hiffelig, och,
 sagt, otillbörlig ting? Men jag frågar nu inter
 ter orsakerne til edart hat och inbördes fiendskap,
 ler hvem af eder har större rätt och skäl til en
 brinnande vrede och ovänskap? Eder beder jag
 lenast, wid Fäderneslandets gudar, eller om de
 af eder föractade och icke mera ansedde warda,
 denstund de af Poliarchus blifwit at of förwänd
 och bibehållna, wid Siciliens gudar, dem I, vid
 afresan der ifrån landet, vordsammeligen åfsat
 hafwen, samt för eder Argenis skul, at I så länge
 gifwen eder tålmod, och innehållen med eder vres
 des och bitterhets vtbrytande, til des I affördt eder
 Moders tal, och hvard hon hafver at säga och
 minna eder. Jag ber icke derom, min Son, at
 ovänskapen aldeles nedläggas, vtan allenast vpsluc
 skolen: Ty jag wil tilse, om icke edre sinnen,
 hånda, på något lämpeligt sätt, kunna förmås
 bringas til vänskap och försonlighet. Om I det
 vägren och vtflan, så tänker allenast efter, hurul
 da I, vtan edart goda namns förfränkande, må
 kunna vtplåna äminnelsen af den erkänsamhet
 hwilken wi, för hans of betedde store wälgjörnin
 gar, honom oförnefeligen pliktige och skoldige ärom

Det IX. Capitlet.

Et sådant tal förde hon, hwilket war inspädt och beblandat både med Majestet och Rådshoga; Hon stälte och sticade sig derunder, både såsom en med stor myndighet befallande Drottning, men ock derjemte, wid detta tilfället, mycket öpen och darrande; Och i det samma kom tidning om berättelse för henne, det Poliarchus gjorde sig all mact färdig och lagade sig til, at resa bort ifrån Hofwet. Ty när han, som af sin medtäfvers äfsådande, å nyo särad blef, begynt at fatta hat och förklara sitt misnöje til detta herberge, kunde han ei eller undgå at wara fri och ledig ifrån den stankan, at det torde utan all twifwel wara för honom äfwentyrligit, om han således i sin fiendes ökt och wäld längre förblifwa skulle, och ännu wisste på den orten dwäljas och sig uppehålla, samt till honom, eller hans Moder förtro. Hans förwaste Fält-Herrar och Ambetesmän, hwilke sent tida påyrkade och förestälte, i hwad fructtan de stundeligen lesde och sig befinna måste, och med ägen åtrwarning låto märka sin nit och sorgfällighet om honom, förifrade och yphifade jemwäl honom ännu mera, som redan tilförena af sig sielf nog bittrab war. Han gaf fördenkful strax den befalning ut, at Öfwerstarne skulle tillsågas och antydas, at uppstålla en del af hans Soldater, frammanför portarne wid Borgen, til hans förswar wid afhandlet, samt at det öfriga manskapet skulle utföras, och som aldrassyndsamast tåga utur staden, och icke långt ifrån hans Skepp söka ett beqwämligit ställe för sig, til at slå Läger uppå. Hafwandes han sig beslutit och faststält, at i samma Läger, ibland

ibland sitt egit manskap, den följande natten öfver-
taga sin ro och hwila. Dock på det han, hwart
medelst för mycket hastande, sig förse måtte, ei
förtörna Drottningen, som sådant af honom ännu
icke förtient eller förskylt hade, så försände och
färdade han sin Öfwer-Kammar-Herre til henne
med en sådan befallning, nemligen, at han skulle
lägga tackfäjelse för åtnutit herberge, samt för
ömhets och kärleks, som Poliarchus af henne römt
ersarit, under det han legat siuf, och varit på
och beswärad af sina sår. Han wille nu intet
ma henne til någon olägenhet, eller falla henne
swärlig med affeds-tagandet, medan hon war
uppehållen och hindrad af sin Söns kärliga om-
nande, som nu nyligen til henne hemkommen war.

Och oansedt han för sina angelägenheter
tog sitt astråde, och drog ifrån Hofwet, så wille
icke des mindre, innan han lade med sin Flotta
ifrån Stranden, så framt hon annars, skulle
ga lämna honom der til frihet, och wilja det till
sig i egen person hos henne insinna, och munt-
afslåga sin tackfäjelse för hennes många hono-
redde och bewiste wälgiärningar. När Hyantis
detta fick höra, blef hon swärligen bestört.
tänkte wid sig, och besinnade, at den Gåsten,
hon war högst förbunden, och alt godt af henne
skyllat, hwilken desytan, för sina dygdiga och
römmwårda egenskaper, war af henne ganska
älskad och afhållen, nu reste bort ifrån hennes
och drog derifrån sin kos, (O jämmer och elände-
antingen såsom en fiende, eller ock, såsom ifrån
fiender. Hwad skulle hon wäl i så beskaffade
och omständigheter göra? Hwem skulle hon för-
låta sig uti samtal med? Hwilken dera af dese

inbördes fiender, om nödvändigheten så kräfswa
 erfordra måtte, skulle wäl framför den an-
 blifwa af henne med större kärlek bemött och om-
 mnad? Dock gjorde hon sig den tankan, och war
 wän til at förmoda, det Sonen, så i anseende til
 en makt hon öfwer honom hafwa kunde, som i be-
 räkande af någon blygsamhet, skulle wara lättare
 råda och öfwertala. Hon wände sig förden-
 til honom, och sade: Lofwen I mig, min Son,
 I här wiljen hålla eder stilla och wara fredsam,
 des jag strax igenkommer? Lofwa mig det; Jag
 står sådant af den moderliga rätt och makt jag
 öfwer; hwilken, om I sätten eder emot, och för-
 tiken, så giören I eder dermed öwärdig, at blif-
 för min Urswinge erkiänd. När han då hade
 säkrat henne här om, så gick hon, det skynsamt
 wiste hon förmodde, til Poliarchus, hwilken redan
 Slättet war utgången, och skulle nu med han-
 na fatta uti beke: tygelen på den Häst, som han
 wiste rida uppå. Ty, oansedt han ännu war ganska
 matt och swag, så wille han dock icke låta bära sig
 uti en Drag-Stol, på det han, under sken och fö-
 öfswande af sin swaga hålsa, icke måtte för Ar-
 chombrotus synas, som han wille undandraga sig,
 att tråda med honom i enwiges kamp, hwarest han
 er til skulle af honom blifwa anmodad och ötmant.
 På honom såg nu Hyannisbe med ett sådant ansichte,
 som en i stor nöd och elände råkad, men lös och ö-
 öfaldig menniska gemenligen hafwa plågar, och man
 hos den samma merendels skal se och finna; Hon
 såg, och fattade derjemte uti hans rese-mantel, när
 han skulle stiga up och sättia sig på Håsten, och sade:
 Jag beder, för de mångfaldiga stora wälgiärningar
 som I, dem Eder Majestet os bewisat, at, förre än
 Eder

Eder Majestet, medelst sin bortresa, förklarar mig troende til min yprickthet, Eder Majestet behagat gifwa mig tillstånd, at så i hemlighet några ord med eder tala. Poliarchus kunde, för blygsamhet skulda intet wågra enkå hög Person hennes bön; och gifwer derföre tillbaka med henne in uti ett affides rum, hwarest hon, medan ingen war der mera tillstådes vnder gråt och tårar, sig sålunda yttrade: Jag reder par och kallat gudarne til sittnen och hämnare öfwer mig, om jag antingen med falskhet och list, eller i ondt uppsåt, har fördt och stålt honom fram för Eder Majestets ögon, för hwars skul Eder Majestet til mig Olyckeliga nu bår hat och kallförmågenhet. Jag wille hierteligen önska, och gudarne gifwe, at han ännu wore ofånd för Eder Majestet, och at han ännu hade warit lång wåg här ifrån borta, hwar som med sin ankomst, lærer til äfwentyras drömmar mig större olycka öfwer hufvudet, än den Radikalen banes mig någonsin tillfynda årnat. Om jag hade makt, och sinne råda öfwer hans sinne, så skulle jag sannemligen det samma, efter Eder Majestets wille, aldeles böja, och så diupt förödmjukta, som Eder Majestet här ser mig wara sig vndergifwen. Men detta sitt tal, som hon til honom förde, glömde hon bort all sin Konunga: Höghet, kastade sig, ändert emot hans wilia, neder til hans fötter, och kunnade för mycken suck och gråt inga ord framföra. Poliarchus, som bar för henne ei mindre wördnad, för sin egen Moder, tog henne wid handen, och stode henne up, samt klagade deröfwer, at Drottningen tillfogade honom ei mindre oförrätt, medelst så nedriat bönsfallande, än den war, medelst hwilken hennes Son giordt honom förnär. Då sade Drottningen: Hwarvittinnan består då den oförrätt; hwar med han Eder Majestet förörlämpat; eller, på hwilken

en ort har ödet tilförende fördt eder begge tillsam-
 mans, och hos eder utströdt ett sådant oenighets
 ? Skulle jag kunna så weta detta af eder, aldraför-
 ästaste Konung? Ty honom kan jag intet förnä och
 övertala at säga det för mig. Eller wil ock Eder
 Majestet, med ett widrigt och hårdt stillatigande och
 förlätenhet, mig förderfwa; Och skal jag således in-
 tressen onderrättelse så om det dunder-slag, hwarmed
 Jupiter mig förbråkar och sönderkrokar? Faren icke,
 jag beder för alt hwad beligt är, faren icke ifrån
 mitt Hus och Hemwist, til des man är fullt försäk-
 rad och öfswertygad, at emot detta onda ingen bot
 eller läkeedom är til finnandes. De måste saker kun-
 na genom tider biläggas, och i godt stånd sättas, och
 som hat, som wi under stillatigande hos oss hysom,
 som gån hafwande med, kunna oftast uphöra och
 förswinna, när de upträckas och kunnige göras.
 Om ock ett Hus icke kan rymma Eder Majestet och
 min Son tilhoppa, så skal han wika och taga sitt af-
 ställe härifrån. Eller fructar Eder Majestet at
 behålla sitt lif i mina händer? Besätt hela mitt Ko-
 ninga-Palats med Galliskt Förswars-Manskap.
 Om Eder Majestets folk, skal ingen bewäpnad
 man, wid hårdt straff til giörande, här få ses. Ty
 om Eder Majestet står fast uti sitt uppsat: Om Eder
 Majestet mig uslan och eländigan förläter och öfswer-
 der, så skal jag, sannerligen, förkasta och drif-
 wa min egen Son utur huset. Hwarföre skal han
 taga in och besitta det Kongeliga Slättet, som med
 eder yttersta lifsfabra köpt är, och eder Majestet
 emot uppehålla sig, antingen på Skeppen, eller
 uti sitt Lager? Utfordren I ock hwarannan til strid
 och enwiges kamp? Så är ju Eder Majestet ännu
 icke kommen til sin hälsa och kroppes krafter, som,

för min wålfärd skul, äro förspilde och bortmisstade. Sådant skedde altså blott af hat och förbittring, och för hända af ett befallande och drifwande ödet hwilket, om det skulle bringa någon dera af eder öfver lifwet, så skulle jag wäl följa med, och giöra den afstidande sällskap i grafwen, men lämna de mig döden qwåliande andar, honom til straff och plåga som öfrig wore, och den andre öfwerlestwa kunde.

Här uppå begynte hon åter å nys at gråta, och drog med mycket wänligt lymne den Kefe-Mantel af hans arlar, som han til bortresan sig påklädt; Sedan yptog hon med slughet det, såsom hans bifall, at han något drögde med swar, medan han war i twifwelsmål stadd, huru han sig härrotinnan bete och sfficka skulle, och aflade til honom tackfälsse för godhet, som hon ännu intet sådt, genom någon hänsifran sig gifna tilförläteliga utlåtelse, giöra sig alldeles försäkrad om. En så ifrig och trägen bön, som Drottningen med gråt och önnigt tåre-rinnande ögon för honom nedlade, kunde intet annat, än öfverwinna Poliarchus, at han sig således yttrade. Jag tänkte intet annat, o Drottning, än at min höfslighet war endast densamma, som mante mig att resa här ifran bort, hwilket jag dock förnimmer, och Eder Majestet så högeligen befahrar. Eder Majestet wet, at den håstigt brinnande öwånsfaps-öden icke altid af fienderna, hos hwilka densamma upptänd är, så lätteligen dämpas och utsläckas i synnerhet, då de utaf ett inbördes hwar andras städande til bitterhet retas och upåggas. Jag hederföre tänkt och hos mig beslutit, at lämna den slättet, och begifwa mig härifrån bort, på hwarken jag, eller eder Son något mågomt föregå, som kunde tilskynda Eder Majestet någon

Men om Eder Majestet skulle så behaga och för
godt finna, så wil jag ännu härstädes två dagar
föröfwa och qwarblifwa; på det jag sedan snarare
å synas hafwa skyndat med bortresan här ifrån
för mina angelägenheter skul, än för wredes ifren;
och wil jag låta förstå, at jag här til ei kan låta be-
wåma mig, utan med det förvt gjorda aftal och
eringande, at hwarcken jag imedlertid må komma
för hans, ei eller han för mina ögon. Men tänk
ke, Nådiga Drottning, at den wördnad, som jag
är in til denna närwarande stund för Eder Majes-
tet hyft, igenom dese trätor, som jag hafwer med
eder Son, är worden förminskad; ty hwarcken kan
Eder Majestet förmå mig, eller tala mig det i sin-
net, at jag skal bära någon kärlek för honom; ei el-
ker han så mycket vträtta, at jag må bära kallsinzig-
het til Eder Majestets person. Jag hoppas vppå,
och tror gudarna om godt, swarade Drottningen,
at edra sinnen ünöm de två dagarna blifwa förslifte,
och inbördes med hwar annan försonte, och at den
edets illwilja uphörer och återwänder, som eder med
ödan fiendskap fiust och förblindat. Wid hon det-
ta talade, ropade hon til sig de närmast til hand
närwarande Galler, och med myfsande och små- leende
mun sade: Herrar, jag hafwer hyft mera nit och
ansorg om eder Konung, än J alle. Andock hans
häfta ännu städt på mycket swaga fötter, och hans
får ei ännu äro ihopgångne, eller med skärpa öfwer-
dragne, så hafwen J dock lifwål icke kunnat hindra,
at han ju måtte företaga och lägga sig på en ganska
beswärlig och mödosam resa. Men jag har wun-
nit och öfwertalat honom, at han, på det sätt nu
icke förgås wil, och sätta sitt lif uti fahra. Strax
blefwo andre besallningar ibland frigs- folket utgif-
ne,

ne, och en ny fågnad satte hela Staden, som nyligen tillförena war uppfylld med ett så bullersamt oemighetsgryn, uti rolighet och godt förstånd igen. Ty såsom all ting göras igenom rycktet större, än de i sig själwa äro, så spriddes det tal öfver alt ut, at Förstarene blifwit fins emellan aldeles försonte, och deras vrede hade sig i wisja kärleks- och wänskaps-berömpelser slutat och afstannat. Således wardt åter igen, emellan de Galler och Mauritanerne, hwilka sig, emot sin wilje söndrat, hasteligen, ett inbördes godt förtroende; och Hyanisbe, som påminnte sig sitt förr giorda löfte, gaf befallning, at ingen, utan de Galler, skulle understå sig, at bewäpnad i Slättet inträda.

När således den första hetan war förbi, och det i början håstigt antända wredes- och olycks-bloket war någorlunda slocknat, såg Drottningen sig sedermera om efter mognare hielpe-medel: Men hon kunde dem hwarken påfinna, eller der med gifwa någon rätt tillämpning, och dem med nytta och eftertryck bruka, så länge hon ei hade sig ordsläkarene bekante, hwarföre de fins emellan så håstke och stridige blifwit. Medan hon twehogse war, huru hon detta ofelbart skulle få weta, yppade sig der til beqwämlig lägenhet. Timonides, hwilken war, såsom Sändninge-bud, til henne skickad ifrån Meleander, hade, på det hon skulle i act taga sin Konungns heder och myndighet, yppå Steppen awar blifwit, när Archombrotus drog ut til Staden, och wille sedan allena för sig self hafwa företräde hos Drottningen, utan at inlåta sig uti sällskap och göra med honom följe, då han sådt hålla til gods och låta sig nöja med andra heders-rummet efter honom. Han hade strax i begynnelken sådt tidning om

en förenämde buller och omåfende. Ty några af det
 iciliensiske Mannskapet, som Archombrotus haft
 ett medfölsje, hade skyndsammeliggen begifwit sig til
 såka, at för honom berättat, det Poliarchus, hwilken
 länge på Sicilien sedt, war de Gallers Konung;
 at han af sina vndfångna sär låg siuk hos Hyanisbe;
 samt at han och Archombrotus, wid hvars an-
 wäres första anfsådande, blifwit af ett inbördes hat
 och förbittring i sina sinnen upstånde och anstuckne.
 De hade jämnwäl låtit honom förstå, at Arsidas war
 för närwarande hos Poliarchus; hwilket allt före-
 nam Timonides ganska sällsamt och ynderligt.
 Han war den samme, för hwilken Poliarchus bar
 en besynnerlig wännskap; och hade tilförene warit
 en Meleander til honom förskickad, med det arm-
 ige, som Eriktenes med förgifft bortskämt och för-
 öfwat. Han uttrade fördenksful en öfwermåttom
 glädje och sågnad deröfwer, när han hörde, at
 Poliarchus war där på orten wistande, och der hos
 honom en Konung uti högt anseende och lyster. Men
 war ifrån Arsidas war ankommen, deröfwer för-
 öfwade han sig icke utan skålig orsak. Det war för
 honom ei swårt, at kunna gissa på och uträkna,
 hwad orsaken war til mis: samian och oenigheten
 med Archombrotus, nemligen, at denne wreden
 utkom af bägges deras kärlek de hade fattat til
 Argenis. Ty ryktet om en så stor hemlighet, ha-
 de på Sicilien sig så småningom utbredt, så at det
 war ingen, som icke hade sig ganska wäl bekant,
 hwad mätto Radiobanes sig emot Argenis för-
 öfwat, och hwarföre Selenissa sig lifwet afhåndt.
 Sedan begynte han på, at blifwa besynrad om sig
 öfwat, och tog hos sig i närmare öfwerwåande, med
 hwilken han hållt hålla, och på hvars sida han för-
 näm-

nåmligast tråda skulle. Ty om han, vnder sten, hans ämbete så kräfde och fordrade, skulle hålla ingen i synnerhet, så märkte han wäl, at han der igenom skulle giöra sig allom obehagelig, och at den som worde segren behållande, skulle ei vnderlåta att fullfölja sin hämnd på honom, som en sådan slughet welat bruka och deraf sig betiena. Ut han måtte för en Man med Poliarchus, dertil förbandt honom den gamla wänskapen, samt det sinnet som han wiste, at Argenis bar för honom. Derom återkallades han til Archombrotus, at med honom giöra ett, när han förde sig til minnes, hwad troende Meleander til honom haft, medelst denne beskickning, det han fann otillbörligit at misbruka. Medan han ännu war uti owisshet stadd, huru han sig härvtinnan bete och förhålla skulle, så sände han bud för sig til Drottningen, at berätta om sin komst. Ty det war för honom ganska nödigt och angeläget, at åtminstone strax giöra sig om sammanhanget vnderståttad, samt genom skrifwelse lämna Meleander en utförlig berättelse derom. Härpå fattade den i mycket beghinner stadda Drottningen strax det hopp, at hon igenom denne beskickaden torde så weta sielfwa hufwud:orsaken til förenämnd farlighet. Hon lät honom dertfore ofördröjeligen komma til samtäl med sig; och sedan hon, med den anständigheten, som hon borde, efterfrågat Meleanders tillstånd; begynte hon at beklaga sig öfwer Poliarchi och sin Sons owänskap; men besynnerligen deröfwer, at henne war ofunnigt, hwadan så stor fiendskap och missförstånd dem emellan kommit och sin begynnelse tagit, och således, i afseende der til, ei eller wiste, hwad hielp: med hon deremot bruka skulle. Timonides tyckte

ed all rätt och skäl kunna för henne yppenbara och
 känna gifwa orsaken til deras inbördes mot hwar-
 annan fattada hat och illwilja, som dock annars
 hwarfen war så hemlig och obekant, ei eller så sam-
 ma, at man behöfde blygas den samma omtala.
 Han lämnade fördenskul Drottningen en kort vnder-
 rättelse derom, huru såsom Poliarchus, uti en ge-
 nen och ringa persons Hamn och gestalt, länge på
 Sicilien wistat och sig yppehållit. Och huru han
 tygnt at fatta kärlek til Prinkekan Argenis, samt
 troat uti det goda hopp, at han skulle få henne til
 äta, hwilket sedermera blifwit Archombrotus år-
 båd. Det wore således icke at vndra yppå, om
 de Friare, som begge hade enahanda systemål och
 mål, i anseende til ämnets wärde, hwarom de in-
 bördes täflade, woro yppå hwarannan swåriligen
 bittrade. Wid denna berättelsen, som Timo-
 nides för henne gjorde, fick Hyanisbe åter godt
 mod igen, så at hon näppeligen kunde hålla sin glä-
 de för honom hemlig. När ock han lät förstå, det
 han twiflade, om han kunde göra yppwaktning hos
 Poliarchus, utan at dermed förtörna Archombro-
 tus, så inrådde och styrkte hon af sig sielf honom der-
 i, at han skulle gå til honom. Ty hon wille det ta-
 lya yppå sig, och försäkrade derjemte, at det af hen-
 nes Son skulle wäl blifwa yptagit.

När Timonides hade tagit afstråde, och gådt
 bort, tänkte Drottningen något litet efter, i hwad
 ordning hon detta wicktiga wärk och ärende företa-
 ska och utföra skulle; hon war nu derom hel säker
 och wis, at denna håstiga trätans goda slut och ly-
 ckliga utgång kom måst an och på henne endast be-
 rodd. Hon fattade nu ett godt och manligt mod,
 och dristade sig at se åt denna olyckan, samt henne
 med

med förackt anse. Hon förde sig jänwål til minnes, at när Poliarchus blef af henne anmodad och ombuden, at komma det Africaniske landet til besök och vndsättning emot Sarderne, så hade han med mycket bestört och förwandlat ansichte frågat, om Argenis hade haft bröllop, och war gift med Robanes. Här af trodde hon, at både Poliarchus war af kärlek intagen, och at Timonides hade för henne gjort en sanlärddig berättelse. Hon slöt förderfful här om således hos sig, at i den händelsen Pringsars sinne stodo at winnas och förmås til lifning fins emellan, så wille hon försända dem til Sicilien, och imedlertid hafwa anstånd med medlet emot deras sjukdem; besynnerligen och för nämligast derföre, emedan hon sig fast förestälte, at Meleanders bifall skulle ganska mycket, om icke det aldramåsta bidraga til deras helande; som om detta hat, utan wapnssifte och blods utgiutelse, så länge intet hwila och sig sackta kunde, så wille hon öfverdröjeligen med en ofelbar försoning och fred, betaga och utsläcka den häftiga wredes och grymhets-lågorna som hos dese förbittrade Förstar inbördes til hwar annan antånd war. Hon gick altså åter med något större myndighet än tilförene til sin Son, och lika såsom hon af Poliarchus sådt weta orsaken til deras owänskap, sade til honom: Jag kan ei finna något tycke eller behag för eder tyglåtenhet, Son, enkannerligen efter det, som J wiljen för mig hålla så tyst och hemligt, hwarcken är sådant som man behöfwer blygas före, ei eller oanståndigt, och jag äfwen om det samma kunnat af eder medtåflar blifwa vnderättad. J hafwen kärlek för Argenis. Det kan i sanning förorsaka unga sinnen många plågor, oro och bekymmer, och är derjemte ett

ämne til lif och oenighet. Särdeles, emellan
 som jag hörer, är en Prinkeza, den, ingen af
 gudarna finnes, som icke wisat sin frifostighet emot,
 med någon besynnerlig gäfwä, samt härlig för-
 bönen och egenskap bepröfdt och utjirat: Sicilien
 ämter henne genom Arfs-Rätt at tilfälla; och det
 som man hos vyphikade sinnen mest skal finna, så wil
 den dera af eder gifwa sin Rätt efter, eller låta
 honom falla. Jag öfwerfer och håller gierna til go-
 den så ädel medtåflans iwer; och tackar der för
 warne, at denne sukdomen är ei wärre och swä-
 rän än at ju emot honom kan finnas. tienlig bot
 läfedomss medel. Jag skal, der J icke lären
 inbilla och föreställa, at någon af gudarna kan
 fång förmå eller uträtta, til begges eder ästun-
 och nöje, denna saken så begä, at J tillika skolen
 lägga och låta fiendskapen falla, och tillika ästun-
 genis; och hon skal sielf wära eder begge gunstig
 öfwerwägen. J weten, min Son, at jag hafwer
 fördrat och uppehällit edart Bröllop med Argenis,
 och på J likwäl så mycket skyndade, och wille, at
 skulle winna sin framgång, til des J woren til
 återkomsten. J hafwen jämnwäl stält eder min
 öfwinning til hörsam esterrättelse. J skolen också
 öfwerwäta och förnimma, at jag detta icke förgäfwes
 öfwerwäpalagt, och welat af eder hafwa ärlyhdt och es-
 terrättat. Men jag wil nu fråga eder om några
 öfwinligheter, der jag allenast kan göra mig det
 öfwin, at få höra sanningen af eder, såsom af en
 öfwarare och medtåflare. Swad hinder kan wäl Po-
 archus kasta i wägen, at dermed hålla eder öf-
 wäredor önskan och ästundan; aldenslund J berättat
 öfwen, at om jag allenast gofwo mitt bifall och sam-
 öfwe, så skulle intet widare stå tillbaka, utan altsam-

mans lyckeligen och wäl aflöpa, och gistermålet wärdna sin önskelige fullbordan? Berätta för mig, Son, ty det ländar eder til bättnad och fromma, jag detta af eder får weta. Archombroetus blef bestört, då denna frågan til honom framsattes: han blygdes wid at bekänna, det Argenis hade mera kärlek och tycke för Poliarchus än honom. Därföre svarade han, at Poliarchus, wid hans Bröllop, på intet sätt war honom i wägen; men han hade wärdnades lifwäl öfwer hans tilbud och försök at wärdna honom hinderlig, i det han, så mycket hos honom stött, med förtreteligit och onyttigt uppsunnit följdt den rökliga Prinsekans sinne och öron. Därfrågade åter Drottningen listigt: Men hwad skulle det då wäl blifwa utaf, om han med sådana konster torde wända Prinsekans bog bort ifrån eder, måtte han icke derigenom skulle giöra eder hinder i bröllopet? Prinzen svarade derwppå med någon öfwerlyd och håftig sinnes rörelse: Prinsekan skulle då förtänerligen blifwa dertil twungen af sin Herr Gubbern, hwilken ei mindre än jag, wil at Bröllopet skal wärdna sin framgång. Sedan talade han om Poliarchus landsflycht ifrån Sicilien, om kriget med Lycogenes, och sin derwid erhåldne Seger. Men ehuru han under hela berättelsen talade til sin egen förman och bästa, så kunde det dock icke hållas för Hyacinthe hemligt, at Meleander tyckte fuller bäst om honom, men at Poliarchus hade intagit Prinsekans sinne, och wunnit hennes största kärlek.

Hon spisade fördenkul aften-måltid med Son, och wisade sig derwid mycket gladare och nersammare än tilföre: Ty hon tyckte, det wärdnades den aftenen nogsam uplysning fått om de saker hon ästundade weta. Den soljande dagen giet hon

Poliarchus; då hon inmedlertid ei allenast wäl besigt sig, huru hon på tienligit sätt skulle föra ordet, och huru hennes råd skulle ordenteligen och med sammanhang komma henne wid det tillfället wäl till, dem hon nu påsummit, och natten och det hafde råtturum henne bibrackt och wid handen gifwit. Sedan med särdeles wänlighet hade begiärt at få komma til samtal med honom, och befatt de närstående träda afsidet, på det de ei måtte afhöra hennes utslåt hon sig på detta sättet: Jag undrade, föraste gäst, hwardöfwer I och min Son emot varannan så bigige och förbittrade woren; men nu jag sådt höra, at det härrör af en stor kärlek, der nogsamnt är til at ursäktas; och at Argenis är den samma, för hwilken skul oemigheten mellan eder upkommen. Om så är, så tillstår det jag kan giöra eder begge den bästa tjensten, som är den enda, som kan finna tienlig och tillräckeligt för bedges eder siukdom och älskogsfranciska. Swad är af nöden, at man uti ett så fredelikt måhl wil bruka tråtor och så mycken owänskap, som är ännu helbregda, och står på goda fötter; och förbunden äro ännu ei ingångne, och Argenis gifst. Jag skal förskaffa Eder Majestet ett fullt tienligit nöje, och så laga, at I behållen Segren, och at I behöfwen kasta eder i någon swår och afsewärdlig strid; Jag skal jemwäl förmå min Son til enlighet med Eder Majestet, ehuru Eder Majestet nu ställer sig, som han ei skulle kunna stå til at se, och synes om sådant intet wilja höra talas. Huru edren eder icke deröfwer, huru en så dråpelig öfwen må kunna hållas. Se, jag räcker fram och eder min hand til underpant och försäkring, at jag icke sagt något mera, än det som wärs

Feligen hända skal. Poliarchus bles af så widlöfne
 fringgångor och många omswey hon gjorde
 sitt tal, helt förstörd; han trodde nästan, at
 ningen gjorde narr af honom, och bad henne
 antingen hålla inne och uphöra med ett så mört
 eller ock med all denna föreställning om Argenis.
 Men hon sade: Jag skal med det, som ännu sällsamt
 mare är, sätta eder, min liufwaste gäst, uti förtro
 dran: ty jag wil, at I skolen hafwa at tacka
 för Argenis, och ändock skal jag icke taga
 ifrån min Son. Men I mågen weta, det om
 diheterne äro sådane, at I hastigt, och med en
 yt bekant giord Läkeedom, icke kunnen helade
 I måste begge draga til Sicilien; och ett bref,
 jag eder förtro skal, måste Meleander i händ
 las. Derefter skal eder owänskap strax återwänd
 och begge skolen I uphöra at klaga öfwer Karlens
 widrighet. Poliarchus trodde, at Hyansibe
 war wid sina rätta sinnen; i synnerhet som hon
 befalte, at hennes husguda-belåten, och ett litet
 tare skulle bäras in. Hwilket, när hon ställ
 bordet, och lagdt deroppå glödande kohl, sam
 wertäckt de små Guda-bilderne med den upstiga
 röfwärks-dunsten, så förpliktade sig Drottning
 med följande Ed, och sade: Hören I Skydds-
 dar, som här närwarande ären: I öfwer öf
 kande guda-skepelser, som hos oss födde ären,
 detta wårt Slätt och Fädernesland under eder
 och förwar hafwen: Om jag har sagt något
 för Konung Poliarchus, och om jag, genom mitt
 icke tillfyndar honom wälmåga, rolighet och fö
 jelse, så dragen eder wård ifrån detta Palas;
 ock, låten det blifwa i behåld, men all öfver
 förderf komma öfwer mig och min Son.

häpnade och blef bestört wid hennes afguda-
 kan, och swarade Drottningen, det han kunde
 de samme gudar, som hon afallat hade, til
 tinen om sin oskyldighet. Ty förr än Archom-
 brotus hade trådt med sina fötter vppå Sicilien, så
 han haft försäkran om Aektenskapet med Arge-
 Archombrotus hade med sin otidiga åtrå för-
 sakat bryderi och willerwalla vti en redan för det
 afgiord och slutad sak, och, aldenstund Prin-
 an hade en affky före. at låta sitt sinne förändras,
 at förleda Meleander til det Tyranni, at han,
 en en swår och hård fader, wille försätta den om-
 rihet rådande Prinsekan vti ett twungit gifter-
 s slaweri. Som nu wredes isren, hwilken
 erlunda stillad war, vnder dessa och dylika ord,
 nngom åter rann vp på honom, så for Drott-
 en med sitt tal fort, och sade, det hon icke war
 men at ännu mera öka förbittringen hos honom,
 en fast håldre at med dem sägna sig öfwer den för-
 ng, som hon hel wist bringadt til wåga. Men
 ganska litet och ringa är det, kåraste Konung,
 jag af eder begärer? Nemligen, at J icke förr
 en eder i en Ewedrågt, som galler lif och les-
 ene, innan J sedt Meleander igenomläsa det bref,
 jag honom tillskrifwa skal. Lofwa mig, o Ko-
 ng, at J allenast wiljen hafwa så länge anstånd
 återhåld ifrån all wrede och wapnbruk. Jag
 ager mig deremot, och försäkrar eder å min sids,
 min Son också skal hafwa ett lika tålmod, och sin
 wen oförkränkt och redeligen hålla. Sedan J
 idat den tiden, så skal jag gierna, i anseende til
 och så mycket hos mig står, lämna eder fritt, at
 omse sidor bruka wapn- skifte och fiendteligheter,
 u och hwar som hålst J wiljen, och det så godt
 chnen.

När Poliarchus detta hörde, västod han, den dagen måtte lämnas honom fri til at betänka på, innan han i denna saken sig något mera yttrade. Strax derefter arbetade Drottningen med all makt på hos sin Son, at han skulle gifva henne samma lästven och försäkran; hvilken jämväl derta för ett blott narre-wärt; men honom föll på sidskrone swårt, at nefa och afflä henne hem begiäran, då hon så träget och enständigt derhos honom anhölt, och derhos å sin sida sig så fastigt utfäste. Prinsarne tyckte jämväl begge det war ei eller något för mycket, som af henne giärtes. En på drögsmalet låg det mycken och hade det sin stora förmöghn med sig, om deris twist och tråta, utan inbördes wapn-skifte och biträdgjutelse, igenom hennes bres til Meleander, ett godt slut och ändskap komma kunde. Men hennes löften ei skulle winna sin fullbordn, war med hennes lof, dem så aldeles fritt lämnat, da med hwarannan til strid och ewiges kamp, hon med skiat ei kunde hysa någon wrede til honom som, medelst den andras dråp och nedläggande jorden, behöllo segren och öfverhanden. När fördenskul hade på detta sättet förmått dem, at til gifwa sitt bifall och samtycke, förelade hon begge en sådan förplicketelse: At ingen dera hämnas de framsarne oförrätter; Och ingendräpägga sitt krigsfolk emot den andras, til fiendrelighet och wapne-brak, innan de tillika in för Meleanders ögon komme. De skulle resa öfwer til Sicilien, så snart Poliarchi stadde honom at begifwa sig på Hafwet; och dera skulle med swef och arg list bryta dese stillestingar lagar och fördrag. När detta så war slutit och

andlat, hade Drottningen swärast wid, at förmå
 unge Förstar dertill, at de til inbördes samtal
 hwarannan komma måtte, sågande: Jag vr-
 förnämligast deroppå, på det Stads-boernes
 frigs-folkets oenighet derigenom må hämnas,
 der jämwäl emot edar wilja, til äfventyrs små-
 ngom utbrifsta kunde, om I icke med något offen-
 ligit witnessbyrd bestyrken denna til en tid utlästwa
 fredsamhet. Huru kan det ändteligen falla eder
 ligit och beswärligit, at komma för hvars annars
 hon, hwilka jag så aldeles är wiß öppå, det I med
 aldrastarkaste kärlighets-band förknippade war-
 en, at om ödet och gudarne skulle vara mig så wi-
 ge, at mina löften skulle stå tillbaka, och blifwa om-
 met, så är jag icke deremot, at mina osanne och
 ast-löse löften, jemwäl med samma förbittring,
 om eder emellan nu är, hämnas måga? Hon war
 eller tilfreds och nögd dermed, at hon, genom mo-
 derligt myndighet och wänliga föreställningar, sökte öf-
 bertala Poliarchus och sin Son, utan hon böd der-
 ante til, at med böner och gästwor winna Gelanor
 och Arlidas, dem hon såg stå bäst hos Poliarchus,
 och hafwa måst at säga; ja och de förnämste ibland
 dem, som woro Archombroti gode och förtrogne
 wänner. När hon således förmått dem at träda
 med hwarannan til samtal, blef det med onödigt och
 öfhymsersamt eftertänkande öfwerlagdt, hwad de
 begge fins emellan tala, och hwem talet först begyn-
 na skulle; Hållandes de sig ändteligen, sedan Hya-
 misbe tagit och fördt sin Son med sig til Poliar-
 chus, medan hon närwarande och tillådes war, in-
 om de förestrefne fredelighets strankor och ramarfe.
 Dock kunde de ei lida, at ostare tillsammans komma;
 wansedt den hemliga wänfkaps-böjelsen, som dem uti

Timocleas Hus första gången intagit, wille nu åter igen söka sig plag och inrymme yti deras fiendteligheten; i det de inbördes öfwer ödet harmades, dem detta öyndwifeliga hat tilskyndat. Men snart de fallit yppå någre mildare tankar; så och afswände en trägen ihogkommelse af Argenis strax derifrån, samt den skymf och nesa, at någon dera af dem måtte synas wara den förste, som de sig til försoning willig och benågen.

Det X. Capitlet.

Neder alt detta, hände i samme dagar olycka, den olågenhet, at ett af de och farligaste Poliarchi får, som med dre slit och warsamhet blifwit skött och wårbar, skulnade med så stor wårk och sweda ypp, at den yppkom en feber, som intog hans ännu mycket och afmattade lemmar. Och förtrodt det honom wen så högt som Archombrotus, at Siö: Därigenom yrstutas och förhalas måste. war jemwål yti deras stillestånds-fördrag införetaga någon resa til Sicilien. De woro skul illa til mods, och harmse öfwer det emellan na drögsmalet, och åstundade, at åtminstone lertid affårda skrifwelse dit; samt på det ei måtte igenom någre försät yppnappas, så de fins emellan öfwerens, at disända någre af ras trognaste Mån. Alltså skref Archombrotus Meleander och Argenis, utan någon försmådel ytlåtelse emot Poliarchus; giörande allenast sin sakt, at det drog något yt på tiden, innan han tillbaka, hwilket skedde, så wål för hans Fru-

s befällning skul, som för den orsak, at han icke,
 en nerslig råddhoga, måtte synas, at den om för-
 rådet i gistermålet med honom tåslande Konungs
 opasflighet och skuld, wilja taga tillfälle och
 genhet til sin saks utförande. Til at framföra Ar-
 ombroti bres, blef en, wid namn Bocchus, ut-
 wald, om hvars trohet han nog war försäkrad.
 Men Poliarchus betänkte sig länge derpå, om han
 skulle skrifwa til Meleander. Andteligen lät
 an Arsidas öfwertala sig der til; och skref dertfore,
 at det han åtminstone icke måtte synas göra förakt
 Prinsessans Herr-Fader. Nu blef en widlöftig
 are frågan deröfwer anstald om Arsidas skulle med
 ens bres til Sicilien återresa: ty han befarade, at
 Konungen derigenom torde fatta mistankar til ho-
 om, och at, i anseende til den stora gunst, som
 archombrotus stod uti, farlighet uppades, hwart
 an sig wände. Dock, om han nu drogo tillbaka,
 orsakade wäl, här in til, den utståndne stormen,
 etta hans möte med Poliarchus; men om han sig
 ingre hos honom uppehöll, så kunde man lätteli-
 gen komma under wäder dermed, at han til honom
 emligen warit beskickad. Han tyckte dertfore bäst
 vara, at nu resa; och honom förtrodde jemwäl
 Timonides sina bres til Konungen och Cleobolus,
 bäst han både war hans besynnerlige wän, samt af
 mahanda mening och tankar med honom; Och tog
 han så i act den allmänna angelägenheten, at han
 med största försigtighet lät sig wårda om sin egen.
 I medlertid inkommo de tidningar ifrån Sardi-
 nien, at af iwikes stridigheter, samt inbördes bor-
 geliga rörelser, buller och omwäsende, alt hade där bru-
 sig ut, och stod i en häftig frigs-läga; i det Harli-
 cora och Cornius, Radirobans Broder, Söner,
 J i i s. wille

wille bägge uphäfwa sig på den Kongelige Thronen, efter sin Fader-Bröders död, och således ödde och förderfwade Riket igenom ypenbara ypror och fiendteligheter. Härat gjorde Archombrotus sig strax det hopp, at det folk, som af inhemske ypror war söndrat, och wi hwilka, den sträck och råddhoga, som för de Africaniska wapnen hos dem injagad war, satt ännu qwar, snart kunde tvingas och öderkufwas, hållt om en strifes fiende worde dem förmodeligen och hasteligen öfwerfallande. Förden skul, på det hans ifrån Sicilien samlade Troppor och medhafde manskap, ei skule förderfwas derigonom, at de woro fåsånge och hade intet at beställa, och han måtte komma sina Mauritaniske Underfårare til at tro, det han wi segerwinningar trådde närmast in til Poliarchus; ty förde han, medan han då war ledig, och Poliarchi sukdöm ypsföt resan til Sicilien, den frigs-macht, som han til Africa med sig haft, förstärkt med Mauritaniskt manskap, öfwer. Dock gaf han, före afresan, sin Moder och Poliarchus den försåfran, at antingen han skulle winna eller tappa, så skulle han, med sin wijsa, at mera än en Månad wara borta ifrån Africa. När han med dessa wilkor blifwit bortsläpt och affärdad, hade han at fågna sig af en särdeles gudarnas bevilgenhet och ynnest, nästan större, än han sielf hade welat och sig tillönskat. Ty Segerwinningen följde honom där så lätt, at förvtan besluret at wäga och angripa, samt at lefwerera en enda drabbning, hade lyktan knapt lämnat honom något mera tillsälsdfrit, at lägga sin tapperhet å daga. Så snart han dit onländt och landsligit, bemächtigade han sig de öde-lämnade Hammarna, besatte dem med försvars-manskap, och ypsålte sine Soldater. *Strax*

eroppå gjorde han sig mächtig af en bergs- högd,
 varifrån man kunde hafwa ett långt öfwer
 en ofunda, dock på allahanda wärter fructsamma
 och mynniga Sardinien, då han fann, at de gamle
 goda skäl til de namn, som de denna On gif-
 tit, hwilken de, i anseende til des skapnad och lif-
 else af en Sko- Säla, eller ett fåt, hafwa kallat
 andalioth eller Ichnusa. De Sardinien- ser hade
 sedan drabbat tillsammans yti twenne Slactningar,
 och försökt hwarandras inbördes krafter, vnder täf-
 lan om Riket; och de blodige strider hade upfrått så
 wäl de tappreste Heders- Män och Befälhafwande,
 som gemene Soldater. När detta ysta folk, som
 ledes förödde sitt Fädernesland, och stridde til
 Archombroth fördel och nytto, fingo se hans Hä-
 rar oppå berget, så sände de bespejare ut, som skulle
 inhämta kundskap, så wäl derom, hwilke dese fiender
 woro, som huru manstärkte de sig befunno. Ty
 de två Radiobanis Broder- Söner hade icke långt
 derifrån låtit upslå sina läger på en nedan före belä-
 gen Slättmark. Nu ehuru wäl de fingo höra, at
 Maurer och Sicilien- ser woro dem öfwerkomne, och
 at hafwet deromkring, af en ansenlig Krigs- Flotta
 war bemästrat, dock lämnade och satte de det råd
 til rygga, som til deras frällsande endast återstod,
 och för dem ännu öffrigitt war, nemliagen, at nedläg-
 ga sin inbördes oemighet, och med sannad mact,
 på den ytrikes fienden emot, som om landets belä-
 genhet ännu war obekant. Den ena Hufwudman-
 nen Harficora, som i den sidsst förelupne striden ha-
 de måst gifwa tapt, och blef utur Fältet slagen, och
 gjorde sig nu icke mera hopp om någon Segers er-
 hållande, gaf sig med sitt folk vnder Archombroth
 theno, blott på det han måtte stänga och stehålla
 sin

sin Medtåflare ifrån Rifet. "Så addeles mått
 "färligen för hemvist och fädernesland gifwa wisa
 "och stå tillbaka för inbördes förbittring, at man
 "ta hållre wil och ser, at det allmänna skal öfwer
 "ända kastas och gå i grund, än man wil gifwa nå
 "gon sin Landsman och med broder efter; likaså
 "den nedrigheten, at wara en lydande, derigenom
 "skulle blifwa större, at man sig sitt eget fosterland
 "folk undergifwer, samt då förminskas, när man
 "sig främmande Herrskap underkastar. Men Cor
 "nius samlade, at ett adlare mod och drift, sin me
 "tersta mæcht och styrka tilhopa, och förde sitt mar
 "skap ut til strids. Då han gick löst uppå sin med
 "tåflare, som til Archombrotus af fallit. Honom
 "stötte han wäl för hufvudet och afhände lifwet; dock
 "fick han icke eller sielf derefter länge lefwa, emedan
 "han af de Maurers myckenhet blef omhwarfd, de
 "der, med en sorgelig utgång af dessa närskyltas stor
 "ra äregirighet, deras blod inbördes förblandade
 "Archombroti beshinnerliga tapperhet uti detta Fält
 "slag satte jemwäl mycken skräck och fructan uti Sa
 "derne, och när de dels slagne, dels på flykten dref
 "ne woro, nyttrade han sin lyckos skyndefamma fart,
 "samt ryckte med sin frigsmæcht för de förnämsta För
 "sten i landet; då knapt någre Skarmycklingar med
 "de allestädes öfwermannade Inwånare förelupo.
 "Den måsta mödan och swåraste känningen hade de
 "wid Calaris belägring, hwarest Inbyggarne i för
 "stone gjorde ett oordenteliget utfall, men blefwo åter
 "innom Stadsmurarna tillbaka drifne, då de, dagen
 "derefter, förändrade sina sinnen, och sände budskap
 "til Archombrotus, med tillägelse, at de wille gifwa
 "sig under, och swårja honom tro och lydno. Döden
 "hade påsat en beqwämlig tid at borttrycka Virtig
 "nes,

nes, at han ei kom at se och åskåda alt detta onda. Någre få af Inwånarne, som icke kunde lida främmande Öfwerhets wälde öfwer sig, togo sin vndan- locht til Kanine-Darne, hwilke äro belagne i det många Sund, som skiljer Corfica ifrån Sardinien. Derifrån satte de sig öfwer til Corfica; hwilken, när den äfwen blef med segrande hand intagen, så begiömde och vndanstucko de sig på de gent öfwer liggande Liguriske bergen.

Under alt detta gief det tal yppenbarligen och allmänt ibland de Sarder, at gudarnas wrede hade afskyndat deras Regenter och sielshwa Landet denna undergång, aldenstund Radirobanes sköstat och för- tördt Gudstiensten uti et i största wördning hållit Tempel eller Kloster, som låg tijo milars wäg ifrån Calaris, och war at Himla-Guden Jupiter heligt. Därstädes hade funnits många ditfränkte guld- och silfwer-färl, som til altare-tiensten brukas skulle; och de fordne Konungar hade jernwål dit för- tör, och, såsom en Helgedom, afföndrat en liten silfwe Skyddsgudens bild af hel fint och tått guld. Hwilket alt Radirobanes, under ett falskt och be- drägeligit sken af lähn, såsom det til frigs-omkost- ningar brukas och användas skulle, på ett wäldsam- tätt borttagit, när han skulle draga öfwer och färdas til Africa; så har han och Prästerna derifrån hänli- gen afwiist och bortdrifwit. Hwaröfwer många då strax gjorde en bedröfwelig spådom, hwilken fort derefter, medelst denne Sarderne öfwer Hufvudet komne olyckan, blef besannad. Ty de hade ingen ting heligare hållit och ansedt, än detta Tempel; och Prästerna därstädes, som woro i högt anseende och stort rop, blefwo af folket snart såsom Oracler wör- dade. Om detta Radirobanis Kyrko-sköslande, och Klo-

an här betienters Skock ei skal se ryggen twinga
 med bugning; ja, här fins, af slika saker, inga
 Som båts namn af prackt, och ha för werden skien.
 tien tiot, oböfsad skog, och bara berg och klyster;
 möta synen här, hwart hållt man ögon lyfter;
 Här sparsamt sofwes, och här ätes spis gemen.

Är nöjer man sig med en slätter klädebonad,
 wil man ha den skam för arbet bli förskönad;
 Til långa dödens natt en hwar sig färdig giör
 med största slit och id: Hållt man här kort får lefwa;
 och inga Sorge-Tråll wi se ibland oss swäfwä,
 Som ångslig lefnad giör, och sällhet wär förstöd.

Är ingen afwund trifs, som plär sig sielf upfråta;
 Är blomstras sänja, fred: Ei hör's här någon tråta;
 Men äkta löjen gier wår mun ut redligt bröst.
 Här Simla-bornas siäl sig ei i qwas nedsänker,
 Men utsprung sitt, sig sielf, och Gud hon steds påtänker;
 Ja til sitt rätta hem hon längtar sidst och först.

När Archombrotus hade genomläst desse Bers
 gick han långre fram uti Spaseregången, hwar
 på båda sidorna två Altare bygde woro, helt
 utte, och utan någon zirat eller prydnad, uppå hwilka
 stod två Bilder; ibland hwilka den ene betef
 hade Försigtigheten, som bar Ormar i handen, de
 så krökt och slängt sig i ring, som en båge eller ett
 ut, at de hade stiert i munnen, hwarmed ut
 märktes, det de wille äkta och taga sig til wahra,
 intet trolleri skulle så någon mækt öfwer dem;
 den andra war tapperhetenes bild, hwilken med
 böge händerna omfamnade en ganfka stor pelare.
 Det samma kommo två af Temples Präster, som
 de Fundskap och tidning om, at Archombrotus
 war närwarande, til honom hasteligen utgångande;
 hwilka han frågade, hwar med dessa Altare be-
 teknas

tefnas monde, hwarpå han fick höra, at Tapperehets- samt Försigtighets-Bilderne derföre woro be-
 vpreste, på det de, som wille blifwa intagne i deras
 sällskap och omgång, måtte förstå det gudarna till-
 tet förklarade något tycke och behag för oberäknel-
 öfwerilningar; utan för sådana sinnen, som woro
 til den manlighet och stadga komne, och af den man-
 na försigtighet, at de sina öfwerläggningar och be-
 stut, hwarthen oförwäget fastställte, eller rubbade och
 deruti ändring gjorde. Men Bilderne woro
 densful af trä försärdigade, emedan dese Guds-
 Bilders slätta och ringa ämne betydde den armod
 och fattigdom, hwilken de, som i deras Orden
 stundade at antagas, sielswiljande tyckte om och ut-
 walde, at tilbringa sin tid uti. Archombrosius
 han sag uppå dem, aldenstund deras gemena drö-
 och klådebonad ei eller war olika den beshinnel-
 wishet de föreburo; och märkte, huru deras anse-
 ten jemwål mycket utmagrade woro; samt at deras
 ögon, såsom wid himmelska rörelser wane, icke
 gärna länge kunde lida och fördraga hans Komme-
 ga prackts åstådande. Han bemötte fördenksful de-
 se med någon större wördnad och heber; och när de
 woro komne til ändan af spåkere-gången, frågade
 han, hwilken ibland gudar eller menniskior hade
 dem förefriswit ett sådant lefnads-sätt? Hwar
 på en af dem med småleende mun swarade: Wår
 längtan och åtrå til Lycksalighet har det giordt, det
 I jemwål, men på en hel olika wäg, sölen och efere
 stråfwen. I igenom rikedomars och ågodelars er-
 teriskande; Wi igenom des försakande, då wi förs-
 hwarfwom of de rikedomar, som långt säkrare och
 tryggare äro. Wi måtte jemwål wåra sinnen och
 kroppar med mångfaldigt arbete; I trakten med al-

afte berester, huru J mågen hinna til det högste
 stånd ibland menniskior; men wi, huru wi mås
 så alt sådant utur vårt sinne. Således haf-
 gudarne begåfwat of med den ädla dygden öds-
 khet, och deremot gifwit och pålagt eder bekym-
 och omsorger; men welat, at wi å ymse sidor
 wara med arbete syksesatte.

Archombrotus förklarade ett ogement nöje och
 jag för den kusliga Prästmännens frispräkenhet,
 af han blef så rörd och intagen, at han med en
 ere och innerligare lust begynte nu högt skatta och
 edera inrättningen i detta kloster. Då imedler-
 de andre Prästerne också sammankommit; af
 alla han blef förd och ledsagad in i Templet, och
 långt ifrån den himmelske Jupiters Altare stald,
 der förrätta sin andactt och gudstienst; hafwan-
 dese Präster allena frihet och tillstånd, at samma
 are med Guld och Silkes Eng pryda och utsmyc-
 Men dese jirater och prydnader hade jennwål
 irobanes tagit och fördt med sig derifrån bort;
 kket, när Archombrotus, af de närmast in til ho-
 stående, förnam, utlåt han sig på detta sättet:
 jag skal så laga, at den skada och oförrätt, som
 på Altare, snart sagt ei annorlunda än nästan
 om igenom en fyrkostöld lidit, skal utur edra ögon
 den stora Jupiters äminne utplånas och förswin-
 Jag skal derom bestyra och draga försorg, at
 bild af guld, af större och drygare tyngd och wig
 den förre, skal ofördrögeligen och skyndsammast
 förbigad och hitstald warda. Och det öfriga,
 til gudstiensten hörer, skal jag lika friskosteligen
 rundeligen, besalla hopsamlas och hitskaffas.
 en de swarade: Ut gudarne skulle deremot wara
 om mycken tack skyldige; de, för sin del, rördes
 K f f wäl

wäl icke af guld och rikedomar, eller låto hos sig förspörja någon lydnad derefter, om icke, i det afseende, at den ringare och enfaldigare hopen och gemene man, som af Altarets härliga präckt til större andacht upwäckes, måtte giöra sig desto högre tankar om gudarna, och fölgacteligen upmuntras til större wördnad och högactning för dem. För öfrigit önsfode de, at innom sitt huses stängsel niuta den ro och säkerhet, som de under sitt fattiga tilstånd lättast kunde hafwa at wänta och förmoda. Zy de hade sig nogsamant bekant, at gudlöse menniskior esomostast til snålhet och girighet upretas af de få rikedomar, som utur Tempeln stjälas och borträffas was kunna. Och til äfwentyrs torde ei eller Radierobanes i det målet sig hafwa försedt, om icke hans Förfäders oförsiaktiga friskostighet emot gudarna, hade utstält, lika som en snara, för honom, at derisnom reta honom til girighet. De sade, det wore bättre, om Tempeln med sådana ting bepryddes, som antingen swärligen ifrån sina ställen flyttas tagas kunde, eller om de derifrån rubbades, til intet annat gagn eller nytta tiente; än om de ricktades med så begärlige Metaller, som medelst sitt dyra wärde läckade många til en sådan dristig gierning, hwarigenom de måtte giöra sig rika. Sedan besögh Archombrotus, uppå bemalte Prästers anwising och beledsagande, först deras Trä-gårdar, sedan deras kamrar, och slätt beprydde Wäbnings- och Bogårds-rum. Deras bohags ting och husgeråd war mycket ringa, och deras Sängar hel släte och gemene; dock war altfamman så renligt och singel at man deraf lätteligen förstå och märka kunde, huru ädelmodige sinnen wäl giöra förackt af omättelighet och öfwerflöd, men äro likwäl derom högst ansetta

slägne och bekyrade, at icke deras saker af en låtsfull, gemen och wederstygghelig wårdslöshet må adas eller förfaras.

Når Archombrotus öfwersehd och beskådat altzammans, och med nöje sedt, huru dygden, som alles före wara mycket swår at winna och blifwa vare utaf, år dock icke hwarcken beswårlig eller obeswårlig at ställa i utöfning, så befalte han en gamal, mycket wördig och ansenlig, Ordens-man ibland dem, at noga och på det slitigaste underwisa och beakta för honom om all denna kloster-lesnadsens ordning, stadgar och sielfwa des inrättning. Men han swarade: Nådigste Konung, jag går nu med förbi at omtala, hwad winst och bättnad wi hafwa, och öf deraf tilflyta månde, at wi försakom det, och giörom deraf intet wäsende, som dock andre menniskior skatta ganska högt, och hålla före om det ädlaste. Ty Eder Majestet synes mera vilja hålla underöfning, och fråga derefter, hwad uti detta wida ifrån werlden afslagna och särskilda om öf företagom och för händer hafwom, än hwarcke wi härstädes sammankommit; och des utan plåga det ei med mennisko-ord kunna utågas, hwad förträffelig nytta detta hårda lesnads sättet med sig förwer. Gudarne allena äro de, som genom ett omhuligt och fördöldt tal, för dem, som dem behålla, och det så gådt synes, uppenbara och förklara omånen af denna nya lycksaligheten, ifrån hvars beskådande och erfalande andre blifwa utestängde; och wil jag berätta, at ändamålet af all wår id, är det, at wi mågom giöra öf förtiente och wårdis uti det, som gudarne wilja fågna dem med, hwilcke äro deras wänner, och stå med dem uti godt och troende. Och hålle wi före det wara måst öf-

werenskommande och anständigast med vårt fattade
 upfat til at winna vårt föresatta och påsyftade in-
 demåhl, at wi, vnder en ständig kamp och strid,
 arbetom och fåctom emot de stygge lasterne och
 måttelige begäresser. Och dertfore så fly wi för hög
 färd, samt inråttom och beredom våra sinnen der
 til, at gierna med lydno och hörsamhet vndergifwa
 oss androm, med samma iflit och åhoga som andre
 arbeta och efterstråfwa at komma til Herrarådets.
 En af våra med-bröder lämnom wi åhrligt wåde
 öfwer oss; men det sker icke genom några för-
 ningar köpte eller med buller förhwarfswade wal-
 ster, utan i en inbördes kärlighet med alles wår
 hålliga stämna och samtycke; För honom, hwilken
 ett sådant öfwerwålde och föreständerskap ifrån wår
 gemensamma roliga lesnad söndrar och affiljer,
 detta ett mycket swårt, tungt och beswårligt åmbes-
 te; och tråder han, blott af hopp, när åhret be-
 ring igen til rodret och styret af detta vårt lilla sam-
 funds Skepp. Men honom wilom wi en sådant
 wördsam lydno och hörsamhet emot, at man
 tänka, det han kunde se in i allas våra hiertan, och
 intet besalla oss annat, än det wi sielfwe hållt gien-
 wiljom. Dock är det wår förnämsta actigifvning
 och upmärksamhet, om antingen han (aldenstom
 wi äre menniskor) skulle wilja biuda til, och taga
 ett allt för strängt herrskap och wälde öfwer oss,
 och wi, medelst wår skyldighets efterlåtenhet, och
 ypproriskt stämplande och företagande, sätta wår
 den för honom til rygga, at dese misbålligheter
 icke må almånt ibland folket wikkomma och frings-
 das. Sy det skulle då redan wara bestält och af-
 les yte med den fred och rolighet, som wi sökom

återtractom, om wi skulle gå utom vår hop, och
 minorstädes ifrånfalla på Skiljesmän och Domare.
 Den andra regel, som wi uti vår leswernes och vn-
 dergifvenhets inrättning i aett tagom, är den för-
 heliga wänskap och beshunnerliga kärleks vprictig-
 het, som wi bewisom våra kammerater och Ordens-
 bröder. Wi äre helt willige och benägne at ve-
 rckta och tåla hwarannan inbördes, i fall wære sin-
 ne skulle wåra så beskaffade, at de til åsventyrå,
 någor måtto icke kunde komma öfwerens, eller,
 något wöre, som wære särskilte tycken icke beha-
 gde eller anstode; och wi wredgas och äro harmse-
 lse och sielfwe, när något är och finnes, som wi hos
 för med bröder icke berömma, fördraga eller vr-
 ckta funnom. Wår klåde: dragt är, som Eder
 Majestet ser, mycket ringa och gemen; wår duk och
 stoff nått och sparsam; wåra hwilo: stunder äro med
 so: timar indelte och asbrutne. Sålunda under-
 swom wi wår kropp och hastwom Herrawälde öf-
 ser honom, och besarom icke det, som mennisko-
 nars måst frukta, at wårt Heders: Stånd är ås-
 ventyrliga omwårlingar underkastadt, ei eller, at nyt-
 andet af den wållust hastigt skal förswinna och sig
 wändra, hvars nöjen och sällheter wi med slit icke
 gång wilhiom weta utaf. Men ehuru wi med gan-
 sa litet och ringa ärom förnöjde, likwål bemödom
 oss, och ärom syflesatte med wist utöft och ut-
 wärdt arbete, sedan wi förnummit och ersarit den
 öra skada, som lättian af sig söder och haswer med
 oss, hwarigenom den förmåga och de krafter, som
 mennisko: slägtet icke förgåswes gifne äro, asthna,
 och söda småningom af sig en lust til laster och odng-
 er. För samma orsak skul använde hwar och en
 oss all den tid som är qwar och öftig lämnad, på
 K l 3 hwil-

hvilken Gudsstiensten icke skötes och förrättas til så deles bestående sylflor. De som äga mera förstånd och förnufts lius än andre, de indelas til höge tings tractande, hvilka de sedermera lägga dem androm för ögonen, och lika som ifrån högdene til menniskornas gagn och nytto nebhämta. De andre lägga sig hvar och en på den wetenskap, hwartil de finna sig hafwa bästa naturliga böjelse, och måst wara tienlige och sticketige; så at wi både kunnom giora oss sielwom fullkomligit nöje, som ock wara androm behielpelige. Dock har jag icke för Eder Majestet upräknat och berättat detta til den åndan eller i affeendet, at dermedelst söka för oss någon åbra berömmelse, utan allenast at lämna sansskydig tanka om oss; på det war beshynerliga lefnads art må förarga Eder Majestet. Ty jag wet både det at någre med en för mycket alman och oinskränkt flut sak, för den almånna ron och säkerheten förkasta alla nyheter; såsom ock, at det allenast är så åhr, ifrån den tid wi beghnte försöka, at med så strängt lefwernes eftersyn, underhålla den förlande nit om gudarnas dyrkan.

Detta mycket långa och widlöftiga tal och doms otålighet hade redan fördt Archombroci kar uppå annat. Han befalte fördensful den Prästmannen, at på den följande dagen komma honom til Calaris, at han der måtte så afhöra öfriga. Sielf wände han sig, med det som min alswarsamt war, til sina Föliestagare, som wille tro sig, at af hans ansichte kunna utrona och antingen det more större skial förhanden, at beroma eller lasta och tadla dese ett så strängt dygdwernes stiftare och inrättare. Men när natten nåde honom ro och ledighet at något närmare tå

Det allmänna bästa, så ansåg han det för en
 mest nyttig sak, at och hans undersåtare måtte stäl-
 la sig ett sligt lefnads sätt til efterdömme, och derige-
 nom föras til mera wördnad och högackning för
 gudarna. När fördenksul dese Präster, andre
 morgonen, uppå befallning, kommo til honom, så
 bad han, at fyra personer af deras Orden skulle ut-
 väljas och honom medgifwas, hwilke denna guda-
 dyrkan i Africa inrätta måtte. Strax blefwo två
 af de äldre, och äfwen så många af de yngre Präster
 besedde och honom tilförordnade. Men på det
 africanerne, antingen af förakt, eller hat til Sar-
 dierne, som nyligen varit deras fiender, icke måt-
 te fatta en osmak och leda til deras lära, så utväl-
 des idel fränmande och utländningar, nemligen,
 två Liguriske och två Galliske Präster. En män-
 ne af åttifillige Nationer och folkslag hade sig i detta
 Hofret begifwit.

När allt war nu tilreds och färdigt, som til åter-
 resan nödigt war, och Archombrotus med försvars-
 manskap besatt och försedt de angelägnaste och be-
 sömligaste orter, så lät han igenom en Härhold
 offentligent ibland menigheten förkunna, at han nu
 öfverwunnit och ynderlagt Sardinien, sin Fru Mo-
 ders Hyanisbes Herrskap och wälde. Och derot-
 tinnan hade jemwäl gudarne giordt honom handräck-
 ning; på det Regenternas twist och oenighet icke wi-
 dare måtte lända bägge dese Riken til undergång
 och förders; hafwandes äfwen Himmelen nu omsi-
 der återbrakt Sardinien ynder hans lydno, hwilken,
 efter den rättighet, som hans Förfäder til bemålde
 Rike haft, det Mauritaniske Konunga-Huset tilhöra
 borde. Då han ändteligen med sig hämtat och ta-
 git de förnämste Sardiniske Herrar, särdeles dem,

som woro af Konungablodet härstammande, han betiena sig af en så god och fördelactig myndighet, at han trettionde dagen efter, sedan han rest bort ifrån bort, kunde sätta ett nytt förwärfswat Krons Krona på sin Fru Moders Huswid. Poliarchus gladdes mycket, och sågnade sig wäl högeligen derom, at ett sligt öde öfwergådt Sardinien; men förtro och tyckte derhos ganska illa wara, at sådant, under Archombroti anförande händt och sig tildragit hade; warandes ännu derom ofunnig, huru mycket genom denna Segren, äfwen til hans fördel och nytte, arbetat och vträttat war.

Det XI. Capitlet.

Bland de Galliske Soldater, hwilke, af en händelse, med det öfriga folket och gemenskapen, stält sig til en stor myckenhet nedre wid Hafs-stranden, at åskåda Archombroti komst, war en, som med särdeles upmärksamhet betraktade den owanlige flåde-drägt, hwilken han till förena aldrig sedt hade, den de allwarssamme Präster och Ordens-Bröder ifklädde woro, och buro sig, som ifrån det Sardiniske klostret til Africa wersförde woro. Han trädde fördensful närmare in til dem, och talade fritt i skämtewis, på Galliske Tungomål, med en sin kammerat, angående sammanflådebonad. I det samnta wände bemålte Präster som til sitt fädernesland och födelse-ort woro Gallien, hwilkom Soldaternas skämt äfwen angick, wid de fingo höra sitt Moders-mål, sina ögon oppå dem och föröndrade sig jemwäl högeligen deröfwer, at så lånat bort i werlden, och på en så wida ifrån ras hem afslagen ort, så hastigt och snart sunno dem

em, som woro det Galliske Språket mächtige. I
 innerhet satte den ene af dem, som war en mycket
 gammal och älderstigen Man, (då han blottade sitt
 ansikte, och tog derifrån öfvertäckelset af sina wida
 kläder, som skylde och betäckte hela hufwudet, och
 på några gångor vppå den, angående hans kläde-
 bonad skämtande Soldaten, såsom han förstodt
 hans tal) de rundt omkring honom stående Galler
 atteligen i den tankan om sig, det han icke måst wa-
 rit hemma uti en ifrån Gallien främmande, eller
 herran belågen ort. Ty både hans ansichtes hy,
 och hans ögons anständiga lifactighet wille det säga,
 och komma honom det til at tro; hålst hans alswar-
 samma ifklådde andelighet, och hans kropps sticketis-
 ga vppförande, til alla delar icke betagit deras födsle-
 ands manerlighet. Soldaten, som med sitt skämt
 hade så dierft och dristligt trådt nära in til honom,
 berättade således, framför alla andra, at med stor
 sorgfällighet gifwa acktning vppå honom: Alden-
 mind den Mannens anseende rann honom i minnet,
 och han intet annat kunde tycka än det han tilförende
 måste hafwa kändt honom. Sedan han derföre
 följt efter honom i hamn och hål vp til Staden, hål-
 sade han, til at stärka sig i sin gifning, på Galliskt
 Tungomål, vppå honom, när han i Herberget in-
 gå skulle; hwaremot den andre intet wågrade eller
 sig vndan drog, at med lika höfslighet, vppå samma
 Språk, hålsa på honom tillbaka igen.

Deruppå togo de wål den gången ifrån hwarans
 man affked och skildes åt. Men en orolig bekväm-
 samhet satte Soldaten sedermera uti ångslan och bry-
 deri hela natten öfwer; warandes han vnder tiden
 förtretad öfwer sin onödiga nyfikenhet, och vndrade
 hufvud nog deröfwer, hwad det enfannerligen båtade
 honom

honom at känna denne Prästmannen. Dagen tog näppeligen vpgången, förr än han åter gick til det Herberget, som Prästerne sådt, och begärade at tala med dem. Men de hade redan, vnder förberedande, at öfwa sin ensliga andact, erhållit en annan ort ifrån Staden at wara oppå, nemligen, närmaft der in til belågen kyrka, som låg utur vägen vti en hemlig och obebodd lund; dock i sammanhang at derigenom vndrifa at blifwa sedde af Gallerna, dem de i Africa oförmodeligen råkat. Denne bortgången ifrån Herberget vptände än mera Soldaternes begär, så at han i största hast skyndade sig efter, och träffade dem, innan de ännu til kyrkan framkomne woro. När han då hade hållat på dem, och tålat samt stådt sig, som han för andra hwärf och åhrader skul, hade tagit den vägen, sade han: *J* Gofurs wärdige Prästmån, jag är lyckan mycket förpligtad, som så wäl lagat och fogat, at jag kommit Eder til mötes, wid det jag nu ärnat mig bort til närmafte Skogs-parck; men jag blifwer henne ännu mera tilgifwen och högre förbunden, om jag får förnimma, at *J*, som jag gifar och hoppas ären mine landsmån. Det ångrade nu den ålberstigne Präst-Gubben, at han af hastigt och oförrettigt förseende, dagen förvt, hade med Gallist Gomål och vttal sig röjdt och vppenbarat; dock, at det han, medelst enständigt nekande, ei måtte gifwa mistänka, at någon besynnerligare ting här vnder lågo förborgad, samt at han ei måtte giöra Soldaterna ännu mera nyfiken, som annars torde med ett kort samtal låta sig nöja och affpisa: *D*u swarade han, det han wäl war til födelse-orten en Gallier, men han hade ifrån sin första yngdoms tid vanderifrån bortto, samt mistats och vppehållit sig vtländskt och främmande folck.

När talet war således emellan dem begynt, och
 stillige inbundne frågor fram och åter å hmse sidor
 refallit, och Soldaten under deras inbördes sam-
 tal, alt mer och mer wändt och fäst at sina ögon på
 honom, blef han bestört och häpnade, wid det
 han igenkände hans tilförende bekanta ansichte,
 vars minsta wink han ofta med billigaste wördnad
 tagt och efterkommit. Förvran det skial han fick af
 ansichtets likhet, så styrkte jemwäl Mannens måltö-
 ne honom uti hans wiså gisning och tanka, den han
 annars af sig sielf war mycket benågen at tro.
 Dock, sedan han blef warse, och fick se ett mycket
 önbart ärr i hans wänstra hand, (ty til at få se den
 samma, så hade han, ändock emot Prästens wilja,
 och oackadt, at han det nekade och afflog, såsom för
 sammat bekantskap skul, tagit honom i hand) be-
 hann han sig aldeles öfwertygad, och gjorde, under
 öhupt dragit suckande, ett utrop: Men hwarest haf-
 wen I eder uppehållit, och så länge warit förböld,
 nådigste Konung? Wi edre undersåtare, som I,
 beflageligen, lämnat och förlåtit, hafwom ju icke
 alle emot eder öf förshndat. Hwad är det för en
 nådebonad som I antagit? Hwad wil den enlighet
 betyda, som I söken ifrån alt sällskap och omgånge?
 Huru nedrigit är icke alt detta för edert höga åhro-
 stånd? I det samma föll han neder, och tog, samt
 fömnade honom, fast ån han det wågra wille, om
 från, och började häftigt och bitterligen at gråta.
 Prästen ropade, det Soldaten måste utan all twi-
 fel wara galen och yrsinnig, wände sig, med en
 föraktelig mine, til sina stall-bröder, och wisade sig
 såsom han hyste både löje och harm öfwer honom.
 Men denne Soldatens tal hade också giordt dem
 upmärksamme, hålft han fortfor uti sin mening, och
 sade,

sade, at denne war hans Konung, samt at hans namn war Aneroestus: Han wille ingatunda bort och skiljas wid honom; utan nyttia denne gudarna honom tillskyndade wålgierning, som, efter så många åhrs fåsångas önskan, nu omsider på detta sätt gifwit honom åter. Den gamle och grånige Mannen lutade sig då småningsom, under den han bannades, och wisade en förståld håpenhet Soldatens öra, och sade: I Stridsman, om eders minne och ögon med åhren astynat och blifwit lös swagade; eller om I faren wille, bedragen af någons min ansiktets likhet med en annan, så borde I likväl wara så wettig och förståndig, och på beskedeligare sätt anställa detta wptåg. Om jag ock är eder Konung, så fordrar jag denna första plikten af eder, såsom en vnderlåtare, at I tigen stilla; och, hwar I så skulle behaga, följen mig affides bort, til des wi i ensamhet så talas wid. Denne warning kom nu något sent. Ty, fast ån Soldaten härutinnan lydde honom at, woro dock någre Galler och Africaner i hans följe, hwilkom denne nyheten gaf mycket eftertanka, hwille också gierna sökte, at wara de förste, som skulle ibland folket utsprida och ruckbara göra en så wigtig och märkwärdig sak, och begäro sig dertfore genast derifrån tillbaka til Staden. Det woro två Compagnier under Poliarchi Krigshäuf af de wid Alpisse Bergen boende folk, som Aneroestus fordom rådt öfwer. De samme woro mycket färdige och benägne, at sättia hastig tro til detta komna tal; och som, under denna nya Tidnings förestå och måsta utflygande, dels en stor bestörtning, dels mycken freitalighet hwar om annan spordes och förmärktes, så wardt först hela lågret, och strax dert efter hela Staden med detta fringlöpande ruckfall snartligen öfweralt intagen och wpslyd.

Poliarchus var wid samma tilfälle hos Hyanis-
 at utsättia och förordna en wiß dag til Sid. Re-
 nis företagande til Sicilien, sedan hans krafter nu
 erwundne woro, och han kommit sig före igen.
 ör han hölt yppå at hårom öfwerlägga, instälte
 Gelanor hos honom, förebarandes de tekn, och
 swandens det utseende, som han både trodde och
 trodde hwad han hört hade, och utlåt sig: Jag
 icke, hwad det är för tal, som jag allestädes om
 Aneroestus hörer: Det berättas allmännes
 en, at han, med det öfrige på Sardinien erhåld-
 rof och byte blifwit hitförd; och fast än han hast
 klådebonad på sig, som icke skal med hans Ro-
 nga-prydning warit likmätig eller anständig, dock
 han igenkänd af en Soldat ifrån samma födelse-
 med honom. Poliarchus, som af en hastig sin-
 nes rörelse, hwarunder ett alt för stort hopp ännu
 wacklade, häraf fick en nyck, swarade, at om det
 wore sant, som han hörde här om berättas, så wille
 han hålla dem i lika stor åhra med sina eana Föräl-
 rear, som kunde skaffa honom Aneroestus åter;
 Den gåsman wore honom sannerlig långt färare, än
 hans eget lif; och wore han dem, som öfwermåck-
 tigt Sardinien, på den händelsen, så förpliktad,
 at de icke allenast förtient af honom, hwad han sine
 wäste och förtrognaste wänner, utan ock nästan hwad
 han gudarne skyldig woro. Dese ord hörde Drott-
 ningen med ganska stort begiär; anseendes det för
 den aldraförsta gudarnas ynnest, om hennes Ar-
 thombrotus, som för så många tienster war Poli-
 archus högst förbunden, af en lyckans sfiickelse, fun-
 nat tillbaka åstadkomma och uträtta något, hwariges
 om Poliarchus tient wore. Fördensful, til at än-
 mera ypmuntra honom, som redan förut nog ut-
 trade

trade sin fågnad och glädie, frågade hon, med en gladare ansikte än tillföre, hvad som händt voro; eller, ho den Mannen war, som förtiente, at med så mycken eftertraktan igenfåas och återvinnas. Poliarchus berättade då i korthet för henne belöf sammanhanget: Huru han i sin första ungdom af Röstware fångad, och uti Aneroesti Hof förb blifwit, hwilken rådde öfwer många orter och landskap, som nedre wid Alpiske bergen belågne woro. Der stades hade han, igenom den ganska goda Konungens försorg, så blifwit vpsostrad, at han, i det tillstånd och ålder, som han då varit, alsintet rönl som en Kungelig Prinz skulle för ringa hållit, eller saknat något af det, som hans höga Person wäl behödes och anstode. Derifrån hade han, genom tillfälle af krig och en rått lyckelig fångenskap, blifwit af sina Föräldrar åter emottagen, ändock han i förflutne varit för dem ofkänd. Men förr än han stadstades i det åhre-stånd, som hans härkomst satt honom uti, och innan han af sin Fader igenkänd blifwit, så hade Aneroestus tillika med två Söner, som han haft, förmedelst vpror af egna Underfätars, efter som allmänt tal och ryckte gick, uti en Fält-Slactning stupat och omkommit. Men ehuru hans begge Söners kroppar ibland de slagnas hvar par funnits igen, hade de dock ingenstädes funnits finna Aneroestus. Om ock en blidare lycka inkom den dagen förwarat och behållit honom wid lif, så at han i det Fältslag icke fallit, så kunde Poliarchus då omsider säga, det gudarna varit honom mycket gunstige och bewägne, och at hans lefnad, utan ringaste förbehåll, woro helt säll och lyckelig. Dock gjorde man sig alt för bittrida, af en så liten, och som tycktes, nästan ogrundad anledning, denna gata

stora glädien och fågnaden: Ty Soldaten kunde
 hwa bedragit sig sielf; eller ock hade denne gudar-
 Präst, genom någon ansicktes likhet, som han
 hade hafwa med Aneroestus, til åfwenpris kunnat
 fåta och föregifwa, det han varit en så hög Per-
 son. Man borde fördenksful altsammans oförsum-
 ligen och granneligen undersöka. Poliarchus
 hade rått många i sällskap och följa med sig af den
 omringens Hof-folk; och ibland dem en, wid namn
 Crestor, den der varit Aneroesti förnämsta och
 bästa wän. Sielf wille han ock, aldenstund hans
 alla honom sådant tilstådja och medgifwa kunde,
 gå til samma Kyrka, dit bemålte Prästman sig aff-
 sig begifwit, under föregifwande, at wilja betygga
 och wisa den der inneboende guden sin skyldiga åhre-
 dedning.

Hyanisbe brukade alla yptänkelige medel, och
 gjorde på alt sätt, at understödjia och besordra det
 som hvars fullbordan hon så högeligen önskade,
 och Poliarchus tro alt det bästa om gudarna och sin
 kyrka; samt lofwade, at gjöra honom sällskap och
 gå med til kyrkan. Strax derpå blef Crestor
 omkallad, som för detta varit Aneroesti besyn-
 neligen goda och förtrogna wän, samt befalt, at be-
 sofwa sig förwt dit, och småningom gjöra sig om alt-
 sammans underrättad, medan Poliarchus och Drott-
 ningen gjorde sig färdige och lagade sig til at komma
 ut, så fort och skyndesamt som de någonsin hinna
 kunde. Hoppet war större, än at Crestor det fat-
 ta och begripa kunde. Han stälde sig derföre likare
 som gjorde åtlöje och föract häraf; och fast än
 han fördes allenast härigenom in på en bedröfwelig
 tanka och sorgeligit åminne af sin förra käraste Ro-
 mang, icke des mindre lät han bruka sig vti samma
 beställ.

beställning, såsom helt förgåfves, och kom med följeflagare til lunden och skogs-parken; hvarken han, icke långt ifrån ingången af Templet, fick se det förenämde Prästen ännu stod och talade med den Galliske Soldaten, som förvt uppspanat denna sak. Då låtsade han, såsom wille han tala med Soldaten, och vnder det han wände sig omkring hit och dit, och allestädes såg sig om, fastade han jemwilt ögonen uppå Aneroektus. Strax rördes blodet uti honom, och lopp med största häftighet (som det wid stora och oförmodeliga ting hända plågar) af mycken glädie, igenom alla ådror öfwer hela hans kropp; och när han i det samma utaf åthåfwor, wärd tal och wisa årr, hel säkert igenkände Konungen, wordo alle hans lemmar, af stor frögd aldeles mätte och kraftlöse, at han måste taga emot sig wid närmast der in til stående träd, då han hwarfen kunde få något tal fram, eller det minsta röra sig. Aneroektus wardt icke mindre handfallen wid dennes ankomst. Ty det förordskade hos honom en ganska liuslig bedröfwelse, at han fick se sin gamla wän, som han dock inter hade förmodat. Derhos vndslopp han ock den frucktan, at han af sina torde til åfwerstyrns igenkännas, och således blifwa borttryckt och förtvrad ifrån sin ensliga lefnad, derwtinnan han likwäl hade sin största ro och förnöjsse.

Imedlertid kom ock Poliarchus för hand, som utan at gifwa sig tålomod, ofördrögeligen följdt efter ter den förvtstuckade Crestor, och gick med Drottningen in uti kyrkan: Då Crestor, hwilken sig self förglömdt, strax lämnade Prästerna, och lopp som aldrasthyndesammast til honom. Han gaf redan med sitt förwirrade och ande-tåpte glädie-betngande noggsamt til förstå, och lade flart å daga, hwad tidning

ng han medförde, och sade: Wi hafwom Ane-
 roestus här; här hafwom wi min gamla Konung,
 der Majestets Foster-Fader. Det är han sielf;
 sielf året; twisla ei ringaste derpå. Hastar
 Majestet sig icke til honom? Eller skal jag nu
 ställa honom här in för eder? Poliarchus
 gde intet, utan begaf sig dit Crestor wisade ho-
 wägen. Men Aneroestus tänkte imedlertid
 at sticka sig vndan, på en smal stig, som bar
 wäges in uti lunden; och mente, at om han den
 kunde vara fördold, så wille han sedan, ige-
 ödemarker och obekant folk taga wägen der-
 bort, samt söka sig andre kloster och andre gus-
 at tiena: Han anmodade derföre Soldaten, at
 skulle vara honom, såsom sin Konung, lydig
 börsam, och antingen under skycken, gjöra ho-
 sällskap, eller, med sitt stillatigande, hålla hans
 ansyckt tyst och hemlig. Detta altsammans,
 det förra och det senare afflog och wägrade
 Soldaten; och medan de ännu stridde här om, och
 ana inbördes täflan emellan dem påstod, stälde
 Poliarchus sig hos dem närwarande, som nu nästan
 mera drog det uti twiswelsmål, at denne ju san-
 deligen war Aneroestus. Men så snart han
 til honom framkommen, ypdiktade och föregaf
 en annan ordsak til sin ankomst, aldenstund en
 stor myckenhet af folk kommit derstädes til-
 man, och den öfwermåttan förbrullade gubben
 de ei tåla så mycket buller och sorl, och sade:
 et fågnar mig högeligen, at den Gallisse guda-
 kan jemwål är hos främmande och utländes folk
 gott wärde och anseende. Wärdige Prästman,
 wil, at gudarne, genom edor tilhielp och bemed-
 de der til förmås och beqwåmas, at de äro mig
 211 gun

gunstige och bewägne uti ett ärendes utförande, som jag i sinnet hafwer, och tänker at anlita dem om Käre, kom och fölg med mig in i denna Kyrka, hwaråst J med större beqvämlichkeit kunnen vandra råttta mig om den andact och gudstienst, som J befrämjan af mitt förehafwande, bäst finnen. Anroestus blefnade aldeles bort, wid det han måste ja honom at; ty Poliarchus hade fattat honom i vänstra handen. Kyrkan war ganska liten och trång; och wack stältes wid dörrarna, at vrebäla det myskne folket. Hyanisbe med de förnämsta hennes Hof-betienter, woro redan förvt inne i Kyrkan; och när jemwål Poliarchus war med Anerostus dit inkommen, samt utom dem wid påf fyra personer, gaf Poliarchus besallning, at dörrarna strax skulle tillslutas. Häråf ökades och warte ännu mera den gemene hovens och Soldaternas nygärrhet. Folket hade lupit dit ifrån Staden; och i lördet kunde de utfatte Posterne knapt på sina wärdar qwarhållas. Således hade en öfvermåttan myckenhet af folk T emplet på alla sidor rundt gifwit. Men antingen det war wördnaden för Kongelige personerne, som i Kyrkan ingångne woro, och hade sig dersammastädes nedsatt, eller derne sållsamme och hastige handelens wig, som sådana åstadsom, så höll den de utan före rundt omkrä ständes rop och sielswäld så tillbaka, at de Kongelige personerne fingo obehindrade i god ro och stillförrätta det, som inne för händer hades.

Poliarchus war nu deruppå betänkt, huru han med tiensligt tal denna handel begynna och företa skulle, när Micipsa, som ifrån Archombrotus utskänd, til Hyanisbe ankom. Ty som han af Kungets stora tillopp yppväckt, och i negden af lund

minnen war, så wille han gierna wid denna vns
 söfningen och ransafningen vara tilstådes, hwa
 annars Poliarchus det tåla kunde. Här wid
 stade Poliarchus, för sin del, inret hinder i wå
 n. Ty all den fågnad han häraf hade, härslöt af
 Seger, som Archombrotus erhållit. Han
 drögde dertfore något litet med sitt tal, medan
 han wäntade yppå Archombroti ankomst. Och
 han som i Rorkan inkommen war, sporde
 Poliarchus Aneroestus således til: I gode Heder
 , hwad namn hafwa edre Föräldrar eder gif
 t? Eller hwad har det varit, som föranlätit eder,
 att flytta ifrån de Galliske länder til Sardinien? Der
 ed, at han brukade en så widlöftig och omswepsam
 rian, så brakte Aneroestus sielswiliande honore
 wa den tilärnade föreställningen: ty han war nu
 minnen til sin förra sinnes beständighet, hwilken ige
 n den första häftiga rörelsen och förwirringen hos
 honom undgått; och han märkte derhos, at hans an
 se, ei allenast af Crestor, utan ock af Soldaten
 många flere, som der närwarande woro, igen
 andes, om han fortfara skulle, at enständigt tigg
 a eller neka; hwarfore sade han: Hwem I ären,
 jag ännu icke; allenast, at jag, af eder Konun
 gdrägt, förstår eder vara en Konung; edart tun
 mål är ock öfwerenskommande med deras, for
 an Gallien härstammade äro. Jag håller och
 öfwer eder före at vara min wån, aldenstund jag
 det I omkring eder härstädes hafwen mine
 gamle wänner. Ty jag känner igen både Crestor
 och Simplidas, mine förtrogne ymgänges-män.
 minnen mig förbenskul, för gudarnas skul, at bedia
 eder, såsom en wån, det I lämnen mig frihet dra
 här ifrån bort dit jag mig årnar. Men om I,

til äfventyrs ären min Fiende, och hafwen ondt i sinnet
 emot mig: Hvad plåga wiljen I wål ytterligare
 låta mig öfwergå? Mitt Rike har jag bortmiff, och
 begiärer det ei eller widare åter: Sielfkraft och
 en fri wilja har jag begifwit mig i landsflyktighet
 på det jag ei en gång må wara mine fiender i wägen.
 Jag har nöje och behag derföre at lida mangel och
 brist på all ting; och om jag gärna wil dölja mig och
 wara ofänd, det weta de bäst at bewittna, igenom
 hwilka jag i dag åter är sunnen. Se jag har
 gåtit all min fordna lycka; läggen mig uppå
 som ännu långt swärgre är; jag undandrager mig
 alsintet, förvtan at få i gudarnas onåd. Om I
 för öfrigit, icke hållen före, eller eder icke angeläga
 wara må, at jag är Aneroeftus; så hafwen ei eller
 befommer derom. Tillåten mig allenast gå bort och
 söka min enslighet, at der, den öfriga tiden af min
 lefnad, i stillhet och nöje tilbringa. Så länge
 gen tvingar mig at yppenbara sanningen, så länge
 wil jag ei eller wara eller gifwa mig ut för Aneroe-
 ftus.

Detta tal, som han med ett höfligit, men
 hos mycket åhrebart och wördigt yfseende förbe-
 war ingen, som utan sinnes rörelse afförde; i
 nerhet, när Crestor tog hans hand, och röjde
 ärr, som hans Landsmän påmint sig, at Konung
 Aneroeftus ännu öfrigit hade, såsom ett märke
 wårdtekn af sin i striden vndfångna farnad.
 archus sielf, betractade jemwål flere gångor det
 fecte, som han i sin yngdom så ofta sedt
 Hans ögon kände ock nu igen den röst, som de
 dom haft sig ganska wål bekant, ändock de länge
 rit fränwahnde; och hans häpnade hierta segnade
 ned, wardt handfallit, och förlorade lika som

elst, af den aldraðmaste kärlichets känning. Han
 stände sig lifwål ännu icke, utan frågade Aneroe-
 os: Hwarföre han rest bort ifrån sitt fädernesland,
 hwarföre han så wille wara hemlig och fördold, samt
 saka och bära på sig en så gemen och ringa klädebo-
 rd? Här til swarade han: Ack! mine wänner, af
 vilka jag jemwål här ser någre weta allt för wäl,
 genom hwad för en häftig storm olyckan mig til botn
 nedslagit och öfwerända kastat. Förmedelst illwillia
 undersätares raseri är jag nödtwungen at gripa
 swapn. De hafwa ei haft försyn före, at föra en
 när ut til strids emot mig; då två mine Söner,
 som woro i sin blomstrande yngdom, under oförsif-
 fad fäcktande, begge för sin Fader, och i sin Faders
 lifwot tillsatte. Jag hade jemwål sielf den gån-
 gen kunnat dö och bli borto, om så warit mitt öde.
 Men jag tror, at det war gudarnas skickelse, som
 ingade mig at taga flykten. Jag stact mig vn-
 der i närmaste der in til liggande skog. Härifrån
 bad jag mig at söka hielp hos främmande, och
 om, öfwer den höga bergs-ryggen, omsider til Li-
 berarerna: Ty det mächtige folket, hade i alt påkom-
 mande, lofwat at wara mig biständige. Jag hade
 i sinnet, at igenom deras tilhielp, få mitt Ri-
 kigen. När jag derefter begifwit mig til närmaste
 stad, i mening och tanka, at derifrån segla til den
 Konung Janus bygde sköna och wakra Staden,
 steg jag, obekant, i ett Skepp, som jag der träfs-
 öde och öfwerkom. Men wi blefwom af en häf-
 sigt upstieckande storm til Sardinien wäderdresne;
 medan Skepps-folket der lägo för ankar, så drog
 skiffet om det Klostret, hwarifrån jag nyligen hit-
 tild blifwit, mig til at der åkalla Jupiter. Nu
 som jag derstädes med förvondran besåg den liuswa
 2113 och

och angenåma orten och Prästernas lefnad, så besto jag, at giora mig qwitt och ledig ifrån all min omsorg, och sedan jag af så många timmeliga wedderwårdigheter tryckt och präfad, samt af och an kastad bliswit, på sidstone, i gudarnas ensfylte tjenst, erfarra deras gunst och ynnest emot mig. Ty huru skulle jag nu mera kunna hafwa någon kärlek för mitt Fädernesland, som med så många mina närffylta och förwandters blod öfwerstånkt och beguten är, hwilket jemwål ei mera med mine fienders än mine wänners blod återwinnas borde? Hwem skulle jag dock sedermera så til min efterträdare, den jag kunde lämna Kronan och Riket åt? Eller hwad nöje skulle jag wäl kunna hafwa i ett tomt Hus? Swå Söner allenast woro mig til werlden födde; den tredje hade Inckan mig fordom tilskyndat, och lagt ned wi mitt sköd, hwilken jag med lika kärlek omfamnade såsom mine egne barn; hwilken jag och så efter min Moders Fader namn gaf, och kallade honom Scordanes. Ach, du käre Pilt, om du ändå wore ännu wid lifwet, så wille jag, såsom af Blods-Rätt, dig för min Son antaga, och med all mæcht deruppå arbetata, at du til Riket komma och Regimentet antädmätte. Du skulle sannertigen, som jag hoppas och förmodar, besockra och förliufwa min frigs-olycks mine swåre och widrige händelser, ja all min uthållne möda och arbete. Men han är långst för dertill såsom ett förebud och-begynnelse til alt det onda mig öfwergådt, blestwen ett rof för Fienderna, och wi med krig anfölle de Galler, som wid Rhodan boende äro; och har sedermera åtankan af hans mörking, giordt mina sorger hwar mergon nya, ingen dag lämnat mig derifrån ledig och fri.

Medan han på ett så beklageligt sätt omtalade
 de olycksfall, som honom drabbat, kunde Poliar-
 chus icke vidare hålla sig, med mindre han wille nu
 söka honom. Men som han länge tvingat sig, och
 kallt inne med de honom up i ögonen stigande tårar,
 war han nu mera intet mächtig öfwer dem, utan
 lussio de strömmewis ut, och kastade sig öfwer hans
 knä. När han ock litet töfswat och fördrögt, på
 hans, medelst diupa och häftigt dragna suckning-
 ar, afbrutne röst, ei måtte wara för honom, så
 som en Konung, oansständig, sade han ändteligen:
 Min aldrakäraste och huldaste Fader, eller wiljen I
 minne, at jag kallat eder min Herre, om I ären så
 kär och angelägen derom, at få Scordanes igen;
 och här lefwererar jag eder honom; niut honom
 jag, och fatta tröst, och kom til lif igen. Jag är den
 som heter Scordanes, som I omtalen. Wid detta
 kastade de sina af mycken gråt och tårar skumma
 och matta ögon på hwarannan, och wordo begge
 i en ganska lufsig förwirring betagne. Lika håpne
 och bestörte blefwo ock alle de andre, som der wordo
 närades och närwarande, hwilke, under en stor tyfs-
 had, stodo handfallne, så at de hwarcken goswo sig
 at tala eller fråga något. Alle höllo deras sin-
 nens store rörelser, såsom de inge haft, tillbaka,
 hwilke dock wordo tillreds och färdige, at yppenbarli-
 gen wisa sig, alt som Polarchi och Aneroesti sam-
 mel dref dem til. Omsider utbrast Aneroestus:
 Ären I Scordanes, o Konung? Ären I min Scor-
 danes, säger jag? och I lefwen ännu; ären en re-
 berande Konung, och med kärlek hyllen och omsäm-
 len eder Aneroestus? Gode gudar! Med hwad
 öfverheters pant bestyrken I denna nåde-gåfwa? Po-
 larchus for vidare fort, och vilat sig ytterligare:

J sen här, för öfrigit, honom, som, på edra och de gudars wagnar, hwilka de oförskämde och samwetslöse vnderfatare, medelst edert förjagande och bortdrifwande, kränkt och wanwyrdat, en rättwisa hånare varit. De arge och elake boswar äro mera, dels i öpet Fältslag, dels igenom Bödlarnes Oror och Bilar afbaga tagne, och utur detta lifwihånryckte, såsom owärdige at skåda Solenes dagsens lius. Jag hafwer ryckt och tagit bort wet ifrån dem, och blifwit mächtig öfwer, samt kommit edart Rike; hwilket jag nu wil eder, min Fader, återställa; aldenstund jag med innerlig tans sågnad och glädie finner, at J ännu ären lif och hålsa. Frågen J med hwad mæckt jag edra sender så mycket uträtta och åstadkomma; så wil jag här på swara och berätta, det såsom Brilomandis Son, detta krig utfördt. gifwer och öfwerlämnar jag jemwäl at eder mitt dernes Rike: En gudarne hafwa nyligen hådanlat, och tagit bemålte min Fader i sitt sällskap och omgånge. J äre-stånd wil jag förbehålla mig maste rummet in til eder, min Fader. Det skal da mig til större heder, at stå under edar lydnad, än at härska och råda öfwer andra.

Af denna nya och owäntade glädjen fattade Aneroestus hugswalelse och tröst; han uplöste der tackfågande, ofta sin ögon til gudarna, föll Poliarachus om halsen, och tog honom i famn. war också Hyanisbe närmare framkommen; Archombrotus sågnade sig jemwäl öfwer gudarnes ynnest, och sin erhållna Seger, hwarigenom Aneroestus war återfunnen. Poliarachus nekade ei heller der til, at ju Archombrotus, wid detta tillfälle giordt honom så stor tjenst, som den han sielf bet

at honom, igenom Radiobanes dödande. Cre-
 tor och Simplidas, tillika med de öfrige makade sig
 öfwen så när som det ske kunde och dem tillåts, in til
 Aneroestus; och kunde ei tillfyllest blifwa måttade
 och förnögdde af hans lyxande och samtal. Öfwer
 allt berömde sig den Soldaten, som sin Konung först
 öfverfändt, af sin ertedde tjenst; warandes af glädie
 och hopp om at få en anseelig belöning och weders-
 gällning, stor på sig. När Aneroestus således må-
 ste dela sig til många, fick Poliarchus honom på sid-
 stene knapt til sig igen. Begge togo de sedan Hya-
 nische mitt emellan sig; och Archombrotus gick,
 härmast sin Fru Moder, förvt. Och då de på det-
 ta sätt ifrån Kyrcan bortgingo, kunde de swärligen
 komma fram, och tränga sig igenom de samman-
 stöckade Soldater och folk-hopar. Så aldeles igen-
 stängde de, som utur Staden och lägret ström-
 wis ankommo, hela wägen, under det alle hwar om an-
 nan täflade i tjenstactighet, och ästundade, dels at
 se de Kungelige Personerne, dels at af dem
 blifwa. Ty ock de, som Aneroestus, eller
 Gallien, alsintet angick, underlåto likwäl icke at
 betygga Lyck-önskningar och frögde-rop, antingen at
 dermedelst smickra de af stor fågnad och glädie be-
 tagne Konungarna, eller af egen benågenhet at wisa
 och låta hos sig förmärka en omättelig glädie.

Det XII. Capitlet.

När de nu til det Kungelige Hofwet och Palaket
 woro tillbaka komne, hade de redan instått sig
 derstädes närwarande, som, uppå Poliarchi
 befallning, med Konungslig drågt skulle ändra och
 förbyta Aneroesti ringa och snöppliga klådnad.

Men han, som wille det wågra och förhindra, böst
 än fast uti sina egnå kläder, än sköd han med hån-
 derne Purpur-Mantelen och Konunga-drågten ifrån
 sig. Och när Poliarachus sig deröfwer mycket för-
 vndrade, samt högeligen bad honom aflägga sine
 Gorge-Plagg, swarade han: Det gudarne hafwa
 sådant inret af honom förskilt, at han åter skulle
 ifrån dem taga affked, och begifwa sig utur deras
 enfsylte tienst. Allt, sade han, harwer redan slagit
 wål ut, och gädt efter hans önskan, i det den sants-
 me bekommit hans Rike, och blifwit der upphög på
 den Kungliga Thronen, som han af alt hierta önskat
 måtte blifwa hans arfwinge. För öfrigit, wille han
 icke på nytt kasta sig uti bekymmersamma ärenders
 oroliga stormer och brusande wågor, sedan han en
 gång giordt sig derifrån frei och ledig, och församt
 hwad beswär, möda och äfwentyr de med sig haf-
 wa. Han bad, at de icke wille skilja honom wid
 hans ringa och fattiga tilstånd; det han nu yrwadt,
 såsom sitt ädlaste och nöjsammaste lefnads-sätt; eller
 tro, at han ändå för dem more onyttig, så wida
 han, som hade närmare tilträde och större förtro-
 lighet med gudarna, kunde med sina Böner öfwer-
 tala och förmä dem til at bewisa sina wänner gunt
 och ymnest. Denna den gode Gubbens myckna och
 alswarlige beständighet, at wid sitt nedriga lefwoerne
 förblifwa, gaf strax anledning och tilfälle til ärfwills-
 ga tal och omdömmen. Somlige tyckte wål om
 och berömde hans ståndactighet; men andre vndra-
 de uppå, hwad ett så strängt upförande gjorde til
 saken, at desto ifrigare kunna tienå gudarna. Po-
 liarchus fann sig strax derwid, och hade nog skäl
 wid hand, hwarmed han sökte giöra inkast uti detta
 Anerockti strängå beslut, och åter öfwertala her-
 nom

nom, som dröjde med at gifwa swar ifrån sig, til at låta hwarlswa på sig den ei owantliga Konunga-hyrban, med de derwid hångande ofsiljacrige bekvämmer och omsorger. Nu oansedt ock så många flere rådde och styrkte Aneroestus til det samma, dock bemötte och optog han allas tal med en ofwermåtton lätlig tyflåtenhet och stillatigande, så at många trodde, at han tog och förde sig detta närmare til sinnet, och at han yrtrade sin fågnad och glädje derofwer, at så blifwa ofwertalad. Men när han länge dröjdt, antingen dertföre, på det han med ett swar måtte förelägga alla deras Inkast, eller, på det han, med ett sådant råderum, måtte imedlertid få betänka sig på sitt förswar, och, medelst ett prydeligit och anständigt tal, gjöra sig wärdig, at med allas enhälliga tålmod afföras, hvarsföre, sedan han, på ett kortet ährebart och höfwiikt wis, sina ögon och ansikte uplyst, begynte han omsider sitt tal på detta sätt.

Det ibland of gifwes, är och finnes ett det högsta wäsende til, som all ting har skapat, derom ofwertygar menniskiorne nogsamthå wäl Solenes jämnna gång, hwilken sin frek aldrig ofwerskrider, eller derifrån afwiker, som Månans samt de andre Stjernornas ordning och hela naturens art och beskaffenhet; så framt icke, antingen en fräck och högmödig tanka och inbillning om egen klofhet och wisheit, eller en större wärdslöshet, än den som hos oförnuftiga diur finnes, dem ögonen och synen beröfwat och förblindat hafwer. Men menen och hållen I wäl förete det, at samma heliga wäsende, hwarifrån så många hårtlige, store och dråpelige saker härkomma, jag menar Gud, som är sielfwa källan och ursprungset til all dygd, och på ett of medfödt sätt uti menniskior

nissiornas sinnen inskrifwit, hwad tilbörigit, rätt och losligt är, kan hafwa tycke och behag uti de laster, hwarmed wi, på ett och annat wis, war natur förderfwat? Denne naturens lag, som wi hos oss stönjom, har ingen annan funnat oss gifwa än den rättwisaste alla dygders yphofsman. Men han kunde icke förtiena namn af rättwis, om han skulle tåla så många dygder och misgjerningar utan hämnd och straff aflöpa. När fördenskul en owäldug kärlek til dygd, samt en ypriktig och alswarlig sorgfällighet at få sig godt förtroende och wänskap med gudarna, och tillstå en fruktan för himmelens onåd och wrede färdt öfwer alt intaga menniskans sinne, då bör ingen ting wara för den samme mera angeläget och omhiertat, än at wända sig ifrån de högst förderfwelige och skadelige laster, som igenom så många menniskors förderf och olycka, hwaruti de dem på mångahanda sätt tid efter annan, nu af det ena, nu af det andra folke-slaget störtat, lämnat klara och ögonsfentliga prof och bewis om deras lastbarhet. Men de laster, som föra oss i sakra och äfwenlyr, äro oss dels medfödde, dels warda de oss af androm tillkyndade. Säsom ett kraftigt medel emot alt detta, hafwom wi nu påfunnit och utwaldt detta stränga lefwerens sättet i enslighet och alswarsamma Gudstienss öfning. Ty först warda wåre omättelige lustar förswagade, och betages wåra oordentelige begärelser, för hvars skul wi sielfwe på oss harnas, så all kraft och styrka, när wi medelst detta lefnads sätt bytom deras första anfall, säsom när man yppå tånnde de willbiur affkiär de hwaka tänder och skor, at de sedan, om deras wilda art och natur sig åter infinna skulle och wille utbrnta, icke lätteligen hafwa något, hwarmed de widare kunna göra skada.

vår längtan och åtrå till allahanda wällust, afgår
 och försvinner så småningom, och afwänjes efter
 hand ifrån des entrågenhet hos oss, igenom ett der-
 med stridande hårdt och strängt lefwerne utöfning;
 och om des eld, lifasom utur affan, upläga skulle,
 så kan den dock alsintet uträtta uti ett armt hus, el-
 ler, så til säjande en tom och utfattig Land- och Bon-
 de-Roja, hwarest är mangel och brist på alla medel
 til en öfwerflödande fräselighet. En sådan bar fat-
 tighdom och slätt tillstånd förebommar och igenstån-
 der jemwål wägen til all girighet; och en usel och
 törstigt lefnad, som gör förackt af sig sielf, blyes
 wid alla högfärds retelser. Således förswinna des-
 se, och flere wåre sinnens onda böjelser, som äro
 wrede, afwund, otidig råddhoga, och förmåten-
 het, uti ett sådant ensligt rum, der man så heligt
 och strängt lefwerne förer: Lika som elden af sig sielf
 utflöcknar, när man ondandraget honom det, hwar-
 på han kan hafwa at tåra; beshinnerligen, när wår
 eftertankta går in til sig sielf, och lasternes of blifwer
 affruddat, samt när de rådde och affräckte begä-
 relserne, som blifwit wane at duka under och erkän-
 na öfwerwålde, taga förmustet til råds, innan de
 drista sig at wålja, eller förkasta något. På detta
 sätt förmås och bringas wi, som äre oss sielfswom
 måst harmse, och de hådskaste fiender, til en sund
 och nyttig bygde-öfning, sedan den ostyrige natu-
 rens håstighet betagen och affkuren, eller eljest ge-
 nom tienliga medel rättad blifwit.

Nu kommer jag widare til de lastbarheter, som
 blifwa oss tilskyndade genom besmittelse af andra
 menniskior, de der nog swåre, och alt för säkre äro;
 ty jag håller före, at flere begå och utöfwa det onda,
 förledde och retade, af elakt efterdöme, än af egen
 mede

född ond art och arghet: Aldenstund wi gierna
 ästundom, at medelst lika antagnal seder och inu-
 tada maner, giöra våra wänner til nöje och behag;
 och det är mycket sälsamt och rart, at länge lefwat
 tillsammans, och omgås med de odygdsige, utan
 begynna i förstone smekra med, och fatta en lind-
 gare tanka om lasterna, och sedan, at af dem icke
 intagas och besmittas. Andras åhreslika vptänd-
 hos och högfärd. Andras snålhet och penninge-
 righet ett skände och tractande efter ägodelar och
 rikedomar. Blifwer man med list angripen och ef-
 tersatt, så lägger man sitt sinne, som förr kunnat
 vara vpriktigt och menlöst, på bedrägerier tillbaka,
 at man icke må sticka sig til at lida, utan på minsta
 wink vara tilreds och färdig at hämnas; och när
 man af sina owänner blifwer hatad, så lärer man
 sielf at förfölja dem med hat tillbaka igen. Detsom
 som många råfna sin dierfhet och öfwerdåd at synas
 för tappert och manligt beröm; samt hålla dem för
 re at vara rådde, och öfickelige til wigtige hwärf-
 och åhrenders vtförande, som giordt sig gudärne
 med en willig lydno och hörsamhet, förbundne och
 tilgifne; så wänjas många wid at giöra illa, at
 fruktan at få ett sådant namn och omdöme om sig-
 mera, nemligen, på det de måge bibehålla deras
 tycke och wälwilja för sig, hos hwilka dygden för-
 actas och hålles uti ringa wärde, än just för den or-
 saken skul, at de hafwa nöje och behag för sielfwa
 lasterna. Men alt detta rödjer deras kyska och
 förkränkte lefnad uti wägen för dem, som sig i wä-
 Orden begitwit; hwarest korteligen at säga, wi
 vndwifom at blifwa besmittade af de odygdsige och
 gudlösas arga hoy, och och lämna frihet at frucka
 gudarna, utan at draga den mistanken öfwer oss.

vi hafvorn nöje före tilbringa vår tid i säjanga och lättia.

Men, at jag må komma närmare til mig sielf; huru ofta plägar icke sielfwa olyckans och de infallande sakers widrighet inbiuda och förföra Konungar och Furstliga Personer, med ett smickeractigt lofande samt föreställande af ansenlig winning och båtad, til at företaga sig det ondt och oanständigt ar; beynnerligen, när det händer, at sådana måhl förekomma, hwarwid det, som billigt och rättvist är, synes vara stridande med deras ähra och Rikes hogghet och säkerhet; då anses och hålles ju det hos Konungar för en berömmelig sak, at de skrymta och föreställa sig, locka tungan ut munnen och spana ut andras tankar, och at de annat kunna tala än de mena och tänka; lika som gudarne skulle welat, at det ämbete, som de dem vpdragit och anfortrodt, medelst rådande öfwer andra menniskior, icke skulle kunna förwaltas eller vrföras, vtom ett bedrägeligt och förjäteligit biträde och handräckning af alla handa skändeliga laster och odygder. An sättia de sin säanad dervti, at de emellan de nästgränkande och oskyldiga folk kunna stiffta split och venighet; på det de måae få sitta i så mycket bättre ro och stillhet, medan andre hafwa sådt något hinder emellan at göra, äro sylesatte och i olycks råfåde; än söka de, at med begäfsningar och mutor besticka och förleda de Konungars Ministrer, med hwilka de stå i förbund, at förråda och vppenbara deras hemligheter. Belägga de icke vnder tiden, blott til sin förvarning, dem med straff, som ännu oskyldige äro, och intet måhl sig förgräp, lika som det redan wore en förbrantelse, at kunna göra det som ondt är? Man frågar ju intet efter eller vptager de oförrätter, som

ringa folk lida, hållt om sådane mån dem tilfogat, som kunna giswa det hopp om sig, at de uti frig nyttige och ovmångelige åro? Ho detta alt på tillfugdigaste och slugaste sätt i werket ställer, den samme förhvarfvar sig derigenom så mycket större namn och mer beröm, at jag och såkert håller före, det många ibland dem, som här tilstådes och närwarande åro, låra förvndra sig deröfwer, at jag straffat detta, såsom orätt och gudarne förhateligt. Och detta är åfwen det samma, som giordt den Kungeliga Cronan och Regements-bördan för mig tung och beswårlig, lieke just då, när jag sielf satt wid styresen, och hade Konunga-wäldet, och i sådana, eller andra dylika mål mig försåg; utan nu, sedan den förmenta nyttans och onda sedwanans tönk ifrån min ögon är fördrifwen och försvunnen, och jag, såsom en skiljesman af ondt och godt, med förvndran blifwer warse den mörka dimba och tiocka moln, som jag vndkommit. Förlåt och haf mig orsakadt, o Drottning, och J, min Son, at jag mig således yttrar. Jag fördommer icke edart höga åhro-stånd. Det hörer dem til, som hålla lasterne uti tygelen och öfwer dem segra, och eder derwtinnan lieke åro, at med ett heligt dygdenes bekel styra och tåmja de onda lustar och deras skadelige försök, som en stor medgång är utsatt före, och hwilke gierna wilja biuda til at frida öfwer grångorna, och skena öfwer skacklarna. Men jag som swagare är, fructtar det, jag icke är mächtig nog, at stå sådane håstige stormar och ilningar emot. Dock åro icke de allena, som Purpuren båra, för dese farligheter utsätte. Lasterne utsätta försät för oss i all stånd, och nästan i alle åldrar; och emot alt sådant hämtas ett stort hinder-medel och läkedom af vår läro-sag, som biuder,

med förackt anse det, hvarigenom andre låta sig
 tala och försöra, til at giöra det som ondt är.

Poliarchus, som ännu ei kunde finna sig vti, el-
 ler bifalla en så owanlig och sträng wishet, gjorde
 infall vti hans tal, och sade: Men, min aldrakäraste
 och wärdaste Fader, om wi alle skulle åtlyda eder,
 och antaga ett sådant lefwernes sätt som J beröm-
 men, så skulle Gäderna blifwa utblottade på Jn-
 wänare; ingen Åkerman eller Landtbo skulle mer
 göra sitt åkerbruk; ingen Siöfarande, ingen Hand-
 lände skulle, med wahrors bytande, låta den ene
 orten blifwa delaktig af de förmohner, som i den
 andra falla kunna. Inge frie Konster skulle wärdas,
 om eder stränghet icke höllo före vara menniskio-
 men. Uti edre ödslige hus skulle endast vara sam-
 ling af folk; och aldenstund J jemwål vndwiken och
 gästfasten åktenkap och giftermål, så skulle inom ett
 hundra års förlopp, hela mennisko-släktet, alde-
 les vrödas och gå under. Hyanisbe höll med Po-
 liarchus; och många de öfrige goswo med ansichte
 och ögon honom bifall, lika som han, i allas namn
 och på allas wagnar, fördt denna sin talan. Men
 Aneroestus, som lät sitt närwarande tillstånd be-
 traga sig, och hade derföre tycke, wisade strax ett
 skadare lymne och blidare vpsende, at man lättelig
 kan märka kunde, det han alsintet blef rörd af Po-
 liarchi infast, sågande; Om någon af dem, som of-
 åtlyda, skulle vara sinnad, och wilja hos sig bestuta
 och erfara den liuslighet, som wär stränga lefnad med
 J hafwer, så låra de skial, som J ansören, min
 Son, icke affrätta honom derifrån, ei eller lærer
 han tro, det han med sitt ogista förblifwande förör-
 öfvar den ödslighet i werlden, som J fruckten och
 erfaren. Han lærer lika fullt, af otwungen och fri

wilia, ställa sig in, och tråda öfwer yti wårt sällskap. Och ibland menniskior blifwa wål de öfrige som slåget föröka. Frie konster och handwerk lära icke des mindre wara i gång samt idfeligit bruk och utöfning, och blifwa ei allenast så många öfrige, som tillräckeligen förflå til Städernes beboende och Landets brukande; utan ock, när menniskio-slåget begynner öfwerflöda, de, som ödet hopetals, dels igenom härige och smittosamme sjukdomar, dels igenom Jordbåfningar, och dels medelst krig borttrycker och gior en ända på. Vaken på, säger jag, at hafwa den fruktan, at den åtrå och lyfnad kunde falla på alla menniskior, och komma alla yti sinnet, det de wilia utwålsa ett sådant tilstånd och inrätta sin lefnad efter wår Ordens Regler. Ty gudarne sätta långt större wårde uppå, och hålla en sådan förmån mycket härligare och förträffeligare, än at de skulle låta så mycket folk komma til delaktigheten deraf, och erwaras des sötma; dock kan ingen, utom deras ingifwans, rått komma på de tankarna; ingen kan, utan deras bistånd, derwid stadigt förblifwa och sig wila hålla: Ty de sinnen; som äro intagne af werdflykt, nöje, det wi aldeles oailom och förkastom, skulle derföre, såsom för ett förhäteligit förh, om icke den himmelske wållusten; af en hemlig näring underhållas. Ty, såsom ingen Konung tildelar androm Gold, åt dem; som han til egen dienst i krig ordenteligen waladt, så låta ock gudarne dem allena, som de ställa wa til en så affkild lefnad utsedt, förnimma smärta af den råtta och sannskyldiga, och åfwen til des egen beständighet och waraktighet bidragande liusliheten. Om fördensful någon, icke just för sin egen förmån och nöje skul, utaf mera af stickenhet och harm öfwer sin motgång, at hans stora förslag, eller årelystan

honom til äfventyrs icke lyckats, utan blifwit tillbaka,
 och slagit felt, wille uti ett förbrylladt sinne hos oss
 få en lugn hämn, hwarest han frut måtte få lof at
 karmas och öfwer ödet sig klaga; om honom spår
 jag, hwarest han, förmedelst en besynnerlig gudars
 hielp, icke afläder sig och bortlägger dese Affe-
 ter, samt ordentlige och olaglige sinnes rörelser,
 utan han ei blifwer ständactig i vårt lefnads sätt, utan
 är tillskynda och införa mera ondt i vårt lefwerne, än
 godt uti sitt. Förutan är så beskaffat med dem, som
 af ett flyktigt och lätt sinnigt infall, hwilket gemenli-
 gen plågar träffa in hos ynglingar, under en obes-
 änk och lös sielfgiord föreställning om dygde- belö-
 ningen, tråda til vårt arbete, lika som med de utur
 ångor kastade stenar, at de i förstone, under sitt sö-
 behawande, äro öfwermåttan håstige; men så snart
 den drifwande ordsaken stannar af och uphörer, så
 kunna de ei nogsamit förundra sig deröfwer, at de
 blifwa så lahme. Förutan en besynnerlig drift til
 gudactighet, och fruktan för gudarna, så är detta
 en sak, som mycket kommer an på förnuft, tapper-
 het och tålmod; hwilket alt yppå mycket så menni-
 kor faller. Vår Ordens läro-sag består icke i de
 afläder wi bår om, icke i det namn wi hafwom, ei el-
 ler det hus wi samloms och bo uti; jag lägger ock
 det här til, at den icke består i kropps arbete; hwil-
 ket girigheten och åhre-sjukan sina flastwar ofta myc-
 ket swårare pålägger; eller ock af dem fordras och
 utwringas, som til grufwor, Ankar-Smidjor och
 Baseyer dömda äro. Det är blott den menlösa och
 slada sinnes- böjelsen, samt goda hug och wilja at
 tjena gudarna, hwilken alt detta helgar, som eliest är
 onyttigt, och ofta fördömmeligt. Ty at giöra för-
 äck af rikedom, at tråda af ifrån heders- stånd och

ämheten, at hindra, det bryssamme werdslige tings omsorger icke måga förrooa och bekymra ens sinne, det är en stor dygd, om alt detta för den ordsaken sker, at man i stället derföre wil förwårswa sig gudarnes ynnest och benågenhet. Men om någon derföre försakar åhra och rikedom, på det han må röf och berömma sig af, at han alt sådant lämnat och öfvergiftvit, eller, at han derigenom må komma til större heder och egendom: Om någon afstår med at arbeta och afhåller sig ifrån sysslor, på det han må tilbringa och förnöta sin tid uti lättio och säfånga; eller ock skryter af fattigdomen, den han derföre af fri wilse, antagit, på det han, som förre hångt honom öfwer hufvudet, icke må synas hafwa varit honom en nödrvändighet; om honom håller jag före, at han med ett bedrägeri, som honom til sålsintet gagn eller nytto lånder, wil antingen menniskor eller gudarna, sticka ögonen ut öppå och swifa.

Jag fallar och inbiuder derföre, min icke alla til denna wår wishets anammande. stort som ock ändteligen menniskior nas antal i hwar werlden wara må, så skulle icke des mindre stråfwa efter den lycksalighet, som under wårt werne ligger förborgad; och ibland dem förklarar jag ändå, at en del, som taga sitt eget, men icke gudarnes råd til hielp, skulle antingen säfångt, ock med eget förderf och skada, samma lefnads anträda. J kunde dock säga, det jag önskar åtminstone allom frommom ett sådant sinne, at de, werdsliga tings bekymmer afföndrade, sig til öfvergiftwa måga. Men det är icke eller min åstundning, hvem skulle då föra rättmätiga frig emot gudlösa; hvem skulle då styra det allmänna; hvem

wad an skulle de öfwerhanden tagande laster i ty-
 selen hållas, hämmas och förekommas? Om all-
 dygd så begofwo sig i enslighet och fattigdom, at den
 alla kraftlös och frånwarande, hwarken med makt
 eller blygds tillkyndande, skulle kunna stå de wrån-
 das och ostyrigas onda företagande emot? Det är
 ett stort och wigtigt ämbete, som gudarne dem up-
 draga, hwilkom de, antingen i anseende til deras
 waga börd, eller annan hemlig drift, befalla, at icke
 med flyktens tagande, utan med speffsens biudande
 och yppenbart frig, strida emot lasterna; de der icke
 lött döda och utrota, utan aldeles regera öfwer de
 onda begärelserna. Ut nu sådane Män äro til och
 minnas, och til ähresstånd updragne warda, det för-
 warar den allmänna nyttan; på det de, dels såsom
 Guds: Fäder inmångde och förblandade med de onda
 i werlden, måga afhålla dem ifrån deras ogud-
 skaffighet, och afböja Himmelens öfwer menniskorna
 bestämda straff och olyckor, at jag här må gå andre
 med stillarigande förbi, så wil jag fråga, hwad kan
 vara förträffeligare än en wis och lasterne samt
 dygderne underkufwande Konung? Om han med
 sitt efterdöme, samt goda och hålsosama lagar och
 förordningar förbättrar tiderna: Om han med sitt
 exempel förer och handleder Undersåtarena til gu-
 dernas dyrkan, huru mycket rikare och ymnigare
 nytta skaffar och frambringar hans dygd, än den,
 som uti enslig helighet föråldras? Men I kunde til
 wäntens fråga, hwi jag sielf, fördenksful icke må
 gudarna begiära at winna och ernå denne större
 ämbeten? Jag swarar: Aldenstund de, medelst ett
 hemligt ingifwande, påmint mig om sitt beslut, at
 jag skal med nöje tilbringa min alderdom uti deras
 tjänst, och nu icke mehr hafwa något bekymmer om

Riket, det jag utom deras sskickelse icke förlorat. Här wandes jag i dag aldrumåst rönt, at de anbefalt mig den ensliga lefnad, som jag utvaldt, sedan jag förstådt, at mitt Rikes och Husets lycka är eder, min Son, yppdragen. Utanken af en så förträffelig Arftagare, som gudarne af egen fri gunst och wille mig gifwit och beskådat, gör, at det Rike, som jag aldrumåst til honom aftråda wille, det har jag icke icke hierta eller kan komma mig i sinnet, at af honom återtaga.

Jag wet och har mig desutan bekant, hwad min käraste Son, säga wille: At, ehuruwål jag har en affky för werdsliga sossor, och nu allenast sätter mitt behag och nöje i Guda-Hus och Tempel, i offer och annat mera, som til gudarnas tienst och dyrkan hörer; så skulle dock I, uti den stora lycka och öfrestånd I sittien, hafwa många Dienare, som til min upwackning och yppasning kunde wara wid hand, och stå mig til tienst; som bäddade mine sängar; som redde och tillagade läcker spis och prättige måltider för mig; och sig instälte, samt på alla sidor mig omgofwo, när jag til Tempelen uptrådde. Och samme förmåner skulle ändå hwarken hafwa farlighet eller oro med sig; ty, medan jag med en ledigt och stilla sinne skötte min gudstienst, måtte wilja taga omsorgen och besymret på eder, och samt förordna dem som förestode min Hushåldning. Men derigenom kunnen I icke förmå at irråda och öfwerwarta mig, at bortläggia och gifwa min frivilliga fattigdom affsed. En fast ån den omsorgen förwårfsa och besittia årskillige förmåner, som der rikom tilkomma, bleswo fierran borto ifrån mig; dock kunde andre olågenheter knapt wara sönder eller affsilde ifrån ett öfwerflödigt lefwerne, som är

Wan an at lefwa fräseligit och läckert, en sorgfällig-
 het, at wäl sköta och läga om sin kropp, samt en
 glömska och förgåtenhet af gudactigheten, den man
 kunde hålla före wara öfwerflödig och mindre nödig;
 der til med de onde böjelser, som rikedomar gemenli-
 gen hafwa i ofskiljaktigt följie med sig, nemligen at ål-
 sta och tycka att för mycket om sig sielf, at giöra för-
 akt af andra, såsom man sielf sutto på en hög Thron,
 at icke tåla eller lida det minsta skien af oförrätt, samt
 at af deras medhåld förderfwos, som för sin smick-
 kan söka lön och wedergjällning. Jag skulle ock tän-
 ka, at hos den som fattar lust och åtra til Rikedom,
 lära ei eller de öfrige begiärelser mindre kunna stån-
 gas yte, än om en, som på ett stormande Haf, ha-
 fligt sänker sig ned uti en bölja, wille tro, at han af
 de andra böljorna icke öfwerhöldes. Medan jag
 altså har satt mig före och är sinnad, at til gudar-
 nas tjenst upoffra det, som ännu öfrigit är af min
 lefs-tid, så vnnen och tillåten mig at vndsly den
 uti detta ändamålets winnande och erhållande mycket
 underliga öfwerflödigheten, på det densamma, med
 sin och flera dylika stadigt i följie warande onda lustars
 och begiärelsens smak och behagelighet, icke må in-
 skjuta odygder i mitt öfwerwundna sinne, som icke
 woro mäktigt at giöra dem motstånd, samt således
 draga mine betungade tankar, som förgåfwes bödo
 uti at lyfta sig up til Himmelen, neder til detta jordi-
 ska och förgängeliga. Hwarföre faller det eder ock-
 så underligt, at jag har behag och tycke för armod
 och fattigdom, icke en sådan, uti hwilken jag må li-
 da någon brist på min nödtorft, utan den, uti hwil-
 ken jag med ganska litet kan gifwa mig tilfreds och
 låta mig nöja? Hwilken under kroppens wanskökel
 förer mig til sitt förakt? Hwilken skaffar mitt lediga
 sinne

sinne frihet, at hafwa förtroligit vngånge med him-
melen? Hwilken ock; på det J, min Son, icke må
anse och hålla mig före vara den, som på intet sätt,
skulle bry mig om eder åhra och wålgång, kan före
må gudarna, at vara eder och edra Hårar med all
gunst och bewågenhet tilgifne.

Detta wigtiga och allswarsamma tal förde han
med ett så wänligt och tilfreds stält ansichte, at det
nogsamt skönjas kunde, det denna hans beständighet
icke war låfsad eller förståld, eller en sådan, hwar
ifrån han, på sina wänners nödgande, åstundade
eswika och giöra sig ledig. Och när fördenkful al-
le, som det hända plågar, desto sansfärdigare wä-
dade hans ofärgada och obemantlada dygd, då sade
åndteligen Poliarchus: Öfswergif of icke, min Son,
der, åtminstone på wår resa til Sicilien. Gudarna
ne lära utan all twiswel mycket anse eder Versam-
Antingen wi sårdoms til land eller watern, så wet jag
at J kunnen tilskynda of lyckta och framgång. När
wi kommom åter til Gallien igen, så lås war och före-
säkrar jag, at J skolen så antaga hwad lefwerne
sätt och inrättning eder hålst behagar. Och der til
ären J jemwål edart Fädernesland skyldig och före-
bunden, at J det samma med edart Exempel och ef-
terdöme yphielpen och förbättren. Aneroeskan
dröjde icke länge, utan, efter som Poliarchus
mera af honom begårade, så nekade han honom icke
detta. Derpå begofwo de sig allesamman til målt-
tids. Ty nu kunde Poliarchus bättre lida Archom-
brotus, och spisade dertfore Ålsten. Måltiden med
honom hos Hyanisbe; och aldenslund han war nu
kommen til sin förra goda hålsa och krafter igen, ty
wfsatte och bestämde han med Drottningen en wäst-
dag til resans företagande, hwilket näst derpå följ-
fande Morgonen skie skulle.

Det XIII. Capitlet.

HYANISBE skref altså färdigt det brefuot, som hon läfwat öfwerfända til Meleander, och förtrodde det i sin Sons händer, tillika med det lilla Skrin, som Poliarchus ifrån Siö-Röfwarne återtagit; förmanandes honom derjemte tidt och ofta, at han det samma, såsom en ting, hwar på hans wälfärd och lycka berodde, med all acksamhet och sorgfällighet förwara, och til Meleander öfwerleswerera skulle. Men håll och föreställ dig det så, min Son, sade hon, såsom Erich-tonius eder af Pallas anförtrodd blefwe. Om I kryten up förseglingen, eller sen uppå det, som I härwen at föra, så torde lätteligen hända, at I bäde sättien eder sielf uti fahra och äfwentyr, och gidren all min möda til intet. Men om I öfwerlämnen Skrinet orördt til Meleander, och fån förnimma, huru eder lycka derutur hämtas och å daga lägges, så fordrar ju sielfwa billigheten, at I bemöten Konung Poliarchus med skuldig tackfägelse, som det samma återstafat, sedan det genom Röfwares list bortstulit varit. Sedermera blef inbördes rådsordt och öfwerlagdt, om de bägge skulle kunna inrymmas och fortsättja sin Siö-Resa på ett Skepp tillsammans. Dock fordrade deras Konunga-höghet och inbördes medtänkan, det de skulle härstinnan fatta ett säkrare slut. Det wardt jemwål för tryggare och rådeligare hållit och ansedt, at de skulle segla på hwar sin särskilte Flotta; men den som först komme til land, skulle i Hamnen förwänta och afbida den andra. Sedan skulle de bägge åtnöjas och finna för godt wara, at med förenat och sammadt medförlte färdas up til Kungliga Slättet.

Jmedlertid blefwo Archombroti Hof: betienter sådane Heders: Titlar och beställningar meddelte, som i Konungars Hof: Stat wanlige wara plåga. Sielf blef han med all Konungslig præctt vpræctt tad; och, på det han i heder icke skulle wara ringare ansedd, än hans medråflare, af sin Moder kallad Sardinien's Konung. Hyanisbe kom jemwål i hog och förde sig til minnes, at hon, medelst Gallernes tapperhet, utur sin fahra räddad blifwit, och såt fördenksul, når Poliarchi Soldater bortresa skulle, tildela dem Man ifrån Man des affeds: gåfwa. Sedan, når besällning war gifwen til afresan, samlades nedre wid Stranden folk i stor myckenhet, af allahanda stånd, at knapt någon inbyggare fans, som wid det tilfållet hölt sig derifrån borto. De många förnåhne Herrar ifrån Mauritanien, som beledsagade sin Arf:Prins, hade snart vpsyldt Far:tygen. Men ibland Sicilienserne, som med Archombrotus dit anlåndt, woro inbördes stridigheter. Ty hos många hade den fördna kärlek för Poliarchus sig åter insunnit och tagit inrymme. Hans widt bekanta dygd, och vnder Theocrines namn! småningom kunnig blefna mæctt och styrka, samt hans angenåhma och behageliga maner at les:wa med alla, gjorde nu första estertryck hos dem, når de sågo honom wara en Konung. Deremot, emedan jemwål Archombrotus hade ibland alla för:wärfwat sig ett öfwermåttan stort dygde: och åhres:namn, samt aldenstund de, vnder hans besåhl, woro ifrån Sicilien dit ankomne: Ty bligades de före, at just så sig til hans medråflare. Hållst befryndelsen med Argenis, som kraftigare än allt annat, skulle hafwa bögdert deras sinnen til någondera sidan, war ännu så omis, at de, för den orsak skull, desto
 mera

mera innehöllo at låta märka och förstå hwars biträde de antogo, och med hwilkendera delen de måst höllo; de wiste sig gynnande och wanlige emot dem, som de för fiender höllo, på det icke, om deras Partie skulle winna och få öfwerhand, alt hopp och förwågar måtte dem afföras til orsäck och tilgift.

Wid Stranden stod ett yrgammalt Altare; men man war derom okunnig, hwilken Konung det hade låtit upresa; det samma war mycket beligt hållit, förnemligast för des många hundrade års ålder skul. Deroppå offrade fattigt Skiemps-folk, til Neptuni åhra och wådreus blidkande, slækt-kreatur, eller rök-wärk, när de antingen skulle resa til Siös, eller ock wäl och lyckeligen til lands komme woro. Til samme Altare nödgade Hyanisbe Poliarachus och sin Son, när de på Skeppet skulle stiga om Bord, och sade: Jag twiflar wäl icke, at I ju bägge obrokligen hållen, hwad I mig tillsagt och låfwat hafwen; dock här tills har jag allenast giordt förbehåld, angående de förslutne misshälligheter; men jag wet, huru snart sådant kan insfalla hos de Förstar, som til frig hogade äro, hwaraf de antingen föregiftwa, eller tro, at Stillestånds förbunden brutne och uphåfne äro. Desytan kunna igenom edre wänners, eller frigs-folks förwållande, nya twifligheter och misshälligheter upkomma, som uti de förra Freds-Puncter icke innyckte och försattade äro. I fall än något dylikt hända skulle, så wil jag, at I förplikten eder, wid den gudens heligste Altare, uti hwars Rike I eder nu begifwen, det I råknen slike twister under det förra Freds-förbund, i kraft hwaraf I bägge, för min skul, haft anstånd och upslutit med eder inbördes händ; på det ingen oenighets storm eller inring förut må betaga eder

eder den lycksalighet, til hwars winnande och ernående jag eder nu ifrån mig slapper och bortfänder. Kommen derföre, kåraste Prinsar, och giören mig, såsom ett, för eder skul, af ångslan hårde beklämde Fruentimmer, detta til behag och wiljes. Så skal jag sedan, med lifa brinnande och ifriga böner, eder bägge i gudarnas någn innesluta och anbefalla. En i det fall och på den händelsen jag kunde så laga, det jag hwarken wore rädd om den ene, eller den andre, så budo och anhöllo jag hos gudarna, at ingendera brydde sig om mina förmaningar, eller togo dem i act, samt at ingendera sedan sågo sig lyckelig. Af en så förnustig och vpriftig kärlek, som hon hade för dem, woro de öfvermundne, och bekräftade de fördenkul, wid Altaret, alt hwad hon dem förrelade och af dem fordrade. Derpå tog hon dem bägge i famn, och begynte at följa ån den ene, ån den andre, Stranden åndalångs igenom; på minnades ofta och med många ord det samma, som hon för sagt hade. Hon tyckte jemwål, det hon til slut icke hade tilfyllest fädt mätta och förnöja sig at deras ansiktens åskådande, utan rött som hon tagit affed och budit dem fara wål, så vpphöll hon dem åter med nytt vpbegynt samtal. De funno sig och, å sin sido, mycket rörda af så många hennes suckningar. Drottningen bad och så med ångslan, at Aneroestus, som med Poliarchus affegla skulle, wille, i hennes ställe, hafwa omsorg, at förnä dem til det giorda och ingångna förbundets fasta och ornggeliga hållande; Hon sade, at hwarken Poliarchus, eller Archombrotus kunde neka honom någon ting. Han kunde, såsom en Fader för dem, och såsom en gudarnas wiljes yttolkare, hos dem bägge alt förnä. Huru ofta behöfwa icke menniskiorne, och i synnerhet

het Unglingar, at om sin wälfärd erhindras och vä-
 minste blifwa. Och ändteligen skulle han til ett slut
 tänka, at den största Europens och Africas Skatt
 wore nu i hans händer betrodd. Sedan Aneroe-
 tus mycket berömdt denna Drottningens stora sorg-
 sällighet om dem, lofwade han, at wäl för hennes
 och Prinsarnes, men aldranäst för gudarnas skul,
 samma ärende och förrättning sig påtaga.

Om sidet bles emot Poliarchus, som war en gäst
 der å orten, den heder och höfslighet wisad, at han
 förut om Bord beledsagades; då ock Archombro-
 tus gjorde honom följe och sällskap neder til Hamnen
 och Hafs-Stranden. Deruppå wordo offren, efter
 gammal inrättad plågsed och wantighet, slactade
 och sönderstyckade, hwars inelstwer bägge Förstarne
 i Strömmen kastade, sedan de anropat Neptunus
 och de andre på Hafwet rådande gudar om en god
 och segelig wind. Derefter fördes jemwål Ar-
 chombrotus sielf på en Skup ut til sitt Konungliga
 Skepp. Hela Stranden upfyltes då wida med
 gny af Båkmännens rop och Skepps-Lågens gnis-
 lande; jemwål Hafwet af många Åhrors brus och
 sorl. Samma gny ökade Krigs-folket med det
 Trumpete-klang och Basuna-liud, som de, för stör-
 re prackt skul, indelt på åtskillige ett stycke från
 hwarannan utgående Fartug. Timonides wiste
 för sin del intet, om han borde sågna eller beklaga
 sig deröfwer, at hans fall, såsom Sändnige: bud
 dit til Hofwet, hindrade honom återfarten til hans
 Fädernesland. En han hade sig ganska wäl bekant,
 at all ting skulle derstädes i största rörelse och orolig-
 het blifwa försatt; på hwilken tid det stodo hos lyc-
 kan, antingen bättre wore, at wara borto derifrån,
 eller wid samma orwäsande och buller närwarande.
 Men

Men som bägge delarne kommo honom osäkre före, så giordes, efter det tycke som alle hysa, at han hållt åstundade resa hem; och det för ingen annan orsak skul mer än den, at sådant icke war honom tillåtit och medgifwit. Men at fredsämheten ordentliken skulle i äckt tagas och bibehållas, ty blef emellan Romungarna så öfwerens kommit, at om någre af Gallerne bröto emot Freds-förbundet, så skulle Archombrotus deröfwer wara en domare; och som som hållt af hans följelagare förtiente, at för dylike brott plichta och afstraffad blifwa, öfwer honom skulle Gallerne affäija och fälla domen. Andteligen på det deras Flottor icke skulle i oordning segla hwar om annan, så deltes Hafwet dem emellan. Archombrotus seglade och stälde sin kosa fram något närmare in til det Africaniske landet; och Poliarchus, på det han icke skulle wara Archombrotus i wägen och til hinder, hölt den måst öpna Segels leden ända rätt fram, och wägade med sina Fartne nästan allt för långt och wida ut på Hafwet. Poët war i följe med ifrån Sicilien, hwilken, när han til de afresande Förstarne wille afsewerera dem, ne korte Werk, blef af Timonides derifrån hindrad och afhållen: Aldensund han derotinnan nämndt om deras öwänskap, hwars erhindring höllt orädelig, at på det sätt läggas dem för ögonen.

I stormande wäder, I fräsande wågor,
Som skaken ut wreden likt blåsande lågor
På Skeppen som lastad' i Fax-wann gå;
Er ifriga Sinnen i tygel nu hållen,
Och rödjen ut wägen de grymme Hafs-Trällen,
I stilla lugn skola de segls sen få.

Ri! låten god Wåstan i Seglen få fela,
 Oo fritt då min spådom skal ingalund' fela,
 At Steppen snart hamna wid Sicil'ska Strand;
 Här Neptun, som öfwer all Hafwen widt råder,
 Med gynnande anlet til Siömännens skåder,
 Des ändada kosa tar lydeligt land.

Den Argo fick båra från Theffal'ske Hamnen
 Half-gudakungarna rätt många til namnen;
 At Saktostar aldrig slit åhra förr sedd,
 Man aldrig herrodt här så mycket åt Stormar,
 På Hafwet, i Steppen, i Slupar ell' Promar,
 Så dyrbara Skatter förr aldrig är' sedd.

Europens och Lybiens all' gudar tilhopa
 Til ängsliga Sinnen med myndighet ropa,
 Och dela ibland dem mång Syflorna ut,
 De derför' i högsta personer sig gifwit
 På Hafwet; dem Böljorne lydige blifwit,
 Tils uppå sin Siö-Nessa de nådt ett godt slut.

Dels bådda de jämt in vnder sina Kiölar
 Och vndsly helt warsamt de farlige giölar,
 Sylla, Charybdis, samt hålla så rätt fram,
 Dels jänka och sköta de gniskande Tågen,
 Dela flyfwa de sönder den hotande Wågen
 Som årnat upsluka både folk och kram.

Dels hisa op Seglen för winn och för wäder;
 Men himmelska Freden de Siö-sarande gläder,
 Med upmuntrande liuf och wänligert röst
 Hon sänker sig diupt ned i Snö-hwita wingar
 Sig högt öfwer båda två Slottorna swingar,
 Blå diupet hon stillar och säger, blif tyst.

Er, Böljor, min Talan nu endast pågäller,
 Å gudarnas wågna jag eder för'ställer;
 Er dyrbara Jora nu fågner helt wål,
 Men grymma twedrågt pass på at nu mehr giöra
 Sörst, at de heliga Roder förstöra
 Med oro; Nog Hofwet här fruktat med skäl.

Sör wapn-gny som steds för öronen susat,
 För folk som steds illa i landet ha busat,
 Och strömmelikt tappat ut mången Mäns blod,
 För bullersam', swära och frätand' Krigs-tider,
 Som giöt' at all ting til vndergång fort lider,
 Utmattad är' mångens båd' krafter och mod.

Slätt ingen det skal mig nu kunna förmena,
 At Sinnen med ewig wänskaps band förena,
 Fast Hjelte-mod lågar i Konunga-Blon
 Bör hoppet om hwila dock icke astyna,
 Ty dygden, som bux Krigs-spezerna skarpt bryna,
 Nu fromhet befaller med gällande Thon.

Det hade nu redan flere dagar gått förbi ifrån
 det, at Arsidas, som hade at föra med sig och fram
 bära Poliarchi och Timonidis Bref til Meleander
 och Argenis, til Sicilien anländt. Bocchus, som
 war Hyanisbes och Archombroti Gände-bud,
 hade ei eller mycket långt derefter ankommit. Men
 rycktet, som varit skyndesammare än de bägge, be-
 de förut fördt den tidning til Sicilien, hwilket af så
 säkre Budbärare blef strax derefter sannat och be-
 styrkt, at Poliarchus, den mächtigaste af Galliens
 Konungar, hade uti Mauritanien i en strid sam-
 mantrådt med Radirobane, i hwilken han afhån-
 och beröswat sin fiende lifwet. Detta hade några
 Röpmän berättat, hwilke strax efter Radirobans
 nederlag, dock förr än Archombrotus med den Se-
 ciliske Flottan til sin Moder ankommen war, ifrån
 Africa bortrest hade. Meleander, som af en så
 owäntad och oförmodad Tidning blef ganska mycket
 rödd, gaf befallning ut, at den ypperste af Röpmän-
 nen skulle til honom upkallas: Då han granneligen
 och noga af honom efterfrågade, antingen han be-
 rättade, hwad han af andre hört, eller, om han
 self,

self, wid frigs-sabran warit tilstådes, och sig i egen
 person insunnit. Köpmannen gaf härpå til swar,
 at han sielf på den tiden warit i Mauritanien, när
 Konung Poliarchus, til Drottning Hyanisbes hielp,
 sin Krigs-hår-aldraförst på landet vpsatt, och när
 Sarderne, strax derefter, med ganska stor mact
 insunnit. Han berättade, at de sedan hållit tven-
 ne drabbningar; at Radiobanes derefter af Poli-
 archus dråpen blifwit, och at Sarderne hufvudstus-
 ta wikit af, samt dragit tillbaka ifrån Africa. Me-
 cander kunde knapt förmås at sättig tro til denna
 berättelsen; han tog Radiobanis fall uti närmas-
 te öfverwägande och betrachtande, och förundra-
 de sig jemwål högeligen öfver Hyanisbes stora lya-
 ge; dock förordsakade Poliarchi namn honom aldra-
 kast bryderi och bekymmer. Han tänkte wid sig,
 wanne han war den samme, som hade fråsat hans
 lif; som warit så hådse fiende emot Lycogenes;
 som, under ett ringare anseende, än annars hans
 hand medgifwa wille, tilförende stadt uti hans sto-
 ra wännskap och förtroende; som ock på sistone med
 fördrätt förjagad och bortdrifwen blifwit.

Argenis, som äfwen förnummit alt det samma
 af Köpmannen, hwilken til Hofwet vpkallad blef,
 wardt ei mindre håpen wid alt detta; hon tyckte
 sig en märkelig rörelse af glädie, men så kommo lik-
 wäl många ting henne mistänkte före. I synnerhet
 fördrade hon vppå, hwad Poliarchus hade för för-
 siglig handel med Archombroti Fru-Moder, så at
 han ock lämnat Sicilien ohulpen, samt gifwit sig tid
 och råderum at taga sig an hennes förswar. Han
 förmodde ju härigenom bort både sin loswen och åter-
 komst, och utförde detta frig til sin frånwarande

Medtåflares tjenst, som icke en gång hade sig det bes-
 kant, medan hwar dag, och hwar och ett enstian-
 rum påhöf och tryckte tårar utur ögonen på hans
 bedröfwada och ägglefulla Brud. Hon hade lifwål
 för sin del burit hat til Archombrotus, som henne
 med en stor och brinnande kärlek tilgifwen war, och
 det för ingen annan orsak skul mera, än derföre, at
 han welat rycka henne bort ifrån Poliarchus. Han
 war deremot förgåten både af all kärlek och hat,
 samt gjorde samma sin Medtåflare ett sådant biträ-
 de, at han derefter kommo en mycket förträffeligare
 och ansenligare Friare til Sicilien tillbaka. Doe
 stälte det Prinsekans sinne, som af dessa tankar
 roades och bekntrades, tilfreds, at Radirobanes
 wardt dräpen; så at hon strax, med benågen hog för
 Poliarchus, sade wid sig sielf: Kan til äfwen-
 hånda, at han icke fäcktat så mycket för Hyanisbe,
 som fast mera för mig; och har således icke så
 warit hans tanke och uppsat at hielpa Archombro-
 tus, som at nedfälla och stielpa Radirobanes. Jag
 har ju tykt, at ingen ting hånda eller sig tilbraga
 kunde, som wore mig kärkomnare, och buro mig be-
 hageligare tidningar tilhanda, än at Radirobanes
 på det sätt omkomma måtte. Och gubarna hafwa
 nu i den måttan giordt tilöfning på sin wålgierning
 i det han, iust genom Poliarchi swärd, afstraffad bli-
 wit. Ibland annat förnöjde hon sitt sinne med de
 utspridda ryktet om den dråpeliga Seger, hwar
 igenom Poliarchus war i stort rop kommen; och
 hoppades at med aldräforsta århålla någon skrifwöl-
 se ifrån honom. Ty det hade jemwål tyckelien
 tilbragit, at förenämde Röymen, antingen i Mauri-
 taniem alsintet hördt deras, under hwar stor
 fabra Poliarchus, efter sina vndfångna sarnader

hus; eller ock, at han, vnder sin til Meleander och Argenis afgifna och meddelada berättelse om det öfriga, det samma af hastigt förseende förgåtit och bortglömt.

Det XIV. Capitlet.

En, såsom Arsidas war nu kommen ifrån Africa med wisare tidning och berättelse, om hwad der sammastådes förelupit och sig tilldragit hade, så fingo ock de Kungelige personerne uti sina sinnen deröfwer så mycket större oro och besymmer. En sedan han til Konungen afgifwit och öfverlämnat Poliarchi och Timonidis bref, så utlade han, genom ett långt och widlöftigt hållit Tal, omständeligare munteligen, det samma, hwad som derystinnan berättat war; tagandes Poliarchi betydöm til sitt endesta och förnämsta ämne, hwarwid han sig måst vppehölt; huru han sådes wara långt och wida rådande; med hwad förträffeligit manskap och stor rikedom hans Flotta war utrustad, dermed han nu kom annalkandes; hwad för en tapper strid han hållit emot Sarderne, och huru hans sinnen blifwit vprörde af wrede, hat och hämndgirighet, wid Archombroti ankomst och åstådande, när han, efter sina undsångna sår, beghynt komma sig före igen. Samt at de icke eller hade vphördt med enwiges kamp, hwarest icke Hyamisbe trädt emellan och stillet deras raseri; på hwars trågna böner och anhållan de sig ändteligen der til begifwit, at de, antingen genom Meleanders bemedlande, skulle låta all fiendskap falla, och komma med hwarannan uti inbördes wänsskap igen, eller ock på Sicilien i synnerhet sitt hat fullfölja. Arsidas hölt ei eller ordsaken til

til deras öwänskap tyft och hemlig, aldenstund han wäl wiste, at både Timonides hade skrifwit derom, som ock at Bocchus, när han kort derefter worde ankommandes, skulle ännu widare giöra den samma allmänt bekant. Men när han hade haft tillträde, och aflagt sin upwaktning hos Argenis, och under sin afgifne berättelse giordt stort wäsende af altfammans, (efter deras plägsed, som tro, det man dem gierna hörer, och som omtala hwad annorstädes rådelupit) så förswunno snartigen de för fattade misströ Far, som Prinsekan brydt och bekyrrat hade.

All denna glädjen giordes Gobryas delactig, hwilken på lågligen ramade tider, än hemligen, än allsom witterligen, trädde tilsammans med Argenis, eller Arsidas. När ock Bocchus i samma dagar ankom, och stälte sig närwarande in, så besannade han all hwad Arsidas medbragt och omsörmått hade.

Men Meleander utslög och lät nu fara all den förhoppning och beslut, som han hårtills om trygghet och rolighet fatta kunnat, sedan Radiobanes ifrån Sicilien bortjagad och fördrifwen war, och trodde nästan intet annat, än at hans wisa undergång war för handen. Han tänkte, at Gobryas war icke förgåfwes med sina Galler til Sicilien att komma. Det war mycket ringa, som Lycogenes och Sarderne hade utträtt kunnat, men med hwilka Waapn och Hårar skulle wäl Sicilien kunna emottå hela Galliens och Mauritaniens mækt? Under det han således tvehogse, och på det hårda och oblidbara ödet, förtdömad war, befalte han, at Gobryas til honom upkallas skulle; hwilken, af händelse, blef war hos Argenis; dragandes hon ei minsta twifvelswelsmål derom, at ju hennes Fader til den ändock skickade efter honom, at han måtte befråga honom

om Poliarchus: Aldenstund hon wiste, det han war
 högeligen bekymrad öfwer den nya tidning, som han
 om honom fått. Fördenskul gaf hon honom, wid
 hans astråde, den påminnelsen, at han icke skulle
 wisa sig rädd, eller fördölja och hålla någon ting
 hemligt om sin Konung. Saken wore nu så wida
 kunnaren, at det förstälta wäsendet småningom bör-
 de afläggas och yr wägen rödjias. Nu hände sig,
 at den som war utfänd til at ypkalla Gobryas, gaf
 Konungen, wid sin återkomst, detta til swar, det
 han war i i samtal med Prinkehan, och skulle sig
 fördrögeligen insinna. Detta ökade ännu mera
 Meleanders bekymmer i hans fattada mistänka.
 Han bemötte dock Gobryas med helt gladt ansichte,
 när han ankom, och sade: Min Wan, hwarföre
 hafwen I så många dagar hållit eder Konungs
 namn för mig fördöldt? Hwilken jag dock i sanning
 mycket är förpliktad, at I hafwen fördt mig uti
 det farliga omdömmet, som wore jag ganska otack-
 sam, i det I här tils icke welat tillåta, at jag för
 hans skul sådt bättre yndfagna och giöra eder godt.
 Gobryas ursäktade sin tyflätenhet, och sade, at
 ingen hade sig bättre bekant, än Meleander sielf,
 det de, som i Konungars förtroende antagas, icke
 så handla efter eget behag, och giöra allt hward dem
 öfster. Han hade fruktat, at giöra det bekant, der-
 om han war ofunnig, om icke til äfventyrs hans
 Konung hållt wille hafwa det förtegat. Meleander
 lät då hastigt förstå, det bref woro honom i hän-
 der komne af Poliarcho ifrån Africa, hwarmed
 wilst han lät weta, det han innan kort wore dit til
 förwäntandes; men det är ju länge som I detta we-
 rat, Herr Gobryas, sade han: Och fördenskul haf-
 wen I wäntat honom här med eder Flätta. Go-
 bryas

bryas svarade: Om Eder Majestät behagar tro, så har jag intet osant sagt om den Storm, som skildt och söndrat mig ifrån min Konungs öfriga Flotta. Och sedermåra har jag hvarken sedt min Konung, ei eller dem, som äro i följe med honom. Men til denna Du har jag mig derföre begifvit, emedan jag, ändock owis, hwar min Konung sig ärnar, och hwad hans egenteliga uppsåt är, af honom lifwål hördt och förnummit, det han är sinnad ställa sin kosa och segelfart längre, förbi de Sicilienske Kusterne.

Meleander funde ei mera locka utur Gobryas och, fördensful, när han lämnat honom bort ifrån sig, gief han ensam i ett aflåget rum, och bekymrade länge sitt sinne med åtskilliga tankar, nemligen: Sil hwad ända Poliarchus sändt Gobryas förvt; och om icke han för den orsak dragit med en så stor Slepps-Flotta ifrån Gallien, på det han, medellit Krigs-twang, skulle giöra sig ägare öfwer Argenis, som sådant til äfventyrs sielf wille hafwa. Han tänkte, manne hon uti det hopp der in til hade giordt förackt af Archombrous? Manne hon hade wäckt och förordfakat den tilrustningen och krigsbullret ifrån Gallien? Radirobanis Bref, Sele-nissas död, Theocrine och Pallas kommo hans håpnade sinne före; och såsom en tilsköning af olyckan, har han jemwål frucktan för sin egen Dotter. Han förde sig ock til minnes Poliarchi dygder, och det bistånd, hwilket han, såsom af en Jungfru åstads kommit, honom bewisat, samt alt annat, hwarföre han hade giordt sig förtient och wärdig, at blifwa hans Wåg. Af blagsel torde han dock icke bära någon kärlek til den, som han utur landet fördrifwit, och den han, ei utan stor lifs-sakra, låtit draga sin

fårde. Ty han trodde, at Poliarchus derföre hyste ett rättmätigt hat, eller ock wantröndning för honom. Desutan, om han skulle vilja hafwa honom til sin Måg, så ansåg han, förutan det ömdöme af ostadighet, som han sig då öfwerdrogo, än den Fäderneslandets lag, som förböd giftermål med de Galliske Konungar; än den makt, som Archombrotus ägde, hwilken både för sina Mauritaniske Troppar, och ynnest hos Sicilienerne, war i stort anseende. Han hade ei eller gjort långsamt drögsål, innan han beghnt tråta på sin Dotter; men som han ännu icke wiste hwad gudarne hade i sinnet, och wille öfwer honom besluta, fördensful, på det han icke skulle förtörna den ene af de två, som han säkert fingit til Måg, ty låt han ei märka sin wrede; allenast utbrast han en gång, då han sticken och harmse war, uti dese ord: Min Dotter, J wänten yppå Poliarchus, för den J likwäl ganska liten kärlek hafwen, aldenstund J på annat sätt ei wiljen se honom för edra ögon, än at han må wara stänkt och besölad, antingen uti sin egen, eller ock uti Archombroti blod. Hon, som beredt sig yppå at platt tiga stilla, och icke låta förmärka någon förändring uti sitt ansigte, yptog dese ord, lika som de swunnit förbi och flugit fram, utan at hon dem förstådt. Men Cleobulus och Eurymedes, med de andre förnähme Herrar, innehöllo mycket med sina floke råds meddelande: Ty om de styrkt til något, som för Archombrotus har kunnat wara skadeligit, så fruktade de at giöra Konungen emot; twiflandes ock intet derpå, at de förtörnade Argenis, om de på något sätt woro emot Poliarchus. Gobryas besarade, at han wid en så stor ypkommen rörelse, skulle få befallning, at taga astråde ifrån det Kungeliga Hofwet.

wet. Derföre, til at förekomma nödwändigheten af ett sådant bortwisande, begaf han sig tillbaka på sine Fartyg, lika som han skulle se och laga om dem; och hade dem uppå wackt posterade på Redden, så som honom och Argenis emellan aftalt och öfwerenskommit war.

Imedertid fortsatte Poliarchus med god wind sin Sid-Reisa til Sicilien. De ytterste Lilybæsse höga Näsen och Berg-Spetsarne wisade sig aldrum först för de ankommande, och strax derefter wärdt landet wisare igenkändt, när de, under Soldaternas och Skepps-Folckets yttrada stora Fågne-Nop, flitigare beghyt at ro. Omfider stadnade de med Flottan wid Ön Agusa: Emedan Poliarchus war öwis, antingen Meleander borde sökas i Syracuse, eller i Epeircte. Men någre af hans folk, som blefwo til Lilybæum uppsände, at här om inhämta närmare esterrättelse, kommo med den Tidning tillbaka, at Meleander war i Panormo. De styrde fördenstul sin Rosa til Drepanum, och när de seglat det Siciliensiske landet på en sida förbi, funno de uppå Gobryas med sina Skepp när in wid Ön Patonia. Ty med dem swängde och loswerade han omkring, at gifwa acktning på alla Konungens wärelser, warandes wid första wint färdig at efterkomma Prinsekans befallningar. När han i så besqwämlig tid wärdt igenfunnen, kunde Poliarchus icke tilfyllest blifwa mättad och förnögd af hans äftröande och omsammande; Han åter tog honom, än om knän, än fattade han uti hans hand, och den samt ma med nödsamhet kyste; warande nu deröfwer af glädje intagen, at han lyckeligen sådt igen sin Konung helbregda och segerfam, at fast han war ett tapper och hurtig Krigs-Man, wäl til ähren kom

men, och en Mans-person, kunde han dock icke tillbaka hålla sina glädje-tårar. Han hade jernväl börjat önska de förnämste af sine med Poliarchus ankomne wänner lycka til den erhåldne Seger, när Poliarchus åter kallade honom ifrån dem, och frågade, hwad han härstädes för händer hast; om han med Meleanders lof och tillstånd warit uppe och landstigit på Sicilien; om han hade sedt, eller gjort sin upwackning hos Argenis, samt omsider, hwad anslag man der å orten tattat hade, och huru stor krigsmakt man der hade at lita uppå. Han begynte då, at ifrån början för honom berätta om altsammans, och uppfylte Konungens sinne med hwarjehanda förnöjelse; dels dermed, at han högeligen berömde Prinkefians trohet och stora beständighet uti sin kärlek, som hon til honom fattat; dels, at han omtalade det Africaniske kriget, som kommit uti stort och förträffeligit ryckte, hwilket derstädes hos alla försatt Segerwinnaren uti högsta åhra och anseende. Men han lade också det här til, at, ån skönt Meleander twingade sig at hafwa det sken, såsom hyste han all wälwilje, dock syntes han icke aldeles wara en trogen och upriktig wån; samt, at han, uppå Prinkefians inrådande och tilstyrkande, begifwit sig åter til Flottan igen, på det han skulle gifwa afstning uppå de rörelser, som der wid Stranderna til äfwenitys företagas kunde. När Poliarchus hade sådt en utförlig underrättelse om alt detta, och måst sågnat sig öfwer det han hört om Argenis, lät han strax utlasta Ankare; warande helt wis uppå, at derstädes, efter aftal och öfwenstkommande, träfsa Archombrotus: ty han war, uppå det wida Hafwet också kommen utur ögnasicket, när Flottorne småningom ifrån hwarannan ätskilde blifwit.

De förste som buro Meleander tidning om Poliarchi stora Flotta, kunde näppeligen komma honom at tro, det så många Skiëpp och så stor Krigs-rustning med honom hade anländt. Och vnder farligheteten af ett så stort förestående buller och oröfäsende, hade han föga förtroende til Hyanisbes Bref, hwarvri hon läswat, at han af denna krigs-mackt ingen skada skulle hafwa til at befara. Han harmades mera öfwer Drottningen, som ifrån sina ögon hade afwändt detta krig, och det samma Sicilien påbrakt. Sedan kallade han Argenis til sig, och frågade henne nu icke mera wredsam, utan ängsligen, om något krig emot Sicilien, medelst denna tilrustningen, war årnadt och beredt: Ty han hade sig ganska wäl bekant, at Poliarchus, utom hennes wisse och wetenskap, alsintet stämpelade eller företog. Här til swarade hon, det hon hwarken wore så mycket imångd och blandad vti Poliarchi Rådslag, at hon kunde derom hafwa så stor kundskap, ei eller, at Poliarchus, så wida henne wore bekant, hade någon Fiendskap til Sicilien. Men oansedt hon, så wäl efter den hennes kön medgifna gåfwa, som af erfarenhet i wigtiga saker, wäl war skickad til den slughet, och hade lärdt den konstn at sig kunna förstålla; doct war hon ei mächtig, eller kunde nogsam förböija och hemlig hålla sin öfwerflödande glädje; det allena war, som gjorde henne oro och bekymmer, at den så närwarande hielpen ännu något dröjde, och at Poliarchus icke strax kom med sin krigs-mackt vti til Konungens Borg. Ty ingen ting gick nu nog fort och skyndesamt, efter hennes tycke, som war intagen af otålighet öfwer alt dröjsmål, det hon nu mera, för sin del, ingalunda lida eller fördraga kunde.

Men Archombrotus hade fortsatt sin Sid. Resa nästan ända fram til det Pachyniske Måset och Bergs-vdden, i mening, at finna Konungen i Syracusa, då han förnam sig derytinnan farit wisse, och seglade fördenkul tillbaka til Lilybæum. När ock Meleander strax derefter fick höra ryktet om hans stora makt och styrka, så wardt han af en ny och hårmare fruktan och råddhoga betagen; i det at den af stark kärlek til Argenis optände och brinnande Poliarchus, syntes på ena sidan wilja fiendteligen framfara; och Archombrotus, å den andre, återkomma at fira sitt Bröllop, sedan hans makt med Mauritanians Hårar förstärkt blifwit. Han kunde noggsamt finna, at det intet welat hielpa til twistigheternas biläggande och de wågen ródjande, at Poliarchus stridt för Hyanisbe emot Radiobanes. Ty om de, för den orsak skul, medelst förlikning, förenat och stält sine af medtåflan intagne sinnen inbördes med hwarannan tilfreds, så hade de wiserligen icke söndrat sig, eller tagit hwar sin särskilte kosa ifrån samma Mauritaniske land til Sicilien. Skulle alt så Sicilien, igenom en inbördes deras twedragt och skiljacktighet, under begges raseri blifwa härjat och plundrat; eller åtminstone det deromkring liggande hafwet med de Kunglige Prinsarnes inbördes blod bemängas, och Argenis, med någondera Sidmacks undergång, förwårswas! Hwad för en olycksflippa, eller bottenlös wattu-hwirfwel hade någonsin tilskyndat så mängas död? Sicilien skulle, efter så mycket der fullfölgt hat, blifwa wederstinggelig, och, af så förträffeliga Prinsars, der utgurna blod, alt folk til en sträck och fasa. Månne han ändtelis alt folk skulle kunna åskåda Poliarchus med Archombroti blod öfwer alt bestänkt? Månne Argenis

nis skulle kunna bära någon kärlek til Archombrotus, om hon finge se honom, såsom til ett Seger-tekn, hafwa på sig Poliarchi wapn? Han ropade sedermera uppå all Folks Rätt; sade, at den friheten honom beröfwades, at fritt och obehindrad så besluta om sin Dotters giftermål, at Mågestap och kärlig förbindelse igenom wälsamhet, wapn och obehageliga medel, söktes och eftertractades. Dit så stora wedertwårdigheter och motgånger lämnade han dock icke hand wid Riksstyrelsen; utan gaf besäkning ut, at det krigs-folk, som til strids dugde och skickeligt war, skulle sig bewäpnadt hos honom infinna. Han posterade besötan sine Skepp fram för Hamnen, på det han ätminstone måtte wisa stenderaf, at han satte sig i försvars-stånd och wille göra motwårn. Men måsta förtröstan satte han på sig sielf och på Argenis: Ty han trodde, det han kunde all ting förmå hos Archombrotus, samt de Poliarchus ei eller skulle wara widrig emot Argenis.

Under besetmycken oro och bekymmer förorsakande rörelser kom den Tidningen Konungen tilhanda, at när Archombroti Skepp hade träffat Poliarchi Flotta, så hade de med den endragt och fredsamhet i sarten stadnat, såsom det warit en och samma Flotta. Medan han detta knapt wille låta sig intala, eller sätta tro här til, blef honom bebodat, at Gändningebud woro i Hamnen, som ifrån Konungarne Poliarchus och Archombrotus låto weta deras ankomst. Ty när Archombrotus wid Reddet för Paconien hade sammanfogat sine med Poliarchi Krigs-Härar, så begärade wäl enständigt Sicilien-serne, som på Sid: Resan warit följackrige, och hastade at komma til sitt Fädernesland, at genast få i land upfattas. Men begge Konungarne före

böde

bödo endrägteligen, det intet Fartyg ifrån Flottan söndras skulle; utan sietswre sände de Gelanor och Micipsa uti en Slup til Meleander. Han blef der öfwer håpen och bestört, at Gåndninge-bud ifrån begge dese Konungar tillika ankomne woro. Hwilket öfwen förorsakade bekymmer hos Argenis. Hon tänkte, äro wäl dese Medtåflare inbördes med hwar annan försonte och förlikte? Har endera af dem efter swit sin påstådde Rätt? Hwilkendera har welat förwärfwa sig min gunst, der med, at han befriat Sicilien ifrån krig? Igenom hwad förbund och wilkor äro dese hat bilagde? Ut också Archombrotus kallades en Konung, war här in til för deras öron öwanligt at höra; och Meleander besarade, det Hyanisbe war med döden afgången: warandes han något gladare til mods, sedan han fått hoyp om fredlighet. Men Argenis wiste icke säkert, hwad hon skulle söria, eller hwad hon skulle glädia sig öfwer; allenast, at hon fruckrade för dese Freds-Förbund, och begynte rådas, der de om gistermålet med henne vnder sig afgjorde, än om de kastat Lott om mig, tänkte hon, såsom om en ringa och lätt erhållen Incko-winst, än om jag, genom Lottkastning, tillfallit Archombrotus?

Men när Gelanor war med Micipsa ankommen til Konungen, som då hade samtal med sin Dotter, så wände en högst begärlig wäntan alles ögon in på honom. Konungen bemötte och vndfågnade dem begge med samntagande; och strax begynte Gelanor, (emedan honom Gallien til heder tillstaddes, at föra ordet för Micipsa) sitt Tal således: Poliar-chus Galliens, och Archombrotus Sardinien's Konung uppehålla sig, o Konung, här på Eder Majestät's Ruster med deras Skepps-Flottor wid On Paconia.

conia, och hafwa förskickat oss til at anhålla, det dem, såsom wänner, må tillåtas i Hamnen upficka, och tillika komma in för Eder Majeståts åsyn. Micipsa lade sedermera dertil, at Archombrotus icke skulle hafwa afbidat några försäkringar om Konungens ynnest, ei eller skickat något Sändningebud för sig, der icke omständigheterna woro sådana, at han hwarcken ordenteligen kunde på Sicilien göra landstigning, ei eller Konungen ywackta, med mindre, at han hade Poliarchus i sitt medfölje. Meleander swarade, at Sicilien stodo öpet för hans wänner. Dem lämnades frihet at lägga til i de Hamnar, som de hållt behagade på hela Ön, och han wille sielf wid Hafv-Stranden taga dem emot, när de ankommo; eller ock ute på Hafwet segla dem til mötes. Begge Sände-buden swarade der til genast, at det wore deras Konungar tacknämligast, om han instälte med samme möte, och sielf behagade til Konunga-Palacet dem afbida. Då sade Meleander: Fören, fördenksul, med eder detta swar til baka til edre Konungar, at jag jemwål derwtinnan wil låmpa mig efter dem, och wara dem så högt til wiljes, at jag för wil estersätta och lämna til er gga min skyldighet, än deras befallningar. Jag borde wäl alt in til Paconien resa dem til mötes; men åldensstund de så befalla, ty wil jag här möta och afwänta dem. Deruppå sade Gelanor: Det är bekvämtan något, hwarom jag på min Konungs wagnar wil bedja och anhålla. Eder Majeståt wet sielf, det han är råkad i fiendskap hos en del Sicilienser: Och nu, på det han må säkert hit upkomma, så begärer han, at få upfatta sin frigs-macht här på landet; lofwar dock, wid sin Konungssliga Tro, at hans Stridsmän ingen skada tillfynda skola. Meleander

der wardt håpen wid det han hörde, at Poliarchus ännu til en del kom ihog den lidne oförrätt; der til med förorsakade det desto swårare och större råddhoga hos honom, at intaga främmande krigsfolk i sitt Rike, hwilke han ei säkert wiste, huru wida de såsom wänner sig bete wille, eller anses kunde, som ingen ting då kunde afflös eller wägras den i fulla wapn utrustade och anländande Poliarchus, af alt hwad han anlade och sig tilönskade, med mindre det icke skedde med mord och andra äfwentyrigheter. Men än wårre olågenheter syntes äfwen då förestå, om han, som til krig söga beredd war, och der til med osäker om Prinzeßans ypricktighet, skulle wägra en så mäktigt tilrustad Konung, hwilken til äfwentyrer härigenom sökte sig orsak til krig, den ästundade friheten. Han hölt fördenksul sin fruktan på det högsta hemlig och fördold, samt, på det han så mycket mer måtte lägga sin höflighet å daga, ty såde han: Wi skolom jemwäl, min käre Gelanor, draga försorg om nödig tilförsel, til Krigsfolkets underhållande; och skal jag tänka, det jag ingen mangel och brist hafwer på försvarsmanfkap, så länge en of gynnande och wälmenande Konungs Krigshår på Sicilien förblifwer. Sedermera frågade han, til sin wnderättelse, hwarföre Archombrotus låt kalla sig Konung til Sardinien; och om Drottningen Hyanisbe mädde wäl. Han frågade ock så Gelanor mångahanda om Poliarchi Seger och wndfångna Går; och det med ganska höfsweliga och sägnesamma ord och utlätelser. För Argenis hade Gelanor icke i befallning, at offenteligen berättat något, förwan sådant, som ingen mact uppå låg; ei eller fann han då för sig lågligit, at enslyt göra hos henne upwackning, ändock hon, mycket ängslig

ångslig och bekymrad, samt om sin wälfärd orovfäst, esomostast såg uppå honom, och han wände sina ögon tillbaka uppå henne. När ändteligen tiden war utfatt och faststald, på hwilken Poliarchus och Archombroeus skulle ankomma; nemligen, fjerde dagen derefter, om ammars winden sig fogade och det tilstådja wille, så gingo Sändninge. Buden åter til sin Slup, och rodde på det skyndsamaste til Paconien.

I medlertid kom gult Meleander underligt och sällsamt före och intet war som gjorde Argenis gladare til mods, än at hon hörde, det Poliarchus begiärdt så på Sicilien landsliga med seltwa blomman och kärnan af sin krigs-macht. Men Konungen höll dock före, at man ingen ting spara borde, hwarken uti Skatt, Kammaren eller Fateburen. Sy om Poliarchus ankommo, såsom en Wän, så wille han med anständig Ståt och Præct betyga sin Heder emot en så stor Konung; men om någon otillbörlighet lågo här under förborgat, så tänkte han, at åtminstone på ett hederligt sätt så tråda döden under ögonen. Han befalte dershöre, at tilförsel ske skulle af allahanda spisning, och annat, som kunde wara angenämt för dem, som ifrån Hafwet kommo. Det Kungeliga Palaket beprydde de med det dyrbaraste utur Husgeråds-Kammaren: Med Gyllene och Cyphenbens Sångar, med hög-färgade Tapeter och sköna Koppar- eller Silfwer-Bilder. Folket, som i hast sammankommit til Panormo, at se utgången och åskåda allt detta, kunde innom Stadens Murarna näppeligen rhymmas; och när de sågo, at det Kungliga Slättet så offentligent utjirades, så utbrusto de hastigt i stor glädje, efter mennissfiornas Sinnelag, som til yppighet benägne äro; icke wettande,

lande, hwardan deras glädje härrörde, eller hwar-
 före de så hastigt med all fruktan uphördt. Efter
 den förmåga hwar och en ägde, buro de fram offer
 til Templen. En del som ätit sig måtte, af de styck-
 ten som de rikare offrat, trodde, det de, medelst les-
 tar och dankar, hemburo gudarne sina skyldige tack-
 offer. Meleander tyckte ei eller illa om, eller
 tog sig misshaga desse det i otid sin frögd och glädje
 uttrande folkets lustbarheter; i det han gjorde sin ut-
 tydning och förklaring öfwer altsammans; och i
 ett så stort Tumult och bullersamt wäsende bracktes
 han til fågnad, eller bedröfwelse, alt som honom
 der til af widspelsen gafs anledning.

Det XV. Capitlet.

Su war den fierde dagen för hand, då de länge
 ifrån begynte få de ankommande Konungar-
 nes Segel uti ögonsichte. Eurymedes och
 Arsidas blefwo fördenckul med några Skepp, emot
 dem bägge, af Meleander utsände, och ökade der-
 med den stora Flottan. Stranden war så af Riks-
 lens högste Herrar och Män, som annat ganska myc-
 ket, både förnamare och ringare folk af bägge könen,
 öfwer alt uppsyd, lika som de genom denna stätelige
 het skulle förwänta det gudar fördes dem tilhanda.
 Men Konungarnas egne Skepp lade icke först til
 Hamnen, hwilken då för tiden war tiugu Stadier
 afssides ifrån Staden belägen; utan Gobryas lät
 derstädes en del af den Galliske Krigs-Hären, som
 gjorde ett antal af sex tusende bewäpnade Män, först
 uppsiga; hwilket inom tre timars tid gick för sig.
 Ut af det Mauritaniske Krigs-Folket hade också Mi-
 cipfa lätit uppsätta två tusende Män. Desse woro
 Do o do

do alle Troppewis, vnder sina Fanor, vpslåtte, så som de til Fältslag gå skulle; warandes alle med wapn och gewår vtrustade, och i full Mundering, förstan at måste parten tagit Storm. Hattarne af sig och blottat sina hufvuden. Omfider satte Poliarchi Konungliga Skepp honom vp på Sicilien. Wid landstigningen föll honom en rysning öfver, så at han til ansicket nästan bleknade bort, lifasom det landets egenkap förorsakat hos honom någre håftigare rörelser, aldenstund han nu war närmare emellan hopp och fruktan stadd. Ytterst vppå sanden förväntade han lifwål Archombotus, hwilken icke fyllest en Tima senare på samma Strand vpsåg. Dersammastådes woro jemmwal Hästar til handa ifrån Meleander utskickade, och med Konunglig Prækt utzirade, på hwilka de bägge sig satte. Poliarchus war klädd vti en efter hans lands Maner brukelig kort Käck, och hade Knä-Skiörten, hwilka man snart intet se kunde, emedan de woro öfveralt med ädla Stenar fullsätte och innesattade. På halsen bar han en guld-kådja, den der tillika gick omkring wänstra arlen, wid hwilken hans Swärd, hwars Balja war af Elphenben, med Diamanter spännen sammanhåftad war, och fasthängde. Hans armar, som til en del woro bare, bepryddes med blänkande armsmide af finaste guld. På hieskan som förmedelst hans buclade och lussa Hår, wad all annan prydnad skulle gifwit behag, och warit angenäm, hade han ett Konungligt Hufvud. Smog af Purpur och guld fastbundit. Men öfver alt beträffade hans ansickets fågring, och särdeles angenäma vpsående sådana blänkande Strålar ifrån sig, at alle hans åtbörder och later, i kraft deraf, hwars och ens sinnen med förvondran betog. All Foltet wän

wånnde fördenksful sina ögon uppå honom; många
 brusto ut i frögde-rop, och de som förde sig til min-
 nes, det de sedt honom yti den ringare dragten och
 Gestalten, förbrådde och förwitade sig sielfwe, at de
 icke då redan igenkändt de höga egenstaper, som in-
 gom androm än Konungar af gudarna tildelte och
 förlånste warda. Men när Archombrotus war
 också på Håsten upstigen, hwilken i behageligt anse-
 ende föga gaf honom efter eller war sämre, prydan-
 de sitt åhre-stånd med ett icke mindre högt wåsende
 och ädelmodigt sinne, der han prächtig satt yti en
 sådan Klådebonad, som af de Mauritaniske Konun-
 garne war brukelig at båras, war Folkets tycke til
 någon tid orwist och nästan skiljactigt, hwilkendera
 dem måst anstod och behagade; dock låto de strax
 derpå, af ett gladt förebod med en förundrans-wård
 enighet, handa klapp höras, under högt skallande
 sågne-liud och inbördes förblandade Lyck-önsknin-
 gar för dem bågge.

De redo således, lika såsom de förgåtut och bort-
 glömt sin owånskap, midt emellan sine egne och de
 Sicilieniske Herrar och förnämste ämbets-mån, då
 en ganska stor myckenhet af Soldater, och än större
 medfölje af annan menighet wågen förut och efter at
 tillstånge; warandes hela wågredden, som sträckte
 sig ifrån Hamnen til Staden yti en rad med åskåda-
 re och beledsagare hel tått igenlyckt och betäckt. Yti
 Staden woro alle Fönster intagne och ypsylte med
 Fruer och Jungfruer, hwilka hade stält små Wiltar
 emellan sig, hvars sinnen de dels med hastig rådd-
 hoga, dels med glädie ypwäckte, på des de ett så
 förträffeligt Intog i minnet behålla måtte. De för
 sin stora höfslighet skul öfwermåttan berömmwårde Ko-
 nungarne, som påminte och erhindrade sig, det de,

af hwilka dem en sådan ähra, wid det tilfallet, waderfaren bles, icke woro deras Underfätare, försummade icke eller tillbaka sin skyldighet at hålsa yppå selsket, wända ögonen på dem, och med händerna giffwa wänlighets-tekn tilkänna; til des de på Borgens Gården fingo Meleander uti ögonsikte. När de ock tillika sågo, huru han kom skyndesammeligengångande emot dem, så sprungo de hastigt af ståtarna. Der yppå, då han gjorde sin ursäckt för dem, at han icke mött och emottagit dem wid Hamnen, med utlatande, at sådant icke skedd af högmod och äbregirighet, utan yppå deras Sändningebuds begäran, som honom förefriswit, hurulångt han gå skulle, så förbödo de honom bägge, med ganska wördsamt Tal, at han icke skulle bruka någon öfwerflödig höflighet emot dem, som woro unge Prinsar, och icke långt tilförende hast den ärran at wara hans Gåster. Sedermera önsföde han Poliarchus lycka til hans erhåldne Seger, och Archombrotus til Sardiniens eröfrande och bemåktigande, samt beklagade under hand, at en såmåktig Galliens Konung tilförende hade kunnat rädda, det man på Sicilien hållit honom blott såsom en Privat Person.

De hade nu trädt in uti det Kungliga Palatset, då Meleander anmodade sina ankomne Gåster at sätta sig ned på hwar sin Län-Stol, medan de fingo anställa inbördes Samtal sins emellan. Men de tänckte, at tiden då redan war inne, på hwilken deras Sak til slut befordras skulle, och bleswo således bägge stående. Då Archombrotus åt Meleander framgaf det Brefs wet, som hans Fru-Moder skrifwit, och med sin Son til honom öfwerstiekat, begärandes, at han det strax igenomläsa wille. En förr

kunde de ei gifwa sig tillfreds, eller hafwa någon ro
 och hwila. Om det samma bad och anhöll jemwäl
 Poliarchus. Konungen vndrade mycket deroppå,
 hwad detta Brefs wet hade til at innebära, som så
 Syndesammelige skulle bringas til wärkställighet,
 och Försiglingen bort, och begynte läsa det samma,
 hwars innehåld war ganska widlyftigt. Då börja-
 de strax yppenbara kännetekn til förwirring wisa sig
 i Poliarchi och Archombroti ångsliga och bekym-
 rade ansikten. Ty bägge ansågo berörde Bref,
 såsom hela deras lycka och wälfärd deroppå hänade
 och berodde: Om saken skulle taga ett annat slut
 än Hyanisbe hade läswat och försäkrat. Om an-
 sungen platt intet, eller ock ett obehageligt Gisters
 måls-Förbund wore föreslagit, så beredde de sig på,
 och gjorde sig färdige at fullfölja sin twist, och hade
 redan förut fattat både wapen och blodgiriighet uti
 sina sinnen. Archombrotus hade jemwäl, efter
 hans Moders befallning, tillika med Brefs wet, til
 Meleander afsewererat det lilla Skrinet, som Po-
 liarchus, någon tid tilförene utur Sid: Rödswarnes
 händer återtagit och frälsat. Meleander hade icke
 mycket läst af Brefs wet, förr än han, såsom en, den
 af håpenhet intagen är, begynte, än at tala för sig
 self, än at fasta ögon på Archombrotus, och se-
 dan at läsa ett stycke utaf Brefs wet, samt yppehålla
 sig wid alt hwad derwtinnan stod. Uti Brefs wet
 war en liten Nyckel innesluten och förwarad, nem-
 ligen den samma, med hwilken Skrinet borde yplås-
 as. Honom höll Konungen hel fast i sin hand, och
 for emedlertid fort med Brefs wets igenomläsande.
 Poliarchus och Archombrotus drogo nu mera in-
 gen twistwel derom, at iu detta, så mycken rörelse
 förorsakande och werkande Bref något wigtigt hade

at innebära. Omfider gick Meleander fram till ett Bord, som war staldt wid närmaste väggen, och begynte at för sig sielf noga ransaka, hvad som vid det öppnada Skrinet låg förwaradt. Derutinnan funnos någre Bref, dem han, sedan han dem igen genomläst, med suckningar och tårar kyste. Det var ock en ring innesluten, samt någre andre wärdemåle af en hemlig handel, dem han ganska wäl igenkände, som styrkte den gamle Konungen i den tro, at det war sant, hvad Hyanisbe i sitt Bref skrifwit och berättat.

Han blef fördensful aldeles öfvervunnen och beslagen af en oförmödad stor sinnes rörelse; och begynte råde derhos af Poliarchus, at han wille ursäcka, det han som snarast sökte gjöra sig vnderättad om någre angelågne hemligheter; drog med det samma Archombrotus, som sig häröfwer förvondrade, företroligt til berörde Bord, och lade Hyanisbes Bref honom för ögonen. Medan han det las, gaf Meleander honom ett kärligt samntag; och Pringsen, som under ansiktets bestörning, och med en hel annan åhrebemwning, än wanligt war, strax föll ned för hans fötter, satte också en stor förvondran vid hans las sinnen, som stodo hos honom närwarande. Synnerhet brydde denne handel Poliarchus ganska mycket. Skulle han stå och allenast se deruppå, at hans Medtäflare framhades til samntagande och innerlig kärlighets åtniutande? Skulle han imedlertid stå föractad af Meleander, och ensam lämnad blott at underhålla Samtal med Eurymedes? Och han hade för höflighet skul, småningom stigit fram til honom, och stått sig brede wid hans sida, vnder det Meleander talade med Archombrotus, på det denne Konungen icke oansständigt wis måtte lämnat

allena mitt uti Palaket. Medan Poliarchus detta högeligen förtröt, och tog hos sig uti närmare öfverwägande, lades ännu en stor tyngd til hans grusweliga förbittring. Ty Argenis, som blifwit derom erhindrad, at hon af sin Herr-Fader infallades, kom in uti Salen, och när Konungen wid inträdet vnder rättadt henne om ett och annat, som icke höras kunde af de andre, hwilke stodo ett stycke derifrån, lopp hon sielswiljandes och med bägge händerna fattade om halsen på Archombrotus, hwilken gaf henne en kys. De beblandade deryppå inbördes sine Tårar, dem man af deras öfrige utseende kunde märka wara af glädje utpräfsade. Hon slog sedan kärligen, såsom til ett intygande prof och bekräftelse af den trognaste kärlek, sin hand uti Archombroti hand, den han med största begär och Tågne-Tekn til henne uträckte.

Nu mera hade Raseriet hos Poliarchus öfvermunnit hans tålmod, och han, af en håstig isfver tagen, hade nu hos sig beslutit, at förstöra denne honom förtretande glädjen. Han wiste ännu icke, hwilka han swårare förbanna skulle, antingen Hyannisbe, Meleander, eller Archombrotus. Hans wredes låga bredde sig jemwäl ännu längre ut, emedan ondskan började ock så emot Argenis itändas, yppå hwilken han, åtminstone med sin egen tillskyndade död, hade satt sig före at hämnas. Och såsom tankarne äro skyndefammare och snällare än alt Sal, i synnerhet yppå hat och wrede hogade tankar, så hyste han, på en liten och kort stund, mångahanda som grusweligit och faseligit war, uti sitt sinne. Har altså Hyannisbe, som igenom mina och de minas Sår är frälst och räddad, bemött mig med sådan tacksamhet? Jag, som förlitade mig så högt på

på hennes trohet, at jag hölt före vara onödig
bruka någon warfahet, hade lätteligen igenom förgifft
af henne förgiöras kunnat: Under min Guld-
dom betiente jag mig af hennes Läkare; men hon har
icke welat at jag förgås skulle, innan jag först lidit
förackt och yppenbar skymf, och innan jag sådt se,
at Argenis ei allenast wore mig från-känd, utan och
såsom hon blifwit förtrollad, skulle, under inbördes
famntagande, ligga hennes Son om halsen. Din
äreförgiättna och oförskända Håra, har du mig hit
försändt, til den ändan, at jag skulle erfara en så
swår och gruffsam död? At detta innehållet af ditt
Bref? Åro dese dine löften du gifwit? Och äro
de betydelsel och försäkringar, hwarmed du dig,
i dina Hus-gudars öron, förbundit, sådane? Har
wål någon kunnat vara dåraktigare, än jag, som
wäntat, at i Africa finna ypriftighet? Du skal
wål icke ohämmnad hafwa mig swikit och bedragit.
Jag skal taga an krig emot dig, jag skal, sannerli-
gen, til ditt Folks yttersta förderf och vndergång,
dig anfälla. Men jag galne och oförståndige, hwar
tänker jag; hwi giör jag mig hopp om tillkommande
hugnad, lika som jag ännu längre lefwa skulle? Ser
jag ei dem här för mig, som nu innan kort til-
lika med mig dö och omkomma böra? Jag skal skyn-
da til wågs, och beröfwa denne Bödels: Knektens
lifwet, han, som igenom min Seger blifwit ägare
af Sardinien's Rike, och lika fullt ingen försyn har,
at giöra mig i Gifftermålet förköp; och den fräcka
Argenis, skal jag äminstone, medelst hans Blod,
blygsel tilskynda. Der til med skal jag, förr än nå-
gre hinna komma til hielp och vndsättning, giöra an-
da vppå denne illwillige Gubben, detta Narre-spel,
och hela denna falskt vpspundna anställning.

Ja,
Arge

Argenis sielf, Argenis säger jag = = = Han
 stadnade, Stackare, wid åtanke af ett så grus-
 ligt anslag, och tänkte: Men hwad är det åt, eller
 hwar til gagnar det, at utgiuta en så fåfång Glickas
 Blod? Igenom ihogkommelsen af sin otrohet, och
 min döds åskådande warder hon utan all twifwel
 swärare til döds plågad. Jag skal öppna mitt bröst
 och hierta, och när blodet derwtur strömmewis rin-
 ner, skal jag hel och hållen, til hennes försträckelse,
 och förebud af en frätande sinnes Matsk, mig huf-
 wudstupa öfwer henne kasta. En om jag wille und-
 wika, at på det sättet dö, så kunde jag reta och up-
 ägga mine Soldater; jag kunde, sielf ofskadd, låta
 på mine Fienders hufwuden detta Hus nederstörta.
 Men jag wil icke längre blifwa wid lifwet, på det
 jag aldrig någonsin må kunna med Argenis försö-
 nas, eller på något sätt låta mig öfwertala, at ingå
 med henne förlikning.

Til at tänka uppå dese och dylike ofrinnige an-
 slag, hade han så mycket bättre tid och råderum,
 medan Meleander, Archombrotus och Argenis,
 under de förste inbördes kärleks betygelser, lämnade
 allt annat i sorgåtenhet. I det han ock med ett fast
 beslut til denne giernings fullbordande, skulle rusa å-
 stad, och fattade uti Wärie-Fästet, kunde Himme-
 len icke tåla, at han ofskyldigt, så wederstnggeligen
 och skamligen förwillades; och hände, fördenksul,
 at Meleander, som icke wiste af detta hans raseri,
 just i samma ögnablick gick til honom, och sade:
 Förlåt, o Konung, at en oförmodelig glädje, hwil-
 ken, til åfventyrs icke mindre lærer frögda eder, än
 Eder Majestät nyligast sedt mig och Argenis deraf
 fågnas, har en liten stund wändt bort, och hållit of-
 we ifrån wår skyldighet, at betyga eder en tilbörli-
 g

ähra. Kom, o aldrakäraste ibland alle dödelige, I
 som ären deltagande i vår lycksalighet, och erkänn
 hwad denne dagen af eder förstylladt. Poliarchus
 blef wid detta Tal til sinnet ombytt, och vti en så
 stor och hastig förändring af sine böjelser, wiste han
 icke hwad han hade at wänta, ei eller hwad han skul-
 le mena; Han wägrade derföre intet at följa Mele-
 ander at, hwart han honom wid handen förde.
 Men när de framme wid Archombrotus och Arge-
 nis blefwo stilla stående; då utlät sig Meleander,
 icke aldeles med så sakta uttal, at ju de, som der
 närmast omkring stodo, det höra kunde: O huru
 ynnig lycka förer oss icke denne dagen tilhanda: O
 en, yppå min alderdom, ganska frögdefull och fåg-
 nesam dag, på hwilken jag, som tilförende satt all
 mitt nöje vti en enda Dotter, wunnit en tilökning af
 två, och dertil så förträffeliga Söner. Ware det
 fierran, at Himmelen mig denna förmohn och fälle-
 het misshonna skulle! Hwilken människa kan vara lyx-
 feligare än jag; eller hwilken har stial at dyrbarare
 skatta sin lilla återstående lefnads-tid, än äfwen jag?
 Så har omsider ödets sig nu först framteende sorg-
 fällighet och bekymmersamhet om mig, igenom så
 många omgångar, och så många hotellers wedervär-
 digheter och dundrande blirt, beredt mig dese alder-
 doms förswar, och sådana prydnader för mitt Kne-
 nunga-Hus. O wärdaste Gäst, o Stormächtige
 Konung, eller at jag må betiena mig af det namn,
 som är förmer än bägge dese Titlar, o Poliarchus,
 vphör nu at vidare fortfara i edert wredes-möd
 emot Archombrotus. Det är länge, som jag för-
 nummit, at I burit hat til hwaraman. Bägge
 haden I kärlek för Argenis. I skolen ock bägge
 blifwa ägande om Argenis. Ey hos denne, som
 är

är min Son, skal kärleken, såsom för hans Syster, beständig förblifwa. Men åt eder trolöfwar jag henne til Gemål, så framt J icke annorlunda för eder del ären sinnad. Ty fast än hon, sedan hennes Broder igenfunnen blifwit, har nu mera trädt utur Urs-Rätten til Sieilien, icke des mindre war der hon, så wida jag känner eder dygd, utaf eder älskab och til Drottning uphögd. Ty Sardinien, och att hwad Radirobanes tilhördt, det J sedermera yppdragit Archombrotus til egendom, lärer henne såsom en Brude: Skänk tilfalla. Så har min Son redan med mig beslutit och afgjordt. Men J, min käre Archombrotus, träd först fram, och afswär all orwånskap, samt öfwerlefwera eder Syster åt Konung Poliarchus med sågnesamma Lyckönsfningar, samt allahanda wånscaps och kärleks betygelser.

Det XVI. Capitlet.

SO skulle wäl hafwa kunnat tänka eller inbilla sig sådant? Igenom Archombroti bemedlande, som sielf framräckte Prinsekans hand, wardt Poliarchus, hwilken wid ett så besynnerligt lycko: spel knapt kunde sättia tro der til, at han war så säll bleswen, til Gistermål med Argenis inbuden och anmodad. Argenis rödnade jemtwäl af blygsamhet; och ehuruwäl hon näst förvt, medan de förslutne frigen, eller hennes Herr:Fader inkastade hinder yti hennes önskans wärkställande och fullbordande, warit dristig och oförsträckt, såsom en hielte: modig och rass Mans: Person, och nästan motspännig emot sin Fader, samt skulle welat följa Poliarchus åt hwart han hållt åstundade, så påminste hon sig dock nu, när alt gick otrungit och obes

hins

hindrat, såsom hon det sielf wille och önskade, at hon war ett ogift Fruentimmer. Poliarchus räcker nu tillika både Prinkefan sin hand, och aflader hos tackfägelse hos Meleander; Han förvundra de sig jemmwal högeligen deröfwer, på hwad sätt Archombrotus så hastigt hade blifwit Prinkefans Broder. Deruppå begynte alle, såsom wid store och oförmodelige saker hända plågar, utan at i ackt taga någon ordning, och på en gång at tala. Prinkefan började nu fins emellan åter förnya den wänskap, som de fordom hos Timoclea hade begynt. Den gamle Konungen Meleander och Prinkefan Argenis fingo nu åter nytt lif igen. Och Prinkefan glädje utbredde sig til alla dem, som dem äfsådar de. De förnåme Herrar stodo, dels under tystnad, stilla och orörlige, dels upstode de hela Kungliga Palaket med sitt förblandade Tal. Flere hade jemmwal wid rycket här af, inkommit; så tyckte ei eller Meleander illa om, eller lät sig misshaga, at folket i så dan stor myckenhet, wid det tilfället instälte sig när warande. Ty det war angeläget, at så store och det allmänna rörande saker, allom kunnige blefwo. Han utlät sig, fördenckul, med hög röst, hwilken glädje-driften hos den gamle Herren ännu starkare gjorde, således: Mine wärdaste och älskelige wänner och vnderfätare, som denne dagen sammanbrakt til at wittna om mångfaldiga dyra kärleks-förbindelser; up, samtelige, och önsken edre Konungar lyckas, samt använden hwad öfrigit är af dagen til gudarnas lof. Til morgon dagen biuder jag eder alle at upkomma uti Riks-Salen. Derstädes skal bestå utan hela Folk-hopen och Soldaterna Församlingen öka, på det ingen må wara okunnig om gudarnas råd, hwilka, jag twiflar, om de någonsin beengat emot

emot något annat Folk mera kånbar och sansfärdeligare nåd än oss. Jag håller likwål billigt, at i kortbet nu förvt vnderätta eder, som tillstådes och närvarande ären, om vår stora glädje. Jag är i erfarenhet kommen, at Archombrotus är min Son. Min forna Gemål har, mig ovetande, honom födt. Men min Dotter skal tråda i åtta Förbund med Romung Poliarchus. Gån nu, glade, härifrån bort, och, om så behagas, fallen fram den klarssinande dagen, med nattens tilbringande, i en glädjefull wako. Jag skal imedlertid, vnder öfverläggning och rådplågarde med min Måg och Son, fast ställa, hwad här wid nödigt wara må.

Når han sålunda slåpt Rådet, och de förnämste Herrar och ämbetes-mån bort ifrån sig, beledsagade han Poliarchus in vti de inre rumen af Slättet, på det han den astoneu ibland sina kåraste wänner sig glädje måtte. Huru instämde de icke alle i Lycksönskningar; huru förnöjde woro icke allas Sinnen? Den kyskaste Argenis hade nu fått niuta fructen af sin beståndighet, och hon hade nu med Seger öfverwunnit och igenomgått så många beswårligheter, på det ingen måtte synas hafwa giordt sig mera wårdig til den stora lyckan. För Poliarchus, som nu för-gåtit sin medtåflan och sinnes oro, war det ganska angenämt, at, vnder sin Swår-Faders löje, blifwa brydd, dersöre, at han förtruttit de kyskar, som Argenis af kärlek til sin Broder hade gifwit Archombrotus. Meleander log för öffrigtit at dem bågge, nämmandes ån Archombrotus för sin Måg, ån Poliarchus för Theocrine. Och Archombrotus frågade jennwål Argenis, hwad hon förnämli-gast glädde sig at, når han blef igenkänd; antingen det, at hon skulle hafwa honom til sin Broder, eller,

ler, at hon icke skulle få honom til sin Brudgum? Under desse skämsamheter tillåt glädjen dem knapt at tänka på de wigtigare saker. Ja Aneroestus sielf bortlade sitt afswarsamma utseende, och drog icke betänkande wid, at wisa sig glad; och oansedt han war klädd yti en loansentlig kläde-bonad, dock blef han af Meleander och Argenis åbrad, såsom en Konung. Det woro icke många af deras förtroel-
gare wänners höp, somingo wara tillstådes, när de, under så stor fågnad, slogo sig löse. Dock hørde de Aneroestus, Ibburranes och Dunalbius rådt spisa Afstom-Måltid med Konungarna. Gelanor, Arsidas och Gobryas woro åfwen tillstådes, samt den Mauritaniske Generalen Micipsa, tillika med Cleobulus och Eurymedes. Nicopompus, som två gångor war af Konungen fallad, dröjde något litet efter med sin ankomst: Ty han hade trådt något affides, til at författa och sammanskrifwa en Bröllops-Skrift. Eljest war Timoclea allena ut af Fruentimren, som gjorde Argenis Sällskap. Dese woro nästan de endaste, som wid Måltiden utwacktade de Kunglige Personerne. Och gick då al-
las Tal förnämligast ut på Poliarchus, huru han hade ålskat, huru han, såsom han förgåtitt sitt höga Stånd, uti ofänd gestalt, utan at bry eller wårde om sig sielf, samt hwarcken för olyckor eller fiender trygg och säker, kastat sig i åfwenlyrer och farligheter. Hwadans hans iswer, och början til en så beständig kärlek kommit? Men han berättade för dem, som med största begär honom afhörde, huruledes han uti Gallien mycket hördt talas om Prinsessans Skönhet och dygder; hwaras hans unga Gemöte en stor lust fattat at få se henne; hwilken lust, högackningen för så stora gäfwor och egenfä-
per

per, eller, rättare sagdt, sielswa ödet, småningom öfkat hade; och aldenstund han wiste, at hoppet om Giftermål med henne war affurit igenom Siciliske Stadgar, som förkastade befryndelsen med Gallien: Fördenful hade han desto ifrigare blifwit upstånd af ett sådant hinder, som syntes giöra hans stora åstundan säfång: Och derföre vnder en läskad och föregifwen wördnad för utländske gudar, såsom han welat besöka deras Tempel, seglat til Sicilien med Gelanor allena, hwilken, ehuruwäl han warit fri, likwål sielswiljandes iklädt sig en Dienares person; och det alt til den åndan, at han sielf närvarande måtte erfara, om Argenis war så skön, som ryktet utfördt, samt wärd at begynna det friga före, hwilket han, til den Sicilieniske lagens fullkastande, i sinnet hade, i fall hon sielf, som han hoppades, igenom hans tienstactigheter winnas måtte, och samma lag allena woro den, som hans lycksalighet hindrade. Men när han til Sicilien anländt, hade han icke ens haft tilsälle at se Prinseskan, hwilken det då icke war lofgifwit för Mans-personer at åskåda, aldenstund hon innom det befäste Slättets murar innesluten war. Här af hade han fattat det dristiga, men derjemte ganska lyckeliga råd, at han i Fruentimmers drägt, gifwit sig ut för en Jungfru, och sålunda bedragit Selenissa, samt kallat sig för Theocrine. Meleander biträdde honom i den öfrige berättelsen, erhindrandes både med löje och beströfning, huru han uti alt hade förekommit dem lif en Jungfru: Med hwad ömkeligt förställande han hade förmådt honom til warfunsamhet och medlidande, och således sunnit tiltråde hos Argenis; ändteligen, med hwad tapperhet och mæckt han hade kufwat Natt-Röfwarne, som hade brutit sig in uti

uti Slättet, och huru han af Theocrine war blef
wen Pallas.

Når Talet sedan war fördt ifrån Poliarchus till
Archombrotus, förefom ock så mycket, som de hög
honom vndrade vppå. Skulle han just vara Nafes
Prinz til Sicilien, han som hyst så mycken färd
för Meleander, utan at weta hwem han wördadel
Huru länge hade icke Hyanisbe hållit denna sak hem
lig och fördold! Huru har hon icke den samma en
lång tid derefter å daga lagt? Huru hade icke gu
darne med all denne handel så lagat, at den wänt
lit de äfwentyr, dem man vpdiktat til at förnjä
dronet med! I medertid vnderrättade Meleander
dem om sitt Gistermål i Africa; och vtgidt ännu
puffer och suckningar, så mycket i den närwarande
glädien anständigt war, wid erhindran af sin astö
na Gemål. Och vnder det han altsammans flere
gångor, samt stycke-wis berättade, så författade
och satte han det i god skick och ordning, som han
dagen efter i den allmänna Sammantomsten förkun
na wille.

Det war rätt länge lidit på natten, när de ifrån
Nfton-Måltiden vpsstego. Så snart det led til Sol
lenes vpgång följande dagen, kommo alle Inwånare
ne i Panormo, med lös-beyrddde Huswuden, i stor
myckenhet tillsammans til det Kungliga Palaket.
Det myckna folket kunde nu i de annars stora Sal
lar intet inrymmas. Somlige kleswo vp på murar
na; somlige på vpreste ställningar, dem de alt
wer vpsfildt. Andre hade låtit vpsätta stegar, at
hwilke ätffillige, när de för mycket belastade blifwo,
ramlade neder på dem, som vnder stodo. W
Dörarne af det Kungliga Palaket war lika såsom en
liten Theatre vppygd, nästan af en Mans högd.
Der

Deruppå woro Konungarnes Throner slätte; hwar af twenne, som Poliarchus och Meleander sutto uppå, stodo framman til i bredd, och twenne litet bakom dem på en sida, woro för Archombrotos och Argenis tillredde. Sedan Konungarne wisat sig för folket, och Hårholden tyllat deras glädje, ropade Meleander något litet, men började sedan sitt Tal på detta sättet: Mine käraste Wänner och Undersätare, om jag hade något at förebringa eder het ondt wore, så behöfdes något konstigt eller utsmekkat Tal, hwar med jag edra sinnen bereda och öfvertala skulle, at mig med acktgifwenhet och tålmod afhöra. Men hwad är nu af nöden, at med en bekymmersamt eftersträfwoad wåltalighet, utlagga Gudarnes wålgierningar, dem de sielfwe så hårligen förklarar? Jag antyder och bådär eder glädje, Konungar och Folk Fred och Wännskapsförbindelser, Gienderne en sträck för wårt Namn, samt ett inwärtets bekymmer, och en wijs undergång. Jag tror ei eller, at I ären tillförende ofunnige om det samma, til hwilkets afhörande I nu här i dag sammankommit. Det lærer utan twiswel någon Gud, eller sielfwe rycket, om det annars hafwer något guda-wäsende med sig, ibland eder redan hafwa utspridt och tillkänna gifwit, at denne dag skal firas såsom min Dotters Bröllops-Dag med Konung Poliarchus, och såsom min Sons andre Födelse-Dag. (Han såg i det samma tillbaka uppå Archombrotos, som af wördnad för honom vppstod.) Hwarföre jag så länge om honom varit obekant, och hwarföre han nu om sidet är af mig worden igenkänd, det håller jag wödan wärdt, at I, mine Undersätare, weta mågen. Kom fram,

fram, Hårhold, och tag detta Drottningens Bref ifrån Mauritanien, samt läs det offenteligen ut med så hög, klar och tydlig röst, som du någonsin kan och förmår.

Hårholden begynte då at upläsa det honom öfverlefwereerade Bref, som war af följande innehåll:

**Drottning Hyanisbe önskar
Konung Meleander all Lycksalighet
och Balmågo!**

Jag kan ei förwisso säga, om det stred för Eder Majeståts Dygds, eller selackertighets skull, at jag ei förre än på denna daggen tyckt mig hafwa fog at giöra Eder Majeståt delaktig af den glädie, hwilken jag til Eder Majeståts stora förvondran nu meddelar. Ty, med Eder Majeståts lot och tilstånd at få yttra min mening, och utat at derigenom fördörna Eder Majeståt, så räknar jag både det Eder Majeståt til selackertigt förseende, at I ei welat upträcka för mig, och gifwa tillkänna eder Sisternålens Handel med min Syster Anna, jemwäl och, at Eder Majeståt ei sedermera, när hon

hon war dödd, gjordt eder angelagen derefter fråga, om I hadn någon Arwinge efter henne. Men Eder Majeståts Dygd har jag så högt acktat och wördat, at jag icke welat öfwerleswerera eder Son, innan I först erfarit och bepröfwat, om han så blifwit wyfostrad, och sin yngdom tilbrackt, at han kunde hållas wärdig höra Eder Majeståt til, och för eder Son erkännas. Nu aldenstund hela hans wäsende och altsammans hos honom stämmer öfwerens med hans höga härkomst, så måste jag yppa, hwad jag i så många tider bort åt, förtog och hållit hos mig inne med. När Eder Majeståt, efter afresan til edart Siciliensiske Rike, här hos öf gwarlämnat min Syster Anna, som hemligen war med eder gift, och de Månader hastigt lupit förbi, på hwilka hon med ätskillig konst och slughet, dölde, det hon war haffwande, så begynte hon omsider at falla in öti Stuldom och så rätt ondt. Wi som tänkte, at det war någon annan opåßlighet hwarmed hon beswärades, betiente henne med onyttiga Läkemedel. Men hon, som märkte, at hennes Lif skulle nu stå öti sakra, kallade mig ensam fram, och talade mig således til:

Förlåt, min Syster, det jag ingen annan feläcktighet afbeder, än min alt för

stora tyglåtenhet. Jag är Konungens ut
 Sicilien, Meleanders Gemål. Nu är jag
 i Födelse-Riddens stadd, och om wårken och
 smärtan icke uphörer och återwänder, kotte
 mer jag icke härifrån med lifwitt. Den Bar-
 net, som af mig födes, mig öfwerlefwit,
 så låter jag wppå edert godsinmande, min
 Syster, ankomma, antingen I wilhen det
 wppföda, eller det samma til des Fader ble-
 wersända. Doct wille jag hållt, at Bar-
 net hölles fördoldt, på det folket icke måtte
 få tillfälle at säga, det jag förr födt Bar-
 och blifwit Moder, än jag blifwit gif-
 Tmedlertid hafwe wi haft åtskillige orsaker
 dertill, hwarföre wi förteगत wårt Acket-
 skaps = Förbund, nemligen, dels emedan
 wi fruektade för den Numidiske Herren Cy-
 thum, min ledsame och förtretelige Friare,
 som annars torde til åfwenlyrs hafwa w
 fyt wåld; dels emedan Meleander åstund-
 de, at wårt Bröllop skulle med Konungens
 prackt firas och för sig gå, til hwars r
 dande han bortreste; der til med war
 Stackare af blygsamhet intagen, den
 fruektar mig ännu öfwerstrida, dermed
 at jag detta omtalar och wppenbarar.
 min Syster, hwar jag wid hufvud = gå
 den har sielfwa Gistermåls = Åshandling
 liggande förwarad, som Meleander med

egen hand skrifwit, den jag ock, til desto större trygghet och bekräftelse, med mine Namn ynderteknat. (I det samma gaf hon mig berörde Handlingar.) I detta lilla Skrin ligga jemwäl någre oss bekante bewis om vårt hemliga förtroende, som äro någre Bref, någre Ringar, och ett Arm-Band, sammanslått af bägges våre Hår. När I wisen honom allt detta, så må han deraf kunna weta och förstå, at jag förtrodt eder hela saken. I det samma hon ännu detta talade, blef Målet henne ifråntaget. När hon begynte något litet wedersåås och komma sig före igen, gick jag henne med trösteligt Tal tilhanda, och kallade någre trogne Fruar mig til hielp. Wi bödo wäl til, at med all flit sköta och wårda henne, i allt det som wi funno nödigt wara; men hennes nöd war så stor, at wi, med all vår sorgfällighet, den samma ei hielpa eller förekomma kunde. Hon födde dock en Son, den wi, medan Lifwet ännu hos henne warade, för hennes ögon framwisade. Derpå bad jag henne, om hon icke förmådde samla krafterne litet tilhoppa, och här om lämna efter sig skrifteligen någre få rader; Jag wet icke, igenom hwad Himmelens sticket jag brackt blef, at då just så mycket låta mig wara angelägen om de så

ter, som i dag förekomma. Hen efterkom
 min begäran, och stref med darrande hand
 på en liten Taffla, det hon nu blef igörömd
 Döden hädankallad, och lämnade eder Göt
 i mina händer. Eder Majestät lärer igen
 känna hennes Hand, fast än måttighetens
 af siuldomen har gjort de illa strefne Bök
 sträfvet öredtge. Icke långt derefter dödd
 och öfled hon i min famn. Syra Fruar
 hade jag då hos mig närvarande. Ut en
 hvars namn war Sophoneme, hwilken jag
 hade mässta förtroendet til, lämnade jag
 Barnet, med begäran, hon skulle sköta och
 draga försörg derom, och söka en Annan,
 som wote derom ekunnig, hvars Barn hon
 närde. Men som jag besarade, at någon
 af de många, som wiste häraf, skulle något
 härom yppa, så beswret jag sedan alle
 andre, igenom samma Sophoneme, at
 trodde det Barnet blifwit dödt. Wid sam
 ma tid dödde ock min Broder Juba, som
 lämnade mig Riket; och såsom Ödet öf
 en gång anstormat och tillfatt, så afgiet jen
 wäl min Man Syphax med döden. Jag
 som af så många sorger öfwerhopades, läm
 nade likwäl hwarken eder, Konung Meleas
 der, ei eller min Syfter i glömska och fö
 gätenhet. Jag gaf före, såsom jag wänt
 hafwande, och lät utgå ett falskt Rykte

igenom berörde Sophonemes tilhielp, det jag, efter min Mans död, låg i Barn-sång. Då kunde wäl icke eder Son föregifwas at wara min: Ty det wille icke rimma sig, at ett flere Månaders gammalt Barn skulle kunna hållas före höra den til, som så nyli- gen födt. Men Sophomene skaffade ett ny- födt Wilt-Barn at läggas i waggan, hwil- ket hon doct sedermera, på min befallning, borttog, til at upammas. Jag läshade och stälte mig då, såsom jag fruktade, at nå- got endt mitt Barn wedersaras kunde, och förböd, at ingen, förutan Ammorne, och den enda Sophomene skulle få se min Son. När således tv År woro förbigångne, hade jag lätt wid at framwisa eder Hyempfal, (hwilken hans Moder, när hon dödde, efter hans Moder-Fader så kallade) såsom han af mig född warit. Honom til fromma har jag sedermera warit måhn om mig sielf, och om Rikets bibehållande. Ingen af de näst- grångande Konungar, hafwer med sina bö- ner funnat förmå mig til Siftermål med sig. Sedon han hunnit fylla sitt tiugu tres- dje ålders År, har jag för honom mycket berömt Eder Majeståts dugder; och har up- muntrat honom at resa til eder, på det han måtte blifwa underwisad i Regerings-Kon- sten, och låra inrätta sitt sinne efter ewart

wäsende. Och detta har jag sagt nt han då lättare winna kunde, om han bortlade Zelenen af sitt Ure-Stånd, och icke förbindde sig af, at jag wore hans Moder; på det eder Majeståts ömsunnighet och alt för stora kärlek för honom, samt andras sinnekan, icke måtte betaga och förhindra inplantandet af den rena och sanna Dugden, som ofta beordras was Försellige Persoener, samt förädla rittigare folks lefwerner och lycka. Han åtlhydde mitt Råd, samt reste åstad; och är det wäl wärdt at förvundra sig öfwer, at han wunnit ett så stort tycke, at Eder Majeståt, som en stor Romung, har wetat trolofwa honom sin Döster, med senaste Gifte, hwilken Eder Majeståt trodde vara sitt enda Barn. Och oansedt jag, när han mig här om vnderättelse lämnat, fann mig af en innerlig hiertans glädje röd och intagen, så wäl öfwer hans dygdiga upförande, som Eder Majeståts kärliga sinnefog för honom, hwarigenom det skedde, at Eder Majeståt varit kärlek til sin ehuru ännu olände Son; dock blef jag häpen och bestört, när jag fick höra, det en sådan Aektenskaps-Handel förefades, som war en Blodstam, at en Broder skulle sammanparas med, och taga sin Syster til äkta. Det wore desyutom andre

Wår och minn till wårninn wäl so fare
 mårn

farligheter, som mig försträlte och båtwan-
 de gjorde, nemligen, at Radirobanes, til
 Africaniste Landets förders och vndergång,
 med en Krigs-Här ankom. Fördenskul
 stuf jag så til vår Hyempfal, den I kallden
 Archombrotus, at jag derottinnan förklara-
 de min vilje vara, det han med sitt Bröl-
 lop, hwilket jag hörde hos eder redan wa-
 ra beslutit och fastställt, skulle vpskiuta, och
 at han sielf skulle med en Flotta, vppå min
 kallelse och anmodan, mig til hielp och vnd-
 sättning, ofördrögeligen och skundefanmast
 hemkomma. Doct hade han med sin hand-
 räckning kommit och insunnit sig alt för
 sent, och han hade icke fädt igen den han bi-
 svada skulle, om icke Konung Poliarchus
 med hans Galliste Krigs-Mactt igenom ett
 Stormvåder til oss förd och drifwen blif-
 wit. Förmedelt hans Tapperhet äro nu
 Radirobanis Wapn i vår Guds Martis-
 Tempel vpsatte. Men tilståndet hos oss
 war måstän farligare och bedröfweligare vnder
 Freden, än sielfwa Krigets påståendes;
 i det Poliarchus och Hyempfal, af en gruf-
 welig medtänslan vptände och förbittrade
 varit. Orsaken til deras inbördes hat har
 eder Dotter, den unga Brinheskan Argenis
 varit, hwars Sistermal begge, med mer

Om det som skedd på p 5

du menniskligt begär söka och eftertrakta.
 När jag förmärkte, huru som eder Son för
 wille, så wann jag det, igenom mitt träng-
 na anhållande af dem, at deras raseri och
 blodiga tråta ei förr skulle med Swärd
 utföras, än de til Eder Majestät hade af-
 lefworerat detta Bref: Ty då skulle begge
 strax blifwa mächtige, och winna sin önskan.
 Hwilket nu omsider så hända lärer, om I
 erkännen honom för eder Son, och gifwen
 eder Dotter til Gemål åt Konung Poliar-
 chus; än hwilken, ibland dem alla som nu
 lefwa, ingen är, som Sudarne i Hielte-
 Dater och Dygder mer liknar, eller i när-
 mare jemsförelse kommer. Jag lämnar det
 til mitt bifall och samtycke, at Eder Maje-
 stät, antingen af sin, eller min Egendom,
 må utnämna hennes Brude- Skatt. Sici-
 lien, Mauritanien, och det nyligen tilkom-
 ne Sardiniske Riket, lära nogsamnt förstå
 och wara tillräckelige, både at eder Son med
 all Konungslig Prækt må föra sitt Reges-
 mente, som ock, at eder Dotter, på ett hem-
 ne anständigt sätt, likmåttigt sitt Stånd
 och wärdighet, må bortgift blifwa. Jag
 stickar och öfwerlämnar uti detta lilla Skrif-
 alle de hemlige Handlingar, som min Sv-
 ster, på sitt yttersta och när hon dö skulle,
 mig tilstälte och öfwerlämnade, och, ibland
 annat,

annat, hennes sista Bref til eder, hwar-
 dri hon gifwer tillkänna, det hon dödde
 ifrån en Son, som henne öfwerlefde. Swil-
 ket all dri detta innewarande år hade nå-
 stän förkommit och blifwit borto: Ty arge
 Boswar och Sid-Röfware hade skändeligen
 bortstulit Skrinet; men Konung Polkarchus
 har skaffat mig det orubbat igen, sedan han
 Röfwarena dräpitt och mördat hade. Så-
 ledes har Eder Majestät jennwäl til en del at
 tacka honori för det eder Son igensunnen
 är. Jag har at erkänna det för hans wäl-
 gierning, at jag wid mitt Rike blifwit för-
 warad och bibehållen, som så länge warit
 ärnat at eder Hyempfal. Förutan Argenis
 är ingen belöning eller wedergällning, som
 kan swära emot dese hans stora förtienster.
 Les wäl; och hugga eder på åldren af den
 Sällhet och Lycksalighet, som Gudarne
 meddelande och förvnuande warda.

Det XVII. Capitlet.

Detta långa och widlöftiga Bref hade den hese
 Härholden knapt hunnit at läsa til ända, förr-
 än ett inbördes förblandat och oredigt Sorl
 ibland folket på des wpläsande begynte följa. De
 måste

måste hade hört des Innehåld; de andre brydde med frågande och swarande, dem, som Innehåller fattat; mångem kom Brevvet jemwål mörkt och otydeligit före; hwilket, som Meleander förestälte sig, at det lätteligen ske torde, så begynte han, at med ett annat Tal der widare utläggga och förklara. Han gick tillbaka och vprepade Berättelsen om sin yngdoms tid: Huru han, uppå sin Faders befallning, hade fordom tagit til sin Gemål Brutiernas Konungs Dotter, hwilken, när hon sex åhr varit med honom gift, och under den tiden inga Barn haft med honom tillsamman, hade afidit, förmedelst ett Sår, som hon fädt emot en Tråstubb, då hon, under Jagt, fallit af Hästen. Han hade då varit fem och tretio åhr gammal, och hans Fader ännu i lifwet. Wid samma tid hade Juba, som stadt uti godt förtroende med Sicilien, varit regerande uti Mauritanien: Hwarföre han, med någre få Fölheslagare rest til honom, til at derigenom slå sorgen ifrån sig, den hans Gemåls död förorsakade: Ytterligare berättade han, det Juba haft två Systerar. Den äldre wid namn Hianisbe, hade varit gift med en der å orten myndig Herre, hvars namn war Syphax. Den yngre war kallad Anna, hwilken haft en Friare ifrån Numidien, som het Cyrtus, en Man af så stor mæckt, at Juba icke understod sig göra honom emot, ändock han ei tyckt om honom. Inmedlertid hade han sielf fattat kärlek för Prinsekan Anna, och wunnit hennes tycke, som til den Numidiske Herren haft en leda. De hade fördensful bågge kommit derom öfwerens, och samttyckt, at hemligen gifta sig med hwarannan, och som hon gjordt derom påminnelse, at en Krigs-
bor

borde ifrån Sicilien anskaffas förr än man offentligen kunde giora den Numidiske Herren mötstånd, så hade han seglat til sitt Fädersland; och derstädes, medelst sin Herr Faders dödeliga fränfälle blifwit uppehållen och hindrad, at han til den utläswade tiden til Africa icke återkomma kunnat. Under detta sitt dröjsmål hade han sådt tidning om sin Gemåls Annas dödsfall, och derföre icke mera giorde sig angelägen om Mauritanien, utan fattat Körlet til en Sicilienslif Prinsessa, sin Fader: Broders Dotter, utaf hwilken Argenis född war. Det öfriga hafwen J, mine trogne Undersätare, sabe han, af Hyanisbes Bref, utförligen och omständeligen hört och förnummit, huru han trådt til Regementet och Riiks: Stofvelsen efter sin Broder Juba, och huru min Gemål Anna födt mig denne Sonen. Försäkringar derom at allt sig i Sanning så förhållet, har Drottningen uti det förseglade Skrifvet sändt mig tilhanda, hwilka jag med en öfvermåttan stor Sinnes känning och rörelse öfwer de framfarne händelser, ganska wäl igenkändt.

Deruppå wände han sig til Poliarchus, och sade: Men huru eller med hwad namn skal jag eder nämna, Stormächtige Konung, igenom hwilken det är os såsom en dyr skänck och gåswo tillfallit, at wi wid Lifwet och Regementet förwarade och behåldne ärom? J hafwen frälst mig och Argenis ifrån fängenskap och tråldom, när Lycogenis tilgisne Skalfar och Boswar skulle med grymhet framfara i det för Fruentimmer utsedde Slättet. J hafwen uti Striden, med Manlighet och tappert Hieltemod fördt mina Soldater an, och banat wägen til en

lyckelig Seger. Sedermera hafwen J, och! til min olycka och wanheder, hwad J och ändteligen håremot til eder orsägt och enskollan andraga och förbarå wiljen, måst begifwa eder ifrån Sicilien. Dock har den eder af oss tillkondade skyn icke warit mächtig at betaga eder godhet, eller ysläcka eder Kärlek. Dansedt J libit mycken oförrätt, hafwen J dock älskat Argenis. Hwad skal jag säga derom, at J, vnder Gudarnas anförande och beledsagande, hafwen hos Sid-Röstwarena igenfunnit, och igenom eder tapperhet tilrätta brakt de känne-märken och bewis, hwarigenom både jag erhållit kundskap om min Son, och han om sin Fader? Men huru beswärligt det lärer hafwa fallit för eder, at uti Africa kunna hindra framgången af Radirobanis Wapen, och stehålla honom ifrån Segren, det gifwer edert bleka Ansichte noggsamt tillkänna, som, medelst förrunnen Blod, ännu icke aldeles fått sin färg igen. Min önskan skulle wara, det Eder Majestät wille låta sig behaga, at jag antoge ett namn, som betygade min udergifwenhet för eder. Men J wiljen hätre, at jag skal kallas eder Smår-Fader. Argenis skattar jag för lyckelig, som får en så mächtig Gemål. J hafwen med eder mæcht om intet giordt wære Förfäders alt för rådda försicketighet, i det de för Galliens stora Rike en sådan fructtan haft, at de i Lagen förbudit Siciliske Prinsers Giften med edra Prinsar; lika såsom en så mächtig besyrdelse skulle draga sig Frådrom öfwer hufwudet. Eder Majestät har alltså förtient, at wi med allmänneligit bifall borde affståsa denne Lagen. Dock, Gudarne hafwa också loogat, at det nu icke är nödigt ifrån samma Stadgar afsträda; ty de hafwa återstått mig min Son, hwilken

ten det Siciliska Riket med tiden tillkommer. Men
 min Argenis; som uti Konungslig wärdighet och an-
 seende intet är ringare än han, tillhörer nu Sardi-
 nien med de Liguriske länder, hwilka Riken hon,
 utan något förhinder af våra lagar, med edert Gal-
 liske Rike förknippa skal. Härwid anhöll Archom-
 brotus, såsom öfwerenskommit war, om sin Herr-
 faders tillstånd, at ock framställa sitt Tal; då han
 strax der på begynte sig således til Poliarchus vilåta:
 Den ägande Rätt och Besittning som jag hafwer til
 Sardinien, hwad är den annat än en frucht af eder
 Seger. I Africa hafwen I gjordt det landet vns-
 derdänigt. Jag kom allenast at der triumphera.
 Derföre I, min albrakäraste Syster, som ock Po-
 liarchus sielf yrsktar, at jag burit Kärlek före,
 kom och tag den Konungliga Kronan, och war en re-
 gerande Drottning öfwer alla de Länder, som förr
 lydte under Radirobanes, i stället för hoppet om den
 Siciliensiske Kronan, hwilken mig igenom Födslo-
 Rätten tillkommer. Fören med eder de Riken är
 eder Gemål, dem han igenom sin segrande mack
 sielf hade kunnat sig anskaffa. I det samma satte
 han Kronan på sin Syster; under det at Melean-
 der sålde ymniga glädie-tårar, och Folket, med så-
 dana Frögde-Rop, gofwo här öfwer sin fågnad til-
 kanna, at hörflen en lång stund betagen blef. Poli-
 archus, som ock war begäfwad med en wältalande
 tunga, begynte så at förtinga äminnessen af sina
 wålgjerningar, at han på ett anständigt och frickens-
 git sätt dem derigenom ännu mera vphögde.

Han
stak

stälde sig i högsta måtto värdsam emot Meleander, betedde sig vänlig emot Archombrotus, Argenis och Menigheten; at man ei för wiso säga kunde, hwilketdera honom bättre anstå mände antingen Krigs- eller Freds-Förrättningar.

När nu alle i härlig Ståt och prächtig ordning skulle tråda up til Templet, kom Nicopompi Son, som näppeligen fyllt sine Tio år, under sin Faders ledsagande, och makade sig in til Argenis, öfwerlämnandes til henne mycket gladhynt den Bröllops-Skrift, som hans Fader sammanskrifvit och förfärdigat; hvarjemte han med all anständig driftighet och oblygsamhet lät i skämtevis förstå, at han war des Uphofsman. När ock Meleander kallat honom til sig, och befalt honom föråra sig samt Poliarchus Afskrifter af samma Bers, war Wiltken strax färdig at räckta fram Handen och meddela dem; och wid det at Konungen som oftast framstälte Frågor til honom, hwilken detta werket gjorde hade, brackte han honom, som sielf ei annat kunde än le derät, at många gånger förebara och påstå det ofant war. Berserne woro intet widlöftige emedan de woro stälte til Kunglige Personer, hwilke hade wid detta tillfället annat at tänka upp på och syflesättas med. Det funnos fördenstul desto flere, hwilke gesswo sig tid och råderum, at besamma igenomläsa.

Ifkån sitt Sierner-Hwalf sielf *Phæbus* här nedtråder,
 At öka Bröllops-Frögd, han sig rätt hiert'lig gläder.
 Wi äons Präster se, den Guda-Storan stor
 Hos oss sig ställa in, här nedre i vår Chor.

Sig öpnar luften Kiär, och Him'lens Herrskap tågar
 I präktig ordning hit, och Rosen-färgad lågar;
 Af *Hymen* tändes Blåß, och Prækte af Guda-Fru
 Tiltreds, men *Astrilds* Pihl ljust särat har vår Bru.

Hwars Skott de träffa rätt: hwars Siäder aldrig flickar,
 Hwart han dem skinta wil, och til at sära stickar;
 Här re'r *Apollo* til den Krönte *Lutans* Klang,
 Och qwär med Rosen-Mun nu denna Brude-Sång.

Til ewigt Kärleks-Band nu täcken hwarann' Händer,
 Som ei af olycks-fall affskärs, ell' ridsens Tänder;
 Nytt, Kungar, Händer hop, Ehr glädjes Sol upgår
 Na på Ehr Bröllops-Dag, och Ehr stor Lycka spår.

Med Lager-Kransar prydt nu Dörat, Fenster-Bågor;
 Ehr Brude-Sacklas lins sig dele i mång' Lågor,
 Sielers Gud, Gallers ock, sig snär i Kärleks-Garn,
 Säll Swär-far! Brude-par! Sällt hopp om Bær-
 na-Barn!

Gif, Brudgum säll, grann allt, och se på din Prinsessa,
 En *Pallas* kinders färg; och Här af *Cyber's* Siekka.

Juno! Månstärskas glans, och Dian's ögon-hvarf,
 När hon får högt i läst, och aflädd Jagat & Läst.
 Så kommer Bruden din, o Prins! Hwad Guds Skänker!
 Se mer, hwad sinnes-ljus yr Sköna Kroppen blänker,
 I hennes hierta mer än menn'sklig wäsend bor;
 Din Lycka skattas må, lit Himlen, hög och stor.
 Hon äter kär i dig, gläds skåda få din kinder,
 Ditt guld bekrona kär, din tyfka ögons glunder,
 Då hon sig tyder se hur stält du går i fält,
 Här' hårtlig i Triumph, som makalöser Zielt.
 I tankar hon ock ser ditt folk, i stora Skarar,
 Gå gladlynt dig til möts', af frögd at Echo svarar,
 Där hon som byter häst, på wagn med dig i bred
 I Stadrens gator full, med allmän frögd, blir sedd.

Men blott at drömmar luf', hon fructar des Siäl glä
 Hon tror ei hwad hon ser; men nyt bekymmer trödes
 Dock fructa pass nu på; Du ei i Sömnens lör som
 Ell' af din längtan swäl's; All samt at hwad du ser
 Här Bröllops-Gudar all med mig ha samma mening
 Och stämma in i ett; nu giören fast förening;
 Nytt sêta Händer hop, da Skönhets ädla Rätt;
 Du Männers Morgons-Suern' som mött gör Gattens
 Men,

Men, helga hwila Kom, låt dyra Kunga = Brösten
 Omsider niuta dig, och önska Bergnings = Hösten;
 Dem äkta nöjen gif: De fylot sin mödos = mått:
 Med tollfält arbet så til Stiernan Herool gådt.

Knyt såta Händer hop, hwars Band skal ewigt blifwa:
 Knyt Händer hop med frögd, nu Himlen tådtis fördrifwa
 Ehr bistra motgångs = moln: Hwar blef Ehr Regn och
 Snö:

Alt swunnit bort som Rök: För Lyckans blink måst dö.

Si, luften wänligt ler, si, Himlen härligt blänker
 Af Gudars stora Gunst, prydd med des Bröllops
 Skänker.

Så Hieltars öden dyr' knapt lagn i början spör
 Så Dygd bestormad blir, dock aldrig Skepps = brätt
 gör.

Wti Förmaket af Gudinnan Junos Tempel ha
 de de nu tilredt Slack = Offer; och Tekna = Tydarne
 med en der til förordnad stor myckenhet af de Öf-
 werste Präster skulle nu, genom sina Tekns förklarande,
 spå lycka til det för handen warande Bröllopet.
 Folket stämde med hwarandra in, och sungo under
 wägen, dels Bruda = Wisor, dels sine Gudars
 Frögde = Sanger. Och efter Argenis ingen Mo-
 der hade, som kunde bära den brinnande Facklan
 för sin i Altkenskap trädande Dotter, th begingo Po-
 liarchus och Archombrotus det så, at den Hedren
 2992 blef

blef Timoclea opdragen. Sedan man afkalladt de Gudar, som wid Bröllops-Fester plåga åstadkomma Frögd och Glädje, och i synnerhet dem, under hwilkas wård Eiden och de Bruda-Bloss woro anfortrodde, som blefwo burne frammanföre Argenis, hvars Ansichte war med en Slöja öfwerhöljd och betäckt, och när de nu skulle begynna at sönderstycka Offren, så befalte Poliarchus dem som Guds-tiensten föråttat skulle, at hafwa dermed litet ansånd, då han med en Majestätiff munterhet, hwilken denne dagens glädje honom förorsakat, så talade til Archombrotus: Om J wiljen hafwa förtroende til mig, min Broder, så gör det mig ondt, at, när jag nu blifwit gift, J ännu måsten söka, hwem J til Gemål erhålla må. Jag har en Syster, hvars fågring och sinnes egenkap mången skulle wäl kunna högt skatta, skönt än hon är uti nedrigt och ringa Stånd satt. Hon är wid påst tiugu åhr. Så framt det Eder så skulle behaga, at wi ännu uprättom emellan oss fastare Förbund, så wil jag trostlofwa Eder henne, af broderlig rättighet. Och aldensfund, efter wårt Lands Stadgar, ingen del af Riket kan henne tilfalla, så skolen J strax hafwa med henne at wndså en Brude-Stätt af Ser hundrade Talenter. Meleander war den som gjorde slag i Föreställningen, och tilsporde altså Archombrotus, (hwilken icke fördröjde med sitt bifalls uttrande, af den orsak, at han ju twelte ganska wäl om, och fann stort behag i detta Swägerlag, utan efter han lämnade och ydros af Sonlig wördnad och vndergiftwenhet, sin Herr Fader den honom tilkommande mæckt och rättighet, at om sin Söns Gemål sluta) om han med desse wilkor, henne til
 Brud

Brud hafwa wille. Poliarchus hade jemwål an-
 muddat Argenis, fast än hon, under de blygsamme
 Ceremoniers förrättande, ei skulle få tala, at hon
 wille intala och styrka sin Bröder til denne inbördes
 förknippelsen. Han swarade då med hel fritt och
 vprickligt ansikte och glädt lynne, at han antog det-
 ta Förslag, omfamnade dermed Poliarchus, och
 sade: *O* hafwen förekommit mig uti min önskan,
 tappreste Rönning. *H*rwilken Gud hafwer för Eder
 yppenbarat mina hemliga Tankar? Denna sams-
 ma Wägsel skal fördenstul sammanbinda mig med
 min främwarande Brud. *J*, min abtrakaraste
 Bröder, skolen å båda sidor gå i god för wår in-
 bördes trohet. Prästerne fingo nu Befallning, at
 fördubbla Offren, och med deras stora beställsam-
 het satte de alt i gny rundt om Templet. När
 ock detta ibland menigheten wäl smilt, blef hela lus-
 ten af fördubblat Nyckonsknings-Rop så yppind, at
 ock någre förbiffyngande Fuglar i skräkten hindrades,
 och föllo såsom döde neder på Marken. Alt Folket
 klappade händerne tillsammans; och alle wero, snart
 lika som wid Bacchi Fest, af glädje utem sig. Och
 war deras Frögd så stor, at de derwid ingen ord-
 ning ihogkommo emellan högare och ringare Stånd,
 utan den stora myckenheten blandades hwar om an-
 nan.

I Snedlertid blefwo Offrens Snellswor utskurne
 och affskide åt Gudarna; och när de helgade Krea-
 turen, af hwilka ett befans hafwa en med krusig
 himna öfwerdragen Lefwer, hade medelst en god be-
 trädelse, behagat Tekna: Tydarne, wordo Rökwar-
 Fen utstånde, och de Kunglige Brude: Paren fram-
 träd:

trädde til Altaret at wigas, och der stadfästade de ingångne och slutade Afta Förbunden. När alt war förbi, som wid Gudstiensten öfligit war at förrättas, och hela denne prächtige Ståten skulle nu å nyo wända om igen til Konunga-Palaget, kom Aneroeslus, wid de utgingo i Kirko-Dörren, dem til möres, med ett förbleknadt Ansichte, som af Spådoms anda syntes wara upfyldt: ty Gudarne hade tagit sitt inrymme och boning uti hans bröst, som til deras ynnest giordt sig förtient och wärdig. Han runkade och skakade alltså på hufwudet, som af Gudasingifwelfer uprördt war, och sade: Til Lycka, store Konungar, om hwilka såsom sina ögnestekar gudarne öme äro, J, som af ödet alt här in til ansatte och föroroade warit, men fån nu af deras mildhet och ynnest försära, at ingen ting är liuswore än sielswa Dygden. O Meleander, lycksaligast ibland alla dem som til hög ålder hunnit, och grå hår bära, och fören ingen klagan öfwer Gudarna, at J här tilbrakt Edra åhr under Krigs-huller och Edra Underfåtares Förråderi. J skolen ännu uti Eder fryga ålderdom lägga många åhr til rygga, på hwilka J hwarcken ut eller inrikes något skolen behöfwa at fruckta. J skolen ännu så se Hyanisbe uti Africa, samt af henne emottaga Besök här på Sicilien. Allt uprors olågenheter och alla stämplingars farlighet skola wara långt borta och fierran ifrån Eder. Eder ålberdom och Archombroti yngdom skal med wördnad och skräck alle Fiender undertwinga och nederkufwa. J skolen, såsom en säll Fader, se honom giöra den ena Triumphen efter den andra öfwer Edra närmaste Grannar de Brutier, Lucaner, och dem som äro boende wid Epiri Stränder.

Hans

Hans Utsvingar skola i Eder Famn och Sköte vps
 wära, och gifwa Sicilien så många Prinskar, som
 des Thron hwar efter annan tiltråda och besitta sko-
 la. Och I skolen icke hafwa kunna fattat större
 Kärlek til Eder Dotter, som nu til Galliens Drott-
 ning utkorad är, än til Eder Sons Gemål, som
 derifrån komma skal. Men I Poliarchus och Ar-
 genis, wår tids ädlaste Smucken, wänten icke at
 här få höra, hwad wise belöningar, för Eder Tro-
 hets beständighet och dygder, Eder förestå. Det är
 mycket som jag icke wet, och mycket som jag måste
 förtiga. Sielswa ödet håller en del af den Lycksalig-
 het för Gudarna lönlig och fördold, hwartil det Eder
 årnat, på det de den samma Eder icke misönnna må-
 ge. Förnimmen dock något litet af den stora Lycka
 som Eder hända och wedersaras skal. Af den Kär-
 lek, som Eder i dag sammansogot, skolen I in til
 den högsta äldren beledsagade blifwa. Jungen kall-
 sinnighet, ingen ledsnad, och inge orolige mistan-
 kars bekymmer skola den samma rubba. Edert Ri-
 kes Gränkor skolen I utwidga. På ene sidan sko-
 len I utsträcka Edre segrande Wapen alt in til
 Rhen-Strömmen, och på den andra in til det mil-
 da Hafwet, och Timandra, som skal så glädja sig
 bland stora Skarar af tåcka Barna. Barn, skal
 Efterwerlden taga felt wyra, och ofta hålla före, at
 hon warru Tybele. Edre Grannar, och Nögrar-
 nar skola med wördnad anså Eder ähra, Eder tad-
 yerhet och Edre befallningar; de skola icke tycka illa
 derom, at blifwa af Eder öfwerwundne och styrde,
 utan gierna erkänna och underkasta sig Edert öfwer-
 wälde och Regemente. Hållan siels skal Eder bära
 hwart I hållt tagen wägen; och alt hwad I ästun-
 den,

den, skal Eder af Gudarna wedersaras, förr än I
 sielfwe något önsken. På det och Sällheten ei må
 i sielfwa Döden Eder förläta, så skal en och samma
 natt, sedan I til nöje fått mätra Eder här med
 långt lif och hög ålder, skilja Eder hädan, och då
 strax för Menniskiomen flere Himla. Bläs och Sius
 framwisa. I må ei eller twifla om Edert Ares
 Lof. Det samma skola Skrifter om Eder betöm-
 meliga lefwerne sätta utom dödeligheten; och sedan
 det ibland alt Folk blifwit utspridt, skal det af
 ingen wäldsamhet och ingen ålder ut-
 plånas kunna.

A R D E

modis
 epe
 710 - 287
 an

Regie

Register.

A.

A Cegoras faller af ifrån Lycogenes, och flyr til Konung Meleander	281
Acis, en olyckelig Ulfskare	292
Adrumet	197
Advocater	473
Aacus	491
Aguſa, en D	936
Agypten, ett Land i Africa	65
Atna, ett Berg i Sicilien beſkrifwes	291
Africaniskt Unlere beſkrifwes	9
Agrigent, hwareſt de bäſte Wapen förſärdigades	14
Alabus, en Flod i Sicilien	373
Alcæa, Poliarchi Moder, ſom på ett annat ſtälle kallas Timandra, befordrar ſin Dotter Theocriæ genom Bref hos Seleniſſa	378
Aldina, en Hunda berättas wara bdd 216. Des Graf Skrift läſes op	217
Allobrogers Kung	618
Ambirin, Aſtorisks Jagt: Hund	605
Anaximander, Lycogenis Broder, Son 99. Belägrar Catana 299. Drifwes ifrån Belägringen och fångas 290. Dör i Fängelſet	321
Aneroectus, de Allobrogers Konung, ſſwertvinnes 627. Miser ſina bägge Söner uti en Slactning, och för- menes wara omkommen ibid. Ypfoſtrar Poliarchus 621. Igentännes ibland de Sardiniska Präſter af en Galliſt Soldat 891. Men ſedan af Creſtor och Poli- archus 896. Håller ett Tal med dem 899. Wil icke mera bliſwa Konung 906. Följer med Poliarchus til Sicilien 920. Och wälſignar hans Actienſkap med Argenis	982
Anna, Hyanisks Syster, Meleanders Huſtru, Archom- broti Moder	962
Antenorius, Apollinis Präſt wid Panormus	182 - 215

Antium 113
 Aquilus 112
 Arachne 112
 Archombrotus anländer till Sicilien I. Kommer Poliarchus till hjälp emot Röstvarerna 4. Säger sitt Fäbernesland och Namn 8. Gripes af några Bönder i skallet för Poliarchus 79. Föres till Konungen 85. Dvibfen han hjälper utur Sion 146. Befördrar Poliarchus 15. Intages af Kärlet till Argensis, och blir Poliarchi Medrästare 154. Vitryder honom till det värsta, och blifwer hans Fiende 260. Blir äfwen Radirobanis Medrästare i Kärlet till Argensis 268, 273, 343, 347. Strider emot Lycogenes under Meleanders Hielm och Pirhur 298. Uppar sig för Soldaterna 301. Dräper Lycogenes 303. Örtäcker och förhindrar Radirobanis anslag, som tänkte röstva bort Argensis 501. Smilken han ärnas till Man 559. Kallas hem 674. Säger Ufftid af Argensis 792. Anländer till Mauritien 843. Rühigas af wrede mid Poliarchi åskådande 848. Men försonas åter af des Moder 871. Underskuffar Sardinien 874. Besöker Jupiters Tempel 878. Reser med Poliarchus till Sicilien 925. Kommer till det Siciliska Konga Hofwet 948. Och blifwer, efter Hyanisbes förståndigande, erkänd för Konung Meleanders Son och Arfwinge 950. Se Hyemplal.

Argenis, Kong Meleanders Dotter 15. Får höra Nyttet om Poliarchi Död, och wil för sorg taga Listwet af sig 46. Förnimmer af Arkidas, at han ännu lefde, 84. Skrifwer honom til i Kulan 114. Ar Palladis Präst 12, 116, 455. Besökes af Poliarchus under Substiensten 123. Begabbar sin Fäber och Lycogenes, då de stadfästade Friden i Palladis Tempel, med en updräktad Spådom och Einbom 132. Reser till Epeiræ 145. Sänder till Poliarchus i Italien ett Bref och Arm Band 174. Återkallar honom till Sicilien igenom Bref 262. Triumpherar efter erhållen Seger öfwer Lycogenes 317. Harnas lönligen öfwer Radirobanis Fjerti 313, 323. Talar hemligen med Poliarchus, som då war kommen ifrån Africa 423. Budanslipper Radirobanis List och Röstveri 507. Des Kärlet till Poliarchus blifwer Meleander kunnigt i Radirobanis Bref 513.

Register.

Pästwas åt Archombrotus til Hustru 559. Skrifwer
 Poliarchus til derom 570. Förnimmer Archombrocom
 wara sin Broder 951. Och blifwer Poliarchi Brud 955
 Argias 349
 Arfidas, Konung Meleanders Wän och Råds herre, samt
 en fack Hwerve 16. Född i Sicilien 79. Blifwer
 bekant med Archombrotus 59. Talar med Poliarchus
 i Kulan 60. Råder honom at resa bort 62. Har en
 Hustru utaf de Brutier 63. Är Poliarchi synnerliga
 Wän 64. Och sändes ifrån honom til Argenis 82.
 Hwarifrån han åter kommer til honom i Kulan 115.
 Bor i Mellana; Hwerve hvilken Stadh han äfwen är
 Regent 117. Förer Poliarchus förklädd til Argenis i
 Palladis Tempel 123. Utländer med Poliarchus til
 Italien 136. Kommer tillika med Timonides til Mele-
 ander, sedatt han tänkt at Poliarchus war omkommen
 i Sidn 190. Råkar Gelanor wid Hofwet 191. Sän-
 des af Argenis bort at söka Poliarchus, då han besöker
 Gudinnan Lycos Tempel i Ancium 577. Råkar Po-
 liarchi Skieps Flotta 587. Siuknar och mister Råck.
 Sacken tillika med Prinzeßans Bref til Poliarchus
 820, 821. Kommer til Poliarchus 838. Ifrån hvil-
 ken han stickas med Bref til Konung Meleander i Si-
 cilien 883
 Assyrier, försarne Aærologi 240
 Astorikes kommer efter en omskiftelig Lycka til sin Mo-
 der Timandra 625. Ställes fram för Fadren Brito-
 mandes 632. Underkufwar Allobragerne 649. Be-
 gifwer sig bort at wandra 650. Men kommer efter
 sin Faders Död igen och krönes 653. Läger sig
 Namn af Poliarchus til säkerhet under Wandringen 439
 Atlas, ett Berg 214
 Autolyceus, en behändig Tiuf 841
 B.
 Bacchus 404
 Bajanus, en Hamm 216
 Baleariske Slingare 276
 Bellerophon 492
 Bocchus 873
 Brito-

Register.

Britomandes, Konung i Gallien, Aktioriskis eller Poliarchi
 Zoder 593
 Britomandes, Poliarchi Broder 595

C.

- C**alaris, Hufvud-Staden uti Sardinien 537. Archom-
 broti Strid wid den samma 876
- Carana, en Stad i Sicilien, faller icke af ifrån Konung
 Meleander Des belägenhet 292. Des Belägring
 och underliga befielle derifrån 290
- Cerovistus yppostrear Aktioristen 599. Kallas af honom
 til Kongl. Hofwet 648
- Cerovistus, Cerovisti Son, Aktioriskä Bef. Broder 647.
 Blifwer hans Kamrat på Resan ibid. Kallas cheff
 Galanor.
- Chaldeer, förste Astronomi 341
- Charybdis 292
- Cleobulus, Kong Meleandri Wän och Rådsherre 16.
 Hans förnämste Råd 86. Och ypperste Stats Mini-
 ster 785
- Clupea, en St. Stad i Africa 197
- Commandorri, den högsta utaf Galliens Omhudsman
 595. Dräpethi ewiges kamp af Aktioriden 644
- Corinthierne, Begynnare til Rang. Skiep 469
- Cornius, Radiobanis Cyffonbarn 756. Strider med
 Harthora om Sardiniska Konungariket 873. Blifwer
 slagen uti Striden mot Archombrotus 876
- Creon, de Thebaners Konung 895
- Crestor, Aneroethi Wän 895. Känner igen honom
 ibland Prästerna 896
- Cyane 293
- Cybele 983
- Cyclopers Ben finnas wuder Kong Meleanders Kält 285.
 Deras härkomst, seder och afgang omtalas 286
- Cyrthæa, Aktioriskä eller Poliarchi Syster 650
- Cyrhus Numida, Anna Friare 964
- D.
- D**emades, Seleniskä Son 853
 Derefeus wäljes til Konung 119
- Diana, försonas med Främlingars Blod 61
- Dre.

Register.

Drepanum 936
 Druiderne beskrifwas 593. 614. 615
 Donalbius, en förnäm Präst 16. Hans beröm 98

E.

Elephanter beskrifwas 713. Förwilla Striden 715
 Enna, en Stad midt i Sicilien, faller icke af ifrån
 Meleander 238. Belägras och öfverwinnes; 262 - 263
 Epeiræ, ett Berg, beskrifwes tillika med Slottet och
 Hamnen 138 - 139
 Ephyraer, Mästare at tilreda förgift 173
 Epipolis, en Fästning uti Sicilien 55
 Erichthon 120 - 921
 Eriphyle 349
 Erichthons Hunger 692
 Erilthenes, en af Meleandri förnämsta Herrar, sammans
 gaddar sig med Lycogenes 12. Dräper Kusten, som
 han mutat at dränka Konungen i en Sid 47. Blif-
 wer mistänkt 148. Är Kongl. Skattmästare ibid.
 Ställer försåt för Meleander och Argenis 166. För-
 giftar ett Armband, som skulle stickas til Poliarchus
 173. Gripes och kastas i fängelse 182. Öfwer-
 gas om Bandet 231, 232, 233. Och straffas til Lif-
 wet 234

Eryx 293
 Evrymedes, Kong Meleanders Wän och Rådsherre, samt
 försaren i Krigs-Saker 16, 73. Slår Poliarchus af
 öfknighet i Palladis Tempel 127. Öptäcker Stålmö-
 stycket med det förgiftade Armbandet 231. Binder
 til at fånga Lycogenes, men förgäfwes 235

F.

Feretrius Jupiter 746

G.

Galatea 292. Des Fabel lämpas til Argenis 51
 Gallien ett Konga-Rike, beskrifwes 593
 Gelanor, Poliarchi Dienare 26. Föregifwer sin Herre
 wara döb 39. Öptäcker för Archidas, at han lesde 40.
 Sändes ifrån Africa til Sicilien 214. Lefwererar
 Meleander Lycogenis Bref til Poliarchum 226. Och

at

Register.

åt Argenis ifrån Poliarchus 227. Sicksas af Melean-
der til Poliarchus igen 260. Kommer til Africa 402.
Reser med sin Herre til Sicilien 406. Des rätta
Mann är Cerovistus 651. Blifwer Poliarchi Legat til
Sicilien 941
Gelás, en Flod i Sicilien 1
Geloiska Slättmarken 13
Gereate, en Slätt 287
Geryon med ett tresaldigt Ansichte 63
Glaucus 419
Gobryas, Ammiral öfwer Poliarchi Skiepps-Flotta 591.
Har ett af Drottning Timandra Hof-Truuntimber til
Husfru 597. Förstår Prinsens Aktioriske fördsåhan-
de 601. Återställer honom sine Moder Timandra 608.
Seglar til Sicilien med Flottan 773. Lemnar Purpur
åt Argenis på Poliarchi vägnar 800. Och Bref ifrån
Arfidas 803. Anmodas at bewaka Siciliens Stran-
der 810

H.

Harlicora, Radiobanis Syffenbarn 756. Strider
med Cornius om Sardiniska Kronan 873. Gäller i
Striden 876
Heraclea, en Stad i Sicilien 55
Heraleon gier sig ut för Poliarchus, gripes af en hop
Bönder, och föres til Konungen 91
Hieroleander, Prinsessan Argenis Secreterare 216
Himara, en Flod uti Sicilien 8
Hippophili Hof 31
Hyansibe, Drottning i Mauritanien, Archombroti Mo-
der 672, 674. Emottager sin Son mid hans åter-
komst från Sicilien 845. Förenar honom med Poli-
archus 849. Sänder honom tillbaka til Sicilien med
Bref til Konungen 921. Syphacis Gemål 212. By-
fosstrar sin Syffers Anna Son Hyempfal, och föregif-
wer honom wara sin egen, men ypträcker omisder hans
härkomst 950
Hyempfal, Drottning Hyansibes Son 213. Låter kalla
sig Archombrotus i Sicilien 9. Finnes wara Melean-
ders och Anna rätta Son 950
Hyperephanier, ett widstieppeligit Folkslag i Sicilien 158.

Register.

<p>Utlagas för arghet och förräderi emot Konung och Ditte Hypsa, en Flob i Sicilien Burranes, en förnam Präst uti Sicilien rohm Ieciobates, Treutaccommilcandari Broder Ichnusa, kallad Sardinien Iphigenia, Agamemnons Dotter Juba, en Mauritanisk Lands Herre Archadas, Poliarchi bedrifster uti Africa Juba, Konung i Mauritanien, Hyanisbes Broder Jupiter Lbachanes, Radiobanis Kammar Tjenare Lilybeum Lixa, Hufvud Staden i Mauritanien Lycaons fabel Lycogenes, af Konglig härkomst Kong Meleander och smitta henne til Aftenkap 12. Öfverwinnes uti en Drabbning 13. Öf- frid 14. Söker anledning til nytt Krig 137. Öf- aggas Sicilienserne til motsträfwoghet 155. Sätter försät för Konungen 165. Öf- chus, och föregifwer det Konungen stod efter hans Bif 176. Kallas af Meleander til Hofwet, men orsät- tar sitt uteslifwande med en vpdictrad Siufdom 179. 180. Strider med Eurymedes, som blef sand af Ko- nungen at gripa honom 237. Mustar sig å nyo til Strid emot Konung Meleander 258. Öf- daterna 278. Öf- ler Meleanders Krigshär 296. Dräpes af Archom- brocus 303. Hans Hufvud förwaras ibid. Öf- berne slas sönder Lydier Madria, Herculis Dotter Magella</p>	<p>159 & seqr. 42 16. 75 379 875 568 316. Berättar för 813 212 816 499 936 203 26 10. 12. 13. 137. 155. 165. 176. 179. 237. 258. 278. 282. 296. 303. 321 30 568 42 - 44 Mare</p>
--	---

Register.

	Mars står til råttä uti Areopago	62
	Mars Engaliska får en ung Hund i Offer	27
	Mauritanien, ett Romungarite i Africa, Archombroti Fär- bernesland	672
	Megalothenes förer Radiobanis Kongl. Prydnad uti Striben	717
	Meleander, Konung i Sicilien öfwerwinter den affälliga Lycogenes uti en Drabbning 13. Gör Frid med ho- nom 14. Befyras öfwer Poliarchi föregifna Öbb 42. Embttager Lycogenes nådigt 97. Träffes af Archombrotus utur Sicin 146. Besöker Epeirde 142, 149, 150. Näbblår om de vproriskas underkufwande ibid. Återkallar Arsidas och Poliarchus från Italien 174. Kallar Lycogenes och Oloodemus til Hofwet 179. Läter fångsla och döda Oloodemus och Erikhenes 233, 234. Sänder Eurymedes at gripa Lycogenes, och rus- star sig sedan å nyo til Krig 235 & seqv. Besöker R. Radiobanes, som kom honom til hielp med en Skieps. Flotta 270. Låfwar öfwerlöparena legd och före- storing 280. Vinner Seger öfwer Lycogenes 304. Berömmes de Sina 309. Läter begrafwa de Slagnas Lif 313. & seqv. Höer nådigt de affälliga Städens Böner 356. Förehåller Argenis Giftermål med Radi- robanes 464. Arnas til rof at Radiobanes 471. Af- hwilkens Bref han förstår Prinsefans hemliga Kiärlek til Poliarchus 511. Wil hafwa Archombrotum til Råd 559. Sänder honom til Mauritanien med ett Krigshår 777, 792. Befyras wid Poliarchi an- komst 932. Erkänner Archombrotus för sin Son, ef- ter Hyanisbes förståndigande 950. Tröslåfwar sin Dotter Argenis at Poliarchus 951. Läter upläsa Hy- anisbes Bref 962 samt vprepar sin Ungdoms Historia och Beskrifning	972
	Menocritus, en af Meleanders Höfdingar, förenar sig med Lycogenes 12. Lycogenis Anförare och Oloodemå Broor 279. Öfwerwinnes och fångas af Radiobanes 304. Dör i fångelse	321
H	Merganiens Öde	331
	Merganire widspelliga Astrologi	247

Hj

Messa-

Register.

Messana, en Stad i Sicilien faller icke af från Meleander	238
Micipsa, de Maurers Fältherre 708. Sändes af Archombrotus til Meleander såsom Legat	941
Minos	491

N.

Nabis, Lycogenis Fältherre	279
Neptunus, de Cyclopers Stamfader 287. Afallas af Kong Radiobanes	719
Nicon, den förste Man i Lycogenis Mönster, Kulla	258
Nicompus, mycket bekant för sin vänskap med Kong Meleander och stora Lärdom 20. Dunalbii Wän	99
Des Beröm	101

O.

Oloodemus, en af Meleandri Höfdingar, gör ett med Lycogenes 12. Gripes i Kongliga Hofwet med list 182. Öfvertygas om det förgiftade Arm-Bandet 232, 233. Straffas med Döden	234
---	-----

P.

Pachynus	939
Paconia, en S.	936
Palladis Bild	119
Panormus, en Stad i Sicilien står med Konungen	238
Patroclus	301
Peranhyeus	112
Phantasia, hestsivres	94
Philippus, Konung Meleanders Medicus	ibid.
Phorbas, Arida Dräng, stidl ifrån honom Argenis Bref til Poliarchum 824. Ligger sig til penningar hos Poliarchus, och rymmer bort	835
Phrygier	2, 30
Phthinthia, en Stad i Sicilien	18
Pluto	293
Pirithous	502
Poetisse Dikter i denna Historien 5, 20, 28, 43, 51, 66, 121, 133, 139, 156, 170, 183, 206, 217, 235, 256, 268, 305, 319, 349, 396, 416, 488, 494, 532, 539, 579, 615, 645, 683, 705, 725, 761, 779, 878, 926	977
	Poliar-

Register.

Poliarchus angripes af Mörbdare 2. som woro sände ifrån
 Lycogenes til Meleander såsom Legater 38. Eftersö-
 kes såsom den der stämplat emot Republikven 22. Öf-
 mer sig uti Kulan 35. Förklarar sig 64. Sänder
 Aridas til Argenis 65. Infinner sig förklådd uti Pal-
 ladis Tempel hos Prinzeßan 123. Flyr med Aridas
 til Italien 127. Återkallas af Konungen igenom Bref
 174. Lider Steps brott på Resan til Gallien 192.
 Frållas af några Sid, Röstware, dem han sedan öf-
 werastar 194. Återställer Drottningen af Maurita-
 nien den Statt, som berörde Röstware, henne franta-
 git 210. Siutnar med af Sår, dem han fått af Röst-
 warerna 215. Kallas af Prinzeßan til Sicilien igenom
 Bref 262. Blifwer siut af Feber 403. Men
 låter sig sielf 405. Kommer lyckeligen til Sicilien
 406. Och talar med sin Argenis 424. Sages hafs
 wa antagit Fruentimbers Kön med Namnet Theocrine,
 at winna Prinzeßans Kärlek, hwilket Selenilla widlyf-
 tigt berättar, ifrån pag: 375 til 395, och från 433 til
 439. Om hans Fjeldelse och Ypoftring, se Aktori-
 kes. Måländer til Mauritanien igen 677. Strider
 emot Radirobanes, och bråper honom i entwiges kamp
 744. Ligger siut af Sår 752. Får Bref ifrån Prin-
 zeßan 831. Förargar sig wid Archombroti åskådans
 de 847. Men försonas igen af Hyanisbe 860.
 Igenfinner sin gamla Fosterfader Kong Anerocstus
 896. Reser med Archombrotus til Sicilien 925.
 Tråder med Konglig Ståt på Hofwet 948. Får Ar-
 genis til Brud 955. Och trolåstwar sin Systter med
 Archombrotus

Praxetas, Theocrines Farbrors Son	980
Delphos	Reser til
Proserpina	384
Purpur skänkes åt Argenis	293
Pyrami och Thisbes fabel	800
	48

R.

RAdirobanes, Konung af Sardinien och de Baleariska
 Öjar kommer Kong Meleander til hielp med en
 Steps Flotta 265. I mening at winna Argenis och
 Sicilien 267. Strider tappert emot Lycogenes 298.
Bptän.

Register.

Uptändes af Kärlet til Argenis, och blifwer Archombroti Medtäflare	343 & seqv.	Begär Argenis til Gemål	344.
Och talar henne sielf til derom	352.	Mutar Fru Selenissa	353.
Biuder til at röfwa bort Prinseskan,	men förgäfves	468 & seqv.	Sticksnas beröfwer,
och skrifwer ett förmatit Bref til Meleander,	511.	Reser hem	538.
Eilhäger Mauritanien	Krig	670.	Unländer dit med sin Krigsmacht
707.	Strider	711 & seqv.	Kommer willse bland Fiendens Troppar
715.	Kommer til råtta igen	722.	Strider på nytt
737 & seqv.	Kämpar enwiges med Poliarchus	741.	Och dräpes
744.	Hans Lik begäras tilbaks	749.	Stöflat Jupiters Tempel
			877
Rhadamanthus			492
Rhodan, en Flod i Gallien			575
S.			
Sandalios, kallad Sardinien			875
Sardinien beskrifwes			ibid.
Saturnus 60. Des fabel	471.	En Vilt offras åt Saturnus	728
Scordanes, kallad Poliarchus			621
Scylla			292
Scyllæ Kärlet til Minois			47
Selenissa, Argenis Hofmästerinna	44.	Gör Timoclea mistänkt hos Konungen och Prinseskan	144.
Mutar af R. Radirobanes til at wiuna Kärlet för honom hos Argenis	353.	Berättar honom om Prinseskans hemliga Kärlet til Poliarchus,	ifrån pag: 375 til 395, och 433 til 439.
Tubbar honom,	at röfwa henne bort	466.	Hennes falskhet vpenbaras
522 & seqv.	Läger sielf lifwet af sig,	sedan hon skrifwit Bref til Meleander och Argenis	528 och 531.
Begrafwes utan vidare Ståt	532.	Des Graf Minne	ibid.
Sicambre, Astioristes Foster-Moder	598, 599.	Ställer honom inför Drottningen Timandra	608.
Kallas til Hofwet			648
Sicilien med des Märkvärdigheter omtalas	291 & seqv.		
Simplidas, Kong Aneroeki Wän			899
Sitalces, en af de Sarder, wil vposfra sig i Striden mot Poliarchus			729

Register.

Sophoneme	966
Stich, Aktoriska Jagt-Hund	605
Syphax, Hyanisbes Gemål	966
Syracusanerne sända Legater til Konungen	357

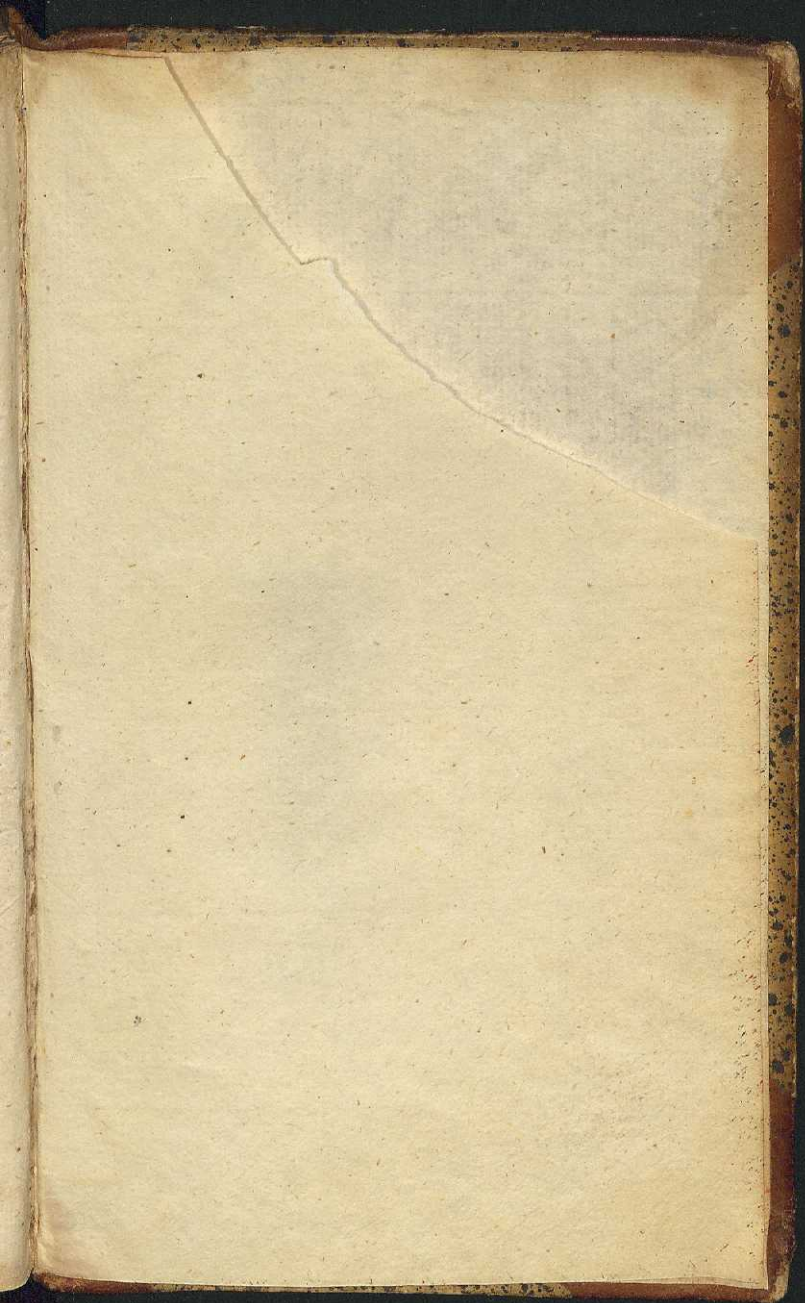
I.

T hemison, en Africanist Läkare	753
Theocrine, se Poliarchus.	
Timandra (Alcea) S. Britomandis Gemål 595. Aktoriska Fru Moder 597 & seqv. Har tre Barn	650.
Lifnas wid Cybele	983
Timoclea, en Fru i Sicilien 4. Kopar Archombrotus til hielp åt Poliarchus, som war öfverfallen af Rofsware 2. Glemmer Poliarchus uti en Kula 25. Misstänkes af Konung Meleander, förmedelst Selenissas list 144. Besordras hos Argenis af Poliarchus	431
Timonides, en förnam Herre af Meleanders Hof 39. Beslagar och utspider Poliarchi föregifna Död 40 & seqv. Sändes ifrån Meleander och Argenis til Poliarchus och Artidas 174. Kommer tillbaka med ofbräat tadt ärende 191. Meleandri legat til Hyanisbe 782. Öptäcker för Hyanisbe orsaken til Poliarchi och Archombroti inbördes osämja	863 670
Tomyris	379
Treutacomilcondorus, Theocrines Faber	65
Typhoeus	

V.

V eneris byrtan i Africa	682
Virriganes, S. Radirobanis Hofmästare och Diäbs Herre 272. Hans Bobbårare til Selenissa om Argenis 466. Hielper til at röfwa bort henne 496 & seqv. Förer an the Sardes vänstra Flygel mot Poliarchus	
III. Hans Död	876
Utica	197

Register.

Sophoneme
Stich, Aktorisk Jagt-Hund
Syphax, Hyanisbes Gemål
Syracusanerne sända Legater til Konungen

Sonbitt
I.

THemison, en Africanisk Patar
Theocrine, se Poliarchus.

Timandra (Alcea) R. Britte
riska Fru Moder 597

Litnas mid Cybele

Timoclea, en

til hielp

wor

6000128837

Göteborgs universitetsbibliotek

